ÇEVİRENİN ÖNSÖZÜ

Bu kitapta, Marion Zimmer Bradley Arthur'un öyküsünü yeniden kurgulayarak anlatır. Bilim adamları gerçek Arthur hakkında çok açık kanıtlar bulamamış olsalar da, onun İS 5- yy'da yaşamış bir Britanya kralı olduğu düşünülüyor.

Arthur'dan ilk söz eden kişi, 1135-1139 yılları arasında Historio Regum Britannia&nin yazarı Man-mouthlu Geoffrey olmuştur. Arthur'un Romalılara karşı kazandığı muhteşem zaferleri anlatır. Geoff-rey'nin öyküsündeki bazı kişiler tümüyle kurgusaldır, bazıları ise feodal döneme uygun olması için Kelt sagalarından uyarlanmıştır.

Daha sonra yuvarlak masa şövalyelerinden ilk söz eden ve belli ayrıntıları öyküye ekleyen Jersey-li Wace olmuştur. 12. yy sonlarına doğru yazdığı beş romansta Chretien de Troyes Arthur efsanesine Kutsal Kâse'yi (Son Akşam Yemeği'nde Hz. İsa tarafından kullanılan ve sonra Arimathealı Joseph'e verilen kâse) ve Lancelet ile Guinevere arasındaki aşk öyküsünü ekler. 13. vy'ın hemen başlarında Ro-bert de Baron tarafından kaleme alınan Merlin'de ise Arthur'un doğumu, çocukluğu, tacını ve büyülü kılıç Excalibur'u kazanması anlatılır.

15. yy'ın sonlarına doğru yazdığı Le Morte D'Art-hut'da Thomas Malory öyküyü daha da geliştirir ve sonraki her yazar efsaneyi kahramanlarından birinin gözüyle aktararak çeşitlendirir.

Bradley ise Arthur'un öyküsünü, Hristiyanlık ön-

cesi dönemde Britanya adalarında yaşayan anaerkil Kelt topluluklarının inançları, gelenekleri ile adaların Hristiyanlaştırılması sürecinde yaşanan çatışmaları temel alarak yeniden anlatıyor. Bradley öykü boyunca eski Kelt dinine ait pek çok sembol kullandığı için Kelt dinlerine ve geleneklerine kısaca göz atmak yararlı olacaktır.

Kekler İÖ iki binli yıllardan yine İÖ 1. yy'a kadar Avrupa'nın büyük bir bölümüne yayılmış olan en eski Hint-Avrupa kökenli halktır. Kelt aşiretleri ve grupları Britanya adaları, Kuzey İspanya, Transil-vanya, Karadeniz kıyıları ve Anadolu'da (Galatyah-lar) yaşamışlardır. Yayılmaları Cermenler ve Romalılar'tarafından yavaşlatılmıştır. İÖ 51'de Sezar, Ga-ul'u ele geçirmiştir.

Hristiyanlık öncesi Keltler anımsama sanatına büyük değer verdikleri ve kültürlerini yazılı olarak kaydetmek din adamları olan Druidlere yasaklandığı için, yazılı belge bırakmadılar. Özellikle İrlanda ve Galler sagaları Hristiyan keşişlerce not edildi. Galliler ile ilgili bilgiler ise Sezar tarafından aktarıldı.

Eski Kelt aşiretleri anaerkil toplumlardı ve dinleri doğadaki dairesel dönüşüme, tarıma dayanırdı. Doğadaki tüm varlıkların, tüm bitki ve hayvanların ruhları olduğuna inanırlardı. Doğaya hayat veren Ana Tanrıça'ydı. Ana Tanrıça tüm insan hayatının, bütün yiyeceklerin kaynağı olduğu için Tanrıça'dan aldıklarının karşılığında kendilerinden birini kurban ederlerdi. Baharla birlikte yaşamın canlanması gibi

ölen insanların da yeniden doğduklarına inandıkları için, insan kurban etmek doğanın sürekli döngüsüne katılmanın, şükranlarını ifade etmenin bir yoluydu.

Kaynakların, pınarların, nehirlerin ve tepelerin koruyucu ruhları olduğuna ve bu ruhların dişi olduğuna inanırlardı. Hatta toprağın ve yaşadıkları ülkenin dişi olduğu kabul edilirdi. Toplumu Ana Tanrı-ça'nın yeryüzündeki temsilcisi olan Kraliçe, aileleri de kadınlar yönetirdi. Miras anneden kızına geçer ve soylar annelerinin adıyla anılırdı.

Tapınma törenlerini mevsimsel değişikliklere göre düzenlerlerdi. Yıl içinde kutlanan iki önemli bayramları vardı. Yaz sonu veya Ölüler Bayramı dedikleri Samhain l Kasım'da kutlanırdı. Yazın başlangıcı olarak da l Mayıs'ta Beltane (Ateş Tanrısı) şenlikleri yapılırdı. Yakılan iki büyük ateşin arasından bir sığır geçirilerek hayvanları hastalıktan korumak için büyü yapılırdı. Kadınlar ve erkekler bu ateşlerin etrafında diledikleri ile birleşerek doğanın canlanmasına katılırlardı. Bu iki önemli dönemde insanların dünyası ile doğaüstü dünyanın arasındaki kapıların geçici olarak açıldığına, perilerin ve doğaüstü güçlerin insanların arasında dolaştığına inanılırdı.

Eski Keltler arasındaki eğitimli sınıfın üyelerine Druid denirdi. Druid Keltçe'de "meşe ağacını bilen" demekti. Ağaçlar ayinlerdeki en temel unsurlardan biriydi, bazı ağaçlar kehanet için kullanılırdı. Kullandıkları alfabenin harfleri, ayların isimleri ağaçlardan alınmıştı. Druidler meşe ormanlarında yaşarlar-

di Kadım metinler, telsete, astronomi, tanrılar ilmi üzerine gördükleri eğitim 20 yıl sürerdi Rahip, öğretmen ve yargıç olurlardı Druıdlerın inancına göre ruh olumsuzdu ve ölümden sonra bir başka bedenle yeniden

doğardı
ilk dönemlerde çok hasta insanları, savaşta ölümcül yara almış olanları, suçluları ve gerektiğinde seçilmiş olanları kurban ederlerdi Bu donemdeki ayinler ormanlardaki açıklıklarda yapılırdı Tapınaklar sonraki donemde, ormanları ve Druıdlerın büyük bir kısmını keserek ortadan kaldıran Romalıların etkisiyle yapılmıştır
Avalon'un Sislerim yalnızca bir fantastik kurgu olarak okuyanlar heyecanlı bir öykünün içine sürüklenecekler Ama kitapta kullanılan sembollerin peşine düşenler en az öykü kadar sürükleyici olan bilginin ışığında, yaşamlarında yeni anlamlar bulacaklar
Birbirinden çok uzakta ve çok farklı zamanlarda yaşamış insanların mitleri arasındaki ilişkilere ve bu ilişkilerin günümüzde, her şeye rağmen varlığını koruduğuna tanık olmak insanın kendine, yaşama ve insanlığa bakışını epeyce etkiliyor
Okuduğunuz her kitap gibi bu kitabın da kendinize giden yolu biraz daha aydınlatması umudu ile
Selma Öğüne

Marıon Zimmer Bradley
TEŞEKKÜRLER
Bu karmaşıklıktaki herhangi bir kitap, yazarını tümüyle sıralayamayacağı kadar çok sayıda kaynağa yöneltir Belki ilk olarak Sydney Lanıer'ın baskıya hazırladığı Kral Arthur'un Öyküsü kitabının eski, yıpranmış bir kopyasını bana veren rahmetli büyükbabam John Roscoe Conklın'ı anmalıyım, bu kitabı o kadar çok okudum ki, on yaşıma gelmeden önce her satırını neredeyse ezberlemiştim Ayrıca hayal gücüm resimli olarak haftalık basılan Prens Vah-ant'ın Öyküleri gibi çeşidi kaynaklar sayesinde kıpır kıpırdı On beş yaşımda iken kimseye fark ettirmeden sık sık okulu asıp New York, Albany'dekı Eğitim Bakanlığı kitaplığında gizlenerek James Fra-zer'ın Altm Dafmı, Druıdler ve Kek dinlen hakkında kocaman bir cildin de içinde olduğu, dinlen karşılaştırmalı olarak anlatan on beş kitaplık diziyi okudum
Doğrudan bu kitap için yaptığım araştırmalar sırasında, çalışmaları ile daha den araştırmalar yapmam için bana yol gösteren Geoffrey Ashe'a, bana Somerset'ı, Camelot'un ve Guınevere'ın krallığının bulunduğu yerleri gösteren, Glastonbury'de yaptığım hac yolculuğunda bana rehberlik eden Gothıc Image kitapçısında çalışan Jamıe George'a, (bu kitabın amacına uygun olarak Cadbury Kalesı'nın Ca-melot olduğuna dair yaygın biçimde benimsenen teoriyi kabul ediyorum) teşekkür ediyorum Jamıe ayrıca, Chalıce Kaynağı'nı kuşatan ve hâlâ ısrarla sürdürülen geleneklere, Arımathealı Yusuf un We-

aryall Tepesı'ne Kutsal Ağacı dikmiş olduğuna dair süregelen inanca dikkatimi çekti Ayrıca orada, Kelt geleneklerini araştıran pek çok belgede, isa'nın bir zamanlar Tor'da bulunan tapınakta eğitildiğini anlatan bölümler gördüm
Augustınen öncesi Hrıstıyanlık üzerine Peder Randall Garret tarafından yazılmış ve gizlice dağıtılmış olan "Constantıne öncesi Ayın Bir Varsayım" adlı elyazmalarını izin alarak kullandım Azız Sera-pıon'un Kutsal Orbana'sını, Azız Thomas Hrıstıyan-ları ve Nicene öncesi Katolikler gibi yerel gruplardan elde edilen ve toplu ayinlere ait belgelen de kapsayan Süryani Keldanı belgelerini de Kutsal Kı-tap'tan yapılan alıntıları özellikle Pentecost'un oy-kusu ve Magnıfıcat'ı* Yunanca incil'den Walter Bre-en çevirmiştir, ayrıca Chrıstıne Hartley'nın The Wes-tern Mystery Tradıtıon, Dıon Fortune'un da Avalon of the Heart adlı eserlerini de anmam gerek
Britanya adalarının Hrıstıyanlık öncesi dinini okuyucuya yeniden tattırmak için yapılan her girişim, o donemin varislerinin butun izlen silmek için gösterdikleri kararlı çabalar sayesinde birer varsayıma dönüşmüştür Ayrıca bilim adamlan o kadar farklılık gösteriyor ki, çeşitli kaynakların arasından bir kurgunun ihtiyaçlarına en uygun olanlarını seçtiğim için özür dileme gereği duymuyorum Margaret Murray'ın Gardnerıan Wıcca üzerine yazdığı bazı kitaplarını da okudum, ancak bunlara tamamen bağımlı kalmadım Ayinlerin duygusunu vermemde yardımcı olan yerel neopagan gruplara, Alıson Har-
10 * Meryem Ana nın Tanrı ya Şukur ilahisi (Ç N)

low ve Tanrıça'nın Ahdi, Otter ve Mornıng-Glory Zell'e, Isaac Bonewıts ve New Reformed Druıds'e, Robın Goodfellow ve Gara Wıldwoode'a, Philip Wayne ve Crystal Well'e, Spiral Dance kitabı ile bir rahibenin eğitimi hakkında çıkarsamalarda bulunmamda değen ölçülmez yardımı olan Starhawk'a, bu kitabın yazımı sırasında kişisel ve duygusal (rahatlatmak ve sırtımı ovmak da dahil olmak üzere) desteğini veren Dıana Paxson, Tracy Blackstone, Elısabeth Waters ve Darkmoon Cırcle'dan Anodea Judıth'e şükranlarımı

iletiyorum
Son olarak, kariyerimin can alıcı noktasında, geçim derdiyle kitaplar yazarak kendimi güvende hissetme oyununa son vermemin zamanı geldiğini söyleyen ve bunu yapabilmem için bana maddi destek sağlayan kocam Walter Breen'e sevgi dolu şükranlarımı iletiyorum, ayrıca her zaman bana inanan Don Wallheım ve eşi Elsıe'ye teşekkürler Her zaman ürkütücü bir iş olan kitabın bölümlerinin geliştirilmesinde bana yardım eden Lester ve Judy Lynn del Rey'e her şeyin ötesinde ve daima minnettarım En önemlisi, kitabı özenle son haline getiren büyük oğlum Davıd'e sevgilerimle teşekkür ediyorum

11

"Morgan Le Fay evlenmemiş; bir manastıra yerleştirilmiş, orada büyük bir büyü ustası olmuştu." -Malory, Morte d'Artbur

Marion Zimmer Bradley
ÖNDEYtŞ
Morgaine anlatıyor...
Kendi zamanımda pek çok adla anıldım: kız kardeş, sevgili, rahibe, bilge kadın, kraliçe. Anık gerçekten bilge kadın oldum; belki bunların bilinmesi gereken bir zaman gelebilir. Ama yalın gerçeğe bakınca son öyküyü Hristiyanlann anlatacağım düşünüyorum. Perilerin dünyası İsa'nın hüküm sürdüğü dünyadan çok ötelere sürükleniyor, hem de sonsuza kadar. İsa ile hiçbir kavgam yok, bir tek Büyük Tannça'ya iblis diyen ve onun bu dünyada güç sahibi olduğunu yadsıyan rakipleriyle kavgam. En iyi hallerinde, Tannça'nm gücünün Seylan'ın gücü olduğunu söylüyorlar. Tersi durumda ise ona gerçekten kendince gücü olan Nasıra Leydisi'nin mavi giysilerini giydiriyorlar ve onun hep bakire olduğunu söylüyorlar. Ama bir bakire insanlığın acılarım ve zorluklarını nasıl bilebilir?
Şimdi, dünya artık değişti ve erkek kardeşim, âşığım, daha önce kral olan ve yine kral olacak olan Arthur, Kutsal Avalon Adası 'nda ölü yatıyor (yerliler uyuduğunu söylüyorlar). Öykü, Beyaz İsa'nın

13

Avalon'un Sisleri I: Büyü Ustası
rahipleri bütün ermişleri ve efsaneleri ile gelip onu örtmeden önceki haliyle anlatılmalı.
Çünkü, söylediğim gibi dünyanın kendisi değişti. Bir zamanlar, eğer istiyorsa ve birkaç sır biliyorsa, bir yolcu salıyla Yaz Denizi'ni geçebilir, keşişlerin yaşadığı Glastonbury'ye değil ama, Kutsal Avalon Aaası'na ulaşabilirdi, çünkü o zamanlar dünyalar arasındaki kapılar sisler içinde sürüklenirdi ve birbirlerine açıktı; yolcu düşüncesine ve isteğine göre bu kapıya ulaşabilirdi. Bizim zamanımızdaki eğitimli insanlar çevremizdeki dünyayı her gün yeniden yarattığımızı ve bunun büyük bir sır olduğunu bilirdi.
Ama bunun, dünyayı ilk ve son kez, hiç değişmemek üzere yaratan Tanrıları 'nın gücüne müdahale etmek olduğunu düşünen rahipler kapılan kapattılar (oysa insanların zihinlerinden başka bir yerde asla kapı yoktu) ve yol artık yalnızca rahiplerin adasına, karanlıkta uzanan bir başka dünyanın varlığına dair tüm düşünceleri uzaklaştıran kilise çanlarının sesiyle koruduktan adaya ulaşıyor. Dediklerine göre bu dünya gerçekten varsa, Şeytan 'in mülkü ve Cehennem'in kendisi değilse bile, cehenneme giriş kapısıymış. Onlann Tannlannın neyi yaratıp neyi yaratmadığını bilmiyorum. Anlatılan öykülere rağmen, on-lann rahipleri hakkında da pek bir şey bilmiyorum ve onlann köle rahibelerinin siyah giysilerini asla giymedim. Arthur'un Camelot'taki sarayında yaşayanlar, Yüce Ana'nın bilge kadını olarak her za-
14

Marion Zimmer Bradley
man siyah giysiler giydiğim için onlann rahibelerinden biri olduğumu düşünseler de, onlara gerçeği anlatmadım. Gerçekten, Artbur'un hükümdarlığının sonlarına yaklaşırken gerçeği anlatmak tehlikeli olacaktı, bu nedenle, çıkarlarıma uygun olarak başımı eğdim; oysa benim yüce efendim, bir zamanlar benim dışımda Artbur'un en güçlü arkadaşı, ama sonra yine benim dışımda Arthur'un en karanlık düşmanı olan Viviane asla başını eğmezdi.
Ama çekişme artık sona erdi; en sonunda, Arthur ölürken, benim ve Tanrıça'nın düşmanı olarak değil, kardeşim ve her insanın en sonunda geldiği noktada, Yüce Ana'nın yardımına ihtiyaç duyan, ölmekte olan bir adam olarak selamlayabildim onu.
Rahipler bile, mavi giysiler içindeki bakire Meryem'lerinin de ölüm saatinde Dünyanın Anası'na

dönüştüğünü bilirler.
Böylece, en sonunda başı kucağımda uzanmış yatan Arthur, bende ne kız kardeşini, ne âşığını, ne de düşmanını gördü, ama yalnızca bilge kadını, rahibeyi, Gölün Leydisi'ni gördü; doğduğu ve bütün insanlar gibi geri döneceği Yüce Ana'nın göğsünde huzura kavuştu. Onu bu kez Rahipler Adası yerine, dünyamızın ötesinde bulunan karanlık dünyadaki gerçek Kutsal Ada'ya, Avalon Adası'na götüren salı yönetirken -artık oraya benim dışımda çok az insan gidebilir- aramızdaki düşmanlıktan pişmanlık duymuştur belki de.

Bu öyküyü anlatırken, olayları anlayamayacak kadar küçük olduğum zamanlardan veya benim içinde yer almadığım olaylardan söz edeceğim; beni işitenler bu nedenle benden uzaklaşıp büyü yaptığımı söyleyecekler belki de. Ama ben her zaman Görme Gücü'ne, erkeklerin ve kadınların zihinlerine bakabilme gücüne sahibim; bütün bu zaman içinde hepsine yakındım. Böylece bazen bir şekilde onların ne düşündüğünü biliyordum. Artık öyküyü anlatacağım.
Çünkü bir gün, rahipler de öyküyü kendi bildikleri gibi anlatacaklar. Bçlki iki öykü arasında gerçeğin solgun ışığı görülebilir.
Tek Tanrı ve Tek Hakikat'e inanan rahipler gerçek hikâye diye bir şeyin olmadığını bilmezler. Gerçeğin pek çok yüzü vardır ve gerçek Avalon 'a giden eski yola benzer; yolun sizi nereye götüreceği, yolun sonunda Sonsuzluğun Kutsal Adası'na mı, yoksa canlan, ölümü, Şeytan ve Cehennemi, lanetleri ile rahiplerin arasına mı ulaşacağınız kendi isteğinize ve düşüncelerinize kalmıştır... ama belki de ben onlara haksızlık ediyorum. Rahiplerin giysilerinden zehirli bir engerek yılanı kadar nefret eden Göl'ün Leydisi bile, onların Tanrıları hakkında kötü konuştuğum için beni azarlamıştı.
"Çünkü bütün Taunlar bir Tann 'dır," demişti, daha önce birçok kez söylemiş olduğu gibi, benim kendi çömezlerime birçok kez söylemiş olduğum gibi ve benden sonra gelecek bütün rahibelerin söyleyeceği gibi, "ve bütün Tanrıçalar bir Tanrıçadır,

bütün sırlan bilen ve öğreten Tek'tir. Herkesin kendi gerçeği vardır ve herkesin Tanrısı kendi içindedir."
Belki gerçek, Glastonbury'e, Rahipler Adası'na giden yol ile Yaz Denizi'nin sisleri arasında sonsuza kadar kaybolmuş olan Avalon 'a giden yol arasında bir yerlerde dolanıp duruyordu.
Ama bu benim gerçeğim; ben, Morgaine, daha sonraki günlerde Morgan le Fay olarak çağnlan ben, size bunlun anlatıyorum.

Tintagel, en sıcak zamanında bile ıssız bir yerdi. Dük Gorlois'in Leydisi Igraine burundan denize baktı. Yoğun sis ve dumana bakarken, yeni yıl yortusunu kutlayabilmek için gecenin ve gündüzün ne zaman eşit uzunlukta olduğunu nasıl anlayacağını merak etti. Bu yıl bahar fırtınaları alışılmadık derecede şiddetli olmuştu; denizin gümbürtüsünün gece gündüz kalenin üzerinde patlayışı o kadar çok yinelenmişti ki, içeride bulunan hiç kimse uyuyamamış ve tazılar bile acıklı bir şekilde inilder olmuştu.
Tintagel... kalenin, kadim Ys halkının büyüleri ile denizdeki uzun geçidin öte ucundaki sarp kayalıkların üzerinde inşa edilmiş olduğuna hâlâ inananlar vardı. Dük Gorlois buna gülüp geçer ve onların büyülerinin birazına bile sahip olsaydı, bunu yıldan yıla kıyıyı kemiren denizi uzak tutmak için kullanacağını söylerdi. Gorlois'in gelini olarak buraya geldiği dört yıldan beri Igraine, toprağın, hem de iyi toprağın, ufalanıp Cornish Denizi'nce yutuluşunu izlemişti. Kara kayalıkların keskin ve sarp uzun kolları, kıyıdan denizin içine uzanıyordu. Güneş açtı-

ğında gökyüzü ve deniz, aydınlık ve parlak -ilk çocuğunu doğurduğunu söylediği gün Gorloıs'ın ona taktığı yığınla mücevher kadar parlak- olabilirdi Ancak Igraıne onları takmaktan asla hoşlanmamıştı Şimdi boynunda duran mücevher ona Avalon'da verilmişti Bazen gökyüzünün ve denizin mavi parlaklığını

yansıtan bir aytaşıydı, ancak bugün siste mücevher bile gölgelenmiş görünüyordu
Siste sesler uzaklara taşınırdı Durup burundan geriye, ana karaya bakmakta olan Igraıne birkaç hizmetçi kadın ve bekçilik yapan birkaç ihtiyar adamla birlikte kalenin hanımlarından, çobanlar ve onların köpeklerinden, keçilerden ve koyunlardan başka hiçbir şeyin yaşamadığı bu Tıntagel'de, atların ve katırların ayak seslerini ve insan seslerini duyabildiğini sanıyordu
Igraıne yavaşça dondu ve geriye, kaleye doğru ilerledi Kalenin gölgesinde dururken, her zaman olduğu gibi, denizin içine uzanan geçidin sonundaki bu kadım kayaların ürkütücü karaltılarının yanında cüce gibi kaldığını hissetti Çobanlar kalenin Kadım Varlıklar tarafından, Lyonesse ve Ys'nın kayıp topraklarından inşa edilmiş olduğuna inanıyordu, balıkçıların dediğine göre eski kaleleri berrak bir günde açıklarda, denizin dibinde gorulebılıyormuş Ancak Igraıne e göre onlar, şu anda bile kalenin hemen altındaki kayaları kemirmekte olan, her zaman kendi sınırlarını aşan, deniz tarafından boğulmuş tepelere ve eski dağlara, kaya kulelere benziyordu Denizin karayı durmaksızın yediği, dünyanın ucu

olan bu yerde, batıdaki sulara gömülmüş topraklara inanmak kolaydı, uzak güney bölgesinde, patlayarak büyük bir toprak parçasını yutan bir yanardağ hakkında masallar vardı Igraıne bu masallara inanıp inanmadığını hiç bilemezdi
Evet, kesinlikle sisin içinde sesler duyuyordu Bunlar denizin üzerindeki zalim akıncılardan ya da Erın'ın vahşi kıyılarından geliyor olamazdı Garip bir ses ya da gölgeyle ırkılınceye kadar uzun bir sure geçti Bu kocası Dük değildi, o uzakta kuzeyde, Britanya'nın yüce kralı Ambrosıus Aurelıanus'un yanında Saksonlara karşı savaşıyordu, dönmeye niyeti olsaydı haber gönderirdi
Korkmasına gerek yoktu Eğer akıncılar saldırırsa, Dük Gorloıs tarafından geçidin sahildeki ucunda bulunan hisara, karısı ve çocuklarını koaımaları için yerleştirilmiş muhafız ve askerler onları durdururdu Onları aşmak için bir ordu gerekirdi Tıntagel'e karşı kim bir ordu gönde, irdi ki'
Bir zamanlar kendi kalesine yaklaşanın kim olduğunu bilirdi Igrame yavaşça kalenin içindeki avluya doğru ilerlerken kendi kalesine saldırıldığı zamanı herhangi bir burukluk hissetmeden anımsadı Bu düşünce artık çok az hüzün taşıyordu Morgaıne'ın doğumundan ben kendi evi için artık ağlamıyordu bile Gorloıs de ona karşı çok nazikti Kocası onun ilk zamanlardaki korkusunu ve nefretim dindirmiş, savaş kurulları dışında her zaman kendi eşiti gibi davranmıştı Aşiretten bir adamla evlenmemiş olduğundan, bundan daha fazlasını isteyemezdi Evlilik

konusunda ise, ona bir seçim hakkı tanınmamıştı. Kutsal Ada'nın kızı, kurban olarak ölüme gitmek, Kutsal Evlilik için bekaretini feda etmek veya tarafları birbirine bağlamak için -ki Roma Britanya'nın tümünden çekilmiş olduğu halde Roma usulü yaşayan bir yurttaş olan, Cornwall Dükü ile evlenerek Igraine'in yapmış olduğu buydu- halkı için en iyi olanı yapmalıydı.
Omuzlarını silkip pelerinini çıkardı; avlunun içi dışarının dondurucu rüzgârından uzak olduğundan daha sıcaktı. Sis dönerek açılırken, dumanların içinden beliriveren bir şekil bir an onun önünde durdu; Göl'ün Leydisi, Kutsal Ada'nın Leydisi, üvey kız kardeşi Viviane.
"Kardeşim!" Sözcükler titreşti, elleriyle bağrını tutan Igraine, onlan yüksek sesle söylemediğini, yalnızca fısıldadığını biliyordu, "Gerçekten burada mısın?" Yüz sitemliydi ve sözler duvarların dışındaki rüzgârın sesiyle uçup gitmiş gibiydi.
"Görme Gücü'nden vaz mı geçtin, Igraine? Kendi özgür iradenle mi?"
Bu sözdeki haksızlıktan canı yanan Igraine oldukça öfkeli bir şekilde yanıtladı. "Gorlois ile evlenmeme karar veren sendin..." Ancak kız kardeşinin görüntüsü gölgeler içinde dalgalandı, artık orada değildi ve hiç orada olmamıştı. Igraine gözlerini kırptı; kısa süreli görüntü gitmişti. Üşüdüğü, buz gibi olduğu için pelerinine sarındı; hayalin gücünü kendi bedeninin sıcaklığından ve canlılığından çekip aldığını biliyordu. Hâlâ böyle görebildiğimi bil-

miyordum, göremediğimden emindim... diye düşündü; sonra Peder Columba'nın bunu Seylan'ın işi olarak değerlendireceğini ve ona günah çıkarmak zorunda olduğunu bilerek ürperdi. Doğru, dünyanın ucundaki

bu yerde rahipler ayrıntılara pek dikkat etmiyorlardı, ama itiraf edilmemiş bir görüm kesinlikle günah olarak değerlendirilecekti.
Kaşlarını çattı; kendi kız kardeşinin ziyaretini niçin Şeytan işi olarak görmeliydi ki? Peder Columba istediğini söyleyebilirdi; belki de Tanrı'sı pederden daha akıllıydı. Buysa -diye düşündü Igraine kıkırdamasını bastırarak- çok zor değildi. Peder Columba Druid okullarından hiçbiri sınıflarında o kadar aptal bir adam bulundurmayacağından, rahip olabilmişti belki de. Hristiyanların Tanrısı, ilahileri mırıldana-bilmesi, azıcık okuyup yazabilmesi koşuluyla bir rahibin aptal olup olmadığına pek aldırış etmiyordu galiba. Igraine'in kendisi Peder Columba'dan daha iyi okuma yazma yeteneğine sahipti ve istediğinde daha iyi Latince konuşabiliyordu. Igraine kendini iyi eğitim almış biri olarak görmüyordu; Eski Din'in daha derin bilgeliklerini çalışma, ya da Kutsal Ada'nın bir kızının kesinlikle öğrenmesi gereken Gizemler'i daha fazla araştırma cesaretine sahip değildi. Yine de, herhangi bir Gizemler Tapınağı'nda bilgisiz sayılmasına rağmen, Romalılaşmış barbarlar arasında iyi eğitilmiş bir hanım olarak kabul görebiliyordu.
Avlunun uzağında, güzel günlerde güneş alan küçük bir odada, boyanmamış yünden bol bir ev elbi-

sesi giyen, omuzlarında hırpani bir pelerin taşıyan, on üç yaşında, gelişme çağında olan küçük kız kardeşi Morgause, eğri büğrü dokuma ipini sallanan bir makaraya dolayarak, kayıtsız bir şekilde iğ çeviriyordu. Yerde, ateşin yanında Morgaine eski bir iğti top gibi yuvarlıyor, tombul parmaklarıyla oraya buraya çarptığı yamuk silindirin yaptığı değişik şekilleri izliyordu.
"Yeterince iplik eğirmedim mi?" diye şikayet etti Morgause. "Parmaklarım ağrıyor! Sanki bir hizmet-çiymişim gibi neden her zaman ip eğirmek zorundayım ben?
"Her Leydi ip eğirmeyi bilmelidir," diyerek onu azarladı Igraine, bunu yapmak zorunda olduğunu bilerek, "ve ipin bir rezalet, burası kalın, burası da ince... Çalıştırmaya alıştmrsan parmakların yorulmaz. Ağrıyan parmaklar, onları şimdiye kadar görevleri için eğitmediğinin, tembellik yaptığının bir işareti." Makarayı ve iğti Morgause'dan alarak kayıtsız bir kolaylıkla döndürdü; eğri büğrü ip, onun deneyimli parmakları altında düzelerek, mükemmel kalınlıkta bir ip oldu. "Bak, bu ip mekiğe taktırmadan bükülebilir..." birdenbire davranması gerektiği gibi davranmaktan yoruldu. "Anık iğti bir kenara kaldırabilirsin, konuklarımız öğleden sonra burada olacaklar."
Morgause dik dik ona baktı.
"Ben bir şey duymadım," dedi, "ne de bir haberci geldi."
"Bu beni şaşırtmadı, çünki haberci gelmedi; o bir

Gönderi'ydi. Viviane yolda, buraya geliyor. Merlin de onunla." Söylemiş olduğu ana kadar bu son söylediğini kendisi de bilmiyordu. "Artık Morgaine'i bakıcısına götürebilirsin, sen de gidip bayramlık elbiseni giy, safranla boyanmış olanı."
Morgause canlılıkla iğti kaldırdı, ancak Igraine'e bakmak için durdu. "Safran rengi elbisem mi? Kız kardeşim için mi?"
Igraine sert bir şekilde onun hatasını düzeltti. "Kız kardeşimiz için değil, Morgause, Kutsal Ada'nın Leydisi ve Tanrıların Habercisi için."
Morgause aşağıya, desenli döşemeye baktı. Uzamaya ve kadınlığa doğru olgunlaşmaya henüz başlamış, yapılı ve uzun boylu bir kızdı; gür saçları Igraine'inkiler. gibi kızıldı; losyonlar ve yabani otlardan yapılan ilaçlar için otacıya ne kadar yalvarsa da, her ne kadar yayık ayranı özenle silmeye çalışsa da, yüzü çilliydi. Henüz on üç yaşında olmasına rağmen, Igraine kadar uzundu ve bir gün onu ge-• çecekti. Morgaine'i kucakladı ve incelikten uzak bir şekilde taşıdı. Igraine ardından seslendi. "Bakıcısına söyle, çocuğa bayramlık elbisesini giydirsin, sonra onu tekrar aşağı getirebilirsin; Viviane onu görmedi."
Morgause yüce bir rahibenin bir veleti niçin görmek isteyeceğini anlayamadığına dair, ters bir şey söyledi, ancak fısıldayarak söylediğinden Igraine'in bunu duymazlıktan gelmesi için bir bahanesi oldu.
Dar merdivenlerle çıkılan Igraine'in kendi dairesi soğuktu; karakış olmadıkça burada ateş yakılmazdı.

Gorlois uzakta iken yatağım kendi bakıcı kadını Gwennıs de paylaşırdı ve eşinin uzayan yokluğu Morgaine'ı yatağa alması için bir mazeret veriyordu ona Bazen Morgause da acı soğuğa karşı kürk örtüleri onlarla paylaşarak orada uyuyordu Tenteli, hava akımlarına karşı perdeli büyük yatak, uç kadın ve bir çocuk için hâlâ fazlasıyla büyüktü
Yaşlı Gwen bir köşede uyukluyordu Igraine onu uyandırmaktan kaçınarak, boyanmamış yünden yapılmış günlük iş elbisesini çıkarıp, Gorlois'ın Londı-nium'dakı pazardan alıp getirdiği, yakası ipek bir kurdeleyle bağlanan zarif elbisesini telaşla giydi Parmaklarına çocukluğundan bu yana sahip olduğu bazı gümüş yüzükler taktı Bunlar artık yalnızca ıkı küçük parmağına geçiyordu Boynuna Gorlois'ın verdiği amber kolyeyi taktı Elbisesi pas rengine boyanmıştı ve üzerine yeşil bir tunik giyiyordu Boynuzdan oyulma tarağını buldu, bir kanepeye oturarak karmakarışık saçlarını çözmek için tarağı ile sabırla çalışmaya başladı Başka bir odadan gelen bir haykırış duydu, bakıcısı tarafından Morgaine'ın saçlarının tarandığını, ama onun bundan hoşlanmadığını anladı Haykırış aniden durdu, Morgaine'ın tokadı yiyerek sustuğunu veya belki de, Morgause'un iyiliği üzerindeyken yaptığı gibi, sabırlı ve akıllı parmaklarıyla tarama ışını üstlendiğini duşundu Genç kız kardeşinin istediği zaman çok iyi ip eğıreceğını bilmesinin nedeni buydu, elleri ip eğirmenin dışında, taramada, yünleri temizlemede, Noel çöreklen yapmada, her şeyde, çok becerikliydi

Igraine saçını ordu, altın bir toka ile başının üzerine tutturdu, güzel altın broşunu pelerininin üzerine taktı Kız kardeşi Vıvıane'ın evlilik hediyesi olarak verdiği, ta Roma'dan getirildiği söylenen eski bronz aynada kendine baktı Elbisesinin bağcıklarını bağlarken, göğüslerinin yine eski hallerine donduğunu anlamıştı, Morgaine sütten kesılelı artık bir yıl oluyordu ve göğüsleri eskisine göre biraz daha yumuşak ve ağırdı Eski inceliğine yeniden kavuşmuş olduğunu biliyordu, çünkü evlenirken bu elbisesini giymişti ve şimdi kordonlar biraz bile gergin değildi
Gorlois gen döndüğünde onu tekrar yatağında isteyecekti Onu son kez gördüğünde Morgaine hâlâ memedeydi ve pek çok küçük çocuğun olduğu yaz boyunca bebeği emzirmeyi sürdürmek için yalvar-dığında Gorlois boyun eğmişti Bebek ÇOK istediği halde erkek olmadığından, kocasının sıkkın olduğunu biliyordu, bu Romalılar soylarını sağduyunun gerektirdiği şekilde anne tarafından saymıyor, baba tarafından sayıyordu Ne aptallık, herhangi bir adam bir kadının çocuğunun babasını kesin olarak nasıl bilebilirdi' Şüphesiz bu Romalılar kadınlarıyla kimin yattığı konusunda epeyce endişeleniyorlar, karılarını kilitliyor, gizlice gözetliyorlardı Igraine'ın izlenmeye ihtiyacı yoktu, bir adamın varlığı bile yeterince kotuydu, belki daha da kotu olabilecek başkalarını kim isterdi kı?
Bir oğul için can atmasına rağmen Gorlois hoşgörülü davranarak, eşinin Morgaine'ı yatağına alması-

na ve emzirmeyi sürdürmesine izin verdi; hatta geceleri Igraine'in terzisi Ettarr ile yatarak ondan uzak durdu ve böylece Igraine yeniden hamile kalmadı ve sütten kesilmedi. Et ve sert ekmek çiğneyebilme-ye başlamadan sütten kesildiklerinde, kaç çocuğun öldüğünü Gorlois de biliyordu. Yulafla beslenen çocuklar hastalıklıydı ve içebilseler dahi yazın çoğunlukla keçi sütü yoktu. İnek veya kısrak sütüyle beslenen çocuklar genellikle kusmaya başlıyorlar ve ölüyorlar, ya da acı çekerek ishalden hayatlarını kaybediyorlardı. Bu yüzden Morgaine'i annesinin memesinde bıraktı, böylece istediği oğulu en azından bir buçuk yıl daha ertelemiş oldu. Hiç değilse bu yüzden Igraine, eşine her zaman minnettar olacaktı ve onu ne kadar çabuk hamile bırakırsa bıraksın söylenmeyecekti.
Gorlois'le yattığı gecelerden sonra Ettarr'ın karnı şişti ve üstüne başına özen göstermeye başladı; Cornwall Dükü'nün oğlunu taşıyan o mu olacaktı? Igraine kadına aldırış etmedi; Gorlois'in gayri meşru başka oğulları da vardı, hatta onlardan biri şimdi kendisi ile birlikte, komutan Uther'in kampınday-dı. Ancak Ettarr hastalandı ve düşük yaptı; Igraine, bu olaydan niçin bu kadar hoşnut göründüğünü Gwen'e sormamaya yetecek kadar sezgiye sahipti. Yaşlı Gwen, bitkiler konusunda Igraine'in huzurunu kaçıracak kadar çok şey biliyordu. Bir gün, Ettarr'ın birasına tam olarak ne koyduğunu ona söyleteceğim, diye karar verdi.
Aşağı, mutfağa indi; uzun etekleri taş basamaklar-

da peşinden sürükleniyordu. En iyi elbisesi ile Mor-gause oradaydı, Morgaine'e de safran rengi bayramlık elbisesini giydirmişti, öyle ki çocuk bir Pict* kadar esmer görünüyordu. Igraine onu aldı,mutluluk-la kucakladı. Öylesine küçük, esmer, narin yapılı, öylesine ince kemikliydi ki, küçük, yumuşak bir kuşu avcuna almaya benziyordu. Bu çocuk güzelliğini nereden almıştı? Kendisi ve Morgause uzun boylu ve kızıl saçlıydılar, bütün Aşiret kadınları gibi toprak rengiydiler Gorlois ise esmer olmasına rağmen, uzun, ince ve kartala benzeyen bir Romalı; Saksonlara karşı yapılan, yıllar süren savaştan sertleşmiş, genç bir eşe fazla şefkat gösteremeyecek kadar kendi Romalı asaleti ile dolu, eşinin ona doğurmak zorunda olduğu oğlun yerine gelen kızına kayıtsızlıktan başka bir şey duymayan biriydi.
Ancak Romalı erkeklerin, çocuklarının yaşamı ve ölümü hakkında karar verme gücünün ilahi haklan olduğunu düşündüklerini hatırlattı kendine Igraine. Hristiyan olsun olmasın bir kız çocuğu yetiştirme-mekte ısrarlı olan ve kendilerine bir erkek evlat vermeleri için eşlerini kızlarından ayıran pek çok Romalı vardı. Gorlois ona iyi davranmış, kızını yanında tutmasına izin vermişti. Igraine, kocasının pek hayal gücü olduğunu sanmasa da, belki de Gorlois Aşiretlerden gelen bir kadının kızı hakkında ne düşündüğünü biliyordu.
Mahzenden şarap getirilmesi, et kızartılması için tavşan eti değil, son kesimden kalan iyi koyun eti-konukları ağırlamak üzere emirler verirken, avluda
' Pict- Kuzey Iskoçya'da yaşayan 8 yy ortalarında Iskoçlarla ka- 29 rıjan bir halk (Ç N)

korkmuş tavukların kanat çırpışlarını, gıdaklamalarını duydu, yolcuların geçitten geçerek geldiğini anladı Hizmetkârlar korkmuş görünüyorlardı, ancak çoğu Hanımlarının Görme Gucu'ne sahip olduğu gerçeğine teslim olmuştu Daha önce akıllıca tahminlerde bulunup birkaç hile kullanarak Görme Gucu'ne sahipmiş gibi yapıyor, bu da diğerlerin ona karşı korkuyla karışık bir saygıyla davranmalarına yetiyordu Şimdi, diye duşundu Belki de Vıvı-ane haklıdır, belki hâlâ Görme Gucu'ne sahibim Belki ben sadece onu kaybettiğime inandım -çünkü Morgaine'ın doğumundan önceki aylarda çok zayıf ve güçsüzdüm Anık kendime geldim Annem birkaç çocuk doğurmasına rağmen olduğu güne kadar muhteşem bir rahibeydi
Ancak zihni onu yanıtladı, annesi bir Aşiret kadınının yapması gerektiği gibi bu çocukları babalarını istediği gibi seçerek özgürlük içinde doğurmuştu, kadınlarının ve çocuklarının üzerinde güç sahibi olma geleneği olan bir Romalının kölesi olarak değil Sabırsızlıkla bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı, hizmetçilerim gereken düzende tuttuğu surece Görme Gucu'ne sahip olması ya da sahipmiş gibi yapması fark eder mıydı'
Ambrosıus'un onu Cornwell Dükü yapmadan önce yaşadığı villaya hiç benzemese de, Gorloıs'ın hâlâ atnunf demeyi sevdiği avluya yavaşça çıktı Yolcular atlarından iniyorlardı ve gözlen hemen aralarındaki tek kadına gitti, erkeklerin giydiği tunik ve yun külot pantalonlardan giyen, pelerinler ve şallar-
30 • Eski Roma evlerinde avlu veya giriş yen (Ç N)

la sarıp sarmalanmış bir kadın Igraıne'den daha ufak tefektı ve pek genç sayılmazdı Avlunun bir ucundan diğer ucuna birbirini selamlayan gözlen karşılaştı, ancak Igraıne gidip, sıska bir katırdan inmekte olan ince uzun boylu, yaşlı adamın önünde saygıyla eğildi Ozanların mavi elbiselerinden giyiyordu ve omzunda bir arp asılıydı
"Tıntagel'e hoşgeldınız Haberci Hazretleri, evimizi kutsuyor ve varlığınızla onurlandırıyorsunuz
"Sana teşekkür ederim, Igraıne," dedi derinden tınlayan ses ve Talıesın, Britanya'nın Merlın'ı, Dru-ıd, Ozan ellerini yüzünün önünde birleştirdi ve kutsamak için Igraıne'e uzattı
Şimdilik görevini yapmıştı, üvey kız kardeşine uçarcasına gitti ve tam da kutsaması için önünde eğilecekti ki, Vıvıane onun önünde eğildi ve onu engelledi
"Hayır, hayır çocuğum, bu bir aile ziyareti, gerekirse daha sonra bana saygını göstermen için yeterli zamanın olacak " Igraıne'ı sıkıca tutup yanına çekti ve dudaklarından öptü "Bebek de bu, öyle mı' Eski insanların kanını taşıdığını görmek oldukça kolay, bebek annemize benziyor Igraıne "
Vıvıane, yanı Golün ve Kutsal Adanın Leydısı o sıralarda otuzlarındaydı Golün eski rahibelerinin en büyük kızı, annesinin kutsal görevini başarıyla sürdürmekteydi Morgaıne'ı kucağına aldı, bebeklere çok alışık olan bir kadının deneyimli elleriyle onu hoplattı
Igraıne "Sana benziyor," dedi ve şaşırdı, bunu da-

ha önceden fark etmesi gerektiğini düşündü. Fakat Viviane'i düğününde gördüğünden bu yana dört yıl geçmişti. Pek çok şey olmuştu, çok değişmişti; on beş yaşında ürkek bir kızken kendinden iki kat büyük bir adamın ellerine teslim edilmişti." Artık içeri gelin Lord Merlin, kız kardeşim, sıcağa gelin."
Kendisini saran pelerinleri ve şalları çıkaran Avalon'un Leydisi Viviane, şaşırtıcı derecede ufak tefek bir kadındı, sekiz on yaşlarında, iyi gelişmiş bir kız çocuğundan daha uzun değildi. Bol tuniği ve beline sarılı kuşağı, belindeki kılıfta duran bıçağı, büyük yün pantolonu, bacaklarına sarılı kalın tozlukları ile yetişkin giysileri giydirilmiş bir çocuk gibi ufacık görünüyordu. Yüzü küçük, koyu renkli ve üçgendi; kaya altlarındaki gölgeler kadar siyah saçlarının altındaki alnı daracıktı. Gözleri de siyahü ve küçük yüzüne göre kocamandılar; Igraine onun ne kadar ufak tefek olduğunu hiç fark etmemişti.
Hizmetçi, Gorlois'in Londinium pazarlarından gönderdiği baharatların kalanıyla karıştırılmış sıcak şarapla dolu olan konuk kadehini getirdi. Viviane kadehi iki elinin arasına aldı, Igraine ona göz kırptı, kadehi alırken yaptığı el hareketiyle aniden uzun ve heybetli oluverdi; bu, Kutsal Emanetler'in Kutsal Kadehi olabilirdi. Kadehi ellerinin arasında tutup yavaşça dudaklarına götürürken bir hayır duası mırıldanıyordu. Şarabın tadına baktı, döndü ve kadehini Merlin'in ellerine bıraktı. Merlin gururla eğilerek kadehi aldı ve içti. Gizemlere yeni başlamış olan Igraine her nasılsa kendisini de bu güzel tö-

rensel ciddiyetin bir parçası gibi hissetti ve sıra kendisine geldiğinde kadehi konuklarından aldı, tadına baktı ve resmi karşılama sözcüklerini söyledi.
Sonra kadehi bir kenara bıraktı ve o ana dair duyarlılığını yitiriverdi; Viviane yalnızca ufak tefek, yorgun görünüşlü bir kadındı ve Merlin de kamburu çıkmış bir ihtiyardan başka bir şey değildi. Igra-ine hemen ikisini de ateşin yanına götürdü.
Gecenin içinde henüz yalnızca bir ses ve dehşet kaynağından ibaret olan yabancı bir kocanın hizmetkârlarının eşliğinde, korkmuş ve sessiz bir nefretle dolu yeni bir gelin olarak o yolculuğu yaptığını hatırlayarak, "Bu günlerde Yaz Denizi'nin kıyılarından buraya oldukça uzun bir yolculuk olmalı," dedi. "Bu bahar fırtınalarında sizi buraya getiren nedir sevgili kardeşim, Leydim?"
Daha önce niçin gelmedin,bir eş olmayı öğrenirken, korku ve sıla hasreti içinde tek başıma çocuk doğururken niçin beni tümüyle yalnız bıraktın ? Daha önce gelmediğine göre, artık çok geçken ve ben yenilgiye teslim olmuşken niçin geliyorsun?
"Mesafe gerçekten uzun," dedi Viviane yumuşakça ve Igraine, rahibenin söylenmemiş sözcüklerini her zaman olduğu gibi aynen söylenmişcesine işitmiş olduğunu biliyordu, "ve bunlar tehlikeli zamanlar çocuğum. Ancak bu yıllar, bir ozan ya da..." Anımsadığını belirten bir gülümseyişin ışığıyla ekledi: "bir rahibe olabilmek için yalıtılmışlık içinde geçen yıllar kadar yalnız olsalar da, sen bu süreçte kadınlığa eriştin. Eğer o yolu seçmiş olsaydın, eşit öl-

çüde yalnız olduğunu görecektin benim sevgili Ig-raine'im. Evet" dedi yüzü yumuşayarak, öne doğru eğildi, "tabii ki kucağıma gelebilirsin, küçüğüm." Morgaine'i kucağına alırken, Igraine şaşkınlıkla izliyordu. Morgaine genellikle bir yaban tavşanı kadar utangaçtı. Biraz küskün, biraz da eski büyünün etkisine yeniden kapılarak, çocuğun Viviane'in kucağına yerleşmesini izledi. Viviane neredeyse onu güvenli bir şekilde tutamayacak kadar küçük görünüyordu. Gerçek bir periydi; Eski İnsanlardan bir kadın. Morgaine belki de gerçekten ona çok benzeyecekti.
"Ya Morgause, bir yıl önce sana yolladığımdan beri sağlıklı olarak gelişti mi?" diye sordu, küskünce ateşin gölgelerine çekilmiş olan, safran rengi bir elbise içindeki Morgause'a bakarak. "Gel beni öp küçük kız kardeşim. Ah, Igraine gibi uzun boylu olacaksın," dedi gölgelerin içinden tam eğitilmemiş bir köpek yavrusu gibi somurtarak gelen kızı kucaklamak için kollarım uzatırken. "Evet, istersen orada, dizimin dibinde otur çocuğum." Morgause yere oturarak başını Viviane'in kucağına yasladı ve Igraine, onun küskün gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü.
Hepimizi elinde tutuyor. Hepimizin üzerinde nasıl bu kadar gücü olabilir? Ya da Morgause'un bildiği tek

anne olduğu için mi böyle ? Morgause doğduğunda o yetişkin bir kadındı, bir kız kardeş olduğu kadar her zaman bir anneydi her ikimiz için de. Çocuk doğurmak için gerçekte çok yaşlı olan

anneleri Morgause'u doğuaırken ölmüştü. Bir yıl önce Viviane de kendi çocuğunu doğurmuştu ama çocuk ölmüştü, böylece Viviane Morgause'un bakımını üstlenmişti.
Morgaine, Viviane'in kucağına sıkıca sokulmuştu; Morgause ise ipeksi kızıl başını Viviane'in dizine dayamıştı. Rahibe boştaki eliyle yarı erişkin kızın uzun, ipeksi saçlarını okşarken, öteki eliyle de ufaklığı tutuyordu.
"Morgaine doğduğunda sana gelecektim," dedi Viviane, "ancak ben de hamileydim. O yıl bir oğlan doğurdum. Onu bakıcısına bıraktım ve sanırım sütannesi onu keşişlerin yanına yollayacak. Kadın bir Hristiyan."
"Onun bir Hristiyan olarak büyümesine aldırmıyor musun?" diye sordu Morgause. "Güzel mi? Adı ne?"
Viviane güldü. "Ona Balan adını verdim ve sütannesi de kendi oğluna Balin ismini verdi. Aralarında sadece on gün var, hiç kuşkusuz ikiz gibi büyüyecekler. Hayır, Hristiyan olarak yetişmesine aldırmıyorum, babası da Hristiyandı ve Priscilla da iyi bir kadın. Buraya yolculuğun uzun olduğunu söyledin; inan çocuğum, şimdi senin Gorlois'le evlendiğin zamandan daha uzun. Kutsal Ağaç'ın yetiştiği Rahipler Adası kadar uzak değil belki de, ama Ava-lon'dan uzak, çok daha uzak..."
"Buraya gelişimizin nedeni de bu," dedi Merlin aniden; sesi büyük bir çanın çalmasına benziyordu, bu yüzden Morgaine hemen kalktı ve ağlamaya

başladı. "Anlamıyorum," dedi Igraine aniden huzur-suzlanarak, "şüphesiz bu ikisi birbirine oldukça yakınlar..."
"İkisi birdir" dedi Merlin dimdik oturarak, "fakat İsa'nın izleyicileri kendi Tanrılarının yanında başka Tanrılara sahip olmayacaklarım, hatta kendi Tanrılarından başka Tanrı olmadığını, yalnızca O'nun dünyayı yarattığını, tek başına yönettiğini ve sadece O'nun yıldızları ve bütün Yaradılışı var ettiğini söylemeyi tercih ettiler."
Igraine bu küfür karşısında hemen kutsal işareti yapü. "Fakat bu olamaz," diye ısrar etti, "tek başına hiçbir Tanrı bütün bunları yönetemez...Peki ya Tanrıçaları ? Ya Ana ?"
Yumuşak ve alçak sesiyle Viviane, "Bir Tanrıça olmadığına inanıyorlar; söylediklerine göre kadın kötülük ögesiymiş; söylediklerine göre kötülük kadın aracılığıyla dünyaya giriyormuş. Elma ve Yılan hakkında uydurma bir Yahudi masalı anlatılıyor."
"Tanrıça onları cezalandıracak," dedi Igraine sarsılarak, "ve sen beni onlardan biriyle evlendirdin."
"Küfürlerinin her yanı bu kadar saracağını bilmiyorduk," dedi Merlin. "Bizim zamanımızda diğer Tanrıların da takipçileri vardı. Fakat başkalarının Tanrılarına saygı gösterirlerdi."
"Fakat bunun Avalon'dan gelen yolun uzunluğu ile ne ilgisi var?" diye sordu Igraine.
"Öyleyse ziyaretimizin nedenine gelelim," dedi Merlin, "Druidlerin bildiği gibi, dünyayı ve gerçeğin tümünü şekillendiren insanlığın inancıdır. Uzun za-

man önce, İsa'nın izleyicileri adamıza ilk geldiklerinde bunun zaman içinde güçlü bir dönüm noktası, dünyayı değiştiren bir an olduğunu biliyordum."
Morgause, başını kaldırıp yaşlı adama baktı. Gözleri korku ve hayranlıkla büyümüştü.
"O kadar yaşlı mısınız, Kutsal Kişi?"
Merlin kıza gülümsedi ve "Kendi bedenimde değil. Ancak bu dünyada olmayan o muhteşem salonda çok fazla şey okudum; orada Herşeyin Kaydı yazılı. Ayrıca o zaman yaşıyordum. Bu dünyanın Lordları geri gelmeme izin verdiler, ancak başka bir bedenle."
"Bu konular küçük için anlaşılması zor şeyler Kutsal Baba," dedi Viviane, kibarca onu paylayarak. "O bir rahibe değil. Merlin'in söylemek istediği şu ki, küçük kardeşim, Hristiyanlar buraya ilk geldiğinde yaşıyordu, bunu seçtiği ve izin verildiği için görevini sürdürmek üzere hemen yeniden bedenlen-di. Bunlar anlamaya çalışman gerekmeyen Gizemler. Devam edin, Baba."
"Bunun bütün insanlık tarihinin değişeceği anlardan biri olduğunu biliyordum," dedi Merlin. "Hristiyanlar

kendilerininki dışında bütün bilgeliği silme işine giriştiler ve bu çekişme dahilinde kendi inançlarına uygun olanlar dışında gizemin bütün türlerini bu dünyadan kovmaktalar. Bir köylünün dahi doğru olduğunu bildiği, bir insanın birden fazla hayat yaşadığı gerçeğini sapkınlık olarak ilan ettiler."
"Fakat insanlar bir hayattan fazlasına inanmazsa," diye sarsılarak karşı çıktı Igraine, "eğer sahip olabi-

leceklen yalnızca tek bir hayat varsa, umutsuzluğa düşmekten nasıl korunacaklar' Hangi adıl Tanrı, sahip olabilecekleri tek bir yaşam varsa insanların bazılarını zavallı, diğerlerini ise mutlu ve relah içinde yaratırdı'"
"Bilmiyorum," dedi Merim, "belki de yazgılarının acımasızlığından umutsuzluğa düşen insanları dizlerinin üzerinde kendilerini cennete götürecek olan isa'ya gelmelerini dılıyorlardır isa'nın izleyicilerinin neye inandıklarını ya da ne umduklarını bilmiyorum " Bir an gözlerim kapattı, yüzünün çizgileri acı doluydu Fakat inandıkları ne olursa olsun, sahip oldukları görüşler bu dünyayı değiştiriyor Sadece ruhsal olarak değil, maddi düzlemde de değiştiriyor Onlar ruhun ve Avalon'un dünyasını yadsıdık-ça, bu ıkı dünyanın varlığı onlar için sona eriyor Kuşkusuz hâlâ varlar, ancak Isa nın izleyicileri ile aynı dünyada değil Kutsal Ada Avalon, Eski inançtan olan bizlerin keşişlere kendi manastırlarını ve ibadethanelerini yapmalarına izm verdiğimiz Glas-tonbury ile aynı ada değil artık Bizim ve onların bilgeliklerine göre -ne kadar doğa felsefesi biliyorsun, Igrame'
Çok a/ dedi genç kadın, sarsılmış bir halde rahibeye ve \uce Druıd e bakarak, 'bana hiç öğretilmedi
Çok ya/ık dedi Merim, bunu anlaman gerekiyor Igrame -senin ıçm basitleştirmeye çalışacağım
Boynundaki altın burma gerdanlığı ve hançerini çıkardı Bu bron/ ve altını aynı anda aynı yere ko-

yabılır mıyım'"
Igraıne anlamayarak gözlerini kırptı ve boş boş baktı "Hayır, kuşkusuz yapamazsınız Yan yana durabilirler, ancak bir tanesini önceden hareket ettirmedikçe aynı yerde duramazlar"
'Kutsal Ada'nın durumu da bu işte, dedi Merim ' Dört yüz yıl önce, hatta Romalılar gelip adayı zaptetmeye kalkışmadan önce, rahipleri, hiçbir zaman bize karşı ayaklanmayacaklarına ve silahlarla bizi buradan sürmeye kalkışmayacaklarına dair yeminler ettiler, çünkü biz onlardan önce buradaydık ve zayıt olan, yalvaran onlardı Onlar bu yemine sadık kaldılar, haklarını teslim etmek zorundayım Ancak ruhlarında, dualarında, Tanrılarının bizim Tanrılarımızı şurup atması ve onların bilgeliklerinin bizimkine egemen olması için bizimle uğraşmaktan hiç vazgeçmediler Bizim dünyamızda Igraıne pek çok Tanrı ve Tanrıça ya yetecek kadar yer vaı Ancak Hrıstıyanların evreninde -bunu nasıl açıklasam- bı zım görüşümüze ve bilgeliğimize yer yok Onlaıın dünyasında yalnızca bir Tanrı var, O yalnızt ı butun Tanrılar üzerinde denetim sahibi olmakla kalmayıp, sanki kendisinden başka tanrı yokmuş clı ğerlen kendi Şeytanlarının ışı olan sahte putl irmiş gibi davranmak zorunda Böylece butun insanlar yalnızca bu hayat içinde ona ınanaıak kurtulabilirler Bu, onların inandıkları şey Bir /arınanlar bir olan dünyalar artık birbirlerinden ayrılıyor Artık ıkı Britanya var Igraıne bin onların l ek Tanrılarının ve Isa nın yönetimindeki dünya onun

yanında ve arkasında, Eski İnsanların yaşamak ve ibadet etmek için seçtiği, Yüce Ananın hâlâ yönettiği dünya. Bu daha önce de olmuştu. Bir zamanlar peri halkı Işıldayanlar, bizim dünyamızdan çekilip sisler arasında çok çok ilerilere gittiler, bu nedenle artık tek tuk gezginler elf höyüklerinin içinde bir gece geçirebilir ve bunu yaparsa, zaman o olmadan akıp geçer ve sadece bir tek geceden sonra dışarı çıktığında bütün yakınları ölmüş, düzinelerce yıl geçip gitmiş olabilir. Şimdi sana söylüyorum Igra-ine, bu tekrarlanıyor. Tanrıça ve onun eşi Boynuzlu Kişi tarafından yönetilen bizim dünyamız, senin bildiğin dünya, pek çok hakikatin dünyası, zamanın ana kaynağından uzaklaşmaya zorlanıyor. Hatta şimdi bile Igraine, eğer bir yolcu Avalon Adası'na gitmek için rehbersiz yola çıkarsa, yolu çok iyi bilmiyorsa oraya ulaşamaz, sadece Rahipler Adası'nı bulur. Birçok insan için, dünyamız artık Yaz Denizinin pusları arasında kayboldu. Hatta bu, Romalılar bizi terk etmeden önce olmaya başlamıştı; şimdilerde kiliseler

bütün Britanya'yı kaplarken, bizim dünyamız gittikçe uzaklaşıyor. Buraya gelmemiz bu yüzden çok uzun sürdü. Eski İnsanların bize rehberlik yapacak yollan ve şehirleri o kadar az kaldı ki. Dünyalar birbirine dokunuyor, hâlâ birbirinin üzerinde uzanıyor, aşıklar gibi yakınlar birbirine ancak birbirlerinden ayrılıyorlar ve durdurulmazlarsa, bir gün orada iki dünya olacak ve hiç kimse birinden diğerine gidip gelemeyecek..."
"Bırak gitsinler!" diye öfkeyle sözünü kesti Igra-

ine, "hâlâ onların gitmelerine izin vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Yüce Ana'yı yadsıyan Hristi-yanlarla dolu bir dünyada yaşamak istemiyorum."
"Ya diğerleri; mutsuzluk içinde yaşayacak insanlara ne olacak?" Merlin'in sesi yine büyük yumuşak bir çan sesine benziyordu. "Hayır, bir geçit mutlaka kalmalı, gizli bile olsa. Dünyanın parçaları hâlâ bir. Saksonlar her iki dünyaya da saldırıyorlar, fakat gittikçe daha çok savaşçımız İsa'nın izleyicisi oluyor. Saksonlar..."
"Saksonlar barbar ve acımasızlar," dedi Viviane. "Aşiretler tek başlarına onları bu sahillerden atamaz, Merlin ve ben Ambrosius'un bu dünya üzerinde çok zamanı kalmadığını ve ondan sonra tahta savaş dükü Pendragon'un -ona Uther mi diyorlar?-geçeceğini gördük. Ancak bu ülkede Pendragon'un ardına takılmayacak pek çok kişi var. Ruhtaki dünyamızın başına nasıl bir kötülük gelirse gelsin, her iki dünyamız da Saksonların ateşlerine ve kılıçlarına daha fazla dayanamaz. İki dünyanın birbirinden ayrılmasını durduracak olan Ruhsal savaşı yapmadan, Britanya'nın can damarını Sakson ateş-leriyle harabeye çevrilmekten korumalıyız. Bize yalnızca Saksonlar değil, 'Jıte'lar, İskoçlar, kuzeyden inen tüm vahşi halklar da saldırıyor. Her yer, hatta Roma'nın kendisi bile karşılarında güçsüz duruma geliyor; çok kalabalıklar. Senin kocan bütün hayatı boyunca savaştı. Ambrosius , Britanya Dükü, iyi bir adam, ancak bir zamanlar Roma'yı izleyenlerin sadakatine sahip olabilir; babası mor rengi giymişti

ve Ambrosıus'un da imparatorluk konusunda ihtirası vardı Ancak biz, Britanya'nın butun insanlarına seslenebilecek bir lidere sahip olmalıyız "
"Fakat Roma hâlâ ayakta," diyerek karşı çıktı Ig-raıne "Gorloıs bana, Roma, Büyük Şehirdeki sorunlarının üstesinden geldiğinde lejyonların gen döneceğini söyledi1 Roma'nın kuzeyden gelen vahşilere karşı bize yardım edeceğini umamaz mıyız' Romalılar dünyanın en büyük savaşçılarıydı, vahşi akıncıları durdurmak için Kuzey'e o büyük duvarı yaptılar "
Merim'in sesi kocaman bir çanın tınlamasına benzeyen o ıçı boş tonu yeniden kazandı "Bunu Kutsal Pınar'da gördüm Kartal havalandı ve Britanya'ya asla gen dönmeyecek "
"Roma hiçbir şey yapamaz," dedi Vıvıane, "biz butun Britanya'yı yönetebilecek kendi liderimize sahip olmalıyız Yoksa bize karşı bir araya geldiklerinde, butun Britanya düşecek ve biz yüzlerce yıl Sakson barbarların ayakları altında, yıkıntılar içinde yatacağız Dünyalar gen döndürülmez bir biçimde birbirlerinden ayrılacak ve Avalon'un anısı insanlara umut vermek için, efsane olarak bile yaşamını sürdüremeyecek Hayır, ıkı Brıtanya'dakı, Rahiplerin Britanya'sı ile Avalon tarafından yönetilen sisler dünyasındaki tüm insanları yönetebilecek bir liderimiz olmalı Bu yüce Kral tarafından iyileştirilen dünyalar - sesi kehanetin berrak ve gizemli tınısına kavuştu - tekrar bir araya gelecekler, Tanrılar ve isa'nın, Kazan ve Haç'ın birlikte yer alacakları bir

dünyada bu lider bizi bir yapacak "
"Fakat böyle bir kralı nereden bulacağız'" diye sordu Igraıne "Böyle bir lideri bize kim verecek'"
Sonra aniden korktu Merim ve rahibe donup ona baktıklarında sırtında buz gibi bir ürperti dolaştı, gözlen, onu büyük bir atmacanın gölgesinde duran küçük bir kuş gibi hareketsiz tutuyordu sanki ve Druıdlerın habercı-peygamberıne neden Merim* adı verildiğini anladı
Fakat Vıvıane konuştuğunda, sesi çok yumuşaktı
"Sen Igraıne, bu Yüce Kralı sen doğuracaksın "
• Merim Avrupa ya ozgıı küçük doğan, bozdoğan (Yhn)43

Ateşin küçük çıtırtılarının dışında oda sessizdi. Ig-raine, sonunda uykudan yeni uyanmışcasına derin bir soluk aldığını duydu. "Bana söylediğiniz şey nedir? Yüce Kral'ın babası Gorlois mi olacak?" Sözlerinin zihninde yankılandığını ve çınladığını duydu; Gorlois'in böyle muhteşem bir yazgısı olabileceğinden niçin hiç kuşku duymadığını merak etti. Merlin ve kız kardeşinin birbirlerine baktıklarını ve küçük bir harekede rahibenin yaşlı adamı susturduğunu gördü.
"Hayır Lord Merlin, bunu bir kadına bir kadın söylemeli...Igraine, Gorlois bir Romalı. Aşiretler bir Romalının oğlunu izlemeyecektir. Onların izleyeceği Yüce Kral, Kutsal Ada'nın çocuğu, Tanrıçaların gerçek oğlu olmak zorunda. Senin oğlun Igraine, evet. Saksonlarla ve kuzeyden gelen vahşi insanlarla yalnızca Aşiretler savaşmayacak. Romalıların, Keltlerin ve Cymry'lerin desteğine ihtiyacımız olacak ve onlar sadece kendi komutanlarını, Pendra-gon'larını izlerler. Güvendikleri bir adamın oğlu onlara önderlik yapacak ve yönetecek. Ve asil bir anneden doğan oğlu bekleyen Eski İnsanlar da onu

kabul edecek. Evet senin oğlun Igraine, ancak babası Uther Pendragon olacak."
Her şeyi anlayan Igraine, öfke yavaş yavaş uyuşukluğunu kırıncaya dek onlara dik dik baktı ve sonra parladı. "Hayır, benim bir kocam var ve ona bir çocuk doğurdum! Hayatımla yeniden oynamanıza izin vermeyeceğim. Bana emrettiğiniz gibi evlendim - ve siz hiç bilemezsiniz-" Sözcükler boğazında düğümlendi. O ilk yılı anlatmanın bir yolu yoktu; Viviane bile asla bilmeyecekti. Korkmuştum, ya da yalnızlık ve dehşet içindeydim, ya da tecavüz bile daha kolay olurdu, çünkü sonra kaçıp ölebilirdim, diyebilirdi, ancak bunların her biri, hissettiklerinin binde birini anlatan sözler olabilirdi.
Viviane, onun zihnine ulaşıp, söyleyemediği her şeyi bilerek, bütün olanları anlasaydı bile, ona merhamet hatta biraz acımayla bakacak, fakat kararından dönmeyecek, Igraine'den talep ettiği şeyden vazgeçmeyecekti. Viviane, Igraine'in Gizemler Rahibesi olacağına hâlâ inanıyordu: Eğer alın yazından kaçmaya ya da acıyı geciktirmeye çalışırsan, bu yalnızca seni bir diğer hayatta iki kat acı çekmeye mahkûm eder.
Tabii ki bunların hiçbirini söylemedi, sadece görevini cesurca ve yalnız yerine getirdiği, herhangi bir kadına izin verilenden daha fazla isyan etmeden kaderine boyun eğerek geçen son dört yılın boğulmuş öfkesiyle Viviane'e baktı. "Yeniden mi? Asla," dedi Igraine kendi kendine sessizce. "Asla." İnatla başını salladı.

'Beni dinle, Igraıne," dedi Merim "Bana hiçbir hak vermese de ben senin babanım, asaleti ihsan eden şey Leydı'nın kanıdır ve sen, Kutsal Ada'nın bir kızından diğerine aktarılan en eski asıl kandansın Bu, yıldızlarda yazılı çocuğum, hem Tanrıça'yı izleyen Aşiretin Krallığından, hem de Roma'yı izleyen Krallıktan gelen bir kral topraklarımızı tüm bu çekişmelerden kurtarabilir Bu ıkı dünyanın bir arada yaşayabileceği bir barış gelmek zorunda, haç ve kazanın da böylesi bir barış yapması için yeterince uzun bir barış Eğer böyle bir hükümdarlık olabilirse Igraıne, Haç'ı izleyenler bile sonsuza dek kalacakları Cehennem ya da Cenneti seçmek için tek bir kısa yaşama olan inançlarından, acıdan ve günahtan oluşan kasvetli yaşamlarında Gizemlerin bilgisine sahip olarak huzur bulabilecekler Aksı halde bizim dünyamız sislerin içinde silinip gidecek ve yüzlerce hatta binlerce yıl boyunca Kutsal Sırlar ve Tanrıçalar, dünyalar arasında gidip gelebilen çok az sayıda kışı dışında, tüm insanlık tarafından tamamen unutulacak Kutsal Ada'nın Leydısı ve Britanya'nın Merlın'mden doğan sen, Igraıne, Tanrıça'nın ve Onun işlerinin bu dünyadan sıl'nıp gitmesine izin verecek mısın'"
Igraıne, yaşlı adamın sesindeki şefkate zihnini kapatmaya çalışarak başını eğdi Kendisine hiç söylenmemiş olsa da Talıesın'ın, Britanya'nın Mer-lın'ının kendisini yaratan yaşam kıvılcımını annesi ile paylaştığını her zaman bilmişti, ancak Kutsal Ada'nın kızı böyle konulardan söz etmezdi Leydı-

nın kızı yalnızca Tanrıça'ya aitti ve Leydı'nın seçtiği erkeğin bakımına, çoğunlukla Leydı'nın erkek kardeşi ya da çok nadiren öz babasına verilirdi Bunun bir nedeni vardı hiçbir dindar adam , Tanrıça'nın çocuğu için babalık hakkı talep etmemeliydi ve Leydı'nın doğurduğu tüm çocuklar da Tanrıça'nın çocukları olarak kabul edilirdi Tahesın'ın bu savı kullanmış olması Igraıne'ı derinden şaşırtmış, ancak ona dokunmuştu da Ona bakmayı reddederek, inada "Gorloıs Pendra-gon olarak seçilebilir Bu Uther insanların tüm

çocuklarından o kadar da ustun biri olamaz Eğer öyle birini istiyorsanız, Gorloıs'ın Britanya Savaş Dükü, yüce Dragon olarak kabul edilmesi için büyülerinizi kullanamaz mıydınız' sonra oğlumuz doğduğunda Yüce Kralınıza sahip olurdunuz "
Merim başını salladı, fakat konuşan yine Vıvıane oldu ve bu sessiz danışıklı dövüş Igraıne'ı daha da kızdırdı Kendisine karşı niçin bu biçimde birlikte davranıyorlardı'
Vıvıane yumuşaklıkla "Gorloıs'den oğlun olmayacak, Igraıne," dedi
"Sen kadınlara çocuk doğurtan bir Tanrıça mısın'" Sözlerinin çocukça olduğunu bilerek kabaca ısrar etti Igraıne "Gorloıs'ın başka kadınlardan oğulları var, niçin ben nikahlı eşi olarak onun istediği gibi bir erkek evlat veremeyeyım'"
Vıvıane yanıtlamadı Sadece doğrudan Igraıne'e baktı ve sesi çok yumuşak, sordu "Gorloıs'ı seviyor musun, Igraıne'"

Igraıne gözlerini yere indirdi "Bununla hiçbir ıl-gısı yok Bu bir onur meselesi Bana karşı nazikti-" diyerek konuşmayı kesti, ancak düşünceleri önüne geçilmez bir halde aktı Gen dönebileceğim hiçbir yer yokken, yalnız ve yüz ustu bırakılmışken, sen bile beni kaderime terk etmişken bana iyi davrandı Bununla kıyaslandığında sevgi nedir k$
"Bu bir onur meselesi," diye yineledi "Bunu ona borçluyum Yalnızlığım içinde sahip olduğum tek varlık iken Morgaıne'ın bende kalmasına izin verdi Bana karşı iyi ve sabırlıydı, onun yaşındaki bir adam için bu kolay olamaz Bir oğlan istiyor, bunun, yaşamı ve onuru için herşeyden önemli olduğuna inanıyor ve ben ondan bunu esirgemeyeceğim, eğer bir oğlum olursa, bu Dük Gorloıs'ın oğlu olacak, yaşayan başka bir adamın değil And içerim ateşin ve "
"Sus1" Vıvıane'ın sesi, büyük bir çanın yüksek sesi gibi çınlayarak Igraıne'ın sözünü kesti "Sana emrediyorum Igraıne, olmasın diye sonsuza dek tövbe edeceğin bir yemini etme1"
" Niçin benim yeminimi tutamayacağımı düşünüyorsun'" Igraıne öfkelendi "Ben de hakikat ile yetiştirildim1 Ben de Kutsal Ada'mn çocuğuyum Vıvı-ane1 Benim ablam, rahibem ve Avalon'un Leydısı olabilirsin, ama ne kendisine söylenen bir tek kelimeyi anlayabilen, ne de yeminin anlamını bilen, anlamsız sesler çıkaran, Morgaıne gibi bir çocukmu-şum gibi davranamazsın "
Adını işiten Morgaıne, Ley dinin kucağında dimdik

oturdu Golün Leydısı gülümsedi ve onun siyah saçlarını düzeltti "Bu ufaklığın anlamadığını düşünme Bebekler bizim sandığımızdan çok daha fazlasını bilirler, zıhınlerındekını söyleyemezler ve bu yüzden onların düşünemediklerine inanırız Senin bebeğine gelince - aslında bu gelecekle ilgili ve onun önünde bundan söz etmeyeceğim, ancak onun da günün birinde yüce bir rahibe olmayacağını kim bılebıllır' "
"Asla1 Bir Hrıstıyan olmak zorunda kalsam bile bunu engelleyeceğim," dedi Igraıne öfkeyle kopu-rerek " Benim hayatıma yaptığın gibi çocuğumun hayatı ile de oynamana izin vereceğimi mı sanıyorsun'"
"Sakın ol, Igraıne," dedi Merlın "Tanrıların her çocuğu gibi sen de özgürsün Sana yalvarmak için geldik, emretmek için değil Hayır, Vıvıane," dedi Leydi onun sözünü kesecekken elini kaldırarak "Igraıne, kaderin umutsuz bir oyuncağı değil Yine de her şeyi bilirse doğruyu seçeceğini düşünüyorum "
Leydı'nın kucağındaki Morgaıne huzursuzlanma-ya başlamıştı Vıvıane ona yumuşak bir sesle bir şarkı mırıldandı, saçlarını okşadı, bebek sustu, ancak Igraıne kalktı ve Vıvıane'in bebeği yatıştıran adeta büyülü gücünü kıskanmış ve kızgın bir biçimde çocuğunu aldı Morgaıne'ı kollarında yabancı ve tuhaf hissetti, sanki Vıvıane'ın kucağında geçirdiği zumun onu değiştirmiş, bozmuş, her nasılsa daha az Igraıne'nın bebeği haline gelmişti Igraıne, gozyaş,-

larının gözlerini yaktığını hissetti Tek sahip olduğu, Morgaıne'dı ve şimdi o da elinden alınıyordu, herkes gibi Morgaıne de, Vıvıane'ın herkesi iradesinin çaresiz maşası haline getirebilen çekiciliğinin kurbanı olmuştu
Başı hâlâ Vıvıane'ın kucağında olan Morgause'a sert bir şekilde "Hemen kalk, Morgause ve odana git,

neredeyse bir kadın oldun, şımarık bir çocuk gibi davranmamalısın," dedi Igraine
Morgause başını kaldırdı, kızıl saçlarını güzel, kuskun yüzünden çekip geriye attı "Planlarınız için neden Igraine'ı seçmek zorundasınız, Vivıane' O, bu planların içinde yer almak istemiyor Fakat ben bir kadınım, ben de Kutsal Ada'nın kızıyım Komutan Uther için neden beni seçmiyorsunuz' Yüce Kral'ın annesi niçin ben olmayayım'"
Merim gülümsedi "Yazgının üzerine bu kadar dikkatsiz mı gideceksin, Morgause'"
"Neden Igraine seçiliyor, neden ben değil' Benim kocam yok "
"Senin geleceğinde bir kral ve pek çok oğul var, fakat Morgause bundan hoşnut olmalısın Hiçbir insan bir başkasının kaderini yaşayamaz Senin ve oğullarının kaderi bu büyük Yüce Kral'a bağlı olacak Bundan fazlasını söyleyemem," dedi Merlın "Yeter, Morgause "
Igraine kucağında Morgaine de dururken daha kontrollü olduğunu hisseti Olu bir sesle, "Evsahıp-lığı görevimi yerme getırmedım sevgili kız kardeşim ve Lordum Merlın izin verin hizmetçilerim sızı ko-

nuk odalarına götürsün, şarap ve yıkanmanız için su getirsinler, yemek günbatımında hazır olacak "
Vıvıane kalktı Sesi resmi ve doğrudandı, Igraine bir anlığına rahatladı, yine kendi ocağının hanımı olmuştu, pasif bir çocuk değil, Cornwall Dükü Gor-loıs'ın eşiydi
"Öyleyse günbatımında görüşürüz, kardeşim "
Fakat Igraine, Vıvıane'in Merim'le bakıştığını gördü, şimdilik bırak, her zaman olduğu gibi ben onu yine idare edenm, dediğini açıkça okudu
Igraine yüzünün demir gibi sertleştiğini hissetti Gerçekten her zaman böyle yaptı Ancak bu kez öyle olmayacak Bir çocukken ve henüz aklım ermezken onun istediğini bir kez yaptım Ama artık bu-yudum, ben bir kadınım, Gorloıs'e eş olarak verdiği çocuk kadar kolayyonledınlmem Artık kendi istediğimi yapacağım, Golün Leydısı 'nın isteğini de-
ğtl
Hizmetçiler konuklan götürdü, kendi dairesine giden Igraine, Morgaine'ı yatağa yatırdı ve sınırlı bir halde çocuğun etrafında dolaşdı, zihni ısıttığı şeylerle doluydu
Uther Pendragon Onu hiç görmemişti ama Gor-loıs kahramanlıklarını hep anlatırdı Uther, Britanya'nın Yüce Kralı Ambrosıus Aurelıanus'un yakin bir akrabası, kız kardeşinin oğluydu, ancak Ambro-sıus'dan farklı olarak Uther Romalı kanıyla lekelenmemiş tam bir Brıtanyalı ıdı, bu nedenle Cymry'ler ve Aşiretler onu izlemekte gönülsüz değildi Ut-her'ın bir gün Yüce Kral seçilmesine neredeyse ke-

sin gözüyle bakılıyordu. Ambrosius genç bir adam değildi ve o gün çok uzak olamazdı,
Ben de bir kraliçe olurdum... Neler düşünüyorum ben? Gorlois'e ve kendi onuruma ihanet mi edeceğini?.
Yeniden bronz aynaya baktığında, arkasında, kapıda duran kız kardeşini gördü. Viviane ata binerken giydiği pantolonu çıkarmış, boyanmamış yünden bol bir elbise giymişti; kara bir koyunun yünü gibi siyah ve yumuşak olan saçları salınmıştı. Ufak tefek, kırılgan ve yaşlı görünüyordu; gözleri, yıllarca uzakta ve başka bir dünyada bulunan inisiyas-yon mağarasındaki rahibenin gözleriydi... Igraine sabırsızlanarak düşünmeyi kesti.
Viviane ona doğru ilerledi ve saçlarına dokunmak için uzandı.
"Küçük Igraine. Artık o kadar küçük değil," dedi şefkatle. "Biliyor musun küçüğüm senin ismini ben verdim: Grainne, Beltane ateşlerinin Tanrıçası ... Beltane Tanrıçası'na yaptığın hizmetten bu yana ne kadar zaman geçti Igraine?"
Igraine'in ağzı biraz gerildi; gülümsemesi dişlerinden derin değildi. "Gorlois bir Romalı ve bir Hristi-yan. Onun ailesinin Beltane törenlerini sürdürebileceğine gerçekten inanıyor musun?"
"Hayır, sanmıyorum," dedi Viviane eğlenerek, "Yine de senin yerinde olsaydım, hizmetçilerinin, Yaz Ortası gününde ateşler yakmak ve dolunayın altında birlikte uzanmak için gizlice dışarı kaçmadıklarına yemin etmezdim. Ama bir Hristiyan aile-

nin hanımı ve beyi rahiplerinin, katı ve sevgisiz Tanrılarının gözü önünde bunu yapamazlar..."

Igraine sert bir şekilde, "Kocamın, Sevginin Tanrısı olan Tanrısı hakkında böyle konuşmana izin vermeyeceğim."
"Sen öyle olduğunu söylüyorsun. Ancak o, tüm diğer Tanrılara karşı savaş açtı ve kendisine ibadet etmeyenleri vahşice kılıçtan geçirdi. Bir Tanrı'dan gelince, böyle bir sevgiden esirgenmek için dua etmemiz çok mümkün. Tanrıça ve Kutsal Ada adına senden yapmanı istediğim şey için bir zamanlar etmiş olduğun yeminleri sana anımsatabilirim."
"Ah, olağanüstü," dedi Igraine alay ederek, "Tan-rıça'm benden fahişe rolünü üstlenmemi ısrarla istiyor şimdi de, Britanya'nın Merlin'i ve Gölün Ley-disi ise benim için muhabbet tellallığı yapacaklar!"
Viviane'nin gözleri alev alev oldu; öne doğru bir adım attı, Igraine bir an, rahibenin ona tokat atacağını sandı. "Nasıl böyle konuşabilirsin!" dedi Vivi-ane, sesi yumuşak olmasına rağmen, bütün odanın içinde yankılanarak yükseldi sanki, bu nedenle, Ig-raine'in yün şalının altında uyuklayan Morgaine aniden korkarak kalktı ve ağlamaya başladı.
"Şimdi de bebeğimi uyandırdın..." dedi Igraine, yatağın kenarına oturarak çocuğu susturmaya çalıştı.
Viviane'in yüzündeki kızgın renk yavaş yavaş geçti. Igraine'in yanına oturdu ve "Beni anlamadın, Grainne. Gorlois'in ölümsüz olduğunu mu sanıyorsun? Britanya'nın bütünlüğü için gelecek yıllarda çok önemli olacak kişilerin yazgılarını yıldızlardan

okudum, işte sana söylüyorum Igraine, Gorlois'in adı orada yazılı değil."
Igraine dizlerinin bağının çözüldüğünü ve bedenindeki bütün eklemlerin gevşediğini hissetti. "Onu Uther mi öldürecek?"
"Sana yemin ederim , onun ölümünde Uther'in hiçbir rolü olmayacak ve Gorlois öldüğünde Uther uzaklarda olacak. Ancak düşün çocuğum, Tintagel büyük bir kale; Gorlois öldükten sonra Uther Pend-ragon'un komutanlarından birine Kaleyi ve orayı yöneten kadım al, demekte gecikeceğini mi sanıyorsun? Adamlarından biri yerine Uther'in olması daha iyi."
Morgaine. Çocuğuma ne olacak? Ya Morgause, küçük kız kardeşim? Herhangi bir adama ait olan bir kadın adamın yaşayıp kendisini koruması için dua etmek zorunda gerçekten.
"Kutsal Ada'ya geri dönüp ve hayatımı bir rahibe olarak Avalon'da geçiremez miyim?"
"Senin kaderin bu değil küçüğüm," dedi Viviane. Sesi yine şefkatliydi. "Yazgından kaçamazsın. Yazgında bu toprakların kurtuluşunda yer almak var, Avalon yolu sana sonsuza kadar kapalı. Yazgına giden yolda isteyerek yürüyecek misin, yoksa Tanrıların seni zorla sürüklemesi mi gerekiyor?"
Igraine'in yanıtını beklemedi. "Çok uzun sürmeyecek. Britanya'yı uzun yıllar yönettikten sonra Ambrosius Aurelianus ölüyor ve dükleri Yüce Kral'ı seçmek için toplanacaklar. Hepsinin birden güvenebildikleri Uther'den başka kimse yok. Bu neden-

le Uther savaş dükü ve Yüce Kral olmak zorunda. Onun bir oğula ihtiyacı olacak."
Igraine sanki bir tuzağın duvarlarının etrafında kapanmakta olduğunu hisseti.
"Eğer bu kadar çok şey yapman gerekiyorsa niçin bunu kendin için yapmıyorsun? Britanya'nın komutanı ve Yüce Kralı'nın karısı olarak bu kadar çok güç kazanılacaksa eğer, niçin büyülerinle Uther'i etkilemiyor ve emredilen kralı kendin doğurmuyorsun?"
Viviane yanıt vermeden önce uzun süre duraksa-yarak Igraine'i şaşırttı. "Bunu düşünmedim mi sanıyorsun? Fakat benim ne kadar yaşlı olduğumu unutuyorsun Igraine. Ben Uther'den daha yaşlıyım ve o da bir savaşçı olarak o kadar da genç sayılmaz. Morgause doğduğunda yirmi altı yaşındaydım. Şimdi otuz dokuz yaşındayım ve çocuk doğurma yaşım geçti."
Her nasılsa hâlâ elinde tuttuğu bronz aynada Igraine kız kardeşinin bozuk, biçimsiz, su gibi akan yansımasını gördü, görüntü aniden netleşti ve sonra kayboldu.
"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Igraine. "Fakat senin bir çocuğun daha olacak."
"Umarım olmaz," dedi Viviane. "Ben, Morgause'u doğururken ölen annemizden daha yaşlıyım ve bu yazgıdan kaçabileceğimi artık ummuyorum. Bu yıl son kez Beltane törenlerine katılacağım, sonra da görevlerimi benden daha genç bir kadına aktaraca, ğım ve Kadim Kişi, bilge kadın gibi olacağım. Tan-

rıça'nın yerini bir gün Morgause'a bırakacağımı umuyordum..."
"Öyleyse niçin onu Avalon'da tutmadın ve senden sonra gelecek rahibe olarak yetiştirmedin?"
Viviane çok üzgün görünüyordu. "Uygun değil. Tanrıça'nın pelerininin altında tek gördüğü şey güç; sonu gelmeyen fedakârlıklar ve acı değil."
"Bana acı çekmişsin gibi gelmiyor," dedi Morga-ine.
"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Sen de bu yoldan yürümeyi seçmedin. Bu yola hayatını vermiş biri olarak hâlâ diyebilirim ki, köylü bir kadının, büyük hayvanının, çiftleşme mevsimi gelmiş damızlık bir kısrağın hayatını sürdürmek çok daha basit olacaktı. Bir Tanrıça gibi giyinmiş, tacını takmış , utku içinde kazanın yanında dururken görüyorsun beni; ama mağaranın karanlığını ve büyük denizin derinliklerini görmüyorsun... Bunu yapmak için seçilmedin ve yazgın başka yöne uzandığı için Tanrıça'ya şükretmelisin."
Igraine sessizce, Bu dön yıldan sonra acı çekmek ve sessizce dayanmak hakkında bir şey bilmediğimi mi sanıyorsun ? dedi, ama bunları yüksek sesle söylemedi. Viviane Morgaine'in üzerine eğilmişti, küçük kızın ipeksi siyah saçlarım okşarken yüzü sevgi doluydu.
"Ah, Igraine, seni nasıl kıskandığımı bilemezsin...Bütün hayatım boyunca bir kız çocuğunun özlemini çektim. Tanrıça biliyor, Morgause benim kendi çocuğum gibiydi ancak, sanki annemden de-

ğil de bir yabancıdan doğmuş gibi bana karşı her zaman bir tuhaftı... Görevimi devredeceğim bir kızım olmasını çok isterdim." İçini çekti. " Yalnızca bir kız doğurdum, o da öldü ve oğullarım benden ayrıldı." Ürperdi. "Pekâlâ bu benim yazgım, senin gibi ben de ona boyun eğmeye çalışacağım. Bundan başka bir şey istemiyorum senden Igraine, geri kalanını da hepimizin sahibesine bırakıyorum. Gorlois yeniden eve geldiğinde Yüce Kral'ın seçimi için Londinium'a gidecek. Onunla oraya gitmenin bir yolunu bulmalısın."
Igraine birden bir kahkaha attı. "Benden istediğin yalnızca bu ve bu, geri kalan her şeyden daha zor. Gorlois'in adamlarına, Londinium'a kadar genç eşine eşlik etme gibi ağır bir soumluluk vereceğini mi düşünüyorsun? Ben de oraya gitmek isterim gerçekten, ancak Gorlois beni oraya, güneyde yetişen incirler ve portakallar Tintagel'in bahçesinde yetiştiğinde götürür!"
"Yine de, bir şekilde gitmeyi ustaca ayarlamalısın ve Uther Pendragon'u görmelisin."
Igraine yeniden güldü. "Sanırım bana bir tılsım vereceksin, o da öyle derin bir aşka düşecek ki, di-renemeyecek."
Viviane onun kızıl bukleli saçlarını okşadı. "Çok gençsin Igraine, ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin olduğunu sanmıyorum. Uther'in herhangi bir tılsıma ihtiyacı olacağını sanmıyorum."
Igraine bedeninin tuhaf ve ürkütücü bir şekilde kasıldığını hissetti. "Belki de benim bir tılsımım ol-

sa daha iyi olur, böylece ondan çekinmem1"
Vıvıane ıçını çekti Igraıne'nın boynundaki aytaşı-na dokundu "Bu Gorlois'ın armağanı değil"
"Hayır Evlenirken sen vermiştin, anımsadın mı' Anneme ait olduğunu söylemiştin "
"Onu bana ver " Vıvıane, Igraıne'nın kıvırcık saçlarının altından boynuna uzanarak zinciri açtı "Bu taş sana gen döndüğünde sana söylediklerimi anımsa ve Tanrıça'mn senden istediğini yap "
Igraıne rahibenin elindeki taşa baktı Içını çekti, fakat karşı çıkmadı Ona hiçbir şey için söz vermedim, dedi kendi kendine öfkeyle, hiçbir şey için
"Yüce Kral'ın seçimi için sen de Londınium'a gidecek mısın, Vıvıane'"
Rahibe başını salayarak "Uther'ın yanında savaşması gerektiğini henüz bilmeyen bir başka kralın ülkesine gidiyorum Aşağı Britanya'da Armorıca'lı Ban kendi ülkesinin Yüce Kralı oldu ve Druıdlerı ona bunun kanıtı olarak Yüce Ayın'ı yapması gerektiğini söylediler Ben de Kutsal Evlilik törenini yerine getirmek üzere çağrıldım "
"Britanya'nın Hrıstıyan bir ülke olduğunu sanıyordum "
"Ah, evet öyle," dedi Vıvıane kayıtsızca, "kralın rahipleri çanları çalacaklar, kutsal yağlan ile onu yağlayacaklar ve krala Tanrısının onun için kurban olduğunu söyleyecekler Fakat insanlar Büyük Kurban için kendisini adamamış bir kralı kabul etmeyecekler "

Igraıne derin bir soluk aldı "O kadar az şey bılı-
58

Manon Zımmer Bradley
yorum ki "
"Eski günlerde Igraıne, Yüce Kral yaşamıyla ülkenin geleceğine bağlıydı, Britanya'nın her Merlın'ının şeref sözü vermesi gibi, kral da ülkenin başına bir felaket geldiğinde veya çok tehlikeli zamanlarda, ülkenin yaşaması için kendisinin öleceğine dair şeref sözü verirdi Bu fedakârlığı yapmayı reddetmesi durumunda da, ülke mahvolurdu Ben-ben bunlardan söz etmemeliyim, bu bir Gizem, ancak sen de kendi yolunla bu ülkenin iyileşmesi için hayatını sunuyorsun, Igraıne Doğum yapmak için yattığında hiçbir kadın kendi hayatının istenip istenmediğini bilemez, bu Tanrıça'nın ellerindedir Ben de boğazıma dayanmış bir bıçak ile, olum beni aldığında kanımın bu topraklan kurtaracağını bilerek, bağlanmış bir halde ve çaresiz yatmıştım " Sesi titreyerek kesildi, Igraıne şaşkın ve sessizdi
"Aşağı Britanya'nın bir bolumu de sislerin içine çekildi ve Taşların Kutsal Tapınağı artık bulunamıyor Karnak Yolu bilinmediği surece tapmağa giden yol bomboş bir taş yol olarak kalır," dedi Vıvıane, "fakat Kral Ban, dünyaları bir arada tutmak ve Gı-zemler'e giden yollan açmak için ant içti ÎJu nedenle, gerekirse haşatı beslemek üzere kanının akıtılacağının kanıtı olarak ülkesiyle Kutsal Evlilik yapacak Bu, bilge kadınlar arasında yerimi almadan önce Ana'ya yapacağım son hizmete çok uygun, Kralın ülkesi Avalon'a bağlanacak ve bu gizemde ben Kralın Tanrıçası olacağım "
Sustu, ama Igraıne için oda onun sesinin yankısı

59

60
Avalon'un Sisleri l: Büyü Ustası
ile doluydu. Viviane eğildi, uyuyan Morgaine'i kollarına aldı ve büyük bir şefkatle sarıldı.
"O henüz bir kız değil ve ben de henüz bir bilge kadın değilim, ama biz Üç'üz, Igraine. Üçümüz birlikle Tanrıça'yı oluşturuyoruz ve o şu anda aramızda bulunuyor."
Igraine neden kız kardeşleri Morgause'un adını anmadığını merak etti ve birbirlerine o kadar açıktılar ki Viviane bu sözcükleri, sanki Igraine onlan yüksek sesle söylemişcesine duydu.
Fısıldayarak "Tanrıça'nın gizli olan dördüncü bir yüzü vardır, sen de benim gibi Tanrıça'ya mutlaka, ama mutlaka dua et ki, Morgause asla o yüze sahip olmasın." Igraine onun titrediğini görebiliyordu.

Marion Zimrner Bradley
Igraine'e ezelden beri yağmurda at sürüyormuş gibi geliyordu Londinium'a yolculuk dünyanın sonuna yapılan bir yolculuğa benziyordu.
Çok önceleri Avalon'dan Tintagel'e yaptığı yolculuk dışında çok az yolculuk yapmıştı. O ilk yolculuktaki korku ve çaresizlik içindeki çocuğu şimdiki haliyle karşılaştırdı. Şimdi Gorlois'ın yanında at sürüyordu, Gorlois geçtikleri topraklar hakkında bir-şeyler söyleme zahmetine katlanmış, Igraine ise ona takılarak gülmüş, gece de çadırlarında isteyerek onun yatağına gitmişti. Ara sıra Morgaine'i özlemiş, ne durumda olduğunu merak etmişti; gece annesi için ağlıyor muydu, Morgause'un gözetimi altında yemek yiyecek miydi? Fakat yeniden özgür olmak, bir grup erkeğin eşliğinde at sürmek, onların hayran bakışlarının ve saygılı davranışlarının farkında olmak -hoş, hiçbiri hayran hayran bakmanın dışında Gorlois'in eşine yaklaşamaya cesaret edemezdı-çok güzeldi. Tekrar genç bir kız olmuştu, ama artık, bir şekilde hoşnut etmeyi becermek zorunda olduğu kocasından, o yabancı adamdan korkup kaçan kız değildi. Tekrar genç bir kızdı, ama o zamanki

61

Avalon'un Sislen l- Büyü Ustası
çocuksu hırçınlık artık yoktu ve bu durumdan zevk alıyordu Durmadan yağan, uzaktaki tepelen örten ve kendilerini çevreleyen bir sisin içinde at sürmelerine neden olan yağmura bile aldırmıyordu
Sisin içinde yolumuzu kaybedebilir, Penler ülkesinde uzaklaşıp gidebilir ve Britanya'nın vahşi kabilelerden kurtulması için yapılan, ölmekte olan Ambrosıus ve hırslı Uther'ın içinde yer aldığı planın varolduğu bu dünyaya bir daha asla gen dönmeyebiliriz Bntanya barbarların saldırılarıyla Roma gibi batabilir ve biz asla bilmek ve kaygılanmak zorunda kalmayız

"Yorgun musun, Igrame'" Gorloıs'ın sesi kibar ve ilgiliydi Gerçekten de o, dört yıl öncesinin korku dolu günlerinde Igraıne'e göründüğü gibi bir umacı değildi Artık yalnızca, saçlarında ve sakallarında (dikkatle Roma tarzında tıraş olsa da) kırları olan, savaşla geçen yılların çizgilerim taşıyan ve onu dokunaklı bir biçimde mutlu etmeye çalışan yaşlı bir adamdı Belki de o günlerde, o kadar ürkmüş ve isyankâr olmasaydı onun kendisini mutlu etmeye çalıştığını o zurnan da görebilirdi Igraıne'e kaba davranmamıştı, ya da eğer davrandıysa bile bu, kadın bedeni ve ona nasıl davranılması gerektiği hakkında çok az şey biliyor olmasmdandı Bu Igraıne'm gözünde kabalık değil, sadece beceriksizlikti, Igra-ıne ona canını yaktığını söylediğinde daha nazik okşuyordu Daha genç iken Igraıne acının ve şiddetin kaçınılmaz olduğunu düşünüyordu Artık daha çok şey biliyordu
62

Marıon Zimmet Bradley
Neşeli bir şekilde Gorloıs'e gülümseyerek "Hayır, hiç yorgun değilim, sonsuza kadar at sürebileceğimi hissediyorum1 Ama bu kadar sisin içinde yolumuzu kaybetmeyeceğimizi nereden biliyorsun, belki de Londınıum'a asla ulaşamayız'"
"Bunun ıçm korkmana gerek yok," dedi ciddi bir sesle "Rehberlerim çok iyi ve yolun her karışını biliyorlar Akşam olmadan önce bizi şehrin merkezine götürecek eski Roma yoluna varacağız Bu akşam bir çatı altında, düzgün bir yatakta uyuyacağız"
"Yine düzgün bir yatakta uyumaktan memnun olacağım," dedi Igraıne gizli bir cilve de ve tahmin ettiği gibi kocasının yüzüne ve gözlerine anı bir sıcaklığın geldiğim gördü Fakat kocası yüzünü başka tarafa çevirdi, neredeyse ondan korkuyormuş gı-bıydı ve bu gücü henüz keşfeden Igraıne bundan çok hoşlandı
Gorloıs için hıssetığı anı sevecenliği yansıtarak onun yanında at sürüyordu, pişmanlıkla karışık bir sevecenlik, yalnızca şimdi, onu kaybetmek zorunda olduğunu öğrendiğinde kocasını kendine yakın hissetmeye başlamıştı Öyle ya da böyle, onun yanındaki günlerinin sayılı olduğunu biliyordu, onun öleceğini ilk kez nasıl öğrendiğim anımsadı
Gelişine hazırlanması için Igraıne'e bir haberci yollamıştı Gorloıs, kuşkulu gözlerle her yen gözden geçiren, sözcüklere dökmeden Igraıne'e, bir adamın genç bir karısı varsa, adam uygunsuz bir davranış veya bir aşırılık bekliyorsa, hiçbir uyarıda bu-

63

64
Avalon'un Sisleri 1: Büyü Ustası
lunmadan eve döneceğini anlatan bir adam yollamıştı. Kahyasının işinin ehli olduğunu, mutfağın düzenli olduğunu ve kendisinin bir hata yapmadığını bilen Igraine, adamın sorgulayan bakışlarına'aldırış etmeden iyi karşılanmasını emretti. Adamın hizmetçilerini sorgulamasına izin verdi; Tintagel'de kız kardeşinden ve Merlin'den başka konuk ağırlamadığını öğrenecekti.
Haberci gittikten sonra, avluda yürüyen Igraine tam güneşin altında iken üzerine düşen bir gölge ile aniden durmuş ve nedensiz bir korkuyla sarsılmıştı. Tam o anda Gorlois'i gördü; atı ve adamları neredeydi? Daha zayıf ve yaşlı göründüğünden bir an için onu tanıyamadı, yüzü süzgün ve bitkindi. Yanağında Igraine'in anımsamadığı bir kılıç yarası vardı.
"Sevgili kocam!" diye bağırdı. "Gorlois..." ve kocasının yüzündeki o anlatılmaz acıyla sarsılarak korkusunu ve yıllarca süren kızgınlığını unuttu, ona doğru koştu ve çocuğu ile konuşurmuş gibi onunla konuşmaya başladı. "Ah canım, sana ne oldu? Buraya yalnız ve silahsız nasıl geldin? Hasta mısın? Yoksa..." ve sustu. Sesi yankılar arasında kaybolmaya başladı. Bulutlardan, denizden ve gölgelerden gelen rahatsız edici bir ışık ve kendi sesinin yankısından başka bir şey yoktu orada.
Günün geri kalan bölümünde, bunun, Viviane gelmeden önce kendisini uyarmış olana benzer bir Gönderi olduğu konusunda kendini ikna etmeye çalıştı. Ancak Gorlois'in Görme Gücü'ne sahip ol-

Marion Zimmer Bradley
madiğim, olsa bile buna inanmayacağını ve kullanmayacağını iyi biliyordu. Görmüş olduğu şey -daha önce hiç böyle bir şey görmemiş olmasına rağmen-kocasının hayali, onun ikizi, ölümünün gölgesi ve habercisiydi.
Sonunda kocası sağ salim eve döndüğünde, kendi kendine, onun gözlerinde görmüş olduğu anlatılmaz acının, yüzündeki kılıç yarasının ve arkasındaki gölgenin yalnızca bir ışık oyunu olduğunu söyleyerek bu anıyı silip atmaya çalıştı. Gorlois şimdilik ne yaralıydı ne de umudunu yitirmişti; tam tersine oldukça

neşeliydi; Igraine'e armağanlar, hatta Mor-gaine için küçük mercan boncuklardan yapılma bir kolye bile getirmişti. Saksonlardan yağma edilen mallara bakmış ve Morgause'a kırmızı bir pelerin vermişti.
"Hiç kuşkusuz bu asker kamplarını izleyen bir fahişeye ya da savaş alanında erkeklerinin yanında çığlıklar atarak dövüşen, kılıçlı ve yarı çıplak kadınlardan birine ait," demişti gülerek ve hafifçe kızın çenesini okşayarak, "bu nedenle terbiyeli bir Britan-yalı kız tarafından giyilmesi çok uygun olur. Rengi sana çok yakıştı, küçük kız kardeş. Biraz daha büyüdüğünde eşim kadar güzel olacaksın." Yeni pelerini ile pozlar veren Morgause aptal aptal sırıttı, kıkırdadı. Daha sonra Igraine ile birlikte yatmaya hazırlanırken Gorlois kesin bir şekilde "Birini ayarlar ayarlamaz bu kızı evlendirmek zorundayız, erkek suretindeki herkese yiyecek gibi bakan dişi bir köpek yavrusu o. Yalnızca bana değil, genç askerleri-

me de nasıl baktığını gördün mü? Ne ailemin şerefini lekeleyecek, ne de kızımı kötü etkileyecek birini istemem!" dedi. (Bu arada'Morgause'un odasına sürgün edilen Morgaine uluyordu.)
Igraine ona uysal bir yanıt vermişti. Gorlois'in ölümünü gördüğünü unutamıyordu ve ölüme mahkûm bir adamla tartışmak istemiyordu. Ayrıca kendisi de Morgause'un davranışından rahatsız olmuştu.
Demek Gorlois ölecek. Eh, hayatının büyük bir bölümünü Saksonlarla savaşarak geçirmiş, kırk beş yaşındaki bir adamın küçük çocuklarının büyüdüğünü görecek kadar uzun yaşamayacağını bilmek için kahin olmaya gerek yok. Viviane'in bunun dışında söylediği bütün o saçmalıklara inanmayacağım, yoksa Gorlois'in beni Londinium'a götürmesini beklemeye başlarım.
Ancak ertesi gün kahvaltıdan sonra oyalanırlarken ve Igraine kocasının en iyi tüniğindeki yırtığı onarırken, Gorlois dolambaçsız bir şekilde sordu.
"Beni buraya birdenbire getirenin ne olduğunu merak etmedin mi, Igraine?"
Önceki geceden sonra onun gözlerine bakıp gü-lümseyecek güvene sahip olan Igraine "Bir yıllık ayrılıktan sonra kocamı bana geri getiren şansı sorgulamalı mıyım? Umarım bunun anlamı, Sakson Sa-hilleri'nin artık özgür ve yine Britanyalıların ellerinde olduğudur."
Gorlois dalgın dalgın başını salladı ve gülümsedi. Sonra gülümsemesi kayboldu.

"Ambrosius Aurelianus ölüyor. Yaşlı kartal kısa bir süre sonra gitmiş olacak ve onun yerine uçacak hiç yavrusu yok. Sanki Roma lejyonları gidiyormuş gibi; bütün hayatım boyunca tanıdığım tek Yüce Kral o oldu, benim gibi bir gün Romalıların geri geleceğinden umudunu kesmemiş olan herkes için iyi bir kraldı. O günün asla gelmeyeceğini artık biliyorum. Bütün Britanya kralları Yüce Krallarını ve savaş liderlerini seçmek üzere Londinium'da toplanmaya çağrıldılar; ben de gitmek zorundayım. Uzun bir yoldan geldim, ama kalışım çok kısa olacak, üç gün içinde gitmeliyim. Ama bu kadar yakına geldikten sonra seni ve çocuğu görmeden gidemezdim. Büyük bir toplantı olacak Igraine, kralların ve düklerin çoğu eşlerini getirecekler; benimle gelmek ister misin?"
"Londinium'a mı?"
"Evet, o kadar uzağa yolculuk edebilirsen ve eğer çocuğu bırakabilirsen. Bırakmaman için bir neden düşünemiyorum. Morgaine sağlıklı ve iyi; burada onun gibi bir düzine çocuğa bakacak kadar kadın var ve eğer seni, yeniden hamile bırakmayı başar-mışsam bile" -yüzünde görmeyi hayal bile edemeyeceği bir gülümseme ile kocası ona baktı- "henüz at sürmeni engellemeyecektir." Sesinde duymayı hiç beklemediği bir şefkatle ekledi. "Senden yeniden ayrılmayı pek istemiyorum sevgili eşim, kısa bir süre için bile olsa gelecek misin?"
Bir şekilde onunla Londinium'a gitmenin bir yolunu bulmalısın. Bunu Viviane söylemişti. Gorlois

ise sormaya bile gerek kalmadan sorunu halletmişti. Igraine sanki dörtnala giden bir atın üzerindey-mişcesine ani bir panik duygusuna kapıldı. Yaşadığı kargaşayı gizlemek için bir bardak bira aldı ve yudumladı. "Eğer istiyorsan seninle geleceğim kesinlikle." İki gün sonra yola çıkmışlardı; Yüce Kral'ı

seçmek üzere Londinium'un doğusuna, Uther Pendragon'un ordugâhına doğru at sürüyorlardı.
Akşam üzeri Roma yoluna geldiklerinden adarını daha hızlı sürebildiler; o günün ilerleyen saatlerinde Londinium'un dış mahallerini görebiliyor, şehrin kıyılarını yıkayan, gelgitler ile oluşmuş nehrin kokusunu duyabiliyorlardı. Igraine bu kadar çok evin aynı yerde toplanabileceğini asla tahmin etmemişti; güney fundalıklarının insanı üşüten açıklığından sonra evler üzerine kapanıyormuş gibi geldiğinden bir an soluk alamadığını hissetti. Taştan sokakların ve duvarların havayı, ışığı ve hayatın kendisini kestiğini düşünerek, sanki kendinden geçmiş gibi sürüyordu atını... İnsanlar duvarların arkasında böyle nasıl yaşayabiliyorlardı?
"Bu gece askerlerimden birinin evinde kalacağız ve yarın Ambrosius'un sarayında huzura çıkacağız."
O gece ateşin önünde otururlarken (ne lüks, diye düşündü. Yaz Ortasına bu kadar yakınken ateş yakmak!) Gorlois'e "Bir sonraki Yüce Kral sence kim olacak?" diye sordu Igraine.
"Bu ülkeyi kimin yönettiği bir kadını neden ilgilendirsin ki?"
Kocasına gülümseyerek baktı; gece için saçlarını

açmıştı ve onun bu gülümseme ile ısınmaya başladığını hissedebiliyordu. "Bir kadın olmama rağmen Gorlois, bu ülkede yaşamak zorundayım ve kocamın barışta ve savaşta izlemek zorunda olduğu adamın nasıl biri olduğunu bilmek isterim."
"Barış! En azından benim yaşamım boyunca hiç barış olmayacak!" dedi Gorlois. " Bütün bu vahşi insanlar zengin kıyılarımıza gelirken değil; kendimizi savunmak için bütün gücümüzü toplamalıyız. Amb-rosius'un kaftanını giyerek savaşta bize önderlik etmek isteyen pek çok kişi var. Örneğin Orkney'li Lot. Sert bir adam, ancak güvenilir ve güçlü bir lider; savaş stratejilerinde iyi. Gerçi hâlâ evlenmediği için varisi yok. Bir Yüce Kral için genç ama hırslı; bu yaşta, bu kadar hırslı bir adam hiç tanımadım. Sonra Kuzey Galli Uriens var. Varisle ilgili sorunu yok, zaten oğulları var. Ancak hayal gücü olmayan bir adam-, her şeyi, daha önce yapılmış olduğu gibi yapmak istiyor, bir kez işe yarayan bir kez daha işe yarayacaktır diyor. Ayrıca onun iyi bir Hristiyan olduğundan da kuşkuluyum."
"Sen hangisini seçerdin?"
Gorlois içini çekti. "İkisini de seçmezdim, yaşamım boyunca Ambrosius'u izledim, bundan sonra da onun seçtiği adamı izleyeceğim; bu bir onur meselesi ve Ambrosius'un adamı da Uther. Bu kadar basit. Uther'i sevdiğimden değil. Bir düzine piçi olan, şehvet düşkünü bir adam, hiçbir kadın onun yanında güvende olamaz. Ayine askerler gittiği ve yapılması gereken bu olduğu için gider. Onun elde

edeceği çıkarlar için Hrıstıyan olmasındansa dürüst bir putperest olmasını yeğlerdim "
''Yine de onu destekliyorsun "
"Ah, evet Bir Sezar olacak kadar iyi bir asker, adamları gerekirse cehenneme kadar peşinden gider Ordu içinde tanınmak için hiçbir çabadan kaçınmıyor, böyle şeyleri bilirsin, kampta dolaşarak, yenilebilir olduklarından emin olmak ıçm askerlerin tayınlarından yer, yaşlı, dişsiz emektar bir askerine ödenek almak için, boş kalabildiği bir günün tumu-nu levazımda geçirebilir, savaştan önce askerleri ile dışarıda uyur Adamları onun için ölebilir, oluyorlar da Üstelik hem aklı hem de hayal gücü var Karşısında savaştığı bazı birliklerle barış yapmayı ve onların son adamlarına kadar yanımızda savaşmalarını sağlamayı başardı, bana göre tam bir Sakson gibi düşünüyor, onların kafalarının nasıl çalıştığını biliyor Evet, onu destekleyeceğim Ama bu adamı sevdiğim anlamına gelmiyor"
Igraıne dinlerken Gorlois'm, Yüce Kral adaylarından daha çok kendini anlatmış olduğunu düşünerek, "Cornwall Dükü olduğunu, Ambrosıus'un sana değer verdiğini hiç düşünmedin mı' Yüce Kral olarak sen seçilemez mısın'" dedi sonunda
"inan bana Igraıne, tacı hiç istemiyorum Kraliçe olmak gibi bir dileğin mı var'"
"Bunu reddetmezdım," dedi Igraıne, Merlın'ın kehanetini anımsayarak
"Böyle söylüyorsun, çünkü bunun ne anlama geldiğini bilemeyecek kadar gençsin,' dedi Gorlois gu-

lumseyerek "Tıntagel'de hizmetkârlarını yönettiğin gibi bir krallığı yönetmeyi gerçekten ister miydin -herkes

emirlerini yerine getirmek ıçm her an hazır' Daha gençken bunu istediğim bir zaman vardı, ama yaşamımın gen kalanını savaşta geçirmek istemiyorum Ambrosıus Tıntagel'ı bana yıllar önce verdi, Igraıne, dört yıl öncesine kadar oraya bir eş getirecek zamanım bile olmadı1 Kılıç tutabildiğim surece bu kıyıları savunacağım, ama kızımla oynayacak bir oğul ve huzur içinde geçireceğim biraz zaman istiyorum, kayalıklardan balık tutmak ve avlanmak, güneşte oturup köylülerin ekinlerini biçmelerini izlemek ve belki de Tann'yh barışmak için zaman, belki de hayatta asker olarak yapmak zorunda kaldığım şeyler için beni affedebilir Ülkede barış olsa bile Yüce KraPın hiç huzuru olmaz, çünkü düşmanlar kıyılarımızı terk ettiğinde kralın dostları kavga etmeye başlayacak, hem de kral adına kavga edecekler Yo, ben tacı istemiyorum, sen de benim yaşıma geldiğinde bundan memnun olacaksın "
Gorlois konuşurken Igraıne gözlerinde bir iğnelenme hissetti Bu sert asker, korktuğu bu ciddi adam, onun yanında dileklerinin bir kısmını açığa vuracak kadar rahat hissediyordu kendisini artık Onun kalan son birkaç yılını dilediği gibi, etrafında oynayan çocukları ile geçirebilmesini butun kalbi ile diledi Igraıne, ancak burada, ateşin titreşen ışığında bile, onu bekleyen acı sonun uğursuz gölgesini görebildiğini düşünüyordu Bu benim hayal gücüm, Merlın 'in sözlerinin ap-

talca şeyler hayal etmemi sağlamasına izin verdim, dedi kendi kendine Igraine ve Gorlois at sürmekten yorgun olduğunu söyleyerek esneyip gerindiğinde hemen onun yanına giderek giysilerini çıkarmasına yardım etti.
Yabancı bir yatakta, Goriois'in sessiz soluklarını dinlerken dönüp duruyor, uyuyamıyordu; Gorlois uykusunda yine karısına kollarını uzattı ve Igraine çocuğunu sakinleştirir gibi onu göğsünde sakinleş-tirdi. Belki Merlin ve Viviane kendi gölgelerinden korkuyorlar, belki de Goriois'in yaşlanmak için gerçekten zamanı vardır. Belki de uyumadan önce on-lann hiç olmayacağını söyledikleri oğlanın tohumunu rahmime bırakmıştır, diye düşündü Igraine ve sabaha doğru huzursuz bir uykuya daldı; sisler içinde bir dünyanın düşünü görüyordu, Kutsal Ada'nın kıyısı gittikçe daha çok uzaklaşıyordu sislerin arasında; bir salda, yorgun ve bitkin bir halde kürek çekiyor, Aval on adasını arıyordu; Viviane'in yüzünü taşıyan Tanrıça, kendisinden istenilen şeyi yerine getirip getirmediğini sormak için Igraine'i bekliyordu adada. Kıyı ve kıyıdaki elma ağacı korusu tanıdık olmasına rağmen, rüyasındaki tapınakta bir haç duruyordu ve siyahlar giymiş Hristiyan rahibeler korosu hüzünlü ilahiler söylüyordu; her yerde kız kardeşini arayarak koşmaya başladığında kilise çanları onun çığlıklarını boğdu. Uyuyan birinin çığlığı olan bir inlemeyle, soluğu kesilmiş bir halde uyandı, her yerde çalan kilise çanlarının sesini duyarak kalkıp oturdu.

Gorlois de kalktı. "Bu Ambrosius'un ayine katılacağı kilise. Çabuk hazırlan Igraine, birlikte gideceğiz." "
Keten giysisinin üzerine dokuma ipekten korsesini sararken, Cornwall Dükü'nün eşi Igraine ile görüşmek istediğini söyleyen tuhaf bir hizmetkâr kapıyı çaldı. Igraine kapıya gitti ve adamı bir yerden tanıdığını düşündü. Adam onu selamlamak için önünde eğildiğinde onu anımsadı, ydlar önce Vivi-ane'in salında kürek çekerken görmüştü onu. Bu ona rüyasını anımsattı ve içi buz kesti.
"Kardeşiniz, Merlin'in aracılığı ile bunu size gönderdi. Sizi bunu kullanmaya ve sözünüzü tutmaya çağırıyor. Hepsi bu kadar." İpeğe sanlı küçük bir paketi Igrane'e verdi.
Kaşlarını çatmış, Igraine'in peşinden gelen Gorlois, "Bu nedir, Igraine?" diye sordu. "Sana armağanlar gönderen kim? Haberciyi tanıyor musun?"
"Avalon Adası'ndan, kız kardeşimin adamlarından biri.." dedi, paketi açarken Igraine; ancak Gorlois terslenerek, "Benim karım, benim tanımadığım habercilerden armağanlar alamaz." dedi ve kaba bir şekilde paketi Igraine'den aldı. Öfke ile ağzını açtı Igraine, Gorlois için duyduğu bütün şefkat bir solukta silinivermişti; buna nasıl cüret ederdi?
"Bak şu işe! Bu evlenirken taktığın mavi taş." dedi Gorlois yüzünü asarak, "Bu söz nedir? Eğer bu gerçekten kız kardeşinden geliyorsa ona nasıl gitti peki?"
Çabucak aklını toplayan Igraine, hayatında ilk

kez bile bile yalan söyledi "Kız kardeşim beni ziyarete geldiğinde kilidinin tamir edilmesi için taşı ve zinciri ona verdim Avalon'da Cornwall'dakılerden daha iyi bir kuyumcusu var Bu konuda anımsattığı söze gelince, değerli şeylere uygun özeni göstermeyen düşüncesiz bir çocuk olmadığım, artık yetişkin bir kadın olduğum için mücevherlerime daha iyi bakacağıma dair verdiğim sözdü Artık kolyemi alabilir mıyım, sevgili eşim'"
Kaşları çatık bir halde kolyeyi gen veren Gorloıs, "Hizmetkârlarım arasında, kız kardeşin gibi sana bir ders vermeden aylasını senin için tamir edecek kuyumcularım var, ayrıca onun sana bir ders vermeye hakkı yok Vıvıane kendi üzerine çok şey alıyor, bir çocukken senin için bir anne yerine geçmiş olabilir, ama artık onun gözetiminde değilsin Daha olgun bir kadın olmak, anne evine daha az bağımlı olmak için çaba göstermelisin "
"Yaa1 Şimdi ıkı ders almış oldum'" dedi Igraıne öfkeyle, kolyeyi boynuna takarken "Bir ders kız kardeşimden, bir ders de kocamdan, gerçekten hiç eğitilmemiş bir çocukmuşum gibi"
Gorloıs'ın başının üzerinde olumun gölgesini hâlâ görüyormuş gibiydi, olum mahkûmunun korkunç hayalı Birden, tutkulu bir şekilde, kendisini hamile bırakmamış olmasını, ölüme mahkum bir adama bir oğlan doğurmamayı diledi buz gibi donduğunu hisseti
"Haydi Igrame," dedi Gorloıs, onun gönlünü almak için saçlarını okşayarak, "bana kızma, sana on

beş yaşında bir çocuk değil, on dokuz yaşında yetişkin bir kadın olduğunu anımsatmaya çalışıyorum1 Gel, Kral'ın ayinine gitmek ıçm hazırlanmalıyız, ayın başladıktan sonra çok gelip gitme olmasından rahipler hoşlanmazlar"
Küçük bir kiliseydi, çamurla sıvanmış ağaç kafesten yapılmıştı, soğuk rutubete karşı içende lambalar yakılmıştı, kalın yünden bir pelerini olduğuna Igra-ıne memnundu Gorloıs, herhangi bir Druıd kadar saygıdeğer görünen beyaz saçlı rahibin, Ambrosı-us'un kendi rahibi olduğunu, ordu ile birlikte her yere gittiğim ve bunun Kral'ın eve dönüşü nedeniyle düzenlenen bir şükran ayını olduğunu fısıldadı
"Kral burada mı'"
"Kiliseye şimdi geldi, mihrabın önündeki koltukta oturan o," diye mırıldanarak başı ile işaret etti Gorloıs Yoğun işlemeli bir tuniğin üzerine giydiği koyu kırmızı kaftanından ve mücevherlerle süslü kılıcından hemen tanıdı onu Igraıne Ambrosıus Aurelı-anus'un altmış yaşlarında olduğunu duşundu, uzun, ince yapılı, Romalı tarzında tıraş olmuş, kamburu çıkmış, içinde bir yer incinmiş gibi ıkı büklüm yürüyen bir adamdı Eskiden yakışıklı sayılabilirmiş, şimdi ise yüzü çizgilerle dolu ve sararmış, koyu renk bıyıklan neredeyse tamamen kırlaşmış ve uzamış, saçları ağarmışü Arkasında kendi meclisinden ya da yandaşı olan krallardan ıkı veya uç kışı vardı, onların kim olduklarını öğrenmek istedi, ancak Kral'ın geldiğini gören rahip büyük kitabını okuma-

ya başlamıştı; Igraine dudağını ısırarak sustu, Peder Columba'nın eğitiminde dört yıl geçirdikten sonra hâlâ anlamadığı, dikkat de etmediği ayini dinlemeye başladı. Kilisenin içinde taşralı bir hödük gibi etrafa bakınmanın görgüsüzlük olduğunu biliyordu, fakat pelerinin başlığı altından Kral'ın çevresindeki bazı adamları gözetledi. Kuzey Galli Uriens olduğunu tahmin ettiği adamı ve gösterişli bir biçimde giyinmiş, ince ve yakışıklı, siyah saçları Romalı usulü çenesinin hizasında kesilmiş bir başkasını gördü. Bu adamın Ambrosius'un yoldaşı ve görünürdeki varisi Uther olup olmadığını merak etti. İnce ve esmer olan adam bütün ayin boyunca pürdikkat Ambrosius'un yanında durdu ve yaşlı Kral sendelediğinde ona kolunu uzattı. Gözlerini dikkatle rahibe dikmişti; ancak insanların düşüncelerini yüzlerinden okumak için eğitilmiş olan Igraine, onun rahibi ya da ayini gerçekten dinlemediğini biliyordu; düşünceleri kendi amaçları doğrultusunda içine dönmüştü. Bir kez başını kaldırdı, doğrudan Gorlo-is'e baktı ve bir an için Igraine'in gözleri ile karşılaştı. Gür siyah kaşlarının altındaki gözleri kapkaraydı; Igraine ani bir tiksinti ile ürperdi. Eğer Uther bu ise onunla hiçbir işi olamayacağına karar verdi; onun yanında olmak taç için ödenecek fazlasıyla büyük bir bedeldi. Göründüğünden daha yaşlı olmalıydı, çünkü bu adam yirmi beş yaşından fazla görünmüyordu.
Ayinin ortalarına doğru kapının yakınlarında küçük bir karışıklık oldu ve uzun boylu, asker görü-

nüşlü, geniş omuzlu ama incecik yapılı, Kuzeylilerin giydiği türden ekoseli bir şala sarınmış bir adam, dört beş askerinin eşliğinde kiliseye girdi. Papaz istifini bozmadan devam etti, fakat onun yanında duran yardımcısı başını İncil'den kaldırarak öfke ile adama baktı. Uzun boylu adam başını açıp, şimdiden incelerek tepeden azalmaya başlamış sarı saçlarını ortaya çıkardı. Adam ayakta duran topluluğa doğru ilerledi; papaz "Dua edelim," dediğinde Igra-ine diz çökerken, uzun boylu sarı saçlı adamın ve askerlerinin oldukça yakınlarına geldiklerini gördü; askerleri Gorlois'in adamlarının yanında diz çöktü, kendisi de Igraine'in yanında. Adam dizlerinin üzerine çökerken bütün adamlarının yerleşip yerleşmediklerini görmek için hızlı bir bakış attı etrafına. Sonra dindar bir şekilde başını eğdi ve duayı dinledi.
Uzun ayin boyunca başını hiç kaldırmadı; topluluk kutsanmış ekmek ve şarap için sunağa yaklaşmaya başladığında bile. Gorlois Igraine'in omuzuna dokundu, o da kocasına yaklaştı -Hristiyanlar kadınların kocalarının maçlarını izlemesi gerektiğine inanırlar- bu nedenle, Igraine kötü bir hazırlıkla bir ayine katılırsa Tanrıları yalnızca Gorlois'i suçlayabilirdi. Peder Columba dualar ve ayine uygun bir şekilde hazırlanma konularında onunla uzun uzun tartışmıştı ve Igraine asla gerektiği gibi hazır olmayacağına karar vermişti. Fakat şimdi Gorlois ona kı-zabililirdi ve onunla tartışarak ayinin sessizliğini bozamazdı. Kuru ekmekten kamaşmış dişleri, boş mi-

desında şarabın ekşiliği ile yerine dönerken, uzun boylu adamın başını kaldırdığını gördü Gorloıs ona kuru bir selam verdi ve geçti Adam Igrame'e baktı ve Igrame bir an adamın kendisine ve Gorloıs'e gu-lumsedığını zannederek, ona güldü Sonra sert ve asık yüzünü görünce Gorloıs'ı izledi ve uysallıkla yanına diz çoktu Fakat sarı saçlı adamın kendisine baktığını görebiliyordu Kuzeyli adamların kullandığı şal yüzünden onun Orkney'h Lot olabileceğim duşundu, Gorloıs'ın genç ve hırslı dediği adam Bazı Kuzeyliler de Saksonlar gibi açık renkliydiler Sonuncu ilahı başlamıştı, sözcükleri çok dikkat etmeden dinledi
Olumsuz anama sadık kalarak, msanlanntn araşma gönderildi kurtuluş için
Onun ismi kutsal ve dehşet verendir, Tann korkusu bilgeliğin başlangıcıdır
Gorloıs takdis edilmek için başını eğdi Igraıne bu birkaç gün içinde kocasına dair ne kadar çok şey öğrenmişti Onunla evlendiğinde Hrıstıyan olduğunu biliyordu, eski inancın hüküm sürdüğü Kutsal Ada, Kuzeyli barbarlar veya Saksonlar dışında pek çok insan gerçekte Hrıstıyandı bu günlerde, ya da değillerse bile bunu Eski Inanç'ın hüküm sürdüğü Kutsal Ada'nın yakınlarında olmadıkları surece kendi vicdanlarında saklıyorlardı Ancak kocasının gerçekten dindar olduğunu bilmiyordu
Takdis törem bitti, papaz ve yardımcıları büyük

haçı ve Kutsal incil'i götürdüler Igraıne Kral'a baktı Benzi sararmış ve yorgun görünüyordu, kiliseden çıkarken, ayın boyunca tam yanında durarak kendisine yardımcı olan esmer genç adamın koluna iyice yaslanmıştı
"Orkney'lı Lot hiç zaman kaybetmiyor değil mı, Cornwall Lord'um'" dedi uzun boylu, sarışın, Kuzeyli şalına sarınmış adam "Bu günlerde daima Ambrosıus'un elinin alanda, hızmetde de kusur etmiyor1 '
Öyle ise bu adam sandığım gibi Orkney Dükü değil, diye duşundu Igraıne
Gorloıs homurdanarak onayladı
"Leydi eşiniz mı, Gorloıs'"
istemeyerek, huysuzlanarak, "Igraıne canım, bu savaş dükümüz Uther, sancağı yüzünden Aşiretlerin Pendragon dediği kışı," dedi Gorloıs
Igraıne şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırarak dizlerini hafifçe kırıp adamın önünde eğildi Uther Pendragon, bu kaba adam, bir Sakson kadar açık renkli mıydı' Ambrosıus'u başarıya ulaştıracağı düşünülen soylu bu muydu' Pot kırarak Kutsal ayını rahatsız eden, sözleri ağzında geveleyen bu adam mı Uther Pendragon'du' Igraıne, adamın yüzüne değil de daha aşağıda bir yerme baktığını fark etti, elbisesine kutsal şaraptan damlatmış olabileceğini düşünürken, onun pelerinin üstünde duran aytaşı-na baktığını anladı Sert bir şekilde onun daha önce hiç mı ay taşı görmediğini merak etti
Gorloıs de onun bakışlarının yönünü fark etmişti

"Eşimi Kral'la tanıştırmak istiyorum; size iyi günler Lordum," dedi ve Uther'in vedasını beklemeden yürüdü. İşitme mesafesinin dışına çıktıklarında, "Sana bakışını hiç beğenmedim, Igraine. Erdemli bir kadının tanımak istemeyeceği bir adam o. Ondan uzak dur," dedi.
"Bana bakmıyordu, taktığım kolyeye bakıyordu. Değerli şeylere tutkun mudur?"
"O her şeye tutkundur," dedi Gorlois kısaca. Öyle hızlı yürüyordu ki, Igraine ona yetişmeye çalışırken, ince ayakkabıları ile taş sokakta tökezledi. Kraliyet alayına yetiştiler.
Rahipleri ve meclis üyeleri ile kuşatılmış olan Kral, ayine katıldıktan sonra bir yer bulup oturmaya, kahvaltısını etmeye hazır herhangi bir ihtiyara benziyordu. Sanki canı yanıyormuşçasma bir elini yanında tutarak yürüyordu. Ancak Kral Gorlois'e gerçek bir dostlukla gülümsediğinde Igraine, bütün Britanya'nın kendi aralarındaki fikir ayrılıklarına son vererek bu adamın yönetimi altında bir araya geldiğini ve Saksonları kıyılarından atmak için savaştığını anladı.
"Gorlois, Cornwall'den bu kadar çabuk mu geldin? Mecliste ya da bu dünyada seni yeniden göreceğimi pek ummuyordum," dedi Kral, sesi ince ve soluk soluğa idi ama kendisini dikkatle kucaklayan Gorlois'e kollarını uzattı. Gorlois hiç düşünmeden, "Siz hastasınız Lordum, yataktan çıkmamalıydınız!" deyiverdi.
Ambrosius küçük bir gülümseme ile "Korkarım

çok yakında yatakta yeterince uzun kalacağım. Psi-kopos bu kadarını söyledi, eğer istersem kutsal şeyleri yatağıma getirecek. Ama ben kendimi bir kez daha sizin aranızda göstermek istedim. Gel, benimle kahvaltı et Gorlois ve sessiz kırlarında her şey nasıl gidiyor anlat."
İki adam ilerledi, Igraine kocasının arkasında yürüyordu. Kralın diğer tarafında kırmızı giysili, ince, esmer adam vardı; Orkney'li Lot diye anımsadı Igraine. Kralın evine geldiklerinde Ambrosius rahat bir koltuğa oturtuldu ve Yüce Kral Igraine'e öne çıkmasını işaret etti. "Sarayıma hoş geldin, Leydim. Kocan bana Kutsal Ada'dan geldiğini söyledi."
Igraine utanarak "Evet, öyle Lordum," dedi.
"Senin halkından bazıları sarayımda danışmanlık yapıyor bana; rahiplerim sizin Druidlerin kendileri ile eşit konumda sayılmalarından rahatsızlar, fakat onlara, her iki tarafın da, hangi isimle anılırsa anılsın üzerimizdeki Yüce Varlıklara hizmet ettiğini söyledim. Nasıl edinilirse edinilsin, bilgelik bilgeliktir. Bazen, sizin Tanrılarınızın kendilerine hizmet için, bizim Tanrımızın istediğinden daha akıllı adamlar seçtiğini düşünüyorum," dedi Ambrosius ona gülümseyerek. "Gel Gorlois, masada yanımda otur."
Minderli kanepeye otururken Igraine, Orkney'li Lot'un, sahibi tarafından tekmelenmiş, ama yine de ona yakın olmaya çalışan bir köpek gibi yakınlarda dolanıp durduğunu gördü. Ambrosius'un kendisini seven adamları olması güzeldi. Ancak Lot Kralı se-

vıyor muydu, yoksa gücü kendisine yansısın diye tahta yakın olmayı mı diliyordu yalnızca' Ambrosı-us, masaya konmuş iyi buğdaydan yapılmış ekmek, bal ve taze balıktan yemeleri için kibarca konuklarına ısrar ettiği halde, kendisinin yalnızca sütle ıslatılmış birkaç parça ekmek yediğim fark etti Igraıne Ayrıca Kral'ın gözlerinin akının soluk sarı bir renkle lekelenmiş olduğunu da gördü Gorloıs, Ambro-sıus'un onun sadece tüm yalınlığıyla gerçeği söylediğini bilecek kadar çok ölen adam görmüştü ve görünüşe göre Ambrosıus da bunu biliyordu
"Bana ulaşan istihbarata göre Saksonlar, bir atı oldurup onun kanı üstüne yemin ederek veya buna benzer bir pislikle Kuzeyliler ile bir anlaşma yapmışlar," dedi Kral "Savaş bu kez Cornwall'a kayabilir Urıens, belki de sen ordularımızı batı topraklarına götürmelisin, sen ve Gal tepelerini kendi kılıcının kabzası gibi bilen Uther Batıya gidebilirsiniz Savaş senin huzurlu kırlarına bile gelebilir Gorloıs "
"Ama bizim Kuzeyde korunduğumuz gibi sen de sahiller ve topraklarının aşağısında uzanan kayalıklarla korunuyorsun," dedi Orkney'lı Lot pürüzsüz sesiyle "Limanları ve kayalıkları bilmedikleri surece vahşiler

sürüsünün Tıntagel'e geleceğim sanmıyorum O uzun geçit sayesinde Tıntagel kara tarafından da savunulabilir"
"Doğru," dedi Gorloıs, "fakat teknelerin yanaşabileceği kumsallar ve limanlar var, kaleye ulaşamasa-lar bile bereketli toprakları ve mahsulleri ile çiftlikler var Kaleyi savunabilirim, ama ya köylüler ne

olacak' Halkımı savunabildiğim için onların düküyüm "
"Bana öyle geliyor ki bir dük, bir kral bundan daha fazla bir şey olmalı," dedi Ambrosıus, "ancak ne olduğunu bilmiyorum Bulabilmek için hiç huzurlu bir anım olmadı Belki de oğullarımız bulabilir Hepimizin en genci sensin Lot, belki senin zamanında bulunabilir"
Dış odada anı bir karışıklık oldu, sonra uzun boylu, sarı saçlı Uther odaya girdi Kayışlarından tuttuğu bir çift köpeği vardı ve köpekler havlayarak sağa sola saldırdıkça kayışlar birbirine dolanıyordu Kapıda durup, sabırla kayışları çözdü, onları hizmetçiye teslim ederek odaya girdi
"Bu sabah sürekli bizleri rahatsız ediyorsun," dedi Lot, zehir saçarak "Önce Kutsal ayinde pederi, şimdi de kahvaltı eden Kral'ı rahatsız ettin "
"Sızı rahatsız ediyor muyum' Bağışlamanız için yalvarıyorum, Lordum," dedi Uther gülümseyerek, Kral da en sevdiği çocuğuna gulumsercesıne elini uzattı
"Bağışlandın, Uther, yalnız rica ederim köpeklen gönder Pekâlâ, gel ve buraya otur oğlum" dedi Ambrosıus beceriksizce kalktı, Uther Kral'ı kucakladı, Igraıne bunu büyük bir dikkat ve saygı ile yaptığını gördü Bak şu işe, Uther Kral'ı seviyor, bu yalnızca bir hırs ya da bir soylunun göze girme çabası değil, diye duşundu Igraıne
Gorloıs Ambrosıus'un yanındaki yerim verecekti, ancak Kral ona oturmasını işaret etti Uther, Igra-

ine'in yanına oturmak üzere, uzun bacağını uzatarak kanepenin üzerinden atladı. Uther atlarken tökezledi ve Igraine zor bir durumda kaldığını hissederek eteklerini topladı. Ne kadar beceriksiz! Arka-daşcanlısı koca bir köpek yavrusu gibi, diye düşündü Igraine. Doğrudan Igraine'in üzerine düşmemek için tutunmak zorunda kalmıştı.
"Beceriksizliğimi bağışlayın Leydim, kucağınıza oturamayacak kadar büyüğüm!" dedi Igraine'e gülümseyerek.
Igraine de iradesinin dışında Uther'e gülerek, "Bunun için köpekleriniz bile çok büyük, Lordum Uther!" dedi.
Uther kendisine ekmek ve balık aldı, kavanozdan kaşıkla çıkardığı balı Igraine'e sundu. Igraine nazikçe onu geri çevirerek, "Tadı sevmem," dedi.
"Tatlıya ihtiyacınız yok Leydim," dedi Uther; Igraine onun yine dikkatle göğsüne baktığını gördü. Daha önce hiç aytaşı görmemiş miydi? Yoksa kolyenin altındaki göğsünün kıvrımına mı bakıyordu? Artık göğüslerinin Morgaine'i emzirmeden önceki gibi sıkı ve dik olmadıklarını aniden fark etti. Yüzünün kızarmaya başladığını hissederek taze soğuk sütten bir yudum aldı hemen.
Uther uzun boylu ve açık tenliydi; cildi sıkı ve çizgisizdi. Igraine, onun terinin bir çocuğunki gibi temiz ve taze kokusunu duyabiliyordu .Yine de çok genç değildi. Açık renk saçları güneş yanığı kafasının üzerinde şimdiden azalmıştı. Igraine daha önce hiç hissetmediği tuhaf bir huzursuzluk hisssetti; ka-

nepede yanında oturan adamın kalçasını sanki kendi bedeninin ayrı bir paraçası gibi algılıyordu. Gözlerini aşağı indirdi ve savaşın gelmesi durumunda Batı ülkesine gelirse neler olacağını konuşan Gorlo-is ve Lot'u dinleyerek, tereyağlı ekmeğini ısırdı.
"Saksonlar savaşçıdır, evet," diyerek konuşmaya katıldı Uther, "fakat sanki daha uygar bir şekilde savaşıyorlar. Kuzeyliler, İskoçlar, ötedeki toprakların vahşi insanları, onlar deli, çırılçıplak naralar atarak savaş meydanına koşuyorlar; önemli olan, onlara karşı sağlam durmalarını sağlamak, düşmanların işine gelecek şekilde, korku ile dağılmalarını önlemek için birliklerimizi eğitmektir."
"Roma lejyonlarının bizim adamlarımızdan üstün olduğu yan burası," dedi Gorlois, "isteyerek asker olmuşlar, disiplin altına alınmışlar ve savaş eğitiminden geçmişler; onlar, hakkında hiç bilgisi olmadığı halde savaşmaya çağrılan, tehlike geçtiğinde de çiftliklerine geri dönen çiftçiler ve köylüler değil. Britanya

için ihtiyacımız olan Romalı askerler. Belki imparatora yeniden başvurursak..."
Ambrosius hafifçe gülümseyerek "İmparatorun yeterince kendi sorunu var. Bizim atlılara ihtiyacımız var, atlı birliklere, ancak Britanya için düzenli bir ordu istiyorsak Uther, onları kendimiz eğitmeliyiz."
"Bu yapılamaz," dedi Lot kendinden emin, "çünkü bizim adamlarımız kendi evlerini savunmak için, kendi kabile şeflerine bağlı olarak savaşacaklardır, bir Yüce Kral veya İmparator için değil. Daha son-

ra evlerine dönüp tadını çıkaramadıktan sonra niçin savaşsınlar ki? Beni izleyen adamlar beni izliyor, bir özgürlük idealini değil. Adamlarımı bu kadar güneye getirirken zorluk çekiyorum; bir tür haklılıkla söyledikleri gibi bizim yaşadığımız yerde Saksonlar yok, öyle ise niçin burada, evlerinden uzakta savaşıyorlar? Saksonlar onların topraklarına ulaştığında savaşmak ve topraklarını savunmak için yeterince zamanlan olacağını, ovalarda yaşayan insanların ülkelerinin savunmasını kendilerinin üstlenmesi gerektiğini söylüyorlar."
Uther ateşli bir şekilde "Eğer Saksonlan burada durdurmak için gelirlerse, Saksonların onların topraklarına hiç ulaşamayacaklarını göremiyorlar mı?..." dediğinde Lot ince elini kaldırdı ve gülerek "Sus, Uther! Bunu biliyorum, bunu bilmeyen benim adamlarım. Büyük duvarın kuzeyinde yaşayan adamlardan Britanya için ne eğitimli birlikler, ne de sürekli bir ordu kuramayacaksın, Ambrosius."
Gorlois boğuk bir sesle "Belki de Sezar doğru düşünüyordu; belki de duvarı yeniden savunmaya başlamalıyız. Ama onun yaptığı gibi vahşi Kuzeylileri şehirlerden uzak tutmak için değil, sizin topraklarınızı Saksonlardan korumak için, Lot," dedi.
"Bunun için birliklerimizi ayıramayız," dedi Uther sabırsızlanarak. "Eğitimli hiçbir birliğimizi asla bu iş için ayıramayız! Belki anlaşma yaptığımız birliklere Sakson Sahilleri'ni savunmaları için izin verebiliriz ve sürekli ordumuzu İskoçlara ve Kuzeylilere karşı Batı topraklarına yerleştirebiliriz. Asıl savunmamızı

Yaz Ülkesi'nde oluşturmamız gerektiğini düşünüyorum; adaların çevresindeki yollan bilmedikleri için, üç yıl önceki gibi kışın gelip kamplarımızı yağmala-yamazlar."
Igraine, Yaz Ülkesi'nde doğduğu ve kışın denizlerin topraklan nasıl sular altında bıraktığını bildiği için, dikkatle dinledi. Yazın ıslak olmasına rağmen, geçilebilir olan topraklar kışın göllere ve uzun iç denizlere dönüşürdü. Yaz Ortası olmadıkça istilacı bir ordu bile bu ülkeye gelmekte zorlanırdı.
"Merlin'in bana söylediği de bu, Yaz Ülkesi'nde ordularımıza kamp kurabilmek için bize yer vermeyi önerdi," dedi Ambrosius.
Uriens paslı bir sesle, "Sakson Sahilleri'ni anlaşmalı birliklere bırakmaktan hoşlanmadım. Bir Sakson Sakson'dur ve yeminine ancak işine geldiği sürece sadık kalır. Constantine, Vortigern ile anlaşma yaptığında yaşamlarımızın en büyük yanlışının yapılmış olduğunu düşünüyorum," dedi.
"Hayır," dedi Ambrosius, "yarı yarıya kurt olan bir köpek, kurtlara karşı diğer köpeklerden daha şevkle savaşır. Constantine, Vortiger'nin Saksonları-na kendi ülkelerini verdi, onlar da ülkelerini savunmak için savaştı. Bir Sakson'un istediği tek şey budur: toprak. Onlar çiftçi. Anlaşmalı birlikler, sahillerimizi istila etmek için gelen Saksonlara karşı cesurca savaştı..."
"Fakat artık çok kalabalıklar, öyle ki, anlaşmalı topraklarını genişletmek istiyorlar; eğer onlara daha fazla toprak vermezsek gelip almakla tehdit ediyor-

lar. Denizden gelen Saksonlarla yeterince savaşmı-yormuşuz gibi Costantine'in topraklarımıza getirdikleri ile de savaşmak zorunda kalacağız," dedi Uri-ens.
İnce elini kaldıran Ambrosius, "Yeter," dedi; Igra-ine, onun çok hasta göründüğünü düşündü. "Ben doğmadan önce ölen bir adamın yanlışlarını, onlar gerçekten birer yanlışsa bile, düzeltemem. Kendi yanlışlarımı düzeltmek için yeterince uğraştım, yine de hepsini düzeltmeme yetecek kadar uzun yaşamayacağım. Ancak yaşadığım sürece elimden geleni yapacağım."
"Bence yapılması gereken ilk ve en iyi şey, kral-lıklarımızdaki Saksonları sürüp çıkarmak ve dönmelerine karşı güçlenmek," dedi Lot.

"Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum. Onlardan bazıları büyük-büyükbabalarının zamanından beri burada yaşıyorlar ve biz onları öldürmeye kalkışmadıkça, kendilerinin saymaya haklı oldukları topraklan bırakmayacaklardır; üstelik anlaşmayı da bozmamalıyız. Eğer Britanya sahillerinde, kendi içimizde savaşırsak, dışarıdan istilaya uğradığımızda nasıl güçlü ve silahlı olacağız? Ayrıca, anlaşmalı sahillerdeki bazı Saksonlar Hrıstiyan ve bizimle birlikte vahşilere ve onların barbar Tanrılarına karşı savaşıyorlar," dedi Ambrosius.
Lot tatsız bir neşe ile gülümseyerek, "Britanya'nın psikoposları, eğer Saksonlar cennete kabul edilecekse, kendi adımıza o cennette yer almak istemeyiz diyerek, sahillerimizde yaşayan Saksonların ruh-

larını kurtarmak için misyonerler göndermeyi reddettiklerinde doğruyu yapmış olduklarını düşünüyorum. Saksonlarla bu dünyada yeterince sorunumuz oldu, onların kaba gürültülerini cennette de çekmek zorunda mıyız?" dedi.
"Cennetin doğası hakkında yanıldığını düşünüyorum," dedi tanıdık bir ses. Igraine içinde tuhaf, uğuldayan bir farkındalık hissetti. Masanın ucuna, keşişlerinki gibi düz, gri bir giysi giymiş olan konuşmacıya baktı. Merlin'i bu giysi ile tanıyamazdı, ama sesini her yerde bilirdi. "İnsanların çatışmalarının ve kusurlarının cennete taşınacağını mı sanıyorsun gerçekten Lot?"
"Eh, bu konuda cennette bulunmuş herhangi bir kişi ile hiç konuşmadım, ne de sizin konuştuğunuzu düşünüyorum, Lordum Merlin. Ancak herhangi bir rahip kadar bilgece konuşuyorsunuz, bu yaşlı halinizde Kutsal Emirler mi aldınız yoksa?"
Merlin gülerek "Sizin rahipleriniz ile ortak bir tek şeyim var. İnsana ait olan şeyleri Tanrı'ya ait olanlardan ayırmak için çok zaman geçirdim ve onları ayırmayı başardığımda, aralarında öyle çok büyük bir fark olmadığını gördüm. Burada, dünyada iken bunu göremiyoruz, ancak bu bedeni bıraktığımızda daha çok şey bileceğiz ve bizim farklılıklarımızın Tanrı için hiçbir fark yaratmadığını anlayacağız," dedi.
"Öyle ise neden savaşıyoruz?" dedi Uther ve yaşlı adamın nabzına göre şerbet veriyormuş gibi sırıttı. "Bütün farklılıklarımız cennette yok olacaksa ni-

cin silahlarımızı bırakıp, Saksonları kardeşlerimiz gibi kucaklamıyoruz?"
Merlin tekrar gülümsedi ve tatlılıkla, "Hepimiz mükemmelliğe ulaştığımızda tam söylediğiniz gibi olacaktır, Lord Uther; ama henüz insanlar bunu bilmiyorlar, aynı bizim bilmediğimiz gibi; kaderleri insanları savaşa sürüklediğinde, bu ölümlü hayatın oyunları içinde rolümüzü oynamalıyız. Fakat insanların savaş ve kavga yerine Cenneti düşünebilmeleri için bu ülkede barışa ihtiyacımız var."
Uther gülerek, "Oturup Cenneti düşünmek hakkında pek bir şey bilmiyorum, yaşlı adam; bunu sana ve diğer rahiplere bırakacağım. Ben bir kavga adamıyım, bütün yaşamım boyunca da böyle oldum. Bir keşişe değil, bir erkeğe yaraşır şekilde bütün hayatımı savaşta geçirmek için dua ediyorum!"
Merlin sert bir sesle, "Niçin dua ettiğine dikkat et," dedi Uther'e bakarak. "Çünkü Tanrılar isteğini kesinlikle geçekleştirecekler."
"Yaşlanıp Cennet ve barışı düşünmek istemiyorum, çünkü bunlar bana çok ahmakça geliyor. Savaşı, yağmalamayı, kadınları -ah, evet, kadınları- istiyorum ve rahipler bunların hiçbirini onaylamıyor."
Gorlois, "Öyle ise Saksonlardan pek farkın yok, değil mi Uther?" dedi.
"Senin kendi rahibin düşmanlarımızı sevmemiz gerektiğini söylüyor, Gorlois," dedi Uther gülerek. Uther, Igraine'in üzerinden eğilip kocasının omuzu-na dostça vurarak, "Bana yaşamda istediğim şeyleri verdikleri için Saksonları seviyorum! Sen de sevme-

lisin, böyle kısa bir süre için barış olduğunda ziyafetin ve kadınların tadını çıkarabiliyoruz, gerçek bir erkeğe yaraşır şekilde savaşa geri dönüyoruz. Mezara gidene kadar ateşin yanında oturmak ve toprağını sürmek isteyen bir adamı kadınlar umursar mı sanıyorsun? Senin güzel hanımının, bir dük ve bir lider ile mutlu olduğu kadar bir çiftçiyle de mutlu olacağını mı düşünüyorsun?"
Gorlois ciddileşerek, "Böyle konuşacak kadar gençsin Uther. Benim yaşıma geldiğinde sen de savaştan bıkacaksın," dedi.
Uther kıkırdayarak, "Siz savaştan bıktınız mı Lord'um Ambrosius?" diye sordu.
Ambrosius gülümsedi, ancak çok yorgun görünüyordu. "Savaştan bıkıp bıkmadığım önemli değil, Uther;

Tanrı kendi hikmetiyle bana bütün yaşamım boyunca savaş gönderdi, onun dileğine göre öyle de oldu. İnsanlarımı savundum, benden sonra ge-, lenler de bunu yapmak zorunda. Belki senin veya oğullarının döneminde barış gerçekleşirse, niçin savaştığımızı kendinize sormak için, yeterli zamanınız olacak."
Pürüzsüz, anlamı belirsiz sesi ile Orkney'li Lot araya girdi. "Bak hele, buradaki herkes bir filozof, Lord Merlin, Kral'ım, hatta sen bile Uther, felsefeden hoşlandın. Ancak bunların hiçbiri kendi sahillerimizden gelen Saksonlara, doğudan ve batıdan gelen vahşilere karşı ne yapacağımızı açıklamaya yetmiyor. Roma'dan hiçbir yardım alamayacağımızı herkesin bildiğini sanıyorum; eğer düzenli ordular

istiyorsak onları eğitmeliyiz, ayrıca ben kendi Se-zar'ımıza sahip olmamız gerektiğim düşünüyorum, askerlerin kendi komutanlarına ve kendi krallarına ihtiyacı olduğu gibi, bu adadaki butun kralların kendilerini yönetecek birine ihtiyacı var "
"Kendi Yüce Kral'ımızı Sezar olarak adlandırmaya ne gerek var' Ya da onu böyle düşünmeye'" diye sordu, Igraıne'ın adını Ectorıus olduğunu ısıttığı adam " Zamanında Sezarlar Britanya'yı iyi yönetti, ancak bir imparatorluktaki ölümcül kusuru görüyoruz, kendi ülkelerinde sorun çıktığında bizi barbarlarla baş başa bırakarak ordularını götürdüler1 Hatta Magnus Maxımus bile "
"O imparator değildi," dedi Ambrosıus gülümseyerek, "Magnus Maxımus buradaki orduları yönetirken imparator olmayı istedi, bu her savaş dükünün ortak tutkusudur" Igraıne onun Uther'e yolladığı küçük gülümsemeyi gördü "Böylece birliklerim aldı ve askerlerin desteğinde imparator ilan edilmeyi umarak Roma'ya yürüdü, o, bunu deyenlerin ne ilki ne de sonuncusu olacaktı, ancak çok uzağa gidemedi Senin Gal tepelerinde anlatılan bazı güzel öykülerin dışında, butun tutkusu boşa çıktı Kendilerini butun istilacılardan kurtarmak üzere, muhteşem kılıcı ile ordularının başında gelecek olan Ulu Mag-nus'tan hâlâ söz etmiyorlar mı, Uther'"
"Ediyorlar," dedi Uther gülerek, "unutulmuş zamanlardan kalan eski bir efsaneyi de ona eklediler, eskiden kral olan, şiddetli ihtiyaç halinde insanları kurtarmak için yine kral olarak gelecek Eğer öyle

bir kılıç bulabılseydım, ülkemin tepelerine gider, istediğim kadar asker toplayabilirdim "
Ectonus ciddi bir sesle, "Belki de ihtiyacımız olan budur, efsaneden çıkıp gelen bir kral Eğer kral gelirse kılıç çok uzakta olmayacaktır"
Merlın düz bir sesle, "Rahipleriniz geçmişteki ve gelecekteki tek kralın Cennetteki Isa olduğunu ve bu nedenle onun kutsal amacını izlemenin dışında başka bir şeye ihtiyacınız olmadığını söyleyeceklerdir," dedi
Ectonus güldü, kısa ve tatsız bir gülüşü vardı "Isa savaşta bize önderlik edemez Amacım küfür etmek değil, sevgili Lordum ve Kralım, ama askerler Barış Prensı'nın sancağını izlemez"
"Belki de onlara efsaneleri hatırlatan bir kral bulmalıyız," dedi Uther ve odada bir sessizlik oldu Daha önce meclis uyelennı hiç dinlememiş olan Igra-ıne, sessizlikte onların düşüncelerim okuyabiliyordu, Şimdiki Yüce Kral'ın bir yaz daha yaşamayacağının bılıncındeydıler Gelecek yıl bu zamanlarda onun tahtında hangisi oturacaktı'
Ambrosıus başını koltuğunun arkasına dayadı ve bu Lot'un hırslı ve kıskanç sesi ile "Sız yorgunsunuz Lordum, sızı yorduk, mabeyincinizi çağırmama izm verin," demesi için bir fırsat oldu
Ambrosıus ona kibarca gülümseyerek, "Çok yakında bol bol dinleneceğim " dedi, ancak konuşmaya çalışmak bile onun için çok fazlaydı, uzun ve titrek bir sesle ıçını çekerek Lot'un kendisini masadan kaldırmasına izin verdi Onun ardından adam-

lar gruplara ayrılarak alçak sesle tartışmayı sürdürdüler
Ectorıus denilen adam Gorloıs'e katılmak üzere geldi "Orkney Lordu kendi durumunu haklı göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor ve bunu Kral adına düşünceli bir davranış gibi gösteriyor, artık bizler Ambrosıus'u yoran ve yaşamını kısaltan kotu adamlarız," dedi
"Lot kimin Yüce Kral olarak olarak adlandırılacağına aldırmıyor, böylece, Ambrosıus'un benim de

aralarında olduğum pek çok kışı için bağlayıcı olan kendi tercihini açıklama fırsatına hiç sahip olamayacağını size söyleyebilirim Ectorıus," dedi Gorloıs
"Nasıl olmaz' Ambrosıus'un oğlu yok ve bir varis seçemez, ancak onun dileği bize yol gösterir, bunu o da biliyor Sezar'ın mor kaftanına pek hevesli olan Uther benim için uygun değil, ama Lot'dan çok daha iyi, eğer sorun ekşi elmalardan birini seçmek ise "
Gorloıs onaylayarak yavaşça başını salladı "Adamlarımız Uther'ı izler Ama Aşiretler, Bendıge-ıd Vran ve o grup onun kadar Romalı bir adamı izlemeyecektir, Aşiretlere ihtiyacımız var Onlar Ork-ney'ı izleyecekler "
"Lot, Yüce Kral yapılacak bin değil Butun ülkenin desteğini kaybetmektense, Aşiretlerin desteğini kaybetmek daha iyi Lot'un yöntemi, herkesi birbirleri ile savaşan hiziplere bölmek, böylece yalnızca kendisine güvenmelerini sağlamaktır Tuh1 Bu adam bir yılan, hepsi bu," dedi Ectorıus

"Ancak yine de inandırıcı Akla, cesarete ve hayal gücüne sahip," dedi Gorloıs
"Uther de bunlara sahip Ambrosıus bunu resmen açıklama fırsatını bulsa da bulamasa da, istediği adam Uther"
Gorloıs sertçe dişlerini sıkarak, "Doğru, doğru Onurum gereği Kral'ın iradesine bağlıyım Yine de, ahlakı cesaretine ve liderliğine denk düşen bir adamı seçmesini dilerdim Uther'e güvenmiyorum, ama " Başını salladı, Igraıne'e baktı "Çocuğum, bunların seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum Mu-hafızun sem dun akşam kaldığımız eve götürsün," dedi
Küçük bir kız çocuğu gibi gönderilen Igraıne, öğleye doğru itiraz etmeden eve dönmek üzere yola çıktı Düşünmek istediği bir suru şey vardı Demek ki erkekler bile -hatta Gorloıs bile- istemediği şeylere onur nedeniyle katlanmak zorunda kalabiliyordu Igraıne bunu daha önce hiç düşünmemişti
Uther'ın kendisine odaklanmış düşüncelerini yakalayan gözlen Nasıl da gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu' Yo, kendisine değil aylasına bakıyordu Acaba Merlın aylasını büyülemiş mıydı' Böylece Uther onu taşıyan kadına aşık mı olacaktı'
Merlın ve Vıvtane'ın istediklerini yapmak zorunda mıyım'1 Gorloıs'e verildiğim gibi, karşı çıkmadan Uther'e mı verileceğim? Bu düşünce onu tiksindirdi Ama yine de Zihninde mantıksız bir şekilde hâlâ Uther'ın eline dokunuşu ve kendisine bakan gri gözlerdeki yoğunluk vardı

Ben de Merim 'm taşa buyu yaptığına ve bu yüzden zihnimin Uther'e yöneldiğine inanabilirim* Kaldıkları eve geldiğinde aylasını çıkararak belinde taşıdığı keseye koydu Ne kadar aptalca Aşk büyülerine ve tılsımlara dair eski masallara inanmıyorum, diye duşundu O, on dokuz yaşında yetişkin bir kadındı, pasif bir çocuk değil Bir kocası vardı ve belki de şimdi rahminde, onun istediği gibi bir oğlana dönüşecek tohumunu taşıyor olabilirdi Eğer kocasından başka bir adamı beğenmesi gerekiyorsa, eğer ahlâksız bir kadını oynamak isterse, Kral'ın kahvaltısını bozan, Kutsal ayını karıştıran. Kuzeyliler gibi davranan, bir Sakson gibi dağınık saçları olan o koca görgüsüzden başka, çok daha çekici bir suru adam vardı Hatta, Gorloıs'ın pürüzsüz tenli, yakışıklı ve en azından genç muhafızını yatağına alması daha iyiydi Ama erdemli bir eş olarak, yasal kocasının dışında herhangi bir adamı yatağına almaya hiç mı hiç niyeti yoktu Ama yine de, eğer olsaydı, bu Uther olmayacaktı Niçin olsun ki, Gorloıs'den daha beterdi, büyük, kaba ve beceriksiz, gözlen deniz kadar gri, ellen güçlü ve çızgısız olsa da Igraıne içinden küfretti, eşyalarının arasından ığını çıkarıp döndürmeye başladı Ne yapıyordu, Vıvıane'ın isteğini ciddi ciddi düşünüyormuş gibi Uther'ın hayalını mı kuruyordu'
Onun kendisine nasıl baktığını görmüştü Ama Gorloıs onun bir zampara olduğunu söylemişti, her kadına böyle bakıyor olabilir mıydı' Hayaller içinde kendim kaybedecekse, daha anlamlı bir şeyi merak

edebilirdi, annesi yokken Morgaıne'e nasıl bakılıyordu, Morgause kaleyi koruyan askerlere göz süzmesin diye kâhya onu kolluyor muydu' Morgause namusunu ve uygun olup olmadığını düşünmeden, yakışıklı bir adama bekaretim verebilirdi, Peder Co-lumba'nın ona iyi bir ders vereceğini umdu Igraıne
Annem çocuklarının babası olması için istediği aşığı seçebilirdi ve o Kutsal Ada'nın büyük rahibelerinden bınydı Vıtnane de aynı şeyi yaptı Hafifçe kaşlarını çatarak ığı kucağına bıraktı, Vıvıane'ın kehanetini

duşundu, Uther'den doğacak oğlu savaşan insanları barış içinde bir araya getirecek ve ülkeyi iyileştirecek yüce bir kral olacaktı Bu sabah Kral'ın masasında duydukları öyle bir kralın arandığına inandırmıştı Igraıne'ı
Kızgınlıkla ığını aldı Böyle bir krala şimdi ihtiyaçları vardı, ana rahmine bile düşmemiş bir çocuğa değil Merim krallar hakkındaki eski efsanelere saplanıp kalmıştı, bir imparatorluk tacı için Britanya'yı bırakıp giden büyük savaş komutanı Ulu Mag-nus'tan Ectorıus mu söz etmişti' Uther'ın oğlunun geri donen Magnus olacağını düşünmek çok saçmaydı
O gün geç vakitlerde bir çan çalmaya başladı ve kısa bir sure sonra, üzgün ve cesareti kırılmış olan Gorloıs eve dondu
"Ambrosıus birkaç dakika önce oldu Çan onun olumunu haber vermek için çalıyor "
Igraıne onun yüzündeki acıyı görerek, "Yaşlıydı

ve çok sevildi. Onunla yalnızca bugün karşılaştım, ama çevresindeki bütün adamlar tarafından sevilen ve izlenen biri olduğunu gördüm," dedi.
Gorlois üzgün bir şekilde içini çekti. "Doğru. Ondan sonra onun gibi biri hiç olmayacak; gitti ve bizi lidersiz bıraktı. Onu çok seviyordum Igraine, onu acı çekerken görmekten nefret ettim. Eğer adına layık bir varisi olsaydı, dinlenmeye gitmiş olduğu için sevinecektim. Fakat şimdi bize ne olacak?"
Kısa bir süre sonra Igraine'den en iyi giysilerini hazırlamasını istedi. "Günbatımında cenaze töreni yapılacak, ben de orada olmalıyım. Sen de gelmelisin Igraine, sana yardımcı olacak bir kadın olmadan giyinebilir misin, yoksa ev sahibinden bir hizmetçi yollamasını isteyeyim mi?"
"Kendim giyinebilirim," diyen Igraine, etekleri ve kollan nakışlı, ince dokunmuş yün elbisesini giymeye, saçlarını ipek kurdele ile toplamaya koyuldu. Biraz ekmek ve peynir yedi. Gorlois, Kral'in ruhunun yargılanmak üzere Tann'nın huzurunda olduğunu, gömülunceye kadar oruç tutup, dua edeceğini söyleyerek bir şey yemedi.
Kutsal Ada'da, ölümün yeni bir doğum için geçiş kapısından başka bir şey olmadığını öğrenmiş olan Igraine, bunu anlayamıyordu. Bir Hrıstiyan nasıl olup da sonsuz huzura kavuşmaktan böylesine korkar ve titrerdi? Hüzünlü ilahiler okuyan Peder Co-lumba'yı anımsadı. Evet, onların Tanrıları, aynı zamanda korkunun ve cezalandırmanın da Tanrısı olmalıydı. Bir kralın, halkının yararına, vicdanına ağır

gelecek bazı şeyler yapabileceğini anlıyordu. Kendisi bile bunu anlayıp bağışlayabilirken, merhametli bir Tanrı nasıl olur da en az ölümlüler kadar bağnaz ve kinci olabilirdi? Bunun Hrıstiyanların Gizemlerinden biri olduğunu düşünüyordu.
Gorlois ile birlikte ayine gidip, ruhun sonsuz ianede yüzleşmek zorunda olduğu ceza günü ve Tan-n'nın yargılaması hakkında hüzünlü ilahiler okuyan rahibi dinlerken, hâlâ bu konuları düşünüp duruyordu. Bu ilahinin ortalarına doğru, kilisenin uzak bir köşesinde diz çökmüş, üzerindeki tunik kadar beyaz olan yüzünü elleriyle kapatmış hıçkırıklarını gizleyen Uther Pendragon'u gördü; Uther birkaç dakika sonra kalktı ve kiliseden çıktı. Gorlois'in sert sert kendisine baktığını anlayan Igraine, arkası gelmeyen ilahileri dindar bir şekilde dinlemek üzere başını eğdi.
Ayin bittiğinde erkekler kilisenin dışında toplandılar ve Gorlois karısını Kuzey Gal Kralı Uriens'in tombul, ağırbaşlı ve yaşlıca karısı ve Ectorius'un güleryüzlü ve Igraine'den pek de yaşlı olmayan karısı Flavilla ile tanıştırdı. Bir süre kadınlarla konuştu, fakat kadınların zihinleri Ambrosius'un ölümünün kocaları ve askerler için ne anlama geldiği ile meşguldü; Igraine kadınların konuştukları ile pek ilgilenmiyordu ve onların dindar davranışları kendisini yoruyordu. Flavilla yaklaşık altı aylık hamileydi, Romalı tarzı tuniğinin altından karnı belli oluyordu; bir süre sonra sohbetleri ailelerine kaydı. Flavilla geçen yaz ishalden ölen iki kız doğurmuştu, bu

yıl bir oğlan doğurmayı umuyordu. Uriens'in karısı Gwyneth'in Morgaine yaşlarında bir oğlu vardı.

Ig-raine'in çocuğunu sordular ve kış ateşlenmelerinde bronz nazarlığın, kemik hastalığına karşı da beşiğe konan bir dua kitabının yararlarından söz ettiler.
"Kemik hastalığına neden olan kötü yiyeceklerdir, şifacı bir rahibe olan kız kardeşim bana, sağlıklı bir anneden iki tam yıl emen bir çocuğun hiç kemik hastalığına yakalanmayacağını, sadece kötü beslenen sütannelere verilen veya sütten erken kesilerek yulafla beslenen çocukların hastalandığını anlatmıştı," dedi Igraine.
"Bunlar aptalca boş inançlar. Dua kitabı kutsaldır ve her hastalığa karşı etkilidir, ancak özellikle babalarının günahlarına karşı vaftiz olmuş ve kendileri de hiç günah işlememiş olan küçük çocuklar için etkilidir," dedi Gwyneth.
Igraine böyle bir saçmalığı tartışmak istemeyerek sabırsızca omuzlarını silkti. Onlardan ayrılma fırsatını bekleyip, etrafı kolaçan ederek orada öylece dururken, kadınlar çocuk hastalıklarına karşı etkili tılsımlardan söz etmeyi sürdürdüler. Bir süre sonra, Igraine'in adını hiç öğrenemediği bir başka kadın onlara katıldı; o da hamileliğin ileri dönemlerinde idi ve karnı iyice şişmişti; kadınlar Igraine'i yok sayıp yeni geleni sohbetlerine kattılar hemen. Daha sonra Igraine Gorlois'i aramaya gideceğini söylediğinde onu işitmediler bile; Igraine yavaşça oradan uzaklaşıp kilisenin arkasına doğru yürüdü.
Orada küçük bir mezarlık ve onun ardında dalla-

n bahar çiçekleri ile bembeyaz olmuş, alacakaranlıkta solgun görünen bir elma bahçesi vardı. Elma ağaçlarının kokusu tadıydı ve şehrin kokusunu çok yoğun bulan Igraine'e iyi gelmişti; köpekler ve erkekler tuvaletlerini taş sokaklara yapıyorlardı. Her kapının arkasında, bir önceki geceden kalan yemek artıklarından, idrar ve çürümüş et kokan iskemle oturaklarına kadar her şeyin bulunduğu, kokuşmuş mutfak gübrelikleri vardı. Tintagel'de de mutfak gübreliği ve gece dışkılıkları vardı, ama Igraine birkaç haftada bir bunları gömdürtüyordu ve denizin temiz kokusu her şeyi tertemiz yapıyordu.
Bahçeye doğru yavaşça yürüdü. Bazı ağaçlar, aşağı sarkmış dalları, yamru yumru gövdeleri ile iyice yaşlıydı. Sonra hafif bir ses işitti ve alçak dallardan birinde oturan bir adam gördü. O Igraine'i görmemişti. Başını öne eğmiş, yüzünü elleriyle kapatmıştı. Ancak sarı saçlarından onun Uther Pendragon olduğunu anladı. Kendisinin, onun acısını görmesini istemeyeceğini bilen Igraine, dönüp yavaşça kaçmak üzereydi ki, Uther onun hafif ayak seslerini duydu ve kafasını kaldırdı.
"Siz misiniz Cornwall Leydisi?" Yüzü acıyla bu-ruklaşmıştı. "Cesur Gorlois'e koşup, Britanya'nın savaş dükünün bir kadın gibi ağlamak için saklanmış olduğunu anlatabilirsiniz artık."
Adamın kızgın, savunma halindeki yüzünden huzursuz olan Igraine hızla ona doğru gitti.
"Gorlois'in acı çekmediğini mi sanıyorsunuz, Lordum? Bütün hayatı boyunca sevdiği kralı için ağla-

mayan bir adam, soğuk ve kalpsiz olmalı! Eğer ben erkek olsaydım, bu kadar sevilmiş bir ölü için, yitirilen yoldaşı için, hatta cesur düşmanı için ağlamayan bir adamın peşinden savaşa gitmezdim."
Uther tuniğinin işli kolları ile yüzünü silerken derin bir soluk aldı. "Bu doğru; genç bir adam iken, bana meydan okuyup sonra da kaçtığı pek çok çatışmadan sonra Sakson şefi Horsa'yı öldürdüğümde onun için ağlamıştım; çünkü o yiğit biriydi. Bir Sakson olmasına rağmen, kardeş ve arkadaş olamadığımıza, düşman olmak zorunda kalışımıza üzülmüştüm. Fakat geçen bunca yıldan sonra, düzeltemeye-ceğim şeyler için ağlayamayacak kadar yaşlı hissediyorum kendimi. Ama yine de kilisedeki pederi, Tanrı'nın tahtı önünde sonsuza kadar lanedenme ve yargılanma hakkında boşboğazlık ederken duyunca, Ambrosius'un ne kadar iyi, ne kadar dindar bir adam olduğunu, Tanrı'yı nasıl sevip, ondan nasıl korktuğunu, iyilik veya onurlu bir iş yapmaktan asla kaçınmadığını anımsadım; bazen bunların Tanrılarını katlanılmaz buluyorum ve neredeyse yargılamadan söz etmeyen, insanların başlarına gelenlerin nedeninin onların yaşam biçimleri olduğunu anlatan bilge Druidleri lanetlenmeden dinleyebilmeyi diliyorum. Kutsal psikopos gaipten haber veriyorsa eğer, Ambrosius şimdi cehennem ateşlerinde yanıyor, dünyanın sonuna kadar da bağışlanmayacak. Cennet hakkında çok az şey biliyorum ama kralımın orada olmasını dilerdim."
Elini ona uzatan Igraine, "İsa'nın rahiplerinin,

ölümden sonra olanları herhangi bir ölümlü insandan daha çok bildiklerini sanmıyorum. Bunu yalnızca Tanrılar bilir. Yetiştirildiğim Kutsal Ada'da bize, ölümün daima yeni bir yaşam ve daha ileri bilgelik için bir başlangıç olduğunu söylerler; Ambro-sius'u çok iyi tanımasam da onun şimdi Tanrısının ayakları dibinde olduğunu, gerçek bilgeliği öğrendiğini düşünmek istiyorum. Hangi bilge Tanrı, bir adamı yaşamdan sonra daha iyi eğiteceği yerde, cahil kalması için cehenneme yollar ki?"
Uther'in elinin kendi eline dokunduğunu hissetti; Uther karanlığın içinde konuşarak, "Gerçekten de öyle. Havarileri ne diyor- 'Şimdi bir camın arkasın-daymış gibi görüyorum, belli belirsiz, ama sonra yüz yüze göreceğim'- Ölümün arkasında ne olduğunu belki bilmiyoruz, hatta rahipler bile bilmiyorlar. Eğer Tanrı her şeyi bilen ise, neden onun insandan daha az merhametli olduğunu farz ediyoruz? Söylediklerine göre İsa bize Tanrı'nın sevgisini göstermek için geldi, yargısını değil."
Bir süre sessizce oturdular. Sonra Uther "Böyle bilgileri nereden öğrendin, Igraine? Kilisemizde kutsal kadınlarımız var, fakat onlar evlenmiyorlar, hatta biz günahkârların arasında bile dolaşmıyorlar."
"Avalon Adası'nda doğdum; annem oradaki Yüce Tapınak'ın rahibelerinden biriydi."
"Avalon Yaz Denizi'nde değil mi? Bu sabah mecliste sen de vardın; oraya gideceğimizi biliyorsun. Merlin beni Kral Leodegranz'a götüreceğine ve meclisine tanıştıracağına söz verdi; ancak Orkneyli

Lot'un istediği olursa, Urıens ve ben, kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırmış, havlayan köpekler gibi Gal'e gen döneceğiz, ya da onun maiyetinde savaşıp, ona bağlılığımızı göstereceğiz ki, bunu ancak güneş irlanda'nın batı kıyılarından doğarsa yapacağım "
"Gorloıs senin kesinlikle yem Yüce Kral olacağını söyledi," dedi Igraıne ve Britanya'nın gelecek Yüce Kralı de bir ağacın dalında oturup, din ve devlet işlen hakkında konuşuyor olmanın şaşkınlığı ile sarsıldı "Böyle şeyleri Cornwall Duku'nun eşi ile konuşacağımı hiç düşünmemiştim," derken sesinin tonundan Uther'ın de bunu hissettiği anlaşılıyordu
"Kadınların gerçekten devlet işlen hakkında bir şey bilmedikleri mı düşünüyorsun'" diye sordu Igraıne "Kız kardeşim Vıvıane, ondan önce annemin de olduğu gibi Avalon'un Leydısı'dır, Kral Leodeg-ranz ve diğer krallar Britanya'nın kaderim danışmak için sık sık ona gelirler "
Uther gülümseyerek, "Belki de Aşağı Brıtanyalı Ban ile Leodegranz'ı yandaşım yapabilmek için kardeşine danışmalıyım Eğer onlar kız kardeşinin emirlerini dinliyorlarsa, tek yapmam gereken onun güvenini kazanmak Söyle bana, bu hanım evli mı, güzel mı'"
Igraıne kıkırdadı "O bir rahibe ve Yüce Ana'nın rahibeleri ne evlenir, ne de ölümlülere bağlanırlar Onlar sadece Tanrılara aittir " Sonra Vıvıane'ın kendisine söylediği şeyi anımsadı, ağacın dalında, yanında oturan bu adam kehanetin bir parçasıydı, ne

yaptığını fark ederek kaskatı kesildi ve korktu - Vı-vıane ve Merlın'ın kurdukları tuzağa kendi ayakları ile mı düşmüştü'
"Ne oldu, Igraıne' Üşüdün mu' Savaştan mı kork-tun'"
Söyleyebileceğini düşündüğü ilk şeyi yakalayarak, "Unens ve Ectorıus'un eşlen ile konuşuyordum, ülkenin konuları ile pek ılgdı görünmüyorlar Belki de bu yüzden Gorloıs benim de bazı şeyleri bilebileceğime inanmıyor"
Uther güldü "Flavılla ve Gwyneth'ı tanıyorum, gerçekten her şeyi kocalarına bırakıyorlar, yun eğirme, dokuma, çocuk doğurma gibi kadınca işerle ilgililer Sen bunlarla ilgilenmiyor musun, ya da göründüğün kadar genç mısın' Çocuk sahibi olmayı bir yana bırak, evlenmek için bile fazla genç gibisin "
"Dört yıldır evliyim ve uç yaşında bir kızım var"
"Gorloıs'ı kıskanabilirim, her adam soyunu sürdürecek çocuklar ister Ambrosıus'un bir oğlu olmuş olsaydı, şimdi bu kargaşanın içinde olmazdık " Uther ıçmı çekerek, "Eğer Orkney'lı kurbağa veya her şeyin Roma'ya bir haberci gonderek çözüleceğine inanan Unens Yüce Kral olursa, Britanya'nın başına ne geleceğim düşünmek bile istemiyorum " Sesi yine bir iç çekişle kesildi "Adamlar Yüce Kral olmak için hırslı olduğumu söylüyorlar Ama butun hırslarımı Ambrosıus'un yanımda, bu ağacın dalında oturması için ve hatta bir oğlunun bu kilisede , bu gece taç giymesi için feda ederdim1 Ambrosıus ken-

dişinden sonra ne olacağından korkuyordu Geçen kış olebılırdı, onu izleyecek kişiyi bize kabul ettirebilmeyi umuyordu"
"Hiç oğlu olmadı mıp"
"Ah, oğulları vardı, ıkı tane Birini Saksonlar oldurdu, adı Constanüne ıdı, bu Ada'nın dinini değiştiren kralın adı gibi Diğeri yalnızca on ıkı yaşında iken, kendisini yiyip bitiren ateşli bir hastalıktan oldu Onun istediği oğlun ben olduğumu hep söylerdi " Ağlayarak elleriyle yüzünü kapattı "Beni varışı de yapabilirdi, fakat diğer krallar kabul etmezlerdi Beni savaş dükü olarak izlediler, ama başkaları benim onun üzerindeki etkimi kıskandılar Lanet olasıca Lot en kötüleriydi Hırstan değil Igraıne, yemin ederim, fakat Ambrosıus'un tamamlamadan bıraktığını bitirmek için1"
"Sanırım bunu herkes biliyor," dedi onun elini okşayarak Igraıne Adamın acısının elini kolunu bağladığını hissediyordu
"Eğer aşağı bakıp buradaki üzüntüyü ve karışıklığı görseydi, Ambrosıus Cennet'te mutlu olmazdı Krallar şimdiden entrikalar çeviriyor, her bin iktidarı kendisi için kullanmak istiyor1 iktidarı almak için Ambrosıus'un Lot'u öldürmemi dilemiş olup olmadığını merak ediyorum Bir keresinde bize yemin ettirip kan kardeşi yapmıştı Bunu çığneyemem," dedi Uther Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı Igraıne, çocuğuna yaptığı gibi peçesıyle Uther'ın yüzünü kuruladı "Yapmak zorunda olduğun şeyi onurlu bir şekilde yapacağını biliyorum, Uther Ambrosıus'un

bu kadar çok güvendiği bir adam daha farklı bir şey yapamaz "
Yanan bir meşalenin ışığı aniden gözlerim aldı, peçesi hâlâ Uther'ın yüzünde, ağacın dalında dondu kaldı Gorlois sert bir sesle "Sız mısınız Lord Pendragon' Acaba ah1 Burada mısınız Leydim'"
Gorlois'ın sesinin sertliğinden anı bir suçluluk duygusuna kapılan ve utanan Igraıne, ağacın dalından kaydı Eteği bir dala takılarak dizine kadar sıyrıldı ve uzun paçalı keten iç çamaşırına kadar çıplak bacakları göründü, eteğim birden hızla çekti ve kumaşın yırtıldığını duydu
"Kaybolduğunu duşundum, evde değildin," dedi Gorlois öfkeyle "Tanrıaşkına, burada ne yapıyorsun'"
Uther ağacın dalından atladı Igraıne'e ıçını açan, kaybettiği Kral ve manevi baba için ağlayan, üzerine yüklenen ağır sorumluluktan yılmış olan adam bir anda değişmişti sanki, sesi yüksek ve içtendi "Gorlois, rahibin butun o saçmalamalarına dayanamadım ve dindar gevezeliklerin olmadığı, temiz hava alabileceğim bir yer bulmak için dışarı çıktım, eşin de iyi hanımların saçma sapan konuşmalarını kendine uygun bulmayarak, rastlantı sonucu buraya gelmiş Leydim, size teşekkür ederim," dedi mesafeli bir selamlamayla ve uzun adımlarla yumdu gitti Igraıne, onun yüzünü meşale ışığından uzak tutmaya dikkat ettiğini fark etti
Igraıne ile yalnız kalan Gorlois ona kızgın bir şüpheyle baktı Kadının önünden yürümesini işaret

ederek, "Leydim, dedikodudan kaçınmak için daha dikkatli olmalısın Sana Uther'den uzak durmanı söylemiştim Onun öyle bir unu var ki, namuslu hiçbir kadın onunla özel konuşma yaparken görülmemeli "
Igraıne dondu ve kızgın bir şekilde "Otlaktaki hayvanlar gibi yabancı bir adamla çiftleşmek için gizlice gıdıverecek kadınlardan olduğumu mu düşünüyorsun'Daldaki bir kuş gibi onunla o dalda yatıyor olduğumu mu sanıyorsun' Elbisemi kontrol etmek ister mısın, onunla yerlerde yuvarlanmaktan buruşmuştur belki'"
Gorlois elini kaldırdı, çok sert olmayan bir şekilde onun ağzına vurdu "Bana şirretlik yapma, kadın1 Ondan sakınmanı söyledim, bana itaat et Dürüst ve iffetli olduğunu düşünüyorum, fakat seni o adama emanet etmeyecek ve kadınların diline düştüğünü işitmeyeceğim1"
"1yı bir kadının aklından daha şeytanca bir şey yoktur kesinlikle, belki de bir rahibin aklı dışında," dedi Igraıne öfkeyle Gorlois'ın vuruşuyla dişlerine çarpan dudağını ovaladı "Bana el kaldırmaya nasıl cüret edersin' Sana ihanet ettiğimde etlerimi kemiklerimden ayırabilirsin, fakat bir konuşma için dayak yıyemem1 Butun Tanrılar adına, aşktan söz ettiğimizi mı duşundun'"
"Öyleyse bu adamla, bu saatte neden söz ediyordunuz Tanrıaşkına'"
"Pek çok şeyden söz ettik," dedi Igraıne, "daha çok cennetekı Ambrosıus'tan -evet cennet ve ınsa-

nın ahırette ne bulmayı umabileceği hakkında konuştuk "
Gorloıs ona kuşkulu gözlerle uzun uzun baktı "Kutsal ayının sonuna kadar kalıp ölüye saygısını gösteremediği ıçm bunun tam tersi olduğunu düşünüyorum "
"Benim gibi o da butun o hüzünlü ilahilerden rahatsız olmuştu Sanki kralların en iyisi için değil de, insanların en kötüsü için yas tutuyorlar1"
"Tanrının karşısında butun insanlar zavallı günahkârlardır Igraıne ve isa'nın gözünde bir kral diğer ölümlülerden daha ustun değildir "
"Evet, evet," dedi sabırsızca Rahiplerinizin öyle söylediklerini duydum ve ayrıca cennetteki güzel babamızı ve Tanrının sadece sevgi olduğunu bize anlatmak için epeyce zaman ve emek harcıyorlar Yine de onun eline düşmemek için özen gösterdiklerini fark ediyorum, sonsuz huzura kavuşanların ardından aynı Yüce Kuzgun'un sunağında kurban edilmeye gidenlerin yaptığı gibi yas tutuyorlar Sana söylüyorum Uther ve ben rahiplerin cennet hakkında ne bildiklerinden söz ettik ki, bana kalırsa pek bir şey bilmiyorlar "
"Eğer sen ve Uther din hakkında konuştuysanız, bu kanlı adamın dinden söz ettiği tek zamandır kesinlikle," diye homurdandı Gorloıs
Igraıne artık gerçek bir öfkeyle, "Ağlıyordu, Gorloıs, ona adeta bir baba olmuş bir kral için ağlıyordu Bir rahibin tatsız haykırışlarını oturup dinlemek eğer ölüye saygı gostermekse, benim böyle bir say-

gım asla olmasın! Uther'i erkek olduğu ve kendi seçtiği gibi davranabildiği için kıskanıyorum ve eğer bir erkek olarak doğmuş olsaydım, hiçbir zaman sessizce oturup kilisedeki aptallığı dinlemezdim, kesinlikle. Fakat ölümden çok rahipleri ve tılsımları düşünen bir adamın sözüyle oraya sürüklendiğim için gitmekte özgür değildim."
Kaldıkları yerin kapısına ulaştılar; öfkeden yüzü kararan Gorlois Igraine'i hırsla içeri itti. "Benimle bu tonla konuşmayacaksın kadın, yoksa seni gerçekten döverim." Avlanan bir kedi gibi dişlerini ortaya çıkardığını fark eden Igraine tısladı, "Bana dokunurken tehlikeyi göze al Gorlois, yoksa sana Kutsal Ada'nın kızının hiçbir adamın kölesi ya da hizmetçisi olmadığını öğretirim!"
Gorlois kızgın bir karşılık vermek için ağzını açtı ve bir an için Igraine yine kendisine vuracağını düşündü. Bunun yerine büyük bir çabayla kızgınlığını kontrol etti ve kadından uzaklaştı. "Kralım ve efendim hâlâ gömülmemişken burada durup kavga etmem uygun değil. Eğer yalnız kalmaktan korkmu-yorsan bu gece burada uyuyabilirsin; eğer korku-yorsan Flavilla ile uyuman için seni Ectorius'un evine götüreceğim. Ben ve adamlarım yarın güneş doğana, Ambrosius toprağa verilene kadar oruç tutup dua edeceğiz."
Igraine ona şaşkınlık ve gitgide büyüyen şaşırtıcı bir küçümseme ile baktı. O başka bir isimle ansa da ve bunun saygı olduğunu düşünse de, ölü bir âdâmın gölgesinin korkusuyla kralı gömülünceye ka-

dar ne yiyecek, ne içecek ne de bir kadınla yatacaktı. Hristiyanlar, Druidlerin batıl inançlarından uzak olduklarını söylüyorlardı, fakat kendi batıl inançları vardı ve Igraine bunların, doğadan koparılmış olduklarından, daha da rahatsız edici olduklarını hissetti. Birden, o gece Gorlois'le yatmak zorunda kalmayacağı için mutlu oldu. "Hayır," dedi "yalnız olmaktan korkmuyorum."

Ambrosıus gundoğumuyla gömüldü Hâlâ kızgın ve sessiz olan Gorloıs'ın refakatindeki Igraıne törenleri tuhaf bir tarafsızlıkla izledi Dört yıl boyunca Gorloıs'ın izlediği dinle uzlaşmak için çabalamıştı Gorloıs'ı kızdırmamak için dinine özenle saygı göstermesi gerektiğini artık biliyordu, daha önce aldığı öğreti ona butun Tanrıların bir olduğunu ve bir başkasının Tanrı'ya verdiği adla asla alay edilmemesi gerektiğini öğretmişti Ancak onun kadar dindar olmaya çalışmayacaktı artık Bir eş kocasının Tanrılarını izlemeliydi ve bunu doğru ve uygun bir tarzda yapıyor görünmeliydi, fakat bir daha asla onların her şeyi gören ve hep cezalandıran Tanrılarının kendisi üzerinde bir gücü olabileceği korkusuna yenik düşmeyecekti
Törenler sırasında Uther'ı gördü, bitkin ve çok yorgun, gözlerinin kenarları kızarmış, sanki o da oruçlu gibi

ve uykusuzdu, nedense onun hah kadının yüreğine dokundu Zavallı adam, oruç tutarken ona bakacak veya bunların anlamsızlığını ona anlatacak kimsesi yoktu Sanki ölüler, ne yaptıklarını görmek için yaşayanların yanında duruyorlarmış ve
112

Marion Zlmmer Bradley
onların yiyip içtiklerini kıskanabılırlermış gibi Kral Urıens'ın böyle akılsızlıklar yapmadığına bahse girebilirdi, adam beslenmiş ve dinlenmiş görünüyordu, birden kocasıyla konuşabilen ve ona bu tur konularda ne yapılması gerektiğini söyleyen Urıens'ın eşi kadar yaşlı ve akıllı olmayı diledi
Gorloıs, defin töreninden sonra Igraıne'ı kaldıkları yere gen getirdi ve orucunu açtı, fakat halen sessiz ve keyifsiz görünüyordu, hemen sonra gitmek için izin istedi "Kurula katılmak zorundayım," dedi "Lot ve Uther birbirlerini boğazlayacaklar ve bir şekilde Ambrosıus'un istediği şeyi anımsamalarına yardım etmeliyim Sem burada yalnız bıraktığım için üzgünüm, fakat şehri dolaşırken sana eşlik edecek bir adam yollayacağım, eğer istersen " Ona bir tane madeni para verdi ve pazarda kendisi için seçtiği bir şey olursa almasını, yanına vereceği adamın da para kesesini taşıyacağını, Cornwall'dakı ev için istediği baharatlar ve başka şeyler varsa almasını söyledi "Senin için gerekli olan şeyleri satın almadıktan sonra, bu kadar uzağa gelmenin bir anlamı olmaz Ben fakır bir adam değilim, evle ilgili işlen uygun bir şekilde yapmak için gereken her şeyi bana danışmadan alabilirsin, sana güvendiğimi hatırla, Igraıne," dedi ve yüzünü elleriyle tutup onu öptü Öyle olduğunu söylememiş olmasına rağmen Igraıne onun, kuşkuları ve kızgın tokadı için kendi kaba tarzında özür dilediğini biliyordu ve kalbi adama ısındı, öpüşüne gerçek bir şefkatle karşılık verdi

113

Avalon'un Sisleri I: Büyü Ustası
Londinium'un büyük pazarlarında dolaşmak heyecan vericiydi; şehir gibi kirli ve kötü kokuyor, dört ya da beş hasat panayırın bir araya toplanmış haline benziyordu. Gorlois'in muhafızı tarafından taşınan sancağı, onu çok fazla itilip kakılmaktan koruyordu. Yine de yüzlerce seyyar satıcının mallarını satmak için bağrıştıkları devasa pazar alanında dolaşmak biraz ürkütücüydü. Gördüğü her şey ona yeni, güzel ve arzuladığı bir şeymiş gibi geliyordu, fakat bir şey satın almadan önce bütün pazarı görmeye karar verdi; sonra baharatlar ve adalardan getirilen ince dokunmuş yün kumaş aldı. Cornish koyunlarının yünlerinden yapılandan daha inceydi ve bu yıl Gorlois'in yeni bir pelerini olmalıydı. Tinta-gel'e döner dönmez kenarlarını örmeye başlayacaktı. Kendisi için boyanmış ipek çileleri aldı, böyle parlak renkleri örmek çok zevkli olacaktı. Pütürlü, kaba yün ve keten iplerden sonra ellerine rahat ve hoş gelecekti. Morgause'a da öğretecekti Morga-ine'e yün eğirmeyi öğretmenin tam zamanıydı, zira Uther'e gerçekten bir çocuk doğurursa gelecek yıl bu zamanlarda oturup kızına iplik eğirmeyi öğrete-meyecek kadar ağır ve hantal olacaktı. Dört yaş iğ tutmayı ve ip bükmeyi öğrenmeye başlamak için kesinlikle yeterliydi, hatta bu ip, boyama için hazırlanan çileleri bağlamanın dışında, pek işe yaramasa da.
Ayrıca renkli kurdeleler aldı; Morgaine'in bayramlık elbisesinde güzel duracaklardı ve çocuk büyüdükçe, onlan çıkarıp başka elbiselere takabilir, elbi-
114

Marion Zimmer Bradley
selerin yakasına ve kollarına dikebilirdi. Elbiselerini kirletmeyecek kadar büyüdüğü için Dük Corn-wall'in kızına yakışır biçimde giydirilmeliydi.
Pazar iyi iş yapıyordu; uzaktan Kral Uriens'in karısını ve diğer iyi giyimli hanımları gördü, kuruldaki karısı olan her adamın, tartışmalar kızışırken, alışveriş etmek için bu sabah karılarını Londinium pazarına gönderip göndermediğini merak etti. Igra-ine ayakkabıları için gümüş tokalar aldı, Corn-wall'da en az bunun kadar iyilerini alabileceğinden emin olmasına rağmen sadece, Londinium'a kadar bunca yol kat etmiş ayakkabıları için tokalar almak hoş bir şey gibi görünüyordu. Fakat adam, çevresi gümüş telkariyle kaplı bir amber broş satmak isteyince onu reddetti, bütün parasını harcadığı için hayretler içindeydi. Çok susamıştı, elma şarabı ve sıcak börekler satan adamın gösterisi onun iştahını kabarttı, fakat açık pazarda oturup bir sokak köpeği gibi yemek ona çok çirkin geldi. Kaldığı yerde biraz ekmek, peynir yiyip bira içmeye karar vererek yanındaki adama geri dönmelerini söyledi. Adam somurttuğu için alışverişinden kalan küçük paralardan birini ona vererek kendisine isterse bir kupa elma şarabı veya bira. almasını söyledi.

Kaldığı eve döndüğünde yorgundu ve aldıklarına kayıtsızca bakarak oturdu. Kumaşın kenarlarını yapmak için hemen çalışmaya başlamayı isterdi, fakat bu iş kendi küçük odasına dönene kadar beklemeliydi. Biraz ip eğirebilirdi, fakat bunun için de çok halsiz hissetti kendini; bu yüzden yorgun görü-

nen Gorloıs donunceye kadar aldıklarına bakarak oturdu
Karısının tutumluluğuna saygı göstererek aldığı şeylerle ilgilenmeye çalıştı, Morgaıne'ın elbiseleri için alınan kurdeleleri beğenmesine, gümüş tokaları almakla iyi ettiğini söylemesine rağmen, onun aklının başka bir yerde olduğunu kolayca görebiliyordu "Gümüş bir tarağın olmalı ve belki de gümüş bir ayna, senin eski bronz aynan çizilmiş Eskisini Morgause'a verebilirsin, artık büyük bir kız o Eğer istersen yarın gidip alabilirsin "
"Kurul bir kez daha mı toplanacak'"
"Korkarım öyle ve belki de ıkı kez daha, ta ki biz Lot ve diğerlerine Ambrosıus'un isteğim kabul ettirip Uther'ı Yüce Kral olarak seçtınnceye kadar" Gorloıs homurdandı "inatçı eşekler hepsi de1 Amb-rosıus gende bir oğul bırakmış olsaydı, Yüce Kral olarak hepimiz ona bağlılık yemini edecektik ve onun savaş alanındaki kahramanlıkları için bir savaş dükü seçecektik Sormaya bile gerek yok, bu kışı de Uther olacaktı, Lot bile bunu biliyor Fakat Lot, Yüce Kral olmak için adamakıllı hırslı, en iyi şeyin tacı giymek ve hepimizden yemin almak olduğunu düşünüyor Kuzeyden bazı adamlar içlerinden birini tercih ettiklerinden Lot'a arka çıkıyorlar, gerçekte eğer sonunda Uther seçilirse belki de Urı-ens'ın dışındaki Kuzeyli butun krallar sadakat yemini etmeden gen dönecekler Ancak Kuzeyli kralların bağlılığını sağlamak için bile olsa, Lot'un adamı olarak yemin etmeyeceğim Çamurlu bir günde kı-

çını tekmeleyebilirim ancak, daha fazla güvenmiyorum ona1" Omzunu sılktı "Bunlar bir kadının aklının ermeyeceği şeyler, Igraıne, biraz ekmek ve soğuk et hazırla, eğer istersen Dun gece hiç uyumadım, butun gün seferdeymışım gibi yorgunum, tartışma yorucu bir iş"
Bunları ilginç bulduğunu söylemeye hazırlanıyordu ki, omuzlarını sılktı ve ışı oluruna bıraktı Yatma zamanı çocuk masalları için yalvaran bir çocukmuş gibi, onun anlatacağı gönül alıcı hikayelere tenezzül etmeyecekti Neyin doğru olduğunu pazar yerindeki adamların dedikodularından öğrenmesi gerekiyorsa eğer, bırak öyle olsundu Bu gece yorgun olacaktı ve uykudan başka bir şey istemeyecekti
Adamın yanında, geç vakte kadar uyanık yattı ve Uther'ı düşünürken buldu kendim Ambrosıus'un Yüce Krallık için kendisini seçtiğini bilmek, bu seçimi uygulamak zorunda olduğunu bilmek, belki de bıçağın ucunda olmak nasıl bir duyguydu acaba' Uther'ı düşünmekten kendini alamasın diye Mer-hn'ın buyu yapıp yapmadığını merak ederek huzursuzca donup durdu En sonunda uykuya geçtiğinde kendini uyku ülkesinde, Uther'le konuştuğu ve pe-çesıyle gözyaşlarını sildiği meyve bahçesinde buldu Şimdi, rüyasında adam peçesinin kenarını yakalıyor, onunla kadını kendine çekiyor ve dudaklarını kadınınkılerle birleştiriyordu, bu öpüşte öyle bir tatlılık vardı ki, Gorloıs'le geçirdiği yıllar boyunca asla hissetmemiş olduğu bir tatlılık ve kendim bu öpüşe bıraktı, butun bedeninin eridiğini hıssedıyor-

du. Adamın mavi gözlerine baktı ve rüyasında "Ben her zaman çocuk oldum. Bu ana kadar bir kadın olmanın ne olduğunu bilmiyordum," diye düşündü. "Aşkın ne olduğunu hiç bilmiyordum," dedi. Adam kadını kendine yaklaştırdı, bedenini kadınınkine bastırdı ve Igraine, bütün bedenine yayılan bu sıcaklığı ve tatlılığı hissederek dudaklarını yine ona uzattı ve Gorlois'in uyurken onu kollarına aldığını anladı, şaşkınlık içinde irkilerek uyandı. Rüyanın tatlılığı hâlâ bedenindeydi, bu yüzden uykulu bir boyun eğişle kollarını ona doladı, ama çabucak sıkıldı. Adam işini bitirip yeniden ağır ve iniltili uykusuna dalıncaya kadar bekledi. Şafağa kadar uyumadan, titreyerek ve kendisine ne olduğunu merak ederek yattı.
O hafta boyunca kurul sürdü ve Gorlois her gece eve çekişmelerden yıpranmış, rengi uçmuş ve kızgın bir halde geldi. Bir defasında aniden bağırmaya başladı. "Kıyılarımızdaki Saksonlar bize karşı savaş-mak için hazırlanırken biz burada oturup konuşu-yoruz! Bu aptallar güvenliğimizin Sakson Kıyılarını tutan anlaşmalı birliklere dayandığını ve onların da Uther'den ya da kendilerinden olan bir adamdan başkasını

izlemeyeceğini bilmiyorlar mı? Lot, At Tanrısına hizmet eden boyalı bir şefi izlemeyi tercih edecek kadar Uther'e karşı önyargılı mı?"
Pazarların bile zevki kaçmıştı; o haftanın çoğunda yağmur yağdı ve ikinci gidişinde dikiş iğneleri alan Igraine, oturup Gorlois'in ve kendisinin elbiselerini tamir etti. İyi bir dokuma yapmak için doku-

ma tezgahının yanında olmasını diledi. Satın aldığı bazı kumaşların etrafını çevirip, renkli ipliklerle süsleyerek havlular yaptı. İkinci hafta, aylık kanaması başladı, kendisini kederli ve ihanete uğramış hissetti; demek ki Gorlois istediği oğlan için onu gebe bı-rakamamıştı. Henüz yirmi yaşında yoktu; daha şimdiden kısır olamazdı! Yaşlıca bir adamla evli olan ve bir gece kaçıp çayırdaki çobanla yatıncaya kadar kocasına bir oğlan doğuramayan kadına ait eski bir hikayeyi hatırladı; yaşlı kocası iyi ve sağlıklı oğlanla çok mutlu olmuştu. Çocuğu olmazsa, diye düşündü Igraine kızarak, bu büyük olasılıkla kendisinin değil Gorlois'in suçu olacaktı. Yaşlı olan oydu ve kanı yıllar süren seferler ve savaşlarla sulanmıştı. Sonra, suçluluk ve umutsuzlukla rüyasını düşündü, Merlin ve Viviane söylemişlerdi. Ülkeyi bütün bu sorunlardan temizleyecek Yüce Kral'ı o doğurmalıydı. Gorlois'in kendisi, eğer Ambrosius bir oğul bırakmış olsaydı bütün bu çekişmelerin olmayacağını söylemişti. Uther kral seçilirse, gerçekten de, bir an önce bir oğula sahip olması gerekiyordu.
Ben de genç ve sağlıklıyım, eğer ben onun kraliçesi olsaydım ona bir oğul verirdim... Tekrar bu noktaya geldiğinde aniden bastıran bir umutsuzlukla ağladı. Yaşlı bir adamla evliyim ve on dokuz yaşında hayatım sona erdi. Ben de yaşayıp yaşamaması pek fark etmeyen, ateşin başında oturup cenneti düşünen yaşlı bir kadın olabilirdim1. Yatağına çekildi ve Gorlois'e hasta olduğunu söyledi.
O hafta içinde bir gün, Gorlois kuruldayken, kal-

dığı eve Merim geldi Öfke ve mutsuzluğunu ondan çıkarmak istedi -bunu o başlatmıştı Merim, kendisini sarsarak uyandırana kadar kaderine boyun eğmiş ve mutluydu1 Fakat, babası olsa da olmasa da, Britanya'nın Merlın'ı ile kaba konuşmak düşünülemezdi bile
"Gorloıs bana hasta olduğunu söyledi, Igraıne, iyileştirme sanatımla senin ıçm bırşeyler yapabilir mıyım'"
Umutsuzluk içinde ona baktı "Yalnızca beni gençleştırebılırsen Çok yaşlı hissediyorum kendimi Baba, çok yaşlı1"
Kadının parlayan bakır renkli buklelerini okşayarak "Ne saçlarında beyaz, ne de yüzünde çizgiler görüyorum, çocuğum"
"Fakat hayatım sona erdi, ben yaşlı bir kadınım Yaşlı bir adamın karısı "
"Sus, sus," diyerek onu yatıştırdı "Yorgun ve hastasın Ay tekrar değiştiğinde daha iyi hissedeceksin, kesinlikle En iyisi böyle, Igraıne," dedi doğrudan kadına bakarak ve kadın onun düşüncelerini okuduğunu hemen anladı, sanki doğrudan zihnine konuşuyordu Tıntagel'de söylemiş olduklarını tekrarlıyordu
"Gorloıs'e bir oğul vermeyeceksin "
"Tuzağa düşmüş gibiyim," dedi, başını yastığa koydu ve ağladı, bir daha konuşmadı
Adam onun taranmamış saçlarını okşadı "Uyku senin hastalığın için en iyi ilaç şimdi, Igraıne, seni hasta eden şeyin gerçek ilacı rüyalardır Rüyalar efendisi olan ben, seni iyileştirmesi için bir tane yol-

layacağım" Kutsamak için elini kadının üzerine uzattı ve gitti Onun bir şey yapıp yapmadığını merak etti, belki de Vıvıane'm yaptığı bir buyu bundan sorumluydu -belki de Gorloıs'den hamile kalmıştı, ama buyu nedeniyle düşürmüştü, böyle şeyler olmuştu Merlın'ı, birasına bitkiler veya otlardan yapılmış ilaç karıştırırken hayal edemedi, belki de gücüyle, buyu ve tılsımla bunu sağlamıştı Sonra, belki de boylesının daha iyi olduğunu duşundu Gor-loıs yaşlıydı ve onun olumunun gölgesini görmüştü, babasız bir oğul yetiştirmeyi ister mıydı' O gece Gorloıs gen geldiğinde, arkasında dolanıp duran, korkunç gönderideki gölgeyi bir kez daha görebildiğim düşünüyordu, olumu onu bekliyordu, gözünün üzerinde kılıç kesiği, yüzü acı ve umutsuzluktan bitkin, ona dokunduğunda olu bir adam, bir ceset tarafından kucaklandığını hissederek, Igraıne yüzünü öteye çevirdi
"Gel canım, bu kadar kederli olmamalısın," dedi Gorloıs, yatakta onun yanına otururken "Biliyorum hasta

ve mutsuzsun, evini ve çocuğunu özlemiş olmalısın, fakat artık çok sürmeyecek Sana haberlerim var, dinle, anlatacağım"
"Kurul Kral'ın seçimine yaklaştı mı'"
"Belki de," dedi Gorloıs, "bu öğleden sonra sokaktaki karışıklığı duydun mu' Pekâlâ, Orkneyh Lot ve Kuzeyli krallar gittiler, ay ve güneş birlikte batıdan doğmadıkça Lot'u kral olarak seçmeyeceğimizi artık kabul ettiler ve bizi Ambrosıus'un dileğini bildiğimiz gibi yerine getirmemiz için kendi halimize

bıraktılar Eğer ben Uther olsaydım -ki ona da söyledim- güneş battıktan sonra yalnız dolaşmazdım, Lot kuyruğu kesilmiş sokak köpeği gibi gitti, Ut-her'ın peşinden bıçaklı birim göndererek kırılmış gururunu onarmaktan aciz olacağını sanmıyorum "
Igraıne fısıldayarak "Gerçekten de Lot'un Uther'ı öldürmeyi deneyeceğini düşünüyor musun'"
"Kavgada Lot, Uther'ın dengi değil Arkadan bir bıçak, Lot'un yolu bu olurdu Bizden biri olmadığı için memnunum Eğer Lot barışı korumak için yemin etmiş olsaydı, kafam rahatlayacaktı Kutsal emanetler üzerine edilmiş bir yemini bozmaya cesaret edemeyecektir -yine de onu izlerdim," dedi Gorloıs
Yataktayken Gorloıs Igraıne'e dondu fakat o başını salladı ve onu itti "Bir gün daha," dedi, ıçı-nı çekerek öteye donen kocası neredeyse anında uykuya daldı Igraıne uyuyamadı, onu daha uzun sure adatmayı duşundu, yine de dehşete kapıldı, üzerinde asılı duran korkunç sonunu şimdi yine görüyordu Kendi kendine, ne olursa olsun kendisine nazik davranan bu onurlu adamın görevini bilen karısı olarak kalacağını söyledi Bu, Vıvıane ve Mer-lın'ın onun huzurunu ve güvenliğini mahvettikleri odanın anısını gen getirdi içinde gözyaşlarının dalga dalga kabardığını hissetti, fakat Gorloıs'ı uyandırmak istemediği için hıçkırışlarını susturmaya çalıştı
Merim, mutsuzluğunu iyileştirmek için bir rüya göndereceğini söylemişti, ama butun bunlar bir rüya ile başlamıştı Bir başka rüyanın gelip, bulduğu

azıcık huzuru yıkmasından korkarak uyumaya çekindi Çünkü, eğer izin verirse bunun hayatını paramparça ve kendisine vaat edilen dünyayı darmadağın edeceğini biliyordu Kendisi Hnstıyan olmamasına rağmen, onların ölçütlerine göre bunun çok ciddi bir günah olduğunu bilmeye yetecek kadar vaazlarını dinlemişti "Eğer Gorloıs olmuş olsaydı " Igraıne dehşet içinde kasılarak nefesini tuttu, ilk kez bu düşüncenin biçimlenmesine izin vermişti Kızının babasının, kocasının ölmesini nasıl dileyebilirdi' Gorloıs aralarında olmasa bile, Uther'ın kendisini isteyeceğini nereden bilebilirdi' Nasıl olur da bir adamın yanında yatarken bir başka adamın özlemini duyabilirdi'
Vıvıane, bu tur şeyler çok sık oluyormuşçasına konuştu ben, bilmeyecek kadar çocuk ve saf mı-yırrü Uyumayacağım, rüyada
Eğer böyle donup durmayı sürdürürse, Gorloıs'ın uyanacağını duşundu Ağlarsa, niçin ağladığını öğrenmek isteyecekti Ona ne söyleyebilirdi' Yavaşça yataktan kaydı, çıplak bedenine uzun pelerinini sardı, sönmekte olan ateşin yanına oturdu Alevlere bakarak, Britanya'nın Merlın'ı, Druıd rahibi, kralların akıl hocası, Tanrıların Habercisi olan bir kışının genç bir kadının hayatındaki ilişkilere niçin bu şekilde burnunu soktuğunu merak etti Ona bakılırsa sözde Hnstıyan olan bir kurulda, kralın danışmanı olarak bir Druıd rahibinin ne ışı olabilirdi ki'
Merlın'ın bu kadar bilge olduğunu duşunuyor-

sam, neden onun dileğim yapmaya ıstekh değilim?
Uzun bir sure sonra, ölen ateşi izlerken gözlerinin yorulduğunu hissetti, Gorloıs'ın yanına gidip uzansın mı, yoksa kalkıp dolaşarak uyumasın ve Mer-lın'ın sözünü ettiği rüyayı tehlikeye atsın mı bilemedi
Kalktı ve odanın karşısındaki kapıya doğru sessizce yürüdü içinde bulunduğu ruh halinde, arkasına bakıp bedeninin pelerine sarınmış bir halde, hâlâ ateşin önünde oturduğunu görmek onu çok şaşırtmadı, odanın kapısının, daha sonra evin büyük giriş kapısının sürgülerini açmakla uğraşmadı, bir hayalet gibi kapılardan kayarak geçti

Ancak dışarıda, Gorloıs'ın arkadaşının evinin avlusu yok olmuştu Halka halinde duran taşların büyük bir çember oluşturduğu, şafağın yükselen ışığının henüz ışıdığı büyük bir düzlükte duruyordu Yo, bu ışık güneş değildi, batıda büyük bir ateş vardı ve butun gökyüzü alev almıştı
Batıda, Lyonnesse'ın ve Ys'ın kayıp toprakları, büyük Atlas-Alamesıos veya Adantıs, denizin unutulmuş krallığı vardı Orada gerçekten, yüz bin erkek, kadın ve çocuğun bir anda yok olduğu, dağların padayarak parçalandığı müthiş bir ateş olmuştu
"Fakat rahipler biliyordu," dedi yanındaki bir ses "Yüz yıldır, bu ovada yıldız tapınağını inşa ediyorlardı Böylece mevsimlerin çetelesını tutarlardı ya da ayın ve güneşin gelecek tutulmalarını hesaplarken yanlış yapmazlardı Buradaki insanlar, bu konularda hiçbir şey bilmiyorlar, takat bizim, denizin

ötesinden gelen rahip ve rahibelerin, akıllı olduğumuzu biliyorlar ve daha önce yaptıkları gibi bizim için inşa edecekler "
Igraıne, şaşırmadan yanındaki mavi pelerinli şekle baktı, yüzü çok farklı olmasına, yılanlarla taçlanmış olmasına, tuhaf saç biçimine, kollarındaki altın yılanlara -kolluk veya bilezik- rağmen gözlen Uther Pendragon'un gözleriydi
Topuk taşının üzerinde yükselen güneşi bekleyen taş halkanın bulunduğu rüzgârlara açık ovada, rüzgâr gittikçe soğuyordu Igraıne, Druıdler yakınına gidemeyeceği için, Salısbury'dekı Güneş Tapına-ğı'nı yaşayan bedeninin gözleriyle hiç görmemişti insan ellenyle yapılan tapınakta Tanrıların gerisindeki daha büyük Tanrılara kim ibadet edebilirdi' Bu yüzden onlar, Tanrıların elleriyle dikilmiş ağaç koruluklarında ayinlerini yaptılar Fakat küçük bir kızken, Vıvıane ona, rahiplerin sırlarını bilmeyen kişilerin bile tutulmaların ne zaman olacağını, yıldızların ve mevsimlerin hareketlerinin rotasını, bugün kaybolmuş sanatların yardımıyla doğru olarak hesaplayabildiklerini söylemişti
Igraıne, yanı başında Uther'ın -artık efsane diye anılan bir ülkede, yüzyıllar önce sular altında kalmış bir ruhban sınıfının cubbesını giymiş bu uzun boylu adam, gerçekten Uther mıydı'- batıda tutuşan gökyüzünü izlediğini biliyordu
"Sonunda bize söyledikleri gibi geldi," dedi ve kolunu kadının omzuna doladı "Bu ana kadar buna asla gerçekten inanmadım Morgan," dedi

Bir an Igraıne, Gorloıs'ın karısı, bu adamın kendisini niçin çocuğunun adıyla çağırdığını merak etti, ancak soruyu zihninde biçimlendirirken bile, Morgan'ın bir ısım olmadığını, bir rahibenin unvanı olduğunu, Britanya'nın Merlını'nın bile bir efsane, bir efsanenin gölgesi olarak kabul edeceği bir dinde sadece 'denizden gelen kadın' anlamına geldiğini biliyordu
Kendi iradesinin dışında kendini "Ben de Lyon-nesse'ın, Ahtorrath'ın ve Rata'nın çöküşlerini ve sanki hiç olmamış gibi kayboluşlarını olanaksız bulmuştum Tanrıların, günahları yüzünden Atlantıs topraklarını cezalandırdığına inanıyor musun'" derken buldu
"Tanrıların böyle çalıştığına inanmıyorum," dedi yanındaki adam "Bizim bildiğimiz okyanusun ötesindeki Büyük Okyanus'takı topraklar sallanıyor ve Atlantıs insanlarının Mu ve Hy Brasıl'ın kayıp topraklarından söz etmelerine rağmen, günbatımının ötesindeki en büyük okyanusta, günah ve kötülük hakkında hiçbir şey bilmeyen, iyiyi ve kötüyü ayırmamız için Tanrıların bize bilinç verdiği zamanın öncesinde var olan masumlar gibi yaşayan insanların var olduğu adaların yükselip kaybolduğunu, toprakların sarsıldığını biliyorum Eğer yer Tanrıları günahsız ve günahkârı birbirinden ayırmadan şiddetle öç alıyorlarsa, gelecekteki yıkım günahların cezalandırılması olamaz, ancak doğanın önünde bir engel olur Bu yıkımın bir amacı olup olmadığını, ya da toprakların henüz son biçimlerini alıp alma-

dıklarını bilmiyorum, ama erkek ve kadınlar olarak biz de henüz mükemmelliğe erişmedik Belki de topraklar da kendi ruhunu geliştirmek ve kendini mükemmelleştirmek için çabalıyorlar Bilmiyorum, Morgan Bunlar en ulu Bılgeler'ın konuları Tek bildiğim asla yapmamak için yemin ettiğimiz halde biz tapınakların sırlarını açığa çıkardık Böylelikle yeminimizden donmuş olduk"
Kadın sarsılarak "Fakat rahipler öyle yapmamızı emrettiler"

"Hiçbir rahip yeminimizi bozduğumuz için bizi bağışlayamaz, çünkü Tanrı'nın önünde edilmiş bir yemin sonsuza dek titreşir Bu yüzden acı çekeceğiz Tapınaklarımızın butun bilgisinin denizin altında kaybolması doğru değildi, böylece biz bilgiyi ortaya çıkarmak için gönderildik, andımızı bozduğumuz için hayatlarımız boyunca acı çekmek zorunda olduğumuz kesin Böyle olmak zorunda, kız kardeşim "
Kızararak, "Bize emredileni yaptığımız için neden bu hayatın ötesinde cezalandırılmak zorundayız' Kendilerine boyun eğdiğimiz için acı çekmek zorunda oluşumuzu rahipler doğru buldu mu'"
"Hayır," dedi adam, "fakat ettiğimiz yemini anımsa-" ve sesi aniden çatladı "Yüce Onon'un artık hüküm süremeyeceği, denizin altında kaybolmuş tapınakta içilen andı insanlar karanlıkta yaşamasınlar diye cennetten ateşi çalan adamın payına düşeni paylaşmak için yemin ettik Ateşin armağan edilmesiyle büyük iyilik geldi, fakat insanlar kötüye kul-

lanmayı ve günahı öğrendiği için büyük kötülük de geldi, böylece, insanlığa ateşi getirdiği tçın ismi her tapınakta saygıyla anılsa da, ateşi çalan adam, sonsuza kadar yüreğini kemiren akbabayla, zincirlendiği işkence yüzünden her zaman acı çekecek Bu tur şeyler sırdır insanlar rahiplere ve onların yaptığı kurallara boyun eğebilir ve cehalet içinde yaşayabilir veya ışığı getireni izler ve inatla boyun eğmez ve yeniden doğum çarkın n acılarına katlanır Ve bak " Yukarıyı, kemerinde arınmışlığın, doğruluğun ve seçimin uç yıldızını, Tanrılardan daha yüce olanın şeklinin olduğu yeri işaret etti "Tapınağı gitmiş olsa bile o kımıldamadan duruyor ve bak, aşağıdaki dünya işkenceler içinde kıvransa da, insanların şehirleri ve tapınakları ateşli bir olumun içine savrul-sa da, Çark onun çığrında hareket ediyor ve biz buraya yeni bir tapmak yapacağız ve böylece onun bilgeliği asla ölmeyecek '
içinde Uther olarak bildiği adam, kolunu ona sardı, Igraıne ağlıyordu Igraıne'ın yüzünü kabaca kaldırdı, onu öptü ve kadın kendi gözyaşlarının tuzlu tadını dudaklarında tattı "Pişman değdim Tapınakta bize, gerçek hazzın, olum ve yeniden doğum Çarkından kurtulmakla bulunacağını, bunun için dünyevi hazzı ve acıyı değersiz görecek hale gelmek zorunda olduğumuzu ve yalnızca sonsuz olanın varlığının huzuru için özlem duymamız gerektiğini anlatırlar Yine de bu Dunya'dakı hayatı seviyorum Morgan ve seni ölümden daha güçlü bir aşkla seviyorum ve eğer günah, çağlar boyunca birbiri

ardına gelen hayatlar suresince bizi birbirimize bağlayan bir bedelse, öyleyse, hiç pişmanlık duymadan, mutlulukla günah işleyeceğim, çünkü bu beni sana geri getirecek sevgilim1"
Butun hayatı boyunca hiç böyle tutkulu opuşme-mışü, ancak sanki salt şehvetin ötesinde bir öz onları birbirine bağlı tutuyordu O anda, bu adamı ilk kez gördüğü, Yüce Orıon Tapınağı'nın altın merdivenlerini ve büyük mermer sütunlarını, Aşağıda Yılan Şehrı'nın, bedenleri aslan yüzleri kadın olan sfenkslerle kaplı, Tapınağa giden caddeyi hatırladı Çocukluklarından ben içinde birlikte yaşadıkları ve hayatta oldukları surece asla ayrılmamak üzere kutsal ateşin içinde birleştikleri Tapınağın, doğdukları toprakların ölen ışığından başka bir şey olmayan batıdaki ateşin ve çıplak taşların oluşturduğu halka ile birlikte, bu çorak düzlükte duruyorlardı Şimdiyse onları aynı zamanda olumun de ötesinde birleştiren şeyi yapmışlardı
"Bu ülkeyi seviyorum," dedi yine vahşice Tapınakların gümüş, altın ve pirinçten değil, balta kesmez taşlardan yapıldığı yerlerde duruyoruz Ancak ben bu topraklan seviyorum, güneşin hiç parlama-dığı bu soğuk ülkeyi korumak için isteyerek yaşamımı veririm " ve pelerinin altında titredi, fakat lg-raıne onu çekti ve arkalarını Atlantıs'ın ölmekte olan ateşlerine döndüler "Doğuya bak," dedi "her zaman, ışık batıda olurken, doğudan yeniden doğacağına söz verir " Güneş alevlenip büyük taşın go-zunun ardında yükselirken, birbirlerine sıkıca sarı-

lıp beklediler Adam fısıldadı, "Bu gerçekte yaşam ve olumun büyük çevrimi" Konuşurken kadını kendine çekti "insanların unutacağı bir gün gelecek ve burası taşların halka halinde durduğu bir yerden başka bir şey olmayacak Ancak ben hatırlayacağım ve sana gen geleceğim, sevgilim Yemin ederim"
Sonra da Merlın'ın "Ne için dua ettiğine dıkat et, çünkü senin için mutlaka gerçekleşecektir," diyen kasvetli sesini duydu kadın

Sessizlik, Igraıne kendini kaldıkları evin odasında, sarındığı pelerinin altında çıplak, ateşin soğuk külleri karşısında der top olmuş bir halde buldu, Gorloıs yatakta hafifçe horluyordu
Titreyerek sıkıca şalına sarıldı, iliklerine kadar üşümüş bir halde, artakalan sıcaklığa sığınmak için yatağa dondu Morgan, Morgaıne Çocuğuna bu ismi doğduğunda, taşıdığı ısım gerçekte bu olduğu için mı vermişti' Yoksa bu, eski hayatlardan birinde Uther Pendragon'u tanıdığına kendisim inandırmak için Merlın'ın yolladığı tuhaf bir rüya mıydı sadece'
Ancak bu rüya değildi -rüyalar karışık ve tuhaf olurlar, rüyanın olduğu yer aptallıklar ve hayaller dünyasıdır Her nasılsa ruhun, beden başka bir yerdeyken gittiği Hakikat ülkesinde dolaşmış olduğunu ve bir rüyayı değil bir anıyı anımsadığını biliyordu
En azından bir şey netleşmişti Eğer kendisi ve Uther geçmişte birbirlerini tanıyor, birbirlerini seviyorlarsa, onunlayken niçin müthiş bir yakınlık duy-

gusuna kapıldığını, niçin kendisine yabancı gelmediğini, hatta onun kaba veya çocukça davranışlarının kırıcı değil, her zaman öyle olmuş ve öyle olan bir insanın sadece bir parçası olduğunu açıklıyordu Onun gözyaşlarını peçesi ile kurularken duyduğu şefkati hatırladı "Evet, o her zaman böyledir," diye düşünmüş olduğunu şimdi biliyordu Atılgan, çocuksu, istediği şeyin peşinden koşan, asla neye mal olacağını tartmayan
Nesiller önce, kayıp ülkeler batı okyanusunun altında henüz kaybolmuşken, ortadan kaybolan bilgeliğin sırlarını gerçekten bu ülkeye getirmişler ve yemini bozdukları için birlikte cezaya uğramışlar mıydı' Cezalar* Sonra, neden olduğunu bilmeden, yeniden doğumun, insan hayatının kendisinin bir ceza sayılabileceğini hatırladı, sonsuz huzur yerine bir insan bedeninde hayat Gülümseyerek dudaklarını büktü ve Bu beden içinde yaşamak bir ceza mı yoksa bir ödül mu7 diye duşundu Uther Pendragon olduğunu veya olacağını, ya da bir zamanlar olmuş olduğunu bildiği adamın kollarındayken bedeninin, daha önce hiç bilmediği bir şekilde apansız uyanışını duşundu, rahipler ne derse desin, ister doğum ister yemden doğum olsun, bu beden içindeki hayat yeterli bir ödüldü
Bedenini yatağa yerleştirdi ve uzandı, artık uykulu değildi, gülümseyerek karanlığa bakıyordu Öyleyse Vıvıane ve Merim kendisinin de öğrendiği yazgısının ne olduğunu belki de biliyordu Uther'e öyle bir bağla bağlıydı ki, bu Gorloıs'e olan bağını

yüzeysel ve geçici hale getiriyordu Onların istediği gibi yapacaktı, bu onun kaderinin bir parçasıydı O ve şimdi Uther olan adam pek çok hayat önce Eski Tapınak yıkıldığında geldikleri bu ülkenin kaderine kendilerini bağlamışlardı Bu kez barbar toplulukları ve kuzeyin vahşi adamları tarafından tehlikeye atılan Gizemleri bir kez daha korumak için birlikte gen gelmişlerdi Anlatıldığına göre, kendilerine ihtiyaç duyulduğunda hayata gen donen, daha önce ve şimdi bir kral olan ve insanlarını kurtarmak için geri gelecek olan kahramanlardan birini doğurma görevi kendisine verilmişti Hrısüyanlarda bile bu hikayenin bir uyarlaması vardı, söylediklerine göre onların isa'sı doğduğunda annesi bir kral doğuracağına dair uyarılar ve kehanetler almıştı Yüzlerce yıl önce sevmiş olduğu adamla kendisim tekrar bir araya getiren kaderi düşünerek, karanlığın içinde gülümsedi Ya Gorloıs' Kendisini hazırlamanın dışında Gorloıs'ın onun kaderi ile ne ışı olabilirdi' Öyle olmasaydı, kendisine ne olduğunu anlayamayacak kadar genç olabilirdi
Bu hayatımda bir rahibe değilim Yine de, her erkek ve kadının olması gerektiği gibi, kaderimin söz dinleyen çocuğuyum hâlâ
Rahipler ve rahibeler için evlilik bağı yoktur insanlığın kaden için çok önemli olan kışılen dünyaya getirmek için, Tanrıların isteği ile, yapmak zorunda olduklarında evlenirler
Kuzeyde Çark adı verilen büyük takım yıldızı duşundu Köylüler ona yük arabası veya yıldızların en

kuzeyinde ayaklarını sürüye sürüye durmadan dolaşan Büyük Ayı derler, ama Igraıne onun gelişinde ve gidişinde neyi simgelediğini biliyordu Doğumun, Olumun ve Yeniden doğumun sonsuz Çarkı Belinde kılıcı asılı olan ve gökyüzünü bir adımda geçen Dev bir an için, elinde büyük bir kılıçla, fatihin kılıcıyla gelecek olan kahramanı görüyormuş gibi geldi Igraıne'e Kutsal Ada'nın rahipleri onun efsanelerden gelen bir kılıcı

olacağından emindi
Yanındaki Gorloıs kıpırdandı ve kendisine uzandı, o da bir görev duygusuyla onun kollarına gitti Tiksintisi şefkat ve acıma duyguları içinde epeyce geçmişti ve de onun istenmeyen çocuğuna hamile kalacağına dair herhangi bir korku duymuyordu Bu onun kaderi değildi Zavallı, olum mahkumu adam, bu gizemde ona bir rol yoktu O bir kez doğanlardan biriydi, değilse de hatırlamıyordu ve adam basit inancının rahatlığına sahip olduğu için onun adına mutluydu
Daha sonra kalktıklarında kendini şarkı söylerken buldu, Gorloıs merakla onu izliyordu
"Öyle görünüyor ki lyıleştın," dedi, kadın gülümsedi
"Ya, evet," dedi "Hiç bu kadar iyi olmamıştım "
"Öyleyse Merlın'ın ilacı seni iyi etti," dedi Gorloıs, Igraıne gülümsedi, ama yanıt vermedi

Birkaç gün boyunca şehirde, Orkneylı Lot'un geri çekilip Kuzey'e gidişinden başka bir şey konuşul-mamıştı sanki Bunun nihaî seçimi geciktireceğinden korkuluyordu, fakat yalnızca uç gün sonra Ig-raıne pazardan aldığı yun kumaştan diktiği yeni elbisesine son dikişleri atarken Gorloıs, Ambrosms'un kurulundaki danışmanlarının Ambrosms'un ta en başından ben bildikleri dileğim yerine getirdiğim ve ülkenin kralları arasından, Butun Britanya'yı yönetmek üzere Uther Pendragon'u Yüce Kral olarak seçtiklerini söylemek için kaldıkları yere gen geldi
"Fakat Kuzey ne oldu'" diye sordu Igraıne
"Bir şekilde Lot'u anlaşmaya ikna edecek veya onunla savaşacak," dedi Gorloıs "Uther'ı sevmiyorum fakat sahip olduğumuz en iyi savaşçı o Lot'tan korkmuyorum ve Uther'ın de ondan korkmadığın-dan emmim"
Igraıne gelecek yıllarda Lot'un yapacağı epeyce şey olduğununun bilinciyle Görme Gucu'nun o eski kıpırtısını hissetti fakat sessizliğini korudu, Gorloıs karısının erkek işlen hakkında fıkır yürütmesinden hoşlanmadığını belli etmişti ve kısa bir zamanı

kalmış, ölüme mahkum bir adamla tartışmamayı tercih ederdi
"Yeni elbisenin bittiğini görüyorum Eğer istersen Uther kilisede Yüce Kral olarak taç giyerken, yeni elbiseni giyebilirsin, törenden sonra kral olarak atanması için Batı ülkesine gitmeden önce Uther butun adamlarını ve onların hanımlarını kurulda toplayacak," dedi Taşıdığı sancaktan gelen Pendra-gon, yanı En Büyük Ejder adını taşıyor, onların ejderler ve kral olmayla ılgüı, boş inançlara dayalı bazı törenleri var "
"Ejder yılanla aynıdır," diye atıldı Igraıne "Bir bilgelik sembolü, Druıdlere ait bir sembol"
Gorloıs hoşnutsuzlukla yüzünü astı ve Hrıstıyan bir ülkede böylesi sembollere tahammül edemediğini söyledi "Piskopos tarafından kutsal yağ ile takdis edilmek onlara yetmelı," dedi
"Fakat butun insanlar yüce gizemler için uygun değildir," dedi Igraıne Bunu Kutsal Ada'da bir çocukken öğrenmişti ve Atlantıs'le ilgili rüyasından bu yana, unutmuş olduğunu sandığı Gizemlerle ilgili geçmişte aldığı butun o eğitim, zihninde yeni bir anlam ve derinlik kazanmış gibiydi "Bilge kişiler sembollere gerek olmadığını bilir, fakat kırlarda yaşayan sıradan insanlar krallık için uçan ejderlere gerek duyarlar, aynı Beltane ateşlerine, kralın ülkeyle evlendiği Büyük Evliliğe gerek duydukları gibi-"
"Böyle şeyler bir Hrıstıyana yasaktır," dedi Gorlo-ıs sertçe "Havarı'mn söylediğine göre, Gokkubbe-nın altında, bizi kurtarabilecek olan yalnızca bir tek

ısım vardır ve butun bu işaretlerle semboller kotudur Uther'ın, bu edepsiz adamın, putperestliğin şehvet dolu törenlerine karışıp cahil insanların çılgınlıklarından yararlandığını işitirsem bu benim için sürpriz olmaz Bir gün Britanya'da sadece ve sadece Hrıstıyanlık geleneğine uyan bir Yüce Kral görmeyi umuyorum1"
Igraıne gülümsedi ve "ikimizin de o günü görecek kadar yaşayacağımızı sanmıyorum, Havarı'nız bile kutsal kitabında bebekler için sut, güçlü erkekler için et olduğunu yazıyor ve sıradan insanların, bir kez doğanların, Kutsal Kaynağa, bahar çelenkle-rıne ve dans törenlerine ihtiyaçları var Hiçbir Noel ateşi yanmadığı, Kutsal Kaynağa hiç çelenk atılmadığı gün Britanya için uzucu bir gün olacak "

"Şeytanlar bile yanlışlıkla kutsal sözlerden alıntı yapabilir," dedi Gorloıs ama kızgın değildi "Havan böyle yanlışlara eğilimli oldukları için kadınların kilisede sessiz kalmaları gerektiğini söylerken belki de bunu kastediyordu Daha yaşlı ve akıllı olduğunda, daha iyi bileceksin, Igraıne Bu arada, kilisedeki törenler ve sonrasındaki eğlence için seni mutlu edecek en iyi şekilde hazırlanabilirsin "
Igraıne yeni elbisesini giydi ve saçlarını bakır gibi parlayıncaya kadar fırçaladı, gümüş aynada kendine baktığında -her şeye rağmen Gorloıs pazar yerine birini göndermiş ve aynayı aldırtmıştı- Uther'ın kendisini fark etmeyeceğini düşünüp anı bir karamsarlık krizi geçirdi Güzeldi, evet Fakat kendisi kadar güzel, daha genç, çocuk doğurmamış ve evlen-

memış başka kadınlar vardı Neden yaşlı ve kullanılmış olan kendisini işteşindi ki'
Kilisedeki uzun törenler boyunca, Uther yemin ederken ve piskopos tarafından kutsal yağ ile takdis edilirken olup biteni dikkatle izledi Bu kez ilahiler, Tanrı'nın gazabı ve cezalandırması hakkında ve hüzün dolu değil, dua ve şükranlarını sunan neşeli şarkılardı ve çanlar öfkeyle değil, neşeli bir şekilde çınlıyordu Daha sonra, Ambrosıus'un karargâhının bulunduğu evde, Ambrosıus'un savaş komutanları birer birer Uther'e bağlılık yemini ederken, lezzetli yiyecekler, şarap ve başka törenler vardı
Törenler bitmeden çok önce Igraıne yorulmuştu Sonunda bitmişti, komutanlar ve hanımları yiyecek ve şarabın etrafında toplanırken, parlak topluluğu izleyerek birazcık uzaklaştı En sonunda, beklemediği bir anda, Uther onu buldu
"Cornwall Leydısı"
Eğilerek selam verdi, "Lordum Pendragon, kralım "
Kabaca, "Artık aramızda böyle bir resmiyete gerek yok, Leydi" Tıpkı rüyadaki gibi kadının omuzlarını kavradı Kollarında altın yılan kollukları görmeyi umarak baktı Igraıne
Fakat o sadece "Bu kez aytaşmı takmarrnşsınız Çok tuhaftı o taş Onu taktığınızı ilk gördüğümde, daha önce gördüğüm bir rüyaya benziyordu Geçen bahar, ateşim vardı Bana Merim bakıyordu ve tuhaf bir rüya görmüştüm, sem görmeden çok daha

önce, seni ilk kez o rüyada gördüm Kaba bir koylu gibi gözümü dikip bakmış olmalıyım Leydi Igra-me, çünkü rüyamı senin ve boynundaki aylasının o rüyada nasıl bir rolü olduğunu tekrar tekrar anımsamaya çalışıyordum "
"Aylasının erdemlerinden birinin de ruhun gerçek anılarını uyandırmak olduğu söylenmişti bana Ben de rüyamda "
Adam onun koluna hafifçe dokundu "Anımsayamıyorum Niçin bileklerinde altından bir şey taktığını görüyor gibiyim Igraıne' Belki de ejder biçiminde bileziklerin vardır'"
Başını salladı "Şimdilik yok," dedi, adamın bir şekilde ve kendisi tam olarak bılemese de o tuhaf anıyı ve rüyayı paylaşması Igraıne'ı adeta felç etmişti "Benim kaba ve nezaketten yoksun olduğumu düşüneceksin Cornwall Leydısı, sana biraz şarap ikram edebilir mıyım'"
Sessizce başını salladı Eğer bir bardağı eline almaya çalışsaydı, titreyip üzerine dökeceğini biliyordu
"Bana ne oluyor, anlamıyorum," dedi Uther sertçe "Bugünlerde olan her şey babamın ve kralın olumu, butun bu kralların çekişmeleri, beni Yüce Kral olarak seçmeleri- gerçekdışı görünüyor ve sen Igraıne, butun bunların içinde en gerçekdışı olan sensin1 Batı'da, düzlükte büyük bir halka halinde duran taşların orada hiç bulundun mu' Eski zamanlarda oranın bir Druıd Tapınağı olduğunu söylerler, fakat Merim öyle olmadığını, Druıdler bu ülkeye

gelmeden çok önce yapılmış olduğunu söylüyor Hiç orada bulundun mu'"
"Hayır, Lordum '
"Sana gösterebilmeyi dilerdim, çünkü Riyamda seninle oradaydım, ah benim her zaman Riyalardan ve kehanetlerden söz eden bir deh olduğumu düşünme Igraıne," dedi aniden çocuksu gülümsemesi ile "Haydi gel, çok sakın ve sıradan şeylerden söz edelim Ben bir sabah uyandığında kendini Britanya'nın Yüce Kral'ı olarak bulan zavallı bir Kuzeyli Komutanım ve belki de gerginlik yüzünden azıcık deliyim1"

"Sakın ve sıradan olacağız," diye gülümseyerek kabul etti Igraıne "Eğer evli bir adam olsaydın, eşinin nasıl olduğunu, büyük oğlunun nasıl sorunlar çıkardığını sorardım, ah sana sorabileceğim en sıradan soru -havalar ısınmadan önce dış çıkarttı mı veya kundağından cildi isilik oldu mu olabilirdi1"
Adam kıkırdadı "Evlenmemiş bir adam için yaşlı olduğumu duşunuyorsundur," dedi "Tanrı biliyor ya, yeterince kadınım oldu Belki de bunu komutanlarımın içinde en Hrıstıyan olan adamın karısına soylememelıyım, Peder Jerome ruhumun sağlığı
için çok fazla kadına sahip olduğumu soyleyecek-
• tır1 Fakat yataktan kalktığımızda sevdiğim kimseye
rastlayamadım ve yatmadan önce birisiyle evlenirsem bu nedenle ondan bıkacağım diye her zaman korktum Bana her zaman öyle geliyor ki -Hrıstı-yanlar yeterli olduğunu düşünüyor görünüyorsa da-kadın ve erkek arasında bundan daha güçlü bir bağ

olmalı Söyledikleri neydi -yanacağına evlen mı' Eh, ateşi söndürdüğüm için ben yanmadım ve onu tükettiğimde ise ateş gitti, ancak hâlâ o kadar çabuk tüketemeyeceğim bir yangın olduğunu hissediyorum, bu da evlenebileceğim bin olmalı" Beklenmedik bir şekilde "Gorloıs'ı seviyor musun'" diye sordu
Vıvıane de bunu sormuştu ve o da bunun önemli olmadığını söylemişti O zaman ne söylediğini bilmiyordu Sonra yavaşça "Hayır, hangi adamla evlendiğimi umursayamayacak kadar genç bir yaşta ona verildim," dedi
Uther dondu ve kızgınlıkla bir aşağı bir yukarı dolandı, sonunda "Senin birlikte düşüp kalkılacak bir kadın olmadığını görüyorum ve butun Tanrılar adına, niçin en sadık yoldaşlarımdan birinin karısı tarafından büyülendim'" dedi
Demek Merim işgüzar büyüsü ile Uther'ın uzenn-de çalışmıştı Fakat Igraıne buna gücenmedi Onların kaderiydi bu ve gelecek olan gelmeliydi Fakat burada böyle, kabaca Gorloıs'e ihanet etmesinin kaderi olduğuna ınanamıyordu Bu sanki, büyük düzlüğü gördüğü rüyanın bir parçasıydı, öyle ki adam elim omzuna koyduğunda taşların büyük halkasının gölgesini neredeyse görebiliyordu Ancak aklı karışmıştı Hayır, o başka bir dünyaydı, başka bir bayat Ruyasındakı öpüşme o kadar gerçekti ki, butun ruhu ve bedeni içinde çığlıklar atıyordu Elleriyle yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı Adam ona baktı, endişe ve çaresizlik içinde birazcık gen

çekildi
"Igraıne," diye fısıldadı "Ne yapabiliriz'"
Hıçkırıklar arasında "Bilmiyorum," dedi, "bilmiyorum " Kendine güveni zavallı bir kargaşaya dönüşmüştü O rüya yalnızca Gorloıs'e, ettiği yemine ve kendi onuruna ihanet etmesi için kendisini büyülemek üzere mı gönderilmişti'
Ağır ve kınayan bir el omzunu tuttu Gorloıs kızgın ve kuşkulu görünüyordu
"Bu yakışıksız durum nedir, Leydim' Kralım ona ne söylüyordunuz ki karım bu kadar zavallı görünüyor'
Sızın, şehvet düşkünü ve pek dindar olmayan bir adam olduğunuzu biliyorum Fakat öyle bile olsa, efendim, toplumsal terbiye, taç giyme töreninizde bir derebeyının karısına yaklaşmaktan sızı men etmelidir1"
Öfke içinde yüzünü ona çeviren Igraıne, "Gorloıs, bana böyle kotu davranmanı hak etmedim1 Herkesin önünde beni suçlaman için ne yaptım ki'" dedi Gerçekten de kızgın konuşmaları duyan başlar onlara doğru donuyordu artık
"Öyleyse, sana uygunsuz bir şey soylememişse niçin ağlıyorsun, kadın'" Igraıne'ın bileğini öyle sıkı kavramıştı ki, kırılabılırmış gibi görünüyordu
Uther "Niçin ağladığını ona sormalısın, çünkü ben bilmiyorum Fakat onun kolunu bırak yoksa ben sana bıraktıracağım Kocası olsun olmasın, benim evimde hiç kimse bir kadına kaba davranamaz," dedi
Gorloıs Igraıne'ın kolunu bıraktı Kolunda şımdı-

den kırmızıdan siyaha, çürüklere dönüşen parmak izlerini görebiliyordu. Gözyaşları yüzünden süzülürken izleri ovdu. Çevrelerini saran pek çok yüzün önünde, dehşete kapıldı, sanki suç üstü yakalanmış ve utandırılmışti; peçesiyle yüzünü örttü ve öncekinden daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı. Gorlois onu önüne itti. Uther'e ne söylediğini işitmedi, sadece dışarı sokağa çıktıklarında hayretle ona baktı. Öfkeyle "Bütün adamların önünde seni suçlama-dım Igraine, fakat Tanrı şahidim olsun, böyle davrandığım için haklı bulunacağım. Uther sana, başka adamların karılarını almaya hakkı olan, Hristiyan olmadığı bilinen bir adamın, bir kadına baktığı gibi bakıyordu," dedi.
Kalbinin göğsünde gümbürdediğini hisseden Igraine , bunun doğru olduğunu biliyordu; kargaşa ve mutsuzluk içindeydi. Uther'i sadece dört kez, rüyasında da iki kez görmüş olmasına rağmen, birbirlerinin, bedenlerinin, zihinlerinin ve yüreklerinin hakkındaki her şeyi, hatta her şeyden ötesini bilen, yıllardır birlikte olan aşıklar gibi birbirlerine bakıp konuştuklarını biliyordu. Yıllar boyunca, evlilik olmasa bile -ona benzeyen- bir bağla birbirlerine bağlı olduklarının anlaşıldığı rüyasını anımsadı. Aşıklar, çift, rahip ve rahibe -adına ne denirse densin. Uther'i yalnızca bir rüyada gördüğünü fakat onun henüz doğmamışken, bir gölge iken, çok daha öncelerden sevdiği adam olduğunu düşünmeye başladığını, kendi içindeki öz ile, bu tuhaf adamı sevmiş

olan, kollarına altın yılanlar takan kadının bir ve aynı olduğunu Gorlois'e nasıl anlatabilirdi? Gizemler hakkında hiçbir şey bilmeyen, bilmek de istemeyen Gorlois'e bunu nasıl anlatabilirdi?
Kaldıkları yere geldiklerinde kadını itti. Eğer konuşursa adamın kendisine vurmaya hazır olduğunu biliyordu; fakat sessizliği adamı daha çok çileden çıkartıyordu. "Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye bağırdı. Zaten çürümüş olan kolundan onu öyle bir güçle kavradı ki, bileğinin acısıyla kadın yeniden çığlık attı. "Aşığına nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun?"
Adamın, kolunu neredeyse koparacağını hissederek kolunu ondan çekti. "Bunu gördüysen, eli elime değmeden ondan uzaklaştığımı da görmüş olmalısın! Senin ona bağlı bir destekçi olduğunu ve dostunun karısını almayacağını söylerken onu duymadın mı?"
"Onun dostu olduysam bile, artık asla değilim!" Yüzü öfkeyle kararmıştı. "Beni herkesin içinde, orada toplanmış bütün komutanların önünde utandırıp, karımı benden alan adamı destekleyeceğimi gerçekten düşünüyor musun?"
"Bunu yapmadı!" diye bağırdı Igraine, ağlayarak. "Ona dokunmadım bile!" Gerçekte Uther'i arzuladığı, fakat vicdanın sesine uyarak kendini ondan uzak tutmuş olduğu için bütün bunlar zalimlik gibi görünüyordu ona. O böyle düşünse de, masum olduğum halde bir yanlış yapmakla suçlanıyorsam, Uther'in dilediği şeyi niçin yapmadım ki?

"Ona nasıl baktığını gördüm1 Uther'ı ilk gördüğünden ben benim yatağımdan uzak duruyorsun, seni sadakatsiz fahişe1"
"Buna nasıl cüret edersin1" dedi hiddetten nefesi kesilerek ve adamın kendisine vermiş olduğu gümüş aynayı yakalayıp onun kafasına fırlattı "O sözü gen al yoksa, sen bana bir daha dokunmadan kendimi nehre atarım, yemin ederim1 Yalan söylüyorsun ve yalan söylediğim biliyorsun1"
Gorlois kafasını eğdi ve ayna duvara çarptı Igra-ine, kocasının yeni verdiği bir başka armağanı -amber kolyeyi- çekip koparttı, telaşlı parmaklarla yeni elbisesini yırttı ve adamın kafasına savurdu "Beni böyle isimlerle anmaya nasıl cüret edersin, senin kampını izleyenlerden ve kapatmalarından bınymı-şım gibi beni hediyelere boğan kim' Eğer benim bir fahişe olduğumu düşünüyorsan, aşıklarımdan aldığım armağanlar nerede' Sahip olduğum butun armağanlar bana kocam tarafından verildi -rahipler kendisim yarı hadım ettiği için benim iyi niyetimi kendi şehvetıyle satın almaya çalışan, bozuk ağızlı orospu çocuğu kocam tarafından' Bundan sonra kendi ellerimle dokuduğum şeyleri giyeceğim, senin tiksindirici hediyelerim değil, ağzı ve zihni, iğrenç öpücükleri gibi kırlı olan sem üçkağıtçı1"
"Kapa çenem, seni şeytan akıllı şirret1" diye bağırdı Gorlois Öyle şıddeüe vurdu ki, Igraıne yere duştu "Şimdi kalk ve edepli bir Hrıstıyan kadın gibi giyin, elbiselerini parçalama, bu haldeyken sana bakmak beni deh edecek1 Kralı da böyle mı baştan çı-

kardın'"
Kadın hızla ayaklarının üzerine kalkıp elbiseden gen kalanı tekmeleyip olabildiğince uzağa fırlatırken adama saldırdı ve defalarca yüzüne vurdu Gorloıs hareketsiz bırakmaya çalışarak onu tuttu ve kollarıyla sıkıştırdı Igraıne güçlüydü, fakat Gorloıs ırı bir adamdı, bir savaşçıydı ve bir sure sonra boşuna olduğunu anlayarak çırpınmaktan vazgeçti
Onu yatağa doğru iterken adam fısıldadı, "Yasal kocandan başka herhangi bir adama öyle bakmamayı sana öğreteceğim1"
Igraıne küçümseyerek başını arkaya attı ve "Bir yılan için hissettiğim tiksinme olmadan sana bir daha bakacağımı mı sanıyorsun'" dedi "Ah, evet, beni yatağa götürüp, istediklerini yapmaya zorlayabilirsin, senin Hrıstıyan dindarlığın kendi karına tecavüz etmene izin verir1 Bana söylediğin hiçbir şeye aldırmıyorum Gorloıs, çünkü kendi kalbimde biliyorum ki ben masumum1 Bu ana kadar bir buyu veya tılsımın Uther'ı sevmem için beni etkilediğini düşünerek suçluluk duyuyordum Şimdi, yapmam için bana yalvardığı şeyi yapmış olmayı diliyorum Masumiyetimin doğruluğuna değil, sadece suçlu olduğum yalanına inanmaya hazır olduğun için ve ben senin onurun ve kendi onurum için kaygılanırken, sen, benim onurumu rüzgârlara savurduğuma inanmaya hazırdın1"
Sesindeki küçümseme Gorloıs'ın kollarını indirmesine ve kadına bakmasına neden oldu Boğuk bir sesle "Doğru mu söylüyorsun Igraıne' Gerçek-

ten masum musun'" diye sordu
"Bu konuda sana yalan söylemeye tenezzül edeceğimi mı sanıyorsun'"
"Igraıne, Igraıne," dedi nezaketle, "senin için çok yaşlı olduğumu, senin isteğin ve sevgin olmadan bana verildiğini biliyorum Fakat sanıyordum ki, bugünlerde, benim hakkımda birazcık daha iyi düşünmeye başlamıştın ve seni Uther'ın karşısında ağlarken görünce-" Sesi boğuldu "Şehvet düşkünü ve zalim bir adama öyle bakmana, bana da sadece görev ve boyun eğişle bakmana dayanamadım Beni bağışla, beni bağışla, bunun için yalvarıyorum- eğer gerçekten sana yanlış davrandıysam-"
"Bana yanlış davrandın " Sesi buz gibi ve iğneleyiciydi "Benim bağışlamamı dileyerek iyi ettin, ancak cehennemler yükselinceye ve dünya batı okyanusunun altında kalıncaya kadar seni bağışlamayacağım1 Gidip Uther'le barışsan daha iyi olur, Britanya'nın Yüce Kralı'nın öfkesi karşısında durabileceğini mı düşünüyorsun' Yoksa en sonunda benimkini almaya çalıştığın gibi onun onayını satın almaya mı çalışacaksın'"
"Sus1" dedi Gorloıs öfkeyle yüzü kızararak Igraıne, önünde küçük düşmüştü ve kadın kendisim bunun için de asla bağışlamayacağını biliyordu "Gıym1"
Igraıne hâlâ beline kadar çıplak olduğunu fark etti Eski elbisesinin durduğu yatağa gitti ve acele etmeden elbiseyi başından geçirdi ve bağcıklarını bağladı Adam amber kolyeyi ve gümüş aynayı top-

layıp kadına uzattı, ama o başka yöne baktı ve aldırmadı, bir sure sonra adam onları yatağa bıraktı, kadın hiç bakmadan orada kalmalarına izin verdi
Bir an gözlerim kadına dikti, sonra kapıyı itip dışarıya çıktı
Yalnız kalan Igraıne, kendi eşyalarını heybesine koymaya başladı Bunu yapmanın ne anlama geldiğim bilmiyordu, belki de gidip Merlın'ı bulur o da, güvenliği için onu yanına alırdı Gorloıs ile kendi arasını açan olaylar dizisini başlatan Merlın'dı ne de olsa En azından Gorloıs'ın çatısının altında daha fazla gönül rahatlığıyla oturmayacaktı Kalbine bir ağrı saplandı Roma yasalarına göre evlenmişlerdi ve buna göre Gorloıs'ın kızları Morgaıne üzerinde kesin gücü vardı Morgaıne'ı alıp güvenli bir yere goturunceye kadar gerçek niyetini bir şekilde saklamanın yolunu bulmalıydı Belki de onu bakılması için Vıvıane'e, Kutsal Ada'ya gönderebilirdi
Tıntagel'de kendi elleriyle dokuduğu elbiseyi ve Vıvıane'ın kendisine verdiği aytaşını kaldırdı ve daha sonra, kaçışına mal olanın bu bir anlık gecikme olduğunu fark etti, çünkü Gorloıs'ın kendisine verdiği mücevherleri yatağın üzerine bırakıp aralarından kendisine ait olanları seçerken Gorloıs odaya geldi Onun hazırlanmış heybesine hızlı bir bakış atıp, ters ters kafasını salladı "iyi," dedi "gitmek için hazırlanıyorsun Gün doğmadan buradan ayrılacağız "

"Ne demek istiyorsun, Gorloıs'"
"Demek istiyorum ki, Uther'e ettiğim yemini gen

aldım ve ona söylemem gereken her şeyi söyledim Bundan böyle düşmanız Saksonlara ve irlandalılara karşı batının savunmasını hazırlamaya gidiyorum Eğer ordularını benim ülkeme getirmeye kalkışırsa, onu bir suçlu gibi en yakın ağaca asacağımı kendisine söyledim"
Ona bakakaldı ve sonunda "Sen delisin, eğer Sak-sonlar birlikleriyle gelirse Cornwall halkı Batı ülkesini yalnız başlarına koruyamazlar, Ambrosıus bunu biliyordu Merim bunu biliyor, Tanrım bana yardım et, ben de biliyorum ve ben ev kadınından başka bir şey değilim Ambrosıus'un uğruna yaşadığı ve son yıllarını uğrunda mücadele ederek geçirdiği her şeyi, kendi çılgınca kıskançlığın yüzünden Uther'le saçma bir tartışma yaptın diye, bir anlık bir delilik içinde yerle bir mı edeceksin'" dedi
"Uther'ı korumakta hızlısın"
"Dayanağı olmayan bir tartışmada en güçlü destekçilerini kaybeden bir Sakson komutanı olsa, ona da acımakta hızlı olurum Tanrıaşkına Gorloıs, bizim kendi hayatlarımız ve Saksonlar geldiğinde senin yardımını bekleyecek insanların hayadan adına, Uther'le arandakı çatışmayı düzeltmen ve anlaşmayı bu şekilde bozmaman için yalvarıyorum sana Lot zaten gitti, eğer sen de gidersen anlaşmalı birliklerden ve birkaç önemsiz kraldan başka, Britanya'nın savunmasında onu izleyecek kimse kalmayacak1" Umutsuzluk içinde başını salladı "Londını-um'a gelmeden önce kendimi Tıntagel'ın kayalıklarından alsaydım keşke' Uther Pendragon'un elinin

elime değmedığıne dair istediğin yemini ederim1 Ambrosıus'un uğruna olduğu anlaşmayı bir kadın yüzünden bozacak mısın'"
Gorloıs ona zehir zemberek bir bakış attıktan sonra, "Uther bir daha sana bakmayacak olsa bile, çok kotu bir Hrıstıyan ve şehvet düşkünü olan bir adamı izlemeye vicdanım el vermez, Lot'a hiç güvenmiyorum, fakat artık biliyorum ki Uther'e ondan da az güveniyorum Vicdanımın sesini en başta dinlemeliydim, o zaman onu desteklemeyi asla kabul etmezdim Benim giysilerimi de obur heybeye koy Atların ve muhafızların hazırlanmasını emredeceğim," dedi
Gorloıs'ın öfkesi yatışmayan yüzüne baktı ve eğer karşı çıkarsa yine kendisini döveceğini anladı Sessizce, içinde kaynayan öfkeyle, boyun eğdi Şimdi tuzağa düşmüştü, kaçamazdı, Gorloıs kızını Tınta-gel'de tutarken, kız kardeşinin koruduğu Kutsal Ada'ya bile gidemezdi
Tehlike çanları çalmaya başladığında hâlâ katlanmış gömlekleri ve tunikleri heybelere yerleştiriyordu Gorloıs sertçe "Burada kal," dedi ve evden dışarı koştu
Öfkelenen Igraıne onun peşinden fırladı ve ırı yarı bir muhafızla burun buruna geldi Gorloıs'ın daha önce görmediği adamlarından biriydi Mızrağını, eşiği geçmesini engelleyerek, kapının ıkı yanını kapatacak şekilde savurdu Corn şivesi öyle yoğundu ki, sözlerini anlamakta güçlük çekiyordu Fakat eşinin güvenli bir şekilde evde tutulması için Duk'un

emir verdiğini anladı, nöbetçi onun evde oturmasını sağlamak için oradaydı.
Adamla uğraşmak saygınlığına yakışmayan bir davranış olurdu ve yapsa bile adamın basitçe, bir un çuvalıymış gibi kendisini eşikten geri iteceğinden şüphesi yoktu. Sonunda içini çekti, eşyaları toparlamayı bitirmek üzere eve geri döndü. Sokaktan çığlıklar ve gürültüler, koşan adamların sesleri ve ayin saati olmamasına rağmen, yakındaki kilise çanlarının sesleri geliyordu. Bir defasında da kılıçların şakırtısını duydu ve Saksonların şehirde, aralarında olup olmadıklarını merak etti. Ambrosius'un bütün komutanları birbirleri ile kavgalı olduğundan bu saldırı için iyi bir zamandı. Pekâlâ bu sorunlarından birini çözebilirdi, ama Tintagel'de yalnız kalan Mor-gaine ne olacaktı?
Gün ağır ağır geçti, akşam üzerine doğru Igraine korkmaya başladı. Saksonlar şehrin kapılarında mıydı, Uther ve Gorlois yeniden kavga mı etmişlerdi, ikisinden biri ölmüş olabilir miydi? Gorlois odanın kapısını itip açtığında neredeyse onu gördüğü için sevindi. Yüzü süzülmüş ve mesafeliydi, büyük bir acı

içindeymişçesine çenesi kasılmıştı, fakat Ig-raine'e söylediği sözler kısa ve ödünsüzdü.
"Akşam at süreceğiz. Eğerde tek başına durabilir misin, adamlarımdan biri seni eğerinin arkasında mı taşısın? Bir kadının hatırı için gecikmeye zamanımız yok."
• Binlerce soruyla adamı hırpalamak istedi, fakat ilgilendiğini göstererek onu tatmin etmeyecekti. "Sen

atını sürerken ben de eğerde oturabilirim."
"Yapıp yapmayacağını göreceğiz, çünkü fikrini değiştirmene yetecek kadar uzun durmayacağız. En sıcak pelerinini giy, gece soğuk olacak ve deniz sisi geliyor."
Igraine saçlarını ördü ve her zaman ata binerken giydiği külot pantolon ve tuniğinin üzerine kalın pelerinini sardı. Gorlois onu atın sırtına kaldırdı. Sokak, uzun mızraklı muhafızların karanlık şekillerinden oluşan gruplarla iyice kalabalıktı. Gorlois komutanlarından biriyle alçak sesle konuştu, sonra bir sıçrayışta atına bindi. Gorlois'in arkasında bir düzine atlı adam ve asker vardı, onların önünde de Igraine. Igraine'in atının dizginlerini kendisi aldı ve başının kızgın bir hareketiyle "Gel," dedi.
Yoldan emin değildi; Gorlois'in rehberliğinde, çökmekte olan akşamın sessizliği içinde sürdü atını. Gökyüzüne doğru bir ateş uzanıyordu, ancak bunun askerlerin gözcü ateşi mi yoksa bir yerlerde yanan bir evin alevleri mi, yoksa pazar yerinde konaklamış satıcıların yemek yapmak için yaktıkları ateş mi olduğunu anlayamadı. Nehre uzanan sokakların ve yoğun bir şekilde kümelenmiş evlerin arasından geçerken nereye gittiklerini asla öğrenemedi, fakat kalın sis yollarının üzerinde ufak tutamlar halinde açılmaya başladığında, nehir kenarına gittiklerini tahmin etti ve bir süre sonra, geminin ağır kütük sallarını kontrol eden ip bocurgatın gıcırtısını duydu.
Gorlois'in adamlarından biri Igraine'in atının sala

çıkmasına yardım etti, Gorloıs onun yanında at sürüyordu Adamlardan birkaçı adarını yüzdürdüler Çok geç olduğunu fark etti Yılın bu zamanında ışık uzun sure kalıyordu ve gece at sürmek neredeyse hiç duyulmamıştı Sonra kıyıdan gelen bir çığlık duydu
"Gidiyorlar1 Gidiyorlar1 Önce Lot, şimdi de Corn-wall Lordu, korumasız kaldık1"
"Butun askerler şehri terk ediyor1 Saksonlar güney sahiline çıktığında ne yapacağız'"
"Korkaklar1" diye bağırdı sahilden bin, gemi büyük bir gıcırtıyla hareket ederken "Korkaklar, köyler alev alev yanarken kaçıyorlar1"
Karanlığın içinden vızlayarak bir taş geldi Muhafızlardan birinin deri göğüslüğüne çarptı Adam küfür etti, fakat Gorloıs onunla sert ve alçak sesle konuşunca homurdanarak sustu Kıyıdan hakaretler ve taşlar savuran birkaç kışı daha vardı, fakat onlar hızla menzil dışı kaldı Gözlen karanlığa alışan Ig-raıne, Gorloıs'ın yüzünü görebildi, yüzü solgun ve mermer bir heykel gibi kıpırtısızdı O gece boyunca, şafağa kadar at sürmelerine ve arkalarında kırmızı ve nemli şafak sokup, dünyayı kırmızı bir sis kapladığında bile kendisiyle hiç konuşmadı, atların ve adamların dinlenmesi için yalnızca kısa bir sure durdular Gorloıs bir sure uzanabılmesı için yere bir pelerin serdi ve ona askerlerin payından sert ekmek, peynir ve bir bardak şarap getirdi, fakat onunla konuşmadı Igraıne at sürmekten yorgundu ve çürükler oluşmuştu Gorloıs'ın Uther'le tartıştığını

ve adamlarını gen çektiğim biliyordu, fakat daha fazlasını değil Uther karşı koymadan gitmesine izm mı vermişti' Olabilirdi, Lot'un gitmesine izin verilmişti
Kısa bir dinlenmeden sonra, Gorloıs tekrar atları getirdi ve onu eğere oturtacakken, Igraıne bu kez isyan etti
"Nereye gittiğimizi ve niçin gittiğimizi soyleyınce-ye kadar bir adım daha atmayacağım1" Gorloıs'ı adamları önünde utandırmak istemediği için sesim alçalttı, fakat korkusuzca ona baktı "Gece hırsızlar gibi Londınıum'dan niçin kaçıyoruz' Beni atımın arkasına bağlayıp Cornwall'a giden yol boyunca bağırtarak taşımak istemiyorsan, ne olduğunu bana şimdi söyleyeceksin1"
"Mecbur kalırsam yapmayacağımı mı sanıyorsun'" dedi Gorloıs "Benimle inatlaşma, senin için, ettiğim yeminlerden ve onurumdan hayat boyu vazgeçtim ve kralımın anısını hiçe saydım1"

"Bunun için beni suçlamaya nasıl cüret edersin'" diye şiddetle yanıtladı Igraıne "Bunu benim için değil, kendi delice kıskançlığın için yaptın1 Kötülüklerle dolu kafanın yaptığıma inandığı butun günahlardan arıyım"
"Sus, kadın' Uther de senin masum olduğuna yemin etti Fakat sen bir kadınsın ve sanıyorum ona buyu yaptın Bu çatışmayı düzeltmek için Uther'e gittim, bu şeytan ve şehvet düşkünü adam bana ne önerdi biliyor musun' Benden seni boşamamı ve ona vermemi istedi1"

Igraine ona fal taşı gibi açılmış gözleriyle baktı. "Eğer benim hakkımda bu kadar kötü düşünüyorsan, zina yaptığımı, büyücü olduğumu, bütün bu kötü şeyleri yaptığımı düşünüyorsan, öyleyse niçin benden bu kadar basit bir şekilde kurtulma fırsatına sevinmedin?"
Uther'in bile onu, kendi rızası olmadan verilecek bir kadın olarak görmesi, Gorlois'e gidip istenmeyen kadını kendisine vermesi için ricada bulunması, içinde yeni bir öfkeye yol açtı. Üstelik Gorlois bile gidip onu Avalon'un Leydisi'nden istemişken. Bahar panayırında satılan bir at mıydı? Bir parçası gizli bir sevinçle ürperiyordu. Uther onu istemişti, bir kadın için yapılan bu tartışmayla, güç birliği yaptığı kişiden uzaklaşacak ve Gorlois'le tartışacak kadar çok istiyordu onu. Varlığının bir yanı da öfkeliydi. Niçin, Gorlois'i bırakıp kendi isteği ile ona gitmesini kendisinden istemiyordu?
Fakat Gorlois dikkatle onun sorusunu dinliyordu. "Zina yapmadığına dair bana yemin ettin. Hiçbir Hristiyan adam zina dışındaki bir. nedenden dolayı karısından boşanmaz."
Sabırsızlık ve ani bir vicdan azabı arasında kalan Igraine sessiz kaldı. Adama müteşekkir olamazdı, ama en azından kendisini dinlemişti. Yine de ona öyle geliyordu ki, daha çok gururu yüzünden böyle davranmıştı, çünkü onun kendisine ihanet ettiğine inansa bile genç karısının bir başka adamı tercih ettiğini askerleri öğrensin istemezdi. Belki de, adamlarının genç bir kadının sadakatini koruyama-

dığını düşünmelerine izin vermektense, zina günahını bağışlamayı tercih ederdi.
"Gorlois-" dedi fakat adam bir hareketiyle kadım-susturdu. "Yeter. Seninle çene yapacak sabrım yok. Tintagel'e vardığımızda, bu saçmalığı unutmaya zamanın olacak. Pendragon'un ise Sakson Sahilleri'n-de savaşırken unutmak için epeyce zamanı olacak. Eğer onun çekiciliğine kapıldıysan, eh, dünya ve erkekler hakkında çok az şey bilen genç bir kadınsın ve bir iki yıl içinde zihnini senin beğenini kazanan bu adamdan uzaklaştıracak bir oğlun olacak!"
Sessizlik içinde Gorlois'in kendisini kaldırıp ata bindirmesine izin verdi. İnandığı şey her ne ise ona inanmak zorundaydı, bu demirden yüzeyi aşmak için söyleyebileceği bir şey yoktu. Ancak zihni inatla Viviane ve Merlin'in söylemiş oldukları şeye döndü. Onun ve Uther'in kaderleri birbirine bağlanmıştı. Gördüğü rüyadan sonra buna inandı, neden birlikte geri geldiklerini biliyordu. Bunun Tanrıların dileği olduğunu kabul etmeye başlamıştı. Ama şimdi burada, Gorlois'le birlikte Londinium'dan gidiyordu, anlaşma bozulmuştu; Gorlois'in kendisini bir daha Uther'e göstermemeye karar verdiği ortadaydı. Sakson Sahilleri'ndeki savaş yüzünden, Uther'in dünyanın ucundaki Tintagel'e gelmek için boş valc-ti olmayacağı kesindi ve eğer gelebilseydi bile, gökyüzü düşünceye kadar azıcık adamla savunulabilen kaleye girebilmesinin hiç yolu yoktu. Gorlois onu orada bırakabilir ve sarp kayalıkların, büyük uçurumların ve duvarların ardına umutsuzca kapaülabi-

lir, yaşlı bir kadın oluncaya kadar orada kalabilirdi Igraıne pelerinini yüzüne çekti ve ağladı
Uther'ı bir daha asla görmeyecekti Merlın'ın butun planlan yıkılıp harap olmuştu, nefret ettiği yaşlı bir adama bağımlı kılınmıştı -daha önce nefret ettiğini anlamak için kendisine izin vermemişti- ve sevdiği adam gururlu Gorlois'e, özgür iradesi ile karısından vazgeçmesi için gözdağı vermeyi denemekten daha iyisini düşünememişti1 Daha sonra, uzun yolculuk boyunca, fundalıklardan ve aşağıda Cornwall'ın vadilerinden geçtikleri butun günler ve geceler boyunca ağlamış olduğunu fark etti
ikinci gece kamp yaptılar ve daha iyi dinlenmek için çadırlarını kurdular Sıcak yemek ve çadırda uyuma fırsatı, Gorlois'ın yatağından daha fazla kaçamayacağını bilmesine rağmen çok hoşuna gitti Etrafı

askerlerle çevrili çadırda kaldıklarında adama bağıramaz ve onunla mücadele edemezdi Dört yıldır onun karısıydı Tecavüz masalına kimseyi inandıramazdı Onunla kavga edecek gücü yoktu ve aşağılık bir kavgada saygınlığını yitirmek istemiyordu Tanrıça'nın bakirelerini koruyan bazı tılsımlara sahip olmayı dilemesine rağmen, dişlerini sıkıp adamın nasıl isterse öyle yapmasına izin vermeyi kararlaştırdı Beltane ateşlerinin yanında bir adamla yattıklarında yalnızca istedikleri zaman hamile kalıyorlardı Adamın istediği oğula, kendisine bu yolla, düpedüz döverek boyun eğdirip sahip olabilmesi çok acıydı
Merim Gorloıs'e bir oğul vermeyeceksin, demişti

Fakat, butun planlarının yerle bir olduğunu gördükten sonra, Merlın'ın kehanetine güvenmiyordu insafsız, düzenbaz ihtiyar1 Romalılar geldiğinden beri kızlarını bir at ya da sut keçisi gibi, bir mal olarak istedikleri adamlarla evlendiren adamlar gibi kendisini kullanmıştı Gorloıs'le bir parça huzur bulmuştu ve bu huzur insafsızca ve bir hiç uğruna bozulmuştu Yatmak için hazırlanırken, umudunu kaybetmiş, teslim olmuş bir halde sessizce ağladı, kızgın sözler söyleyerek onu uzaklaştırmak için, kendi gücüne bile yetennce güveni yoktu, Gorloıs'ın tavrından, Igraıne'e sahip olarak kendini kanıtlamaya, kendisini zorla kabul ettirebileceği tek yolla, kendisini önemsemeye zorlayarak başka bir adamın anılarını silmeye hazır olduğunu görebiliyordu
Adamın tanıdık ellen, yüzü karanlıkta bir yabancının ellen ve yüzü gibiydi Yine de, Igraıne'ı kendine çektiğinde başarılı olamadı, gevşek ve güçsüzdü, kadını çekip sıkıca sarılmasına, umutsuzca uyarılmaya çalışmasına rağmen bir şey olmadı ve sonunda, öfkeyle lanet okuyarak onu bıraktı
"Erkekliğimi bağlamak için buyu mu yaptın lanetlenmiş cadı'"
"Yapmadım," dedi alçak sesle, küçümseyerek "Yine de eğer böyle büyüler biliyor olsaydım yapmaktan çok hoşlanırdım, benim güçlü ve yiğit kocam Beni zor kullanarak elde edemediğin ıçm ağlamamı mı bekliyorsun' Dene, burada uzanıp yüzüne güleceğim1"
Yumruğunu sıkarak bir an doğruldu

"Pekâlâ," dedi. "Beni döv. Bu ilk kez olmayacak. Belki de beni döverek kendini yeterince erkek hissedersin ve mızrağın işe yarar hale gelir!"
Adam öfkeyle küfrederek ona arkasını döndü ve yeniden yattı. İntikamını aldığını bilerek, titreyerek uyanık kaldı. Gerçekte, Cornwall'a giden yol boyunca, ne kadar denerse denesin Gorlois ona dokunacak kadar güçlü hissedemedi kendisini; gerçekten de, Igraine'in çok haklı öfkesi, farkında olmadan adamın erkekliğini bağlayan bir büyüye dönüşmüştü. Bu nedenle, aldığı rahibe eğitiminin sezgisel duyarlılığı ile bir daha kendisi ile cinsel ilişkiye girmeyeceğini biliyordu.

Cornwall her zamankinden daha fazla dünyanın en ucunda görünüyordu. İlk günlerde, Gorlois onu gözetim altında bırakarak -adam artık soğuk bir sessizlik içindeydi ve iyi ya da kötü bir tek söz söylemeden- gittikten sonra, Igraine, Avalon'un sadece sis krallığında, büyülü krallığında varoluşu gibi, Tintagel'in de gerçek dünyada artık varolup olmadığından kuşkuluydu; dışarıdaki kısa macerasında ziyaret ettiği dünya ile hiçbir ilişkisi kalmamıştı.
Bu kısa yokluğu sırasında bile Morgaine bebeklikten küçük bir kıza geçmiş gibiydi; ciddi, sessiz, gördüğü her şeyi aralıksız sorgulayan küçük bir kız. Morgause da büyümüştü, bedeni dolgunlaşıyor; çıkık elmacık kemikleri, koyu renk kaşlarının alünda uzun kirpikli gözleriyle, çocuksu yüzü belirginlik kazanıyordu. Morgause'un kendisinin on dört yaşındaki ikizi olduğunu fark etmeden, onun güzel olduğunu düşündü Igraine. Morgause, ablasının kendisine getirdiği hediye ve eşyalarla mest olmuştu; Igraine'in ve Gorlois'in etrafında oyuncu köpek yavruları gibi atlayıp zıplıyordu. Gorlois'le heyecanla sohbet ediyor, gözlerini süzerek bakmayı deni-

yor, Morgaıne'm yaşındaki bir çocukmuş gibi onun kucağına oturmaya çalışıyordu Gorloıs'ın gülmediğini, onu bir köpek yavrusu gibi ittiğini fakat, uzun, kızıl saçlarını okşadığını ve gülümseyerek yanaklarını sıkıştırdığını gördü
"Bu aptallıklar için çok büyüksün Morgause," dedi Igraıne sertçe
"Lordum Cornwall düküne teşekkür et ve eşyalarını odana götür ve ancak büyüyünce giyebileceğin ipek giysileri çıkar Burada henüz, hanım rolünü oynayabileceğini düşünme1"
Morgause güzel eşyaları topladı ve ağlayarak odasına gitti Igraıne, Gorloıs'ın kızı gözleriyle izlediğini gördü Morgause sadece on dört yaşında, diye duşundu sarsılarak, kendisi de Gorloıs'e gelin olarak verildiğinde sadece bir yaş büyük olduğunu endişeyle anımsadı
Daha sonra onları salonda birlikte gördü Morgause güvenle başını Gorloıs'ın omzuna koymuştu ve kocasının gözlerindeki bakışı gördü Kızdan çok Gorloıs'e duyduğu müthiş öfkeyle sarsıldı Kendisi salona girince huzursuzlukla birbirlerinden uzaklaştıklarını gördü, Gorloıs gittiğinde, Morgause huzursuzlukla kıkırdayıp yere bakıncaya kadar, bağışlamaz gözlerle ona baktı
"Bana niçin öyle bakıyorsun, Igraıne' Gorloıs'ın beni senden daha çok sevmesinden mı korkuyorsun'"
"Gorloıs benim için çok yaşlı, senin için daha da yaşlı değil mı' Seninle, beni ilk tanıdığı zamanlarda-

ki halımı gen alacağını düşünüyor, ona hayır demek veya bir başka adama bakmak için çok genç olduğum zamanları Artık başkalarının isteklerine kolaylıkla boyun eğen bir kız değil, kendine ait aklı olan bir kadınım, belki de senin hakkından daha kolay gelebileceğini düşünüyor"
"Belki de," dedi Morgause, artık kustahlaşmıştı, "bir başka kadının senin yapamadığın şeyleri onun için yapmasından yakınacağına kendi kocanı hoş tutmaya bakmalısın1"
Igraıne kızı tokatlamak için elini kaldırdı, fakat salt irade gücüyle kendini tuttu Butun iç disiplinini toplayarak, "Gorloıs'ın kimi yatağına aldığı benim için fark eder mı sanıyorsun'" dedi "Yatağını pek çok sürtükle paylaşmış olduğundan eminim, ama onların arasında kendi kız kardeşimin olmasını istemem Onun kucaklamalarını hiç istemiyorum ve eğer senden nefret etseydim, seni isteyerek ona ve-ıırdım Fakat çok gençsin Ben de çok gençtim Gorloıs Hrıstıyan bir adam, eğer seninle yatmasına izin verirsen ve ondan hamile kalırsan, seni kullanılmış bir mal gibi muhafızlarından herhangi biriyle aceleyle evlendirmekten başka bir seçeneği olmayacaktır -Bu Romalılar bizim insanlarımız gibi değil, Morgause Gorloıs sana aşık olabilir, ama beni bırakıp seni eş olarak alamaz, inan bana Bizim kendi insanlarımız arasında bekâret o kadar önemli bir şey değildir, sağlıklı bir çocukla üretkenliği kanıtlanmış bir kadın en çok istenen eştir Fakat Hrıstı-yanlarda böyle değil, sana söylüyorum, sana şerefi

lekelenmiş biri gibi davranırlar ve seninle evlenmeye ikna edilen adam, senin taşıdığın çocuğun babası olmadığı için bütün hayatın boyunca sana acı çektirir. İstediğin bu mu, Morgause? Ki sen eğer istersen evlenmek için bir kralı seçebilirsin. Bana düşmanlık olsun diye kendini harcayacak mısın kardeşim?"
Morgause'un rengi uçtu. "Hiçbir fikrim yoktu-" diye fısıldadı. "Ah, hayır, şerefsizlikle lekelenmek istemiyorum, Igraine, beni bağışla."
Igraine onu öptü ve gümüş aynayla amber kolyeyi verdi. Morgause ona bakakaldı.
"Fakat bunlar Gorlois'in armağanları-"
"Onun armağanlarını bir daha asla takmayacağıma yemin ettim," dedi. "Bunlar senin, Merlin'in senin geleceğinde gördüğü kral için kardeşim. Fakat o sana gelinceye kadar namusunu korumalısın."
"Korkma," dedi Morgause yeniden gülümseyerek. Igraine, bu hatırlatmanın Morgause'un hırsına hitab etmesinden mutluydu; Morgause soğukkanlı ve hesapçıydı, dürtü veya duygusallıktan asla etkilenmezdi. Onu izleyen Igraine, onun gibi sevme yetisinden yoksun olarak doğmuş olmayı diledi.
Gorlois'le mutlu olmayı veya Morgause'un kesinlikle yapacağı gibi -soğukkanlılıkla Gorlois'den kurtulup Uther'in kraliçesi olabilmeyi dilerdim.
Gorlois Tintagel'de dört gün kaldı ve Igraine onun gittiğini görmekten mutlu olmuştu. Tintagel'de bir düzine muhafız bıraktı ve gitmeden önce Igraine'i çağırdı.

"Sen ve çocuk burada güvende olacaksınız, iyi korunacaksınız," dedi sertçe. "İrlandalı atlılara veya Kuzeylilere ya da Uther'e karşı adam toplayacağım. Buraya gelmeye ve ister kadın olsun ister kale, kendisine ait olmayan şeyleri almaya kalkışabilir."
"Uther'in kendi ülkesinde yapacağı pek çok şey olduğunu sanıyorum," dedi Igraine, umutsuzluğa karşı ağzını sıkılaştırarak.
"Tanrı daha çok versin," dedi. "Çünkü onsuz da yeterince düşmanımız var. Fakat onun gelmesini diliyorum. Her yerin kendisine ait olduğunu düşünürken Cornwall'ın ona ait olmadığını gösterebilirim!"
Bunun için Igraine bir şey demedi. Gorlois adamlarıyla gitti ve Igraine, evini düzene sokmak, çocuğu ile eski yakınlığı yeniden yakalamak ve kız kardeşi Morgause ile bozulan dostluğunu onarmak üzere geride kaldı.
Ancak Uther'in düşüncesi daima onunlaydı, eviyle ilgili işlerle uğraşırken kendisini meşgul ediyordu. Onu çeken, bahçede, kurulda ve kilisede gördüğü, tutkulu, biraz çocuksu ve hatta biraz kaba ve beceriksiz olan gerçek Uther değildi. Bu Uther, Pendragon, Yüce Kral kendisini bir parça ürkütüyordu. Hatta bir zamanlar Gorlois'den korktuğu gibi, ondan biraz korkabileceğini düşündü. Erkek olarak Uther'i düşündüğünde, öpücükleri, kucaklamaları ve onun kendisinden isteyebileceği diğer şeyleri düşündüğü zamanlarda rüyasından bildiği, o eriten tatlılığı hissediyordu, fakat diğer zamanlarda evlilik gecesinin sabahında korkudan ve dehşetten

donmuş bir halde kalkan, tecavüze uğramış o çocu-ğunkine benzer bir dehşetle paniğe kapılıyordu. Evlilik düşüncesi göründüğünden daha ürkütücü ve hatta acayip geliyordu ona.
Gecenin sessizliğinde yanında uyuyan kızı Mor-gaine ile yatarken veya denize bakan terasta durup kızın beceriksiz ellerini tutarak, onun ilk ip eğirme girişimine yardım ederken, kendisine durmadan geri gelen, öteki Uther'di, zamanın ve sıradan mekânın ötesinde, kayaların oluşturduğu halkada tanımış olduğu Uther; birlikte Gizemleri paylaştığı Atlantis rahibi. Tanıdığı bu Uther'i kendi canı kadar çok seveceğini, ondan asla çekinmeyeceğini veya korkmayacağını biliyordu, aralarında ne olursa olsun hiç tanımadığı bir tat, bir mutlulukla dolu olacaktı. Ona yakın olduğunda kayıp bir parçasını bulduğunu, onunla bir bütün olduğunu hissediyordu. Sıradan bir erkek ve kadın olarak aralarında ne olursa olsun, bütün bunların ötesinde asla ölmeyecek ya da yoğunluğu azalmayacak birşeyler yatıyordu. Bir kaderi paylaşıyorlardı ve bir şekilde onu gerçekleştirmeleri gerekiyordu... ve düşüncelerinde bu noktaya vardığında genellikle durur ve kendine inanamaya-rak bakardı. Paylaşılmış kader, ruhunun öteki yarısı gibi hayallerle aklını mı kaçırıyordu? Gerçekler kesinlikle daha basit ve daha az güzeldi. Kendisi evli ve namuslu bir kadın ve bir çocuk annesi idi; yasal kocasından daha genç ve daha yakışıklı bir adamdan iyice başı dönmüştü ve onun hayalini kurmaya başlamış, bu nedenle de kendisinin veril-

diği iyi ve onurlu adamla kavga etmişti. Denetlenemez bir suçluluk duygusuyla dişini sıkıp, bütün hayatının yalnızca yarı bilinçli bir halde işlenmiş bir günah için bedel ödeyerek mi geçeceğini merak ederek, oturup ip eğiriyordu.
Bahar yaza dönüştü ve Beltane ateşleri epeyce geride kaldı. Sıcak; pusunu toprakların üzerine yaymıştı ve masmavi uzanan deniz öylesine temizdi ki, zaman zaman Igraine'e uzakta, bulutların içinde Lyonnesse'in ve Atlantis'in unutulmuş şehirlerini görebilirmiş gibi geliyordu. Günler kısalmaya ve bazı geceler yine ayaz olmaya başladığında, Igraine ilk kez savaşın uzak gümbürtülerini işitti. Muhafızların kasabadan getirdiği habere göre İrlandalı atlılar sahile gelmişlerdi; bir köyü, bir kiliseyi yakmış ve bir iki kadını kaçırmışlardı, ayrıca Gorlois tarafından kumanda edilenin dışında batıya Yaz Ülkesine ve kuzeye Galler Ülkesi'ne doğru ilerleyen ordular vardı.
"Ne ordusu?" diye sordu Igraine adama. "Bilmiyorum Leydi, çünkü onları görmedim; görenlerin söylediğine göre eski günlerdeki Roma orduları gibi kartal taşıyorlarmış ki bu olanaksız. Fakat söylendiğine göre ayrıca sancaklarında kırmızı ejder taşıyorlarmış.
Uther, diye düşündü Igraine, şiddetli bir sızıyla. Utheryakınlarda ve nerede olduğumu bile bilmiyor*. Neden sonra Gorlois'in haberlerini sordu ve adam kocasının da Yaz Ülkesi'nde olduğunu ve orduların orada bir tür kurul oluşturduğunu söyledi.

O gece, eski bronz aynaya uzakta olanları görebilmesi için, rahibelerin kristal küresi olmasını dileyerek uzun uzun baktı
Vıvıane veya Merlın'e danışmak için can atıyordu Bu sorunları onlar yaratmıştı, şimdi onu ortada mı bırakıyorlardı' Planlarının nasıl yıkıldığını görmek için neden gelmemişlerdi' Bir gün butun bu ülkeyi ve savaşan butun insanları iyileştirecek kralı doğurması için Uther'ın yoluna atacakları, soyu daha uygun olan bir başka kadın mı bulmuşlardı'
Fakat Avalon'dan ne bir kelime ne de bir haber geldi Muhafızlar Igraıne'ın kasabaya gitmesine bile izin vermiyorlardı, adamlar saygılı bir üslûpla ülkenin durumu yüzünden Gorloıs'ın bunu yasakladığını söylemişti Bir defasında yüksek pencereden bakarken yaklaşmakta olan bir adı gördü ve iç geçide geldiğinde nöbetçilerin başındaki adamla görüşmek üzere durdu Süvari kızgın görünüyordu Igraıne'e öyle geldi ki, hayal kırıklığı içinde duvarlara baktı ve sonunda arkasını donup gitti ve Igraıne onun, muhafızın kendisiyle görüştürmediği bir haberci olup olmadığını merak etti
Demek ki kocasının kalesinde bir tutukluydu şu anda Gorloıs kendisini topraklarındaki karışıklığa karşı orada tuttuğunu söyleyebilir ve hatta buna kendisi de inanabilirdi, ancak gerçek başka turluydu, kıskançlığı kadını oraya hapsetmesine yol açmıştı Birkaç gün sonra muhafızların başını çağırtarak bu teorisini denedi "Buraya gelip beni ziyaret etmesi için kız karde-

sime bir haber yollamak istiyorum," dedi "Avalon'a bir haberci gönderir mısın'"
Igraıne'e adam gözlerinden kaçınıyormuş gibi geldi "Ee, Leydim, bunu şimdi yapamam Cornwall Lordum çok açık bir şekilde hepimizin burada kalmasını ve kuşatma durumunda, Tıntagel'ı korumamızı söyledi"
"Öyleyse eğer iyi para verirsem, yolculuk yapması için köyden bir adı kıralayamaz mısınız'"
"Lordum bundan hoşlanmaz, Leydim Üzgünüm "
"Anlıyorum," dedi ve adamı yolladı Henüz umutsuzluk noktasına gelmemişti Adamlardan birine rüşvet vermeyi deneyebilirdi Ancak bu olay üzerinde daha çok düşündükçe kızgınlığı da arttı Gorlo-ıs Avalon Leydısı'nın kardeşim buraya hapsetmeye nasıl cesaret edebilirdi' Onun karısıydı, kölesi veya hizmetçisi değil Sonunda her şeyi göze alarak çaresizlik içinde bir adım atmaya karar verdi
Görme Gücü için eğitilmemişti, bir kızken, kendiliğinden, Görme Gucu'nu biraz kullanmıştı, ancak Vıvıane'ı gördüğü kısa görüntünün dışında erişkin bir kadın olarak bunu asla kullanmamıştı ve Gorlo-ıs'ı ölüme mahkum olarak gördüğünden ben daha sonraki görüntülere kendini kesin olarak kapatmıştı Bu görüntü -Tanrılar biliyordu- boşa çıkmıştı Çünkü Gorloıs hâlâ yaşıyordu Yine de şimdi, bir şekilde, olacakları görmeyi becerebileceğini düşünüyordu Bu tehlikeli bir adımdı -eğıtılmedıkleri halde gizli sanatlara burnunu sokanların başlarına ne geldiğim anlatan hikâyelerle yetiştirilmişti ilk

önce uzlaşmayı denemeliydi ilk yapraklar sararmaya başladığında muhafızların şefini tekrar çağırttı
"Tuzağa düşmüş sıçan gibi, sonsuza kadar burada oturamam," dedi "Alışveriş için pazara gitmek zorundayım Boyalar almak zorundayız ve yeni bir sut keçisine, iğnelere ve şişlere, kış için pek çok şeye ihtiyacımız var"
"Leydim, sızın dışarı gitmenize izin vermek için emir almadım," dedi ve gözlerim kaçırdı "Emirlerimi Lordumdan alırım ve ondan hiçbir haber almadım "
"Öyleyse ben burada kalacağım ve kadınlarımdan bin göndereceğim," dedi 'Ettarr veya Isotta gidecek, yanında da Leydi Morgause, bu yeterli mı'"
Onu Lorduna itaatsizlik etmekten kurtaran sağlam bir çözüm bulunduğu için adam rahatlamış görünüyordu, gerçekten kış gelmeden önce ev işleriyle ilgilenen birinin pazarı ziyaret etmesi gerekiyordu Evin hanımını, her şeyden öte, uygun görevlerinden birinden alıkoymak kabul edilebilir bir şey değildi Igraıne gideceğini söylediğinde Morgause çılgınca sevindi Çok şaşırtıcı değil, diye duşundu Igraıne Butun yaz boyunca hiçbirimiz bir yere gitmedik Çobanlar bile bizden daha özgür, hiç olmazsa koyunları alıp ovalarda otlatmaya gidiyorlar Morgause Gorloıs'ın ona verdiği kırmızı pelerini giyerken, Ettarr, Isotta ve ıkı muhafızın koruyuculuğunda, eşyaları ve paketlen taşımak için mutfaktan ıkı kadınla birlikte midillisine

binerken gerçek bir kıskançlık
168

Marion Zımmer Bradley
hissetti Morgaıne'ın elinden tutup, geçitte durarak, gözden kayboluncaya kadar arkalarından baktı, kendisi için bir hapishaneye dönüşen kaleye yeniden dönmeye katlanamayacağını hissetti
"Anne," diye seslendi Morgaıne "Niçin teyzemle birlikte pazara gidemiyoruz'"
"Çünkü baban bizim gitmemizi istemiyor, küçüğüm '
"Niçin gitmemizi istemiyor' Yaramazlık yapacağımızı mı düşünüyor'"
Igraıne güldü ve "Doğrusu, onun buna inandığını düşünüyorum, kızım," dedi
Morgaıne suskundu, küçük, sessiz, kendine hakim bir yaratıktı Omuzlarına kadar gelen siyah saçları küçük bir orgu halinde örülmeye yetecek kadar uzamıştı, fakat öyle ince ve düzlerdi ki, örgüler açılıyor, omuzlarının üzerinde elf* saçı gibi duruyordu Gözlen koyu renkli ve ciddiydi, kaşları düz ve aynı hizadaydı, öyle koyulardı ki şimdiden yüzündeki en belirgin şeydiler Küçük btrpen kızı, diye duşundu Igraıne, kesinlikle insan değil, bir cin Neredeyse dört yaşında olmasına, sekiz dokuz yaşında büyük bir kız gibi açık ve düşünceli bir şekilde konuşmasına rağmen Morgaıne, çoban kızın henüz ıkı yaşına gelmemiş bebeğinden daha ırı değildi Igraıne çocuğu kollarına aldı ve kucakladı
"Benim küçük perim1'
Morgaıne okşanmasına izin verdi ve karşılık olarak annesini öptü ki, bu Igraıne'ı şaşırttı, çünkü Morgaıne duygularını göstermeyen bir çocuktu, fa-
Cın masallara ve kimi inançlara goıe göze görünmeyen yıratık pen doğaüstü güçlen olduğuna inanılan dilsel varlık (Yhn)

Avalon'un Sisleri 1: Büyü Ustası
kat kız sonra sıkıntıyla kıpırdanmaya başladı. Çok uzun süre kucakta tutulmayı isteyen çocuklardan değildi; her şeyi kendi başına yapıyordu. Hatta kendi başına giyinmeye, ayağındaki ayakkabıları toka-lamaya başlamıştı. Igraine onu yere bıraktı ve Mor-gaine sessizce onun yanında yürüyüp kaleye geri döndü.
Morgaine'e iğini alıp yanına oturmasını söyleyerek kendi dokuma tezgâhının başına oturdu. Küçük kız sözünü dinledi, mekiği kullanan Igraine küçük kızı izlemek için bir an durdu. Elleri zeki ve titizdi; yaptığı ip biçimsizdi fakat iği bir oyuncak gibi kolayca döndürüyor, küçük parmaklarının arasında büküyordu. Eğer elleri daha büyük olsaydı, Morga-use kadar iyi iğ çevirebilirdi. Bir süre sonra Morga-ine, "Babamı hatırlamıyorum anne, nerede o?" dedi.
"Askerleri ile birlikte Yaz Ülkesi'nde, kızım."
"Eve ne zaman gelecek?"
"Bilmiyorum, Morgaine. Onun eve gelmesini istiyor musun?"
Bir an düşündü, "Hayır," dedi. "Çünkü o buradayken -çok az hatırlıyorum- Teyzemin odasında uyumak zorundaydım ve orası karanlıktı, önceleri korkuyordum. O zaman çok küçüktüm kuşkusuz," diye ekledi ağırbaşlılıkla. Igraine gülümsemesini gizledi. Bir dakika sonra devam etti. "Onun eve gelmesini istemiyorum, çünkü seni ağlatıyor."
Pekâlâ, Viviane bunu söylemişti; kadınlar, bebeklerin etraflarında olan biteni anladıklarına pek ihtimal vermezlerdi.
170

Marlon Zlmmer Bradley
"Niçin başka bir bebek yapmıyorsun, anne? Kadınların, büyük bebekleri sütten kesilir kesilmez bir bebekleri daha oluyor ve ben neredeyse dört yaşındayım. Isotta söylerken işittim, bana bir erkek kardeş vermeliymişsin. Oynamak için küçük bir erkek kardeş, hatta küçük bir kız kardeşim olursa mudu olacağımı sanıyorum."
Igraine gerçekleri anlatmaya başladı. "Çünkü senin baban, Gorlois..." Sonra kendini tuttu. Morgaine ne kadar olgun olursa olsun, yalnızca dört yaşındaydı ve Igraine böyle şeyleri ona açıklayamazdı. "Çünkü Ana Tanrıça bana bir oğlan göndermeyi uygun bulmadı çocuğum."
Peder Columba terasa geldi. Sert bir şekilde "Çocuğa Tanrıçaları ya da boş inançları anlatmamahsın. Gorlois onun iyi bir Hristiyan kızı olarak yetişmesini isüyor. Morgaine, annenin bir oğlu yok, çünkü baban ona kızdı ve Tanrı onun günahkâr isteklerini cezalandırmak için bir oğlan vermedi," dedi. Mekiğini bu felaket tellalı, kara kargaya fırlatma isteğini ilk kez duymuyordu Igraine. Gorlois bu adama günah mı

çıkarmıştı; aralarında geçen her şeyden haberdar mıydı? Geçen aylar içinde bunu sık sık merak etmişti, ama sormak için hiçbir bahanesi olmamıştı ve sorsaydı da pederin ona bir şey söylemeyeceğini biliyordu. Birden Morgaine kalktı, pedere somurtarak "Buradan git yaşlı adam*" dedi net bir şekilde. "Seni sevmiyorum. Benim annemi ağlatıyorsun. Annem senden daha çok şey biliyor ve eğer Tanrıça'run ona çocuk göndermediğini sölü-

171

Avalon'un Sislen l • Buyu Ustası
yorsa, onun söylediğine inanıyorum, senin söylediğine değil, çünkü annem yalan söylemez "
Peder Columba çok kızarak Igraine'e "inatçılığın yüzünden neler olduğunu şimdi görüyor musun, Leydim' Bu çocuğun dövülmesi gerekiyor Onu bana ver, saygısızlığı için onu cezalandıracağım," dedi
Bunun üzerine Igraine'ın butun öfkesi ve isyanı patladı Peder Columba çekinmeden orada duran Morgaine'e doğru ilerlemişti Igraine ikisinin arasına girdi "Eğer çocuğuma elini uzatırsan rahip," dedi "seni olduğun yerde oldururum Buraya seni kocam getirdi, seni buradan yollayamam, fakat bir daha yanıma geldiğin gün yüzüne tüküreceğim Gözüme görünme1"
Kımıldamadı "Lordum Gorlois butun bu evin ruh sağlığını bana emanet etti, Leydim Ben kibirli bm değilim, bu yüzden söylediğin şeyleri bağışlayacağım "
"Senin bağışlamanı en fazla bir tekenınkını umur-sadığım kadar umursuyorum Hemen git, yoksa hizmetçilerimi çağırıp seni attırırım Buradan dışarı taşınarak gitmek istemiyorsan hemen çık ve sana haber verinceye kadar huzuruma gelebileceğini zannetme ve seni ancak Güneş batı irlanda'dan doğduğunda çağıracağım1 Defol1"
Rahip ona, yukarı kalkmış eline alev alev yanan gözlerle bakıp odadan sıvıştı
Artık açıkça isyan etmişti, kendi küstahlığı adeta kendisini felç etmişti Ancak en azından bu onu ve
172

Marion Zimmer Bradley
Morgaine'ı rahipten kurtarmıştı Kızını kendi kadınlığından utanan bin olarak yetiştırmeyecektı
Morgause o gece geç vakit pazardan dondu, aldığı her şeyi dikkatle seçmişti -Igraine kendisinin bundan daha iyisini yapamayacağını bılıyordu-Morgaine'e emmesi için, kendi para kesesinde taşıdığı bir parça şeker topağı getirmiş ve pazar yerinde ısıttığı bir suru hikâye ile gelmişti Kardeşler gece yarısına kadar Igraine'ın odasında oturdular, küçük yüzü yapış yapış, Morgaine emdiği şekerim bırakmadan uyuyakaldıktan sonra da uzun bir sure konuştular Igraine şekeri kızının elinden aldı, sarıp kaldırdı Daha çok haber sormak için gen geldi
Kendi kocam hakkındaki haberleri pazar yerinde öğrenmek zorunda kalmam bir rezalet
"Yaz Ulkesı'nde büyük bir toplanma var," dedi Morgause "Söylediklerine göre Merim Lot ve Ut-her'ı barıştırmış ve Aşağı Brıtanyalı Ban de onlarla ittifak kurmuş ve onlara ispanya'dan getirilmiş atları gönderiyormuş-" Bu ismi söylerken biraz zorlandı "Nerede bu Igrame' Roma'da mı'"
"Hayır, güneyde, Roma'ya bize olduğundan daha yakın," dedi
"Saksonlarla savaş varmış ve Uther ejder sancağı ile oradaymış," dedi Morgause "Bir arpçının, Corn-wall Duku'nun eşini Tıntagel'e nasıl hapsettiğini, bir balad olarak anlattığını duydum " Igraine karanlıkta, kızın gözlerinin kocaman kocaman açıldığını, dudaklarının aralandığını görebiliyordu "Igraine, bana doğruyu söyle, Uther senin aşığın mıydı'"

173

Avalon'un Sisleri 1: Büyü Ustası
"Değildi. Fakat Gorlois öyle olduğuna inandı ve bu yüzden Uther'le kavga etti. Ona gerçeği söyledi-ğimse de bana inanmadı." Gözyaşları boğazında düğümlendi. "Şimdi bunun gerçek olmasını diliyorum."
"Kral Lot'un Uther'den daha yakışıklı olduğunu söylüyorlar ve kendisine bir eş arıyormuş; fısıldanan dedikodulara göre bunu zarar vermeden yapabileceğini düşünseymiş, Yüce Kral olmak için Ut-her'e meydan okuyacakmış. Uther'den daha mı yakışıklı? Uther söyledikleri gibi tanrısal biri mi Igra-ine?"
Başını salladı "Bilmiyorum, Morgause."
"Ama onlar senin aşığın olduğunu söylüyorlar?"
"Ne söyledikleri umrumda değil," diyerek onun sözünü kesti Igraine. "Ancak diğer konuda, sanırım herkes aynı şeyi düşünüyor, ikisi de yakışıklı, Lot esmer, Uther ise Kuzeyliler gibi sarışın. Ancak onun daha iyi

olduğunu düşünmem güzel yüzünden dolayı değildi."
"Öyleyse neden?" diye sordu Morgause, zeki ve meraklı bir şekilde. Igraine, genç kızın anlamayacağını düşünerek içini çekti. Fakat hissettiği şeyin en azından birazcığını paylaşma açlığı ve hiç kimseye bir şey anlatamamak, onu "Şey, bilemiyorum, yalnızca sanki onu dünyanın başlangıcından beri tanıyorum, ne yaparsa yapsın veya aramızda ne olursa olsun benim için asla bir yabancı değil," demeye sürükledi. "Ama eğer eli eline bile değmediyse..."

"Önemli değil," dedi Igraine yıpranmış bir halde ve sonunda ağlayarak, uzun süreden beri bildiği ve itiraf etmek istemediği şeyi söyledi: "Bu hayatta onun yüzünü bir kez daha göremeyecek olsam bile, ona bağlıyım ve ölünceye kadar bağlı kalacağım. Onu bir daha hiç görmemem yazılmış olsa da, Tanrıçanın hayatımı bu şekilde karıştıracağına inanamıyorum."
Loş ışıkta Morgause'un kendisine hayranlık ve belirgin bir kıskançlıkla baktığını görebiliyordu; sanki genç kızın gözünde Igraine eski romantik hikâyelerden birinin kahramanı haline gelmişti birdenbire. Ona, hayır, öyle değil, hiç romantik değil, sadece olan şey bu demek istedi, fakat bunu söylemenin bir yolu olmadığını biliyordu, çünkü Morgause'un, bir düşün veya hayalin üzerinde durduğu bu tür bir temel gerçekliği duygusallıktan ayıracak deneyimi yoktu. Bu türden bir gerçekliğin Morga-use'a asla gelmeyeceğini kavradı; onun içinde yaşadığı dünya başkaydı.
Gorlois'in adamı olan rahibi uzaklaştırarak bir adım atmış, diğer adım da Morgause'a Uther'i sevr diğini itiraf ederek atılmıştı. Viviane birbirinden uzaklaşan dünyalar hakkında birşeyler söylemişti Igraine'e; Gorlois'in içinde bulunduğu, belki de ka-nsının, sadık bir cariye, hizmetçi, köle olmasını istemeye hakkı olduğu bu sıradan dünyadan farklı bir yere doğru uzaklaşmaya başlamış gibi geliyordu. Yapış yapış eli, siyah saçları etrafına yayılmış uyuyan çocuğa, sonra da gözleri fal taşı gibi açılmış

kız kardeşine baktı Başına gelen bu şey onu çağır-saydı, kendisini gerçek dünyaya bağlayan bu son rehineleri de bırakıp gider mıydı, diye merak etti
Bu düşünce ona büyük acı verdi, ama içinden fısıldadı "Evet, yine de giderim "
Onu çok fazla korkutmuş olan bir sonraki adım, çok kolay geldi
O gece Morgause ve kızının arasında, ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışarak uyanık yattı Kaçmalı ve hayalinde gördüğü gibi Uther'ın kendisini bulacağına güvenmeli mıydı' Neredeyse hemen bu düşünceyi reddetti Avalon'a gidebilmesi için gizli talimatlar verip, Morgause'u burada hapis olduğu mesajı ile yollamalı mıydı' Hayır, hapis oluşu herkes tarafından -pazar yerinde okunan baladdaki gibi- bilindiğine göre, kız kardeşi bir yararı olacağını duşunseydı, ona gelirdi Kuşkunun ve umutsuzluğun sessiz sesi yüreğini daima kemırıyordu Gördüğü hayal yanlıştı veya belki de, Uther için her-şeyı bir kenara fırlatıp atmamış olduğu için planlarından vazgeçmişler, Uther için ve Britanya'nın kurtuluşu için bir başka kadın bulmuşlardı ve Yüce Rahıbe'nın hastalanıp kutlamaya katılamaması durumunda yerine başka birini bulacakları gibi
Sabaha karşı, gökyüzü henüz aydınlanmaya başlamışken, sersemlemiş bir halde uykuya daldı Artık umudunu kesmişken uykusunda ona yol gösterildi Tam uyanırken, sanki zihninin içinde bir ses "Bugünlüğüne çocuktan ve kızdan kurtul, yapman gerekeni anlayacaksın," dedi

Berrak ve parlak gundoğumundan sonra, yeni pişmiş ekmek ve keçi peyniri ile kahvaltılarını ederken, Morgause parlayan denize baktı ve "içende oturmaktan sıkıldım, dun pazara gidinceye dek bu evden ne kadar sıkıldığımı anlamamıştım1" dedi
"Öyleyse Morgaıne'ı de alıp bugün çoban kadınla birlikte gıdın," diye önerdi Igraıne "Sanırım o da dışarıya çıkmaktan hoşlanacaktır"
Onlar için birkaç dilim et ve ekmek paketledi, Morgaıne için bir bayram gibiydi Onların gıdısını izleyen Igraıne, Peder Columba'nın kendisini izleyen gözlerinden kurtulmanın bir yolunu bulmayı umuyordu, zira adam onun isteğini kabul etmesine ve kendisiyle konuşmamasına rağmen, gözleriyle devamlı onu izliyordu Fakat öğleye doğru, dokuma yapmak için oturduğunda rahip Igraıne nın huzuruna çıktı ve

'"Leydi," dedi
Igraıne ona bakmadı "Sana, benden uzak durmanı emretmiştim, rahip Gorloıs eve döndüğünde eğer istersen beni şikayet edebilirsin, fakat benimle konuşma"
"Gorloıs'ın adamlarından biri uçurumdan düşüp yaralanmış Yoldaşları ölmekte olduğunu düşünüyorlar ve ona gitmemi istediler Korkmanıza gerek yok Gerektiği gibi korunacaksınız," dedi
Rahipten kurtulursa, kaçmak için bir şekilde bir yol bulabileceğim biliyordu Bu daha önce aklına gelmemişti Ancak nereye gidebilirdi ki' Burası Gorloıs'ın memleketiydi ve kocasının öfkesinden kaçan bir kadına onun insanlarından hiçbiri barınacak yer

vermezdi Onun niyeti hiçbir zaman sadece kaçmak olmamıştı "Git Seni şeytan götürsün, ki bir daha huzuruma gelemeyesın," dedi ve adama arkasını dondu
"Eğer beni lanetleme cüretini gosterıyorsan kadın-"
"Lanetle nefesimi niçin boşa harcayayım' Sem isteyerek kendi cennetine uğurlayacağım ve umarım senin Tanrın, senin arkadaşlığından, benim hoşlandığımdan daha çok hoşlanır"
Adam küçük eşeğini telaşla geçıte şurup gittikten sonra, rahipten niçin kurtulması gerektiğini anladı O da kendi tarzında Gizemlerin öğrencisiydi, Igra-ıne'nın ne yapmaya çalıştığını hemen anlayarak uygunsuz bulacaktı Morgause'un odasına gitti ve gümüş aynayı buldu Sonra aşağıya, mutfakların olduğu bolüme giderek, hizmetçi kadınlardan kendi odasında ateş yakmalarını istedi O gün hava soğuk olmadığı için ona dik dik baktılar Fakat dünyadaki en normal şeymiş gibi isteğini yineledi ve mutfaktan kendisi için bazı şeyler aldı, tuz ve birazcık yağ, biraz ekmek, küçük bir şişe şarap -kadınlar bunları öğle yemeği için istediğim sanacaklardı, hiç kuşkusuz- amacını gizlemek için bir parça da peynir aldı, daha sonra peyniri martılara attı
Dışarıda, bahçede lavanta çıçeklerıyle biraz yabanı kuşburnu bulmayı başardı, ve ardıç dalları, kendi küçük bıçağı de sadece sembolik olarak birkaç küçük dal ve küçük bir parça da fındık ağacı kesti Yeniden odasına döndüğünde sürgüleri çekti, uze-

nndekıleri tümüyle çıkardı ve ateşin önünde titreyerek çıplak bir şekilde ayakta durdu Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve Vıvıane'ın onaylamayacağını biliyordu, çünkü buyuculuk sanatlarında eğitilmemiş kişiler buyu ile gereksiz yere ilgilenirlerse başlarını belaya sokabilirlerdi Fakat bu elındekılerle, kendisi sahip değilse bile Görme Gücü'nü uyandırabilirdi
Çınar dallarını ateşe koydu ve dumanlar yükselirken fındık dalını alnına bağladı Meyve ve çiçekleri ateşin önüne bıraktı, tuz ve yağı göğsüne dokundurdu, bir lokma ekmek aldı ve bir yudum şarap içti, sonra titreyerek, üzerinde ateşin ışığı parlayan gümüş aynayı, ateşin önüne bıraktı, kadınların saçlarını yıkamak için kullandıkları fıçıdan temiz yağmur suyu alıp aynanın gümüş yüzeyine doktu
"Sıradan şeylerle ve sıradan olmayan şeylerle, suyla ve ateşle, tuz, yağ ve şarap ile meyve ve çiçeklerle birlikte, yalvarıyorum Tanrıca, kız kardeşim Vıvıane'ı görmeme izin ver," diye fısıldadı
Yavaş yavaş suyun yüzeyi harekedendi Igraıne, birdenbire çıkan buz gibi bir rüzgârla titredi Buyu-su bir küfür olarak kabul edildiyse, başarısızlığa uğ-radıysa diye endişelendi bir an Aynada behren ve net olarak görülemeyen yüz önce kendi yüzüydü, daha sonra yavaşça kaydı, değişti ve Tanrıça'nın insana korku veren yüzü belirdi, alnının etrafında üvez ağacının dallan vardı Daha sonra su tekrar netleşıp durulduğunda Igraıne görebildi, fakat umduğu ve sezdiği gibi yaşayan, kendisi ile konuşan

bir yüz değildi görünen Avalon'da bir zamanlar annesinin dairesi olan oda vardı görüntüde, rahibelerin siyah elbiselerim giyen kadınlar vardı, önce kız kardeşim görmeye çalışarak baktı ama faydasızdı, çünkü kadınlar gelip gidiyor, ilen gen hareket ediyordu ve odada bir karışıklık vardı Sonra kız kardeşini, Vıvıane'ı gördü, yorgun, hasta ve solgun görünüyordu ve rahibelerden birinin koluna dayanmış, ileri gen yürüyordu Igraıne dehşet içinde ne gördüğünü anladı Vıvıane hamileydi, boyasız yünden soluk elbiseleri içinde, karnı iyice şişmiş, yüzü acıdan bitkin düşmüş bir halde durmadan yürüyordu, Morgaıne'ı doğururken ebelerin

kendisim de böyle yürüttüğünü hatırladı Igraıne
Hayır, hayır' Ah, Cendtven Ana, kutsanmış Tanrıça, hayır annemiz de böyle oldu, fakat Vıvıane hamile kalma yaşının geçtiğinden emindi ve şimdi ölecek, o yaşta çocuk doğrup da hayatta kalamaz gebe kaldığını anladığında çocuktan kurtulmak için neden iksir almadı? Bu butun planlarının sonu, öyleyse bu son
Ben de hayatımı hır rüya ile yıkmıştım Sonra Vıvıane doğuma yatmışken ve tekrar kalkması için çok az umut varken, kendi zavallılığını düşünebildiği için kendinden utandı Dehşet içinde, korkuyla ağlarken, aynadan yüzünü çeviremedi bile ve sonra Vıvıane başını kaldırdı, koluna dayandığı rahibenin başının yanından bakarken, büyük acıyla süzülmüş, donuk yüzü onu tanıyarak şefkatle doldu Igraıne onu ışıtemıyordu, ancak sanki Vıvıane

doğrudan zihnine konuşuyordu Küçük kız küçük kardeş Graınne "
Igraıne, üzüntü, acı ve korku içinde ona seslenmek istedi ancak kendi acılarının ağırlığını şimdi Vı-vıane'e yükleyemezdi Butun kalbini bir tek çığlığa akıttı
Seni ısıtıyorum, annem, kardeşim, rahibem ve tanrıçam
Igraıne, sana söylüyorum, bu anda bile umudunu kaybetme, çaresizliğe düşme1 Butun acılarımızın ördüğü bir desen var Onu gördüm çaresizliğe düşme Bir an tüyleri diken diken oldu, yanağında gerçekten hafif bir dokunuş hissetmişti, öpücüklerin en hafifi ve Vıvıane "Küçük kardeş," diye fısıldadı, sonra Igraıne kardeşinin yüzünün acıyla kıvrandığını gördü, bayılıyormuş gibi rahibenin kollarına duştu ve bir rüzgâr aynadaki suyu karıştırdı, Igraıne, suyun içinden kendisine bakan, ağlamaktan bulanıklaşmış kendi yüzünü gördü Titredi, kendini sıcak tutacak bırşeyler kaptı, büyülü aynayı ateşe fırlattı ve kendisim yatağa atıp ağladı
Vıvıane umutsuzluğa kapılmamamı söyledi Ama o olurken, umutsuzluğa düşmekten başka ne yapabilirim?
Ağlamaktan sersemlemiş bir şekilde orada yattı Sonunda, bir damla gözyaşı dokemeyecek hale geldi, güçlükle kalktı, soğuk suyla yüzünü yıkadı Vıvıane oluyordu, belki de olmuştu Fakat Igraıne ile vedalaşırken son sözleri 'umudunu kaybetme' olmuştu Giyindi ve Vıvıane'ın kendisine verdiği ayta-

şını boynuna taktı ve sonra, önündeki hava biraz karıştı ve Uther'i gördü.
Bu kez bunun bir Gönderi olduğunu, adamın kendisi olmadığını biliyordu. Herhangi bir insan, özellikle de Uther Pendragon, hiç kimse görmeden ve durdurmadan korunmakta olan dairesine kesinlikle gelemezdi. Üzerine ağır bir şal sarınmıştı, fakat kollarına -bunun rüya olmadığını da burdan anlamıştı- Atlantis'teki hayatlarını gördüğü rüyadaki gibi yılanlar takmıştı. Yalnız bunlar altın kolluklar değildi, başlarını kaldırıp tıslayan canlı yılanlardı; fakat onlardan korkmuyordu.
"Sevgilim," dedi, kendi sesiyle konuşmasına rağmen, ateşin titreşen ışığıyla aydınlanan oda sessizdi ve fısıldayan sesin içinde ince ardıç dallarının çıtırtısını duyuyordu. "Kış Ortası gününde sana geleceğim. Yemin ederim, yolda ne engel olursa olsun, sana geleceğim. Benim için hazırlan, Kış Ortasında..."
Sonra yalnız kaldı, odada sadece güneş, dışarıda denizin yansıması ve aşağıdaki avluda Morgause'un ve küçük kızının gülen sesleri vardı.
Igraine derin bir soluk aldı. Sakin sakin şarabın kalanını içti. Boş mideye giden şarabın, baş döndüren bir coşkuyla içinde yükseldiğini hissetti. Sonra geleceğini bildiği haberleri bekleyerek, yavaşça merdivenlerden aşağı indi.

İlk olan şey Gorlois'in eve gelişiydi.
Uther'in hayalini gördüğü anın sevinciyle hâlâ heyecanlı -ve korkmuş, çünkü Viviane'in ölebileceği-ni hiç düşünmemişti; umuda ilgili sözlerine rağmen, Viviane'in yaşayabileceğini artık hayal bile edemiyordu- olan Igraine başka birşeyler beklemişti; Ut-her'le ilgili bazı büyülü haberler veya Gorlois'in öldüğünü ve kendisinin özgür kaldığını ileten bir söz. Tozla kaplı, acıkmış ve asık suratlı Gorlois; Igraine'i gördüğü hayalin kendini aldatmaktan veya Şey-tan'ın aldatmacasından başka bir şey olmadığına inandıracaktı

neredeyse.
Pekâlâ, öyle bile olsa, bunda iyi bir taraf var; bu demektir ki, kız kardeşim yaşıyor ve gördüğüm hayal korkularımdan kaynaklanan bir aldatmacaydı. Böylece Gorlois'i yiyecek, banyo, temiz giysiler ve sadece hoş sözlerle, sakin bir şekilde karşıladı. İsterse serdiğinden pişman olduğunu, yeniden kocasının gözüne girmeye çalıştığını düşünsündü. Gorlois'in ne yaptığı ya da ne düşündüğü onun için artık hiç fark etmiyordu. Artık ondan nefret etmiyor, ilk yılların mutsuzluk ve umutsuzluğu için kırgınlık

duymuyordu Acıları bundan sonra olacaklar ıçm kadını hazırlamıştı Gorlois'e yiyecek ve içecek sundu, adamlarının uygun bir şekilde barındırılmalarıy-la ilgilendi ve ona sorular sormaktan kaçındı Babasını selamlaması için yıkanmış, taranmış, güzel Mor-gaine'ı getirdi, sonra Isotta'yla onu yatağına gönderdi Gorlois tabağını öteye iterken içim çekti "Gittikçe güzelleşiyor, fakat ıçı oyuk tepelerin insanları gibi bir peri kızına benziyor Böyle bir kan nereden geliyor' Benim insanlarımın arasında böyle biri yok"
"Fakat benim annem eski kandan geliyordu," dedi Igraine, "Vıvıane de var Onun babasının perilerden bin olduğunu düşünüyorum"
Gorlois urperdı ve "Onun babasının kim olduğunu bile bilmiyorsun -Romalıların yaptığı en iyi şeylerden bin, bu halkı ortadan kaldırmak oldu," dedi "Kılıcımla kesebileceğim, silahlı bir adamdan korkmam, fakat oyuk tepelerin altında yaşayan, büyülü çemberlen, büyülenmiş bir halde yüzlerce yıl başıboş dolaşmamı sağlayan yiyecekleri ve karanlıkta ortaya çıkıp adamı yere çarpan, günah çıkaramadan cehenneme yollayan elf okları olan bu halktan korkuyorum Şeytan onları Hrıstıyanların öldürmeleri için yaratmış ve Tanrı'nın ışının onları öldürmek olduğunu düşünüyorum1"
Igraine, peri halkından kadınların topraklarını fethedenlere bile şifa vermek için getirdiği, kendi askerlerinin bile iyileşmek ıçm kullandığı bitki ve ya-

banı otları, başka turlu yakalanmasına imkan olmayan avları yere yapıştıran zehirli okları, peri halkından olma kendi annesini ve Vıvıane'ın bilinmeyen babasını duşundu Gorlois, Romalılar gibi, kendi Tanrısı'nın adı altında bu sade insanların sonunu getirecekti, öyle mı' "Pekâlâ, Tanrı'nın dilediği gibi olmalı sanırım," dedi
"Belki de Morgaine kutsal kadınların manastırında yetiştirilmeli, böylece senin eski kanından miras aldığı büyük kötülük onu asla bozmaz," dedi "Yeterince büyüdüğünde bunu düşüneceğiz Bir keresinde kutsal bir adam bana, kadınların annelerinin kanını taşıdığını söylemişti, bu nedenle Havva'dan bu yana, günahla dolu olan kadınların içindeki şey bir kız çocuğu tarafından alt edilemez, rakat erkek çocuk babasının kanını taşır, Isa bile babası olan Tanrı'nın görüntüsünde yaratılmıştı Bu yüzden bir oğlumuz olursa Igraine, tepelerin eski şeytanı halkının kanını taşıyacak diye korkmamıza gerek kalmayacak "
Igraine'den büyük bir öfke dalgası yayılmaya başladı, fakat ona kızmamak için kendine söz vermişti "Bu da senin Tanrı'nın istediği gibi olsun," dedi Çünkü bir erkeğin bir kadına dokunduğu gibi asla kendine dokunamayacağını adam unutmuş olsa bile Igraine biliyordu Ne söylediği ya da yaptığı önemli değildi "Söyle bana, seni böyle aniden eve getiren neydi, sevgili kocam'"
"Tabu ki Uther," dedi Gorlois "Rahiplerin Glas-tonbury'sına yakın olan Ejder Adası'nda büyük bir

taç giyme töreni vardı. Rahiplerin, bir putperest yeri olan bu adada törenin yapılmasına niçin izin verdiklerini anlamıyorum, orada ormanların Boynuzlu Kişi'sine başım kaldırmış yılanlara ve daha bir sürü saçmalığa saygılarını gösterdiler, sanki bunlar Hris-tiyan bir ülkeye çok uygunmuş gibi. Yaz Ülkesi'nin kralı, Kral Leodegranz benimle birlik oldu ve Ut-her'le anlaşma yapmayı kabul etmedi. Leodegranz da Uther'i benim sevdiğimden daha fazla sevmiyor, fakat şimdilik onunla savaşmayacak; Saksonlar doğu sahillerinde toplanırken aramızda savaşmamız uygun olmaz. Eğer bu yaz İskoçlar gelirse, çekiç ve örs arasında kalmış olacağız. Şimdi Uther, Cornish-li adamlarımı onun komutasına vermem için bana bir ültimatom verdi, yoksa gelip beni buna zorlaya-cakmış. Bu yüzden buradayım -Tintagel'i, mecbur kalırsak sonsuza kadar koruyabiliriz. Fakat, Com-wall'a ayak basarsa onunla savaşacağıma dair Uther'i uyardım.

Leodengranz Saksonlar bu ülkeden gidene kadar Uther'le ateşkes yaptı, fakat ben yapmayacağım."
"Tanrıaşkına, bu delilik," dedi Igraine. "Leodengranz haklı, Britanya'nın bütün insanları birlik olmazsa Saksonlar durdurulamaz. Eğer kendi aranızda kavga ederseniz, Saksonlar her seferinde bir krallığa saldırabilirler ve çok geçmeden bütün Britanya At Tanrılarına hizmet eder!"
Gorlois yemekleri bir kenara itti. "Bir kadının onurdan bir şey anlamasını beklemiyorum, Igraine, yatağa gel."

Onun kendisine yaptığı hiçbir şeyin bir önemi olmadığını düşündü, çünkü artık önemsemiyordu; fakat Gorlois'in gururunun son çırpınışlarına kendisini hazırlamamıştı. Adam sonunda lanetler okuyarak yine Igraine'i dövmüştü. "Benim erkekliğimi büyüyle bağladın, seni lanetlenmiş cadı!"
Adam yorgun bir uykuya daldığında, çürükler içindeki yüzü zonklayan Igraine, adamın yanında sessizce ağlayarak uykusuz kaldı. Yumuşakbaşhlı-ğın karşılığı buydu, aynı sert sözlerinin ödülünün de bu olduğu gibi. Artık, ondan nefret etmek için haklı bir sebebi vardı ve hissettiği tiksinti yüzünden duyduğu suçluluktan bir şekilde kurtulmuştu. Aniden, şiddetle Uther'in onu öldürmesini diledi.
Ertesi gün, Tintagel'i savunmaları için yarım düzine adam bırakarak herkesi alıp gitti. Gitmeden önce salonda konuşurlarken işittiğine göre, Uther'in ilerleyen ordusunu fundalıklardan vadiye inerken tuzağa düşürmeyi umuyordu Gorlois. Bütün bunlar onur adını verdiği şey içindi; Britanya'yı Yüce Kra-lı'ndan yoksun, ülkeyi Sakson sürüleri tarafından tecavüz edilmiş bir kadın gibi çıplak bırakacaktı; çünkü karısına yetemeyen bir adamdı ve Uther'in yeteceğinden korkuyordu.
Gorlois gittikten sonra, yağmurlu ve sessiz günler ağır ağır geçti. Sonra ilk karlar başladı, yüksek fundalık arazilere kar yağıyordu, fundalıklar en açık günlerin dışında görülemiyordu bile. Bir haber duymak için can atıyordu, kış yuvasında tuzağa düşmüş

bir porsuk gibi hissediyordu kendini
Kış Ortası, Uther kendisine Kış Ortası'nda geleceğini söylemişti -fakat şimdi, bunun sadece bir rüya olup olmadığını merak ediyordu Karanlık ve soğuk sonbahar günleri yavaş yavaş geride kalırken, gördüğü hayalden kuşkulanmaya başladı, yine de kendisine yeniden güven vermek için o hayalı tekrarlamaya kalkışmanın yararı olmayacağını biliyordu Çocukluğunda ona, buyu sanatına böyle bağımlı olmanın yanlış olduğu öğretilmişti Karanlığın içinde bir parça ışık görebilmek için araştırmaya izin vardı, bunu zaten yapmıştı, buyu yürümesine yardımcı olsun diye çocukların omzuna bağlanan kayışlara dönüşmemeliydi, yoksa doğaüstü rehberliğe gerek duymadan tek bir adım dahi atamaz hale gelirdi
Hiçbir zaman kendime güvenmedim, diye duşundu acı acı Küçük bir çocukken, Vıvıane'nın yol göstericiliğini arardı, kadınlığa enşır erişmez Gorlo-ıs'le evlenmişti ve her konuda ona danışmak zorunda olduğunu düşünmüştü, veya onun yokluğunda Peder Columba değişmez danışmandı
Kendi fikirlerim üretmeye başlama şansı olduğunu bildiğinden, kendi içine yöneldi Kızını ip eğirme konusunda eğitti ve kardeşi Morgause'a renkli iplerle nasıl dokuma yapılacağını öğretmeye başladı, kış her zamankinden daha uzun ve daha soğuk geçecekmiş gibi goaınmeye başladığında yiyecek depoladı Pazara giden çobanlardan veya kış Tınta-gel'ı örttükçe iyice azalan yolculardan kendisine

ulaşan haber kırıntılarını aç kurtlar gibi dinliyordu
Yırtık şallara ve paçavralara sarınmış, yorgun ve ayaklan yürümekten şişmiş, seyyar satıcı kadın kaleye geldiğinde Sambam* günü geçmişti Bacaklarına paçavralar sarmıştı ve çok kırlıydı, fakat Igraıne onu içen aldı, ateşin yanına oturttu Bir kepçe zengin keçi eti yahnisi ve bayat ekmek verdi ki, bu onun normalde yediği miktardı Kadının ayağındaki bereler yüzünden topalladığını görünce, ahçıya biraz su ısıtmasını söyledi ve ayağına sarmak için daha temiz bir bez parçası buldu Kadının bohçasından ıkı tane kaba saba iğne satın aldı, kendisinde daha iyileri vardı, fakat Morgaıne'e ilk dikişleri öğretmek için bunlar yeterliydi
Sonra artık hak ettiğini düşünerek Kuzeyden bir haber olup olmadığını sordu kadına
"Askerler, Leydi," dedi yaşlı kadın, içim çekerek "Kuzey yollarında Saksonlar da toplanıyorlar, savaş Ejder sancağı ile Uther ve Saksonlar onun kuzeyinde ve söylediklerine göre ona karşı savaşan Cornwall dükü

de güneyinde Her yerde savaş var, Kutsal Ada'da bile "
Igraıne ısrarla sordu "Kutsal Ada'dan mı geliyorsun'"
"Evet Leydi, oradaki gollerde yolumu şaşırdım ve sisin içinde kayboldum Rahipler bana kuru ekmek verdiler, ayine gitmemi ve günah çıkartmamı emrettiler, ama benim gibi yaşlı bir kadının ne günahı olur ki' Benim butun günahlarım oldu ve bitti," de-
Samhaın Keltlenn yılda dört kez kutladığı festivallerden hm l Kasını da
diğer dünya ya giden geçidin açıldığına ve ölülerin yaşayanlarla iletişini
kurduğuna inanılan kış başında kutlanır Sambanı de olan gizemli ola>
larla ilgili bir çok öykü vardır fYhn) 189

di ince kahkahasıyla. Igraine'e göre kadın çok akıllı değildi ve sahip olduğu azıcık akıl da, zorluklar, yalnızlık ve uzun başıboş yolculuklarda dağılıp gitmişti. "Gerçekte yaşlı ve zavallı bir kadın için, Tan-rı'nın iyiliğinden kuşkulanma dışında günah işleme şansı pek yok ve eğer Tanrı bundan niçin kuşkulandığımızı anlamazsa, rahiplerinin söylediği kadar akıllı değil, heh heh heh... fakat ayin dinlemekten hiç hoşlanmadım ve kiliselerinin içi dışarıdan daha soğuktu, ben de sisin ve dumanların içinde dolaştım, sonra bir kayık gördüm ve her nasılsa Kutsal Ada'ya gittim ve orada Leydi'nin kadınları bana yiyecek ve ateş verdi, senin gibi... heh, heh..."
Igraine ısrarla, öne eğilmiş, kadının yüzüne bakarak, "Leydi'yi gördün mü?" dedi. "Ah, bana ondan haber ver, o benim kız kardeşim..."
"Peki, bana söylediği kadarıyla, kız kardeşi Com-wall Dükü'nün eşiymiş, eğer Cornwall Dükü hâlâ yaşıyorsa, ki bu konuda bir şey bilmiyordu... heh heh... Ah, bana sizin için bir mesaj verdi, bunun için fundalıkları ve kayalıkları geçtim. Bütün taşlar zavallı ayaklarımı parçaladılar... heh, heh... şimdi bana ne söylemişti, zavallı ben, anımsayamıyorum, sanırım Kutsal Ada'nın çevresindeki siste mesajı kaybettim, rahipler, bilirsin, bana Kutsal Ada'mn var olmadığını söylediler, bir daha asla var olmayacak dediler. Tanrı orayı denize batırmış ve eğer orada konuk edildiğimi düşünüyorsam bunun yalnızca bir büyücülük veya şeytanın bir aldatmacası olduğunu söylediler..." Kadın durdu, eğildi ve kesik kesik gül-
190

dü; Igraine bekliyordu.
Sonunda "Bana Avalon Leydi'sini anlat. Onu gördün mü?" diye sordu.
"Ah, evet. Onu gördüm. Sana benzemiyordu, fakat peri kadınlarına benziyordu, küçük ve esmer..."
Kadının gözleri parladı ve aydınlandı. "Mesajı şimdi anımsadım. Dedi ki, kız kardeşim Igraine'e rüyalarını hatırlamasını ve umudunu kaybetmemesini söyle, ben de buna güldüm, heh, heh, heh, belki de sizin gibi büyük evlerde yaşayan hanımların dışında rüyalar nasıl işe yarayabilir ki, yollarda, sisin içinde yaşayan bizim gibilerin işine pek yaramaz... Ah, evet, şu da var: Hasat zamanı sağlıklı bir oğlan doğurdu ve bana bütün umutların ve beklentilerin ötesinde iyi olduğunu ve oğlana Galahad adını verdiğini sana söylememi emretti."
Igraine rahatlayarak uzun uzun iç geçirdi. Öyleyse Viviane, gerçekten bütün beklentilere karşın doğumdan sağ çıkmıştı.
Satıcı kadın konuşmasını sürdürdü. "Ayrıca dedi ki, heh, heh, heh, o bir kralın oğluymuş, bir kralın oğlunun, bir başka kralın oğluna hizmet etmesi uygunmuş... Bunun senin için bir anlamı var mı, Leydi? Kulağa daha fazla rüya ve ay gölgeleri gibi geliyor..." Gülmekten katıldı, paçavralarının içinde kamburu çıkmıştı, ince ellerini ateşin sıcaklığına uzattı.
Ancak Igraine, mesajın anlamını biliyordu. "Bir kralın oğlu bir diğerine hizmet etmeli. Öyleyse Viviane gerçekten Aşağı Britanya'nın Kralı Ban'dan,

191

Büyük Evlilik ayininden sonra bir oğlan doğurmuştu Kız kardeşi ve Merlın'ın yapmış oldukları kehanete göre Igraıne, Britanya'nın Yüce Kral'ı Ut-her'den bir oğlan doğurursa, biri diğerine hizmet edecekti Bir an kendisini, kaçık yaşlı kadın gibi, histerik bir kahkahanın sınırında titrerken buldu Gelin henüz gerdeğe girmedi, ama biz burada oğlanların birlikte büyümeleri için düzenlemeler yapıyoruz'
içinde bulunduğu yüksek bilinç halinde Igraıne çocukları gördü, doğmuş ve doğmamış ıkı çocuk gölgeler

gibi etrafında dolanıyorlardı, Vıvıane'ın oğlu Galahad, Uther'den olacak oğlunun esmer ıkızı, felaketi mı olacaktı' Igraıne onları ateşin kıvılcımları arasında görür gibiydi, Vıvıane'ın gözlerini taşıyan esmer, ince bir oğlan, kuzeyli adamlarınkı gibi parlak saçlı bir delikanlı ve sonra ateşin ışığında anı bir çakma oldu ve Druıdlerın Kutsal Emanetlerini gördü, Romalılar kutsal ağaçlığı yaktığından artık Avalon'da saklanan, kâse, kupa, kılıç ve mızrak, dört elementin ışığını ve pırıltısını yansıtıyor, kâse toprağı, kupa suyu, kılıç ateşi, mızrak veya asa ise ateşi Ateş parıldayıp titreşirken ıkı oğlanda da bu unsurlardan birinin olduğunu duşundu uyku arasında Ne şans
Doğrularak sertçe gözlerini kırpıştırdı Ateş sönmüş, bir tek közler kalmıştı, yaşlı satıcı kadın uyuyordu, bacaklarını şalların ve paçavraların altına sokuşturmuş, yaklaşabildiği kadar ateşe yaklaşmıştı Salon tümüyle boştu Kendi hizmetçisi, şalına ve

pelerinine sıkıca sarınmış, bir kanepede uyukluyordu, diğer hizmetçiler yatmıştı Gecenin yarısında burada, ateşin başında uyumuş ve butun bunları düşünde mı görmüştü' Uyuyan hizmetçisini kaldırdı, kadın homurdanarak yatağına gitti Yaşlı kadını ateşin yanında uyumaya bırakan Igraıne tıtreye tıt-reye kendi odasına giderek Morgaıne'ın yanına kıvrıldı, hayalleri ve korkuyu uzaklaştırmak ister gibi çocuğuna sıkı sıkı sarıldı
Kış ciddi bir şekilde bastırdı Tıntagel'de yakmak için çok fazla odun yoktu, yalnızca yanabilen bir tur taş vardı, fakat çok kotu kokuyor, kapıları ve tavanları karartıyordu Bazen, kurutulmuş deniz yosunu yakmaları gerektiğinde butun kale, deniz çekildiğinde olduğu gibi, olu balık kokuyordu Uther'ın orduları hakkında son soylenuler gelmeye başladı, büyük fundalıkları geçmeye hazır, TıntagePe yaklaşıyorlardı
Normal koşullarda Uther'ın ordusu, Gorloıs'ın adamlarını yenebilirdi Ya eğer tuzağa düşerlerse' Utber bu topraklan tanımıyor- Uther, Gorloıs'ın ordularının Tıntagel yakınlarında toplandığını düşünerek kayalıkta ve tanımadığı arazide kendini yeterince tehlikede hissedecekti Ama daha yakındaki bir tuzağı beklemiyor olacaktı1
Beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu Kadınların kaderi evlerinde, kalede veya kulübede oturup beklemekti Romalılar geldiğinden ben bu böyleydi Bundan önce, Kelt Kabileleri kadınlarının

öğütlerini dinlerdi ve iyice kuzeyde kadın savaşçıların yaşadığı bir ada vardı, silahlar yapar, savaş komutanlarına bunları kullanmayı öğretirlerdi
Igraıne geceler boyunca, kocasını ve aşığını düşünerek uyumadı Bir kez bile öpüşmediğin bir adama aşık denılebüırse, diye duşundu Uther Kış Or-tası'nda geleceğine yemin etmişti, ancak fundalıkları nasıl geçecek, pusuya yatmış onu bekleyen Gor-loıs'ın tuzağını nasıl aşacaktı'
Keşke eğitilmiş bir buyucu veya Vıvıane gibi bir rahibe olsaydı Kendi isteklerini Tanrılara kabul ettirmek için buyu ile uğraşmanın kötülüğü hakkında öykülerle büyümüştü Öyleyse, Uther'ın pusuya düşmesine ve adamlarının ölmesine göz yummak iyi bir şey mıydı' Kendi kendine, Uther'ın ajanları ve keşif birlikleri olacağını ve bir kadının yardımına gerek olmadığını söyledi Hâlâ çok kederliydi, oturup beklemekten başka yapabileceği daha iyi bır-şeyler olmalıydı
Kış Ortası gecesinden birkaç hafta önce, bir fırtına çıktı ve ıkı gün boyunca, şiddetle ortalığı kırıp geçirdi Igraıne korku içinde, kuzeyde fundalıklarda, bir tavşan gibi deliğine sığınmadıktan sonra herhangi bir şeyin yaşama şansı olmadığını duşundu Kalenin içinde güvende olsalar da insanlar birkaç ateşin başına toplaşıp titreyerek rüzgârın öfkesini dinlediler Gündüzler, kar ve dolu yüzünden o kadar karanlıktı ki, Igraıne ığı bile goremıyordu Sazdan yapılmış mum stoğu sınırlı olduğundan daha çok tüketmek istemiyordu, çünkü önlerinde katlan-

maları gereken epeyce zorlu ve uzun bir kış vardı, bu yüzden çoğunlukla karanlıkta oturuyorlardı Ig-raıne Morgaıne'ı oyalamak ve sakinleştirmek, Mor-gause'un sıkıntı ve bıkkınlıkla kaygılanmasını önlemek için Avalon'dan eski öyküleri anımsamaya çalıştı
Ancak en sonunda çocuk ve genç kız uyuyakalın-ca, Igraıne pelerinine iyice sarınıp küçük ateşin karşısına oturdu, uzanamayacak kadar gergindi, eğer uzanırsa, ağrıyan gözlerle karanlığa bakarak, düşüncelerini

fersahlar ötesine göndermeye çalışarak, uyuyamadan yatacağını biliyordu, ama nereye gönderecekti ki düşüncelerini ihanetinin nerelere vardığını görmek için Gorloıs'e mı' Çünkü bu bir ihanetti, Yüce Kral olan Uther'e bağlılık yemini etmiş ve sonra da kendi kıskançlığı ve güvensizliği yüzünden, yeminim bozmuştu Ya da, bu bilmediği fundalıklarda konaklamaya çalışırken, fırtınadan darmadağın, kayıp ve kor olmuş Uther'e mı'
Uther'e nasıl ulaşabilirdi'Avalon'da iken buyu hakkında almış olduğu azıcık eğitimden kalan butun anıları bir araya getirdi Ona öğretildiğine göre beden ve ruh birbirine çok katı bir şekilde bağlı değildi, uykuda iken ruh bedenden ayrılıyor, her şeyin hayalı ve çılgınca olduğu rüyalar ülkesine gidiyordu ve bazen Druıd eğitimi alanlar gerçeğin ülkesine gidiyordu Bir keresinde rüyasında, Merlın'ın rehberliği ile oraya götürülmüştü
Bir defasında, Morgaıne doğmak üzereyken ve

ağrılar sonsuza kadar surecekmış gibi görünürken, Igraıne kısa bir sure için bedenini terk etmişti, aşağıda kendisim yatarken görüyor, acıdan kurtulmuş, mutlu, havada, yukarılarda bir yerde yüzerken ebeler ve hizmetkârları içinde cesur olanlar, acı içindeki bedeniyle titizlikle ilgileniyorlardı
Sonra biri ona doğru eğildi ve telaşla, bebeğin başı görüldüğü için artık sıkı çalışması gerektiğini söyledi Çoğalmış acıya ve müthiş çabaya gen dondu, sonra da bunu unuttu Ancak eğer o zaman yapa-bıldıyse, şimdi de yapabilirdi Pelerininin içinde titreyen Igraıne ateşe baktı ve birden bir başka yerde olmayı diledi Başarmıştı Kendi bedeninin önünde duruyormuş gibiydi Butun bilinci kesin bir şekilde odaklanmıştı Asıl değişiklik, kalenin duvarlarının ardında vahşice inleyen fırtınayı artık duymayışıydı Geriye bakmadı -ona, beden terk edildiğinde, bedenin ruhu geriye çekmemesi için asla geriye bakmaması gerektiği söylenmişti- ancak her nasılsa gözleri olmadan butun çevresini görebiliyordu ve bedeninin ölmekte olan ateşin karşısında kıpırdamadan hâlâ oturduğunu biliyordu Bedeninden ayrılmayı başardıktan sonra korkmaya başladı "Önce ateşi sondur-melıyım," diye duşundu, ancak bedenine gen dönerse, bunu bir kez daha denemeye asla cesaret edemeyeceğini biliyordu
Morgaıne'ı, Gorloıs'le arasındaki canlı bağı duşundu, o bunu kabul etmeyerek çocuk hakkında iğneleyici bir şekilde konuşuyor da olsa, bağ oraday-

di ve ararsa Gorloıs'ı bulabilirdi Daha düşünce zihninde biçimlenirken o bir başka yerdeydi
Neredeydi' Küçük bir lambanın titrek ışığı vardı ve bu rahatsız edici ışıkta kümelenmiş bir suru başla çevrili kocasını gördü, adamları, fundalıklardakı küçük taş bir kulübeye sıkış tepiş toplanmışlardı
Gorloıs, "Ambrosıus'un emrinde, Uther'ın yanında yıllarca savaştım ve eğer onu birazcık tanıyorsam, cesaretine ve beklenmeyeni yapışına ve hazırlıksız yakalanmayacağına güvenecektir," diyordu "Onun adamları bizim Cornısh iklimini bilmez, şiddetli fırtınada eğer güneş doğarsa, gece yarısından hemen sonra fırtınanın dineceği akıllarına gelmez, bu yüzden güneş doğana kadar yerlerinden kıpırdamazlar, ancak güneşin ufuktan yükseleceği sırada, erkenden bize saldırmayı umarak dışarıda olacaklardır Ama eğer biz onların kamplarını, havanın düzelmesi ile gundoğumu arasında kalan saatlerde kuşatırsak, kamplarını toplarken onları şaşırtabiliriz Yürümek için hazırlanacaklar, savaşmak için değil Küçük bir şansla, onları silahlarını kınlarından çıkaramadan yakalayabiliriz Uther'ın ordusu bir kez bölünürse, kendisi oldurulmese bile, kuyruğunu kıstırıp bir daha dönmemek üzere Cornwall'dan gidecektir " Loş ışıkta Igraıne, Gorloıs'ın bir hayvan gibi dişlerini gösterdiğini gördü "Eğer oldurulurse, ordusu kraliçeleri öldürülen arılar gibi, darmadağın olacak1"
Bedensız bir hayalet de olsa, Igraıne gen çekildiğini hissetti, Gorloıs kendisinin orada, havada asılı

durduğunu görmüş gibiydi. Gerçekten, başını kaldırdı ve kaşlarını çattı, yanağını kaşıyarak "Bir cereyan hissettim, burası soğuk," diye mırıldandı.
"Başka türlü nasıl olabilir ki? Kar böyle şiddetli yağarken, burası cehennem gibi soğuk," diye homurdandı adamlarından biri, fakat adam henüz sözlerini tamamlayamadan Igraine oradan uzaklaştı, boşlukta

bedensiz bir şekilde asılı duruyor, titreyerek, onu Tintagel'e döndürecek güçlü çekime direniyordu. Bedenini ve ateşi hissetmek için can atıyor, oradan oraya uçan ölü hayaletler gibi iki dünya arasında başıboş dolaşmak istemiyordu.
Uyarmak için Uther'e nasıl gidebilirdi? Aralarında hiç bağ yoktu, onu tutkuyla bir kerecik bile öpme-mişti ki, bu bedenlerini ve şimdi kendisinin olduğu gibi bedensiz ruhları da birbirine bağlasın. Gorlois onu zinayla suçlamıştı; Igraine çılgınca bunun doğru olmasını diledi yeniden. Karanlıkta kör, bedensiz ve kayıp bir haldeydi; küçük bir düşünce pırıltısının bile kendisini, sönmüş ateşin karşısında çöküp kalmış, buz gibi soğuktan kasılmış bedeninin durduğu Tintagel'deki odaya geri götüreceğini biliyordu. Bu ölümcül kör karanlıkta kalabilmek için savaştı. Şimdi içinde bulunduğu dünyanın yasaları olanaksız kıldığını bildiği halde, sözcükler olmadan dua etmeye uğraştı, Uther'e gitmeme izin ver. Bu bedeniyle Uther arasında bir bağ yoktu.
Ancak benim Uther ile aramdaki bağ bedenin bağından daha güçlü, çünkü pek çok hayat boyunca süregeldi. Igraine kavranılması zor bir şeyle tartıştı-

ğını hissetti, sanki bu hayatın yasalarını yapan her ne ise, ondan daha yüksek bir yargıca yalvarıyordu. Karanlık onu sıkıştırıyor gibiydi. Soluk alamadığını hissediyordu. Aşağılarda bir yerde bıraktığı bedeni üşümüş, dönmüş, soluk alamıyordu. İçinde bir şey bağırdı. Dön, geri dön. Utheryetişkin bir adam, senin yardımına gerek duymaz. Olduğu yerde kalmaya çabalayarak, savaşarak kendi kendini yanıtladı. O sadece bir insan, tuzağa karşı hazırlıklı değil
Şimdi onu sıkıştıran karanlığın içinde daha derin bir karanlık vardı ve Igraine kendi görünmeyen benliğine değil, ancak Öteki'ne baktığını biliyordu. Üşüyor, titriyor, acı çekiyordu, bedenine ait kulaklarla değil, ama bütün varlığının her sinirinde emri hissetti. "Geri git. Geri gitmek zorundasın. Burada olmaya hiç hakkın yok. Yasalar yapıldı ve sabidendi; cezalandırılmadan burada kalamazsın."
Kendisini tuhaf karanlığa "Eğer mecbursam, gereken cezayı öderim," derken işitti.
"Yasak olduğu halde niçin oraya gitmek istiyorsun?"
"Onu uyarmalıyım," dedi çılgınca ve sonra, Igra-ine'in içinde birdenbire kozadan çıkarak kanatlarını açan bir kelebek gibi, kendisinden daha büyük olan bir şey açıldı, kanatlarını açtı ve çevresindeki karanlık dağıldı; kendisini uyaran korkunç şekil, peçeli bir şekilden başka bir şey değildi. Kendisi gibi bir kadındı, bir rahibe, ama kesinlikle bir Tanrıça ya da Ölüm Acuzesi değildi. Igraine kararlı bir şekilde, "Biz birbirimize bağlıyız ve yeminliyiz, ha-

yatlar boyunca ve ötesinde, engellemeye hiç hakkın yok," dedi Birdenbire, halka taşları gördüğü tuhaf ruyasındakı altın yılanların kollarında olduğunu gördü Kollarını kaldırdı ve tuhaf bir dilde bir sözcük haykırdı Daha sonra yarım bir heceden fazlasını asla anımsayamadı, yalnızca sözcük büyük bir "Aaahhh " ile başlıyordu ve bu gücün sözüydü, bu hayatta rahibe bile olmayan kendisine bu sınırların ötesindeki anda sözcüğün nasıl geldiğini anlayamadı Önündeki kendisini men eden şekil gitmişti ve Igraıne, ışığı, doğan güneşin ışığına benzeyen ışığı gördü
Hayır, bu fener ışığının loşluğuydu Tahta bir kutunun içinde konulmuş saz mumu, ince bir boynuzla kabaca gizlenmişti Yıkık taş duvarlı, saz demet-lerıyle ustunkoru tamir edilmiş küçük kulübenin buzlu gölgelerinde, soluk titrek bir ışıktan başka bir şey yoktu Fakat var olmayan bir ışık mı vardı, yoksa bedensızken, gözlen olmadan karanlıkta görebiliyor muydu' Gölgelerin içinde bazı yüzleri tanıdı, Londınium'da Uther'ın çevresinde gördüğü yüzler, krallar, komutanlar, askerler Bitkin düşmüş ve çok uşumuşlerdı, küçücük fenerin etrafına çökmüşlerdi, sanki her nasılsa onları ısıtabilecek bir ateşmış gibi Uther de aralarındaydı, zayıf ve bitkin, soğuktan çatlayan ellen kanıyordu, yun şalını sıkıca başına ve çenesinin etrafına sarmıştı Bu, ilk hayalinde gördüğü gururlu, kral-rahıp aşığı değildi, hatta kiliseye gelerek herkesi rahatsız eden kaba, beceriksiz genç adam da değildi, takat bu yorgun, bezgin adam, so-

ğuktan kızarmış burnunun üzerindeki nemli saçlarıyla, ona daha gerçek ve öncekinden çok daha yakışıklı geldi Acımayla ıçı sızlayan Igraıne, onu kollarına alıp ısıtmaya can atarken "Uther1" diye bağırdığını

hissetti
Duyduğunu biliyordu, çünkü başını kaldırarak soğuk barınağın her tarafına göz gezdirdiğini gördü, sanki daha soğuk bir rüzgâr içen esmiş gibi titriyordu Sonra Igraıne, adamın bedeninin etrafına yığılmış pelerinlerin ve şalların arasından kollarına sarılan yılanları gördü Gerçek değillerdi, canlı yılanlar gibi kıvrılmışlardı, böyle bir havada hiçbir canlı yılanın deliğinden çıktığı asla görülmemiştir Fakat o yılanları gördü ve her nasılsa Uther de kendisini gördü, konuşmak için ağzını açtı Zorunlu olarak ona susmasını işaret etti
Harekete geçmeli ve yürüyüşe hazırlanmalısın, yoksa ölüme mahkumsun* Mesaj zihninde sözcükler halinde şekillenmedi, fakat doğrudan kendi düşüncelerinden adamın düşüncelerine aktığını biliyordu Kar gece yansından hemen sonra duracak Gorlois ve askerleri şu anda olduğun yerden kımıl-dayamayacağını düşünüyorlar ve size saldırıp parça parça edecekler Onların saldırılarını karşılamak için hazır olmalısın Gücünün son kırıntılarıyla sözcükleri sessizlik içinde adama aktardı Sözcükler şekillenirken, bu dünyanın yasalarına karşı koyup, kendisini karanlıktan geçirerek buraya getiren gücün yavaş yavaş kaybolduğunu biliyordu Bu tur işlere alışık değildi,

uyarısını söylemeden ayrılmak istemiyor, kalmaya çabalıyordu. Ona inanacak, Gorlois'le karşılaşmak için hazır olacaklar mıydı? Ya da fırtınadan sonra kımıldamadan burada kalacaklar ve Gorlois onları, tüneklerinde toplaşmış tavukları bulan tilki gibi avlayacak mıydı? Fakat daha fazlasını yapamazdı. Ölümcül bir soğuk, kesin bir bitkinlik çöktü üzerine; buz gibi soğukta ve karanlıkta kaydığını hissediyordu, sanki fırtına bütün bedenin içinde şiddetle sürüyordu...
...Ateşin soğumuş küllerinin önünde, taş zeminde yatıyordu. Üzerine buz gibi soğuk bir rüzgâr esiyordu, bütün hayali boyunca kendisini izleyen fırtına burada, bedeninin içinde de sürüyordu... Hayır, böyle değildi. Odanın ahşap kepenkleri fırtınanın ölürkenki son çılgınlığı sırasında açılmıştı, ileri geri çarpıyorlar ve buzlu yağmur odanın içine yağıyordu.
Üşümüştü. Öyle çok üşümüştü ki bir daha kımıl-dayamayacağıru hissediyordu, orada uzanırken donacak ve bedeninin soğuğu yavaş yavaş ölüm uykusuna dönüşecekti. O anda bunu önemsemiyordu.
Bir yasağı bozmanın mutlaka bir cezası olmalı, yasa bu. Yasaklanmış şeyi yaptım ve bundan zarar görmemiş bir şekilde çıkamam. Eğer Uther güven-deyse, cezam ölüm bile olsa kabul ediyorum... Gerçekte Igraine toplanmaya, pelerininin yetersiz sıcaklığı ile kendisini sarmaya çalışırken, ölümün daha merhametli olacağını hissetti. En azından soğu-

ğu hissetmezdi o zaman.
Ama Morgaine, o pencereye yakın olan yatakta uyuyan Morgaine, eğer pencere kapatılmazsa soğuk alacak, belki de ciğerleri hastalanacaktı... Igra-ine kendi iyiliği için kımıldamazdı. Ancak çocuğu ve masum kız kardeşi için kımıldamak, uyuşmuş ellerini ve bacaklarını oynatmak için acı içinde kendini zorladı. Beceriksiz, sarhoş gibi hareket ederek, tökezleyerek pencereye gitti ve kapatmak için donmuş elleriyle beceriksizce çabaladı. Rüzgâr iki kez parmaklarının arasından kepengi zorla aldı, pencere ile boğuşurken hıçkırıklara boğulduğunu duydu. Hissedemiyordu, ama kepenkle uğraşırken tırnakla-nndan birinin yırtıldığını biliyordu, sanki kendisiyle savaşan canlı bir varlıktı. Sonunda mandalı iki eliyle yakalayarak var gücüyle kapattı, ağaç-kilidi tutturmaya çalışırken üşümüş ve morarmış parmaklarından birini çerçeveye sıkıştırdı.
Oda hâlâ soğuktu, buz gibi soğuk ve ateş olmadan Morgaine ve Morgause hasta olacaklardı... yatağa yatıp aralarına sokulmaktan pelerinine sarınıp genç bedenleri arasında ısınmaktan başka bir şey istemiyordu. Fakat sabaha saatler vardı ve ateşin sönmesinin nedeni kendisiydi. Titreyerek, pelerinini iyice çekti, ocaktan ateş küreğini alarak sessizce merdivenlerden indi; buz kesmiş ayaklannın taşın üzerinde tökezledikçe yaralandığını hissediyordu. Mutfakta üç hizmetçi kadın hazır tutulan ateşin önünde köpekler gibi birbirlerine sokularak, kıvrılıp yatmıştı; orası ılıktı ve uzun bir çengelin ucunda

ateşin üzerinde buharları tüten bir tencere duruyordu, sabah için hazırlanan yulaf çorbasıydı Pekâlâ, burası kendi mutfağıydı ve kendi yulaf çorbasıydı kuşkusuz Igraıne tencereye bir kap daldırdı ve sıcak, tuzsuz yulaf çorbasını içti, ama bu bile onu ısıtmadı Sonra ateş küreğini kızıl közle doldurdu ve ateşi örttü ve küreği eteğinin kıvrımları arasında tutarak yine merdivenlerden yukarı çıktı Halsizdi ve titriyordu Sıcak içeceğe rağmen öyle çok titriyordu ki, düşeceğinden korktu Düşmemeliyim Eğer düşersem bir daha kalkamam ve ateş küreği bir yerleri yakar
Odadaki soğuk ocağın önünde diz çöktüğünde şiddetli titremelerin bedenini kapladığını ve göğsündeki ağrının kendisine işkence ettiğini hissetti, ama artık üşümüyordu, butun bedeninin sıcak olduğunu hissetti Közleri sabırla, kutudan aldığı çıra parçalarıyla, sonra küçük dallarla besledi, sonunda kütük tutuştu ve tavana doğru gürledi Igraıne artık o kadar ısınmıştı ki, pelerinini çıkardı, yatağa doğru sendeledi, Morgaıne'ı kaldırdı ve kollarında çocukla yattı, fakat uyudu mu, oldu mu bilmiyordu
Hayır, olmermştı Olum bu acı veren, titreten sıcağı ve soğuğu getirmezdi Uzun suredir yattığını biliyordu, buharları tüten bezlere sarılıydı Bezler soğuduğunda alınıyor, yenilen getiriliyordu, onu sıcak içecekler içmeye zorluyorlar, bazen ateşe karşı mide bulandırıcı bitki karışımları ve bazen de sıcak suyla karıştırılmış sert alkollü içecekler veriyorlardı

Yanarak, titreyerek, kusmak için bile çok güçsüz olduğundan zorla boğazından akıttıkları tatsız şeylerden acı çekerek yatarken günler, haftalar, yıllar, asırlar geçti Bir defasında Morgause gelerek "Madem hastaydın Igraıne, niçin beni uyandırıp ateşi yakmamı istemedin'" diye üzüntüyle sordu Geçmesine izin vermeyen siyah gölge odanın bir köşesinde duruyordu ve Igraıne artık onun yüzünü görebiliyordu; o yasak yerlerin kapılarını bekleyen Olum Acuzesı'ydı ve şimdi kendisini cezalandıracaktı Morgaıne geldi ve ona baktı, küçük, kaygılı yüzü korkuyla doluydu Igraıne küçük kızına güven vermek istedi, ama konuşamayacak kadar güçsüzdü Uther de oradaydı fakat hiç kimsenin onu göremediğini biliyordu, kendi kocasından başka bir adamın ismini anmak uygun bir davranış değildi Gor-loıs'ın adını çağırsa kimse onun hakkında kotu bir şey düşünmeyecekti Ama oluyor bile olsa, Gorlo-ıs'ın adını anmak istemedi, ne yaşarken ne de olurken
Yasaklanmış buyu ile Gorloıs'e ihanet mı etmişti' Yoksa bu sadece bir rüya mıydı' Uther'ı uyarma çabası gerçek değil mıydı' Onu kurtarabilmiş mıydı' Yine buz gibi soğuk boşluklarda dolanıyormuş gı-bıydı Uyarısını ulaştırmak için fırtınanın içinde kendini delice zorluyordu Bir defasında Peder Colum-ba geldi ve Latince bırşeyler mırıldandı, Igraıne çıldırdı Kendisini savunamayacak bir haldeyken hangi hakla gelip, son ayinlerle kendisini ürkütüyordu' Buyu yapmıştı, rahibin ölçülerine göre o kotu bir

kadındı ve Gorloıs'e ihaneti yüzünden lanetlenme-lıydı, efendisinin ocunu almak için gelecekti Fırtına gen donmuştu, içinde şiddetle esiyordu, Morgaıne'ı bulmaya çalışarak hiç durmadan fırtınanın içinde dolaşıyordu Sadece Morgause vardı, bir taç giyiyordu Butun Britanya'nın Yüce Krallarının tacı Sonra Morgaıne, Yaz Denızı'nı geçerek Avalon kıyılarına giden sandalın başında duruyordu, Morgaıne rahibelerin giysisini giyiyordu, Vıvıane'ın giydiği elbiselerden ve sonra her şey karanlık ve sessizliğe burundu
Sonra odada güneş ışığı vardı, Igraıne kımıldadı, kalkıp oturamayacağını keşfetti yalnızca "Kımıldamadan yatın, Leydi," dedi Isotta "Size hemen ilacınızı getireceğim"
Igraıne, fısıldayabıldığıne şaşırarak "Eğer senin bitki içeceklerine rağmen olmedıysem, herhalde bundan da sağ çıkarım Hangi gündeyiz'" dedi
"Kış Ortası gecesine yalnızca on gün kaldı, Leydim Ne olduğuna gelince, butun bildiğimiz, oda-nızdakı ateş gece sönmüş ve pencereniz açılmış olmalı Leydi Morgause, sız camı kapatırken uyandığını, sonra sızın dışarı çıktığınızı ve ateş küreği ile gen geldiğinizi söyledi Fakat konuşmamışsınız ve ateşi yakmışsınız, sabah oluncaya kadar sızın hasta olduğunuzu anlamamış Sabah çok ateşiniz varmış, kendisim ve çocuğu tanımamışsınız "
Bu basit bir açıklamaydı Yalnızca Igraıne hastalığının bundan daha fazla bir şey olduğunu, kendi gücünün çok ötesinde bir buyu yapmaya kalkıştığı

için cezalandırıldığını biliyordu Bu yüzden, dönüşte bedeni ve ruhu gücünü tümüyle, neredeyse gen dönüşü olmayacak bir şekilde kaybetmişti
"Peki ne " Igraıne kendini tuttu Düşündüğü şeyi, Uther'ı soramazdı "Lordum Duk'ten bir haber var mı'"
"Hiç haber yok, Leydim Savaş olduğunu biliyoruz, büyük fırtınadan sonra yollar açılmadan hiç haber gelmez," dedi hizmetçi kadın "Fakat artık daha fazla konuşmamalısınız, Leydi Biraz yulaf çorbası içip, yatıp uyumaksınız"
Getirdikleri sıcak çorbayı sabırla içti ve uyudu Zamanı geldiğinde haberler gelecekti

8
Kış Ortası arifesinde hava yine bozuldu, sonra düzeldi Butun gün yağan kar eriyor, damlıyor, yollar çamurla kaplanıyordu Sis gelerek denizin ustu-nu ve avluyu yavaşça kapladı, biri konuştuğunda sesler ve fısıltılar sonsuza kadar yankılanıyordu Öğleden sonra kısa bir sure için güneş çıktı ve Ig-raıne hastalandığından bu yana ilk kez avluya çıktı Artık kendini oldukça iyi hissediyordu, ancak kaygılıydı, herkes gibi haber bekliyordu
Uther Kış Ortası gecesi geleceğine dair yemin etmişti Gorloıs'ın ordusu orada dururken bunu nasıl başaracaktı' Butun gün sessiz ve dalgındı, kış havasının soğuğundao kadar kapalı kaldıktan sonra özgür kalınca, büyük bir sevinçle vahşiler gibi koşuşturan Morgaıne'e bile sert konuşmuştu
Aklım aşığımda olduğu için çocuğuma sert davranmamalıyım, diye düşünen Igraıne kendine kızdı Morgaıne'ı çağırıp öptü Çocuğun yumuşak yanağını öperken urperdı, yasaklanmış büyüyle aşığına Gorloıs'ın tuzağını haber vermekle, çocuğunun babasını belki de ölüme mahkum etmişti
Yo, hayır Gorloıs Yüce Kral'ına ihanet etti

Kendisi, Igraıne, her ne yapmışsa veya yapılmadan bırakmışsa da, Gorloıs ölüme mahkumdu ve ülkesine ihanet etmekle bunu hak etmişti Gerçekte, yeminle bağlı olduğu Kralı Ambrosıus'un, butun Britanya'nın savunması için seçtiği adamı oldurmezse ihaneti tamamlanmış olmayacaktı
Peder Columba gelerek kadınların ve hizmetçilerin Kış Ortası ateşi yakmalarına izin vermemesi için ısrar etti "Sız de bu gece ayine bizzat gelerek onlara iyi bir örnek olmalısınız," dedi "Sızı de kutsama-yalı epeyce uzun zaman oldu, Leydim"
"Hastaydım," dedi kayıtsızca "Kutsanmaya gelince, ben hasta yatarken gelip son ayinleri yaptığınızı hatırlar gibiyim Bunu düşümde görmüş olabilirim, düşümde pek çok şey gördüm "
"Pek çoğu, bir Hrıstıyan kadının düşlerinde görmemesi gereken şeyler Efendimin iyiliği içindi Leydim, günah çıkaracak ve gerektiği şekilde alabilecek durumda olmadığınız için, size kutsanmış ekmeği ben verdim"
"Evet- benim iyiliğim için yapmadığınızı çok iyi biliyorum," dedi Igraıne, belli belirsiz dudağını bükerek "Tanrı'nın merhametine sınır koyduğumu sanmıyorum," dedi rahip Igraıne onun düşüncesinin dile getirilmeyen bölümünü biliyordu, gerektiğinde yeterince merhametliydi, çünkü Gorloıs bir nedenden oturu bu kadını umursuyordu ve kadına sert davranma ışını Tanrı'ya bırakmıştı ve Tanrı'nın bunu yapacağından hiç kuşku yoktu

Ancak sonunda ayine gideceğini söyledi. Bu yeni dini ne kadar az seviyor olursa olsun, Ambrosius bir Hristiyandi; Hristiyanlık Britanya'nın uygar insanlarının diniydi ve gittikçe yayılması kaçınılmazdı; din konusunda kişisel görüşleri ne olursa olsun Uther toplumun kurallarına boyun eğecekti. Gerçekten bilmiyordu, vicdan konularında Uther'in gerçekte ne hissettiğini öğrenme şansı hiç olmamıştı. Acaba hiç öğrenebilecek miydi? Kış Ortası'nda bana geleceğine yemin etmişti. Fakat Igraine gözlerini indirdi ve bütün dikkati ile ayini izlemeye çabaladı.
Akşam karanlığı çökmüştü, geçidin sonundaki karışıklığı, atlıların sesini ve sonra avludaki çığlığı duyduğunda Igraine mutfakta kadınlarla konuşuyordu. Kapüşonunu omuzlarına atıp dışarı koştu;

Morgause da arkasındaydı. Girişte Gorlois gibi Romalı pelerinleri giyen adamlar vardı, fakat nöbetçiler taşıdıkları uzun mızraklarla onların yolunu kesmişti.
"Efendim Gorlois'in emirleri var; onun yokluğunda hiç kimse içeri giremez."
Yeni gelenlerin grubunun ortasında duran adamlardan biri ileri çıktı, son derece uzun boyluydu.
"Ben Britanya'nın Merlin'iyim," dedi, güçlü ve berrak sesi akşamın ve sisin içinde çınlıyordu. "Geri dur adam, bana yol vermeyecek misin?"
Nöbetçi içgüdüsel bir itaatle geri çekildi, fakat Peder Columba geri dönmelerini emreden bir hareket yaparak ileri çıktı.

"Seni kabul etmeyeceğim. Efendim Cornwall Dükü, özellikle yaşlı büyücünün, senin hiçbir zaman buraya girmene izin verilmemesini söyledi." Askerler nefeslerini tuttu, Igraine kızgınlığına rağmen -aptal, işgüzar rahip!- pederin cesaretini takdir etti. Bütün Britanya'nın Merlin'ine kafa tutmak kolay bir şey değildi.
Peder Columba, belinde taşıdığı büyük tahta haçı yukarı kaldırarak "İsa adına, sana hemen gitmeni emrediyorum! Tanrı adına, geldiğin karanlıklar alemine geri dön!" dedi.
Merlin'in çınlayan kahkahası, karanlıklar içindeki duvarlarda yankılandı. "Saygıdeğer Hristiyan kardeşim," dedi. "Senin Tanrın ve benim Tanrım bir ve aynı. Senin şeytan kovma dualarınla ortadan kaybolacağımı gerçekten düşünüyor musun? Ya da benim karanlıktan gelen berbat bir iblis olduğumu mu sanıyorsun? Hayır, Tanrı'nın gecesine, karanlığın gelişi demiyorsan eğer! Yaz Ülkesi'nden daha karanlık olmayan bir ülkeden geliyorum ve bak, yanımdaki adamlar Cornwall Dükü hazretlerinin kendi yüzüğünü taşıyorlar. Bak." Pelerinli adamlardan biri çıplak elini uzatırken aniden bir meşalenin ışığı yandı. İşaret parmağında Gorlois'in yüzüğü parladı.
"Şimdi içeri girmemize izin ver Peder, çünkü biz iblis değiliz, üşümüş ve yorgun ölümlü adamlarız ve uzun bir yoldan geliyoruz. Yoksa haç çıkarıp, dualar ederek bunu sana kanıtlamamız mı gerekiyor?"
Igraine, sinirli bir şekilde dudaklarını ıslatarak

öne çıktı Burada neler oluyordu' Eğer Gorloıs'ın habercileri değillerse onun yüzüğünü nasıl taşıyabilirlerdi' içlerinden birini kesinlikle tanıyor olmalıydı Aralarında tanıdığı kimse yoktu, Gorloıs Merlın'ı habercisi olarak seçerdi Yoksa Gorloıs olmuş muydu' Kendisine olum haberim getirmenin bir yolu muydu bu'
Birdenbire sert bir sesle "Yüzüğü görmeme izin verin Gerçekten onun işareti mı yoksa bir taklit mı'" dedi Tanıdığı bir ses "Gerçekten onun yüzüğü, Leydi Igraıne," dedi ve meşale ışığında yüzüğü görmek için bakan Igraıne, büyük, geniş ve nasırlı tanıdık ellen gördü ve onların üzerinde yalnızca hayallerinde görmüş olduğu şey vardı, Uther'ın kıllı kollarının her birinin çevresinde mavi çıvıtten kıvrılmış bir yılan dövmesi vardı Igraıne dizlerinin bağının çözüldüğünü ve avlunun taşlarına yığılacağım hissetti
Yemin etmişti Sana Kış Ortası'nda geleceğim Ve Gorloıs'ın yüzüğünü taşıyarak gelmişti'
Peder Columba patavatsızca ilen atılarak "Efendim Dük'" dedi, fakat Merlın bir elini kaldırarak konuşmasına izin vermedi "Sus1 Haberci gizli," dedi "Bir tek söz söyleme" Pelerinli adamın Gorloıs olduğunu düşünen Peder şaşkın fakat itaatle gen çekildi
Igraıne hâlâ ınanamayarak ve kaygılı bir şekilde eğilerek selam verdi "Efendim, içen gelin," dedi ve yüzünü hâlâ pelerinin altında gizlemekte olan Ut-her, yuzuklu elini uzattı ve kadının parmaklarını yakaladı Kadının eli buz gibiydi, ama adamın eli sı-

çak ve sağlamdı, salona girerlerken kadını yatıştırdı
Igraıne sıradan işlere sığınarak "Size biraz şarap getireyim mı efendim, ya da yiyecek'"
Uther onun kulağına mırıldandı "Tanrıaşkına Igraıne, yalnız kalabilmemiz için bir yol bul Rahibin karanlıkta bile keskin gözlen var ve onun, gerçekte buraya gelenin Gorloıs olduğunu sanmasını istiyorum "
Igraıne, Isotta'ya "Askerlere ve Lord Merlın'e yiyecek ve bira getirin Yıkanmaları için su ve istedikleri her neyse verin Efendimle kendi dairemizde konuşacağım Oraya hemen şarap ve yiyecek yolla "
Hizmetçiler emirlerim yerine getirmek için telaş içinde her yöne dağıldılar Merim bir adamın pelerinini almasına izm verdi ve arpını dikkatle bir sedire yerleştirdi Girişe gelen Morgause arsızca askerleri gözlüyordu Uther'ı uzun boyuyla görünce dizlerini kırarak selam verdi

"Efendim Gorloıs1 Hoş geldiniz sevgili kardeşim1" dedi ve ona doğru gelmeye başladı Uther yavaşça onu engelleyen bir işaret yaptı ve Igraıne hemen adamın önüne geçti Igraıne kaşlarını çatıp Bu çok saçma, pelerinle bile olsa Uther, en fazla benim benzediğim kadar Gorloıs'e benziyor* diye duşundu
Sert bir şekilde "Efendim yorgun, Morgause ve çocuklarla çene çalacak durumda değil Morgaıne'ı de kendi odana götür, bu gece orada seninle birlikte uyuyacak," dedi

Morgause kaşları çatık, yüzü asık bir halde Mor-gaıne'ı kucakladı ve merdivenlere taşıdı Onların epeyce gerisinde, Igraıne Uther'ın eline uzandı ve merdivenleri çıkarken tuttu Bu ne tur bir oyundu ve neden böyle yapmışlardı' Gorloıs'le paylaştıkları daireye gelip kapıyı kapatıncaya kadar, ona yol gösterirken kalbi öyle gumburduyordu ki, bayılacağını sandı
içende, sarılmak için kadına kollarını uzattı Başlığı geriye atılı, saçları ve sakalı sisten ıslak, kollan açık orada duruyordu, fakat kadın ona yaklaşmadı
"Kralım1 Ne oluyor, niçin sızın Gorloıs olduğunuzu düşünüyorlar'"
"Merlın'ın küçük bir büyüsü," dedi Uther "Daha çok pelerin ve yüzük sayesinde, tabu bir miktar sihir de var Eğer beni ışıkta veya pelerınsız görselerdi hiçbir sihir tutmazdı Senin kanmadığını görüyorum, bunu beklemiyordum Bu bir görüntü, Gönderi değil Kış Ortası'nda sana geleceğime yemin etmiştim, Igraıne ve sözümü tuttum Butun bu zahmetlerim karşılığında bir öpücük bile alamayacak mıyım'"
Igraıne geldi ve adamın pelerinini çıkardı, fakat onun dokunuşundan kaçtı
"Kralım, Gorloıs'ın yüzüğünü nasıl ele geçirdiniz'"
Adamın yüzü sertleşti "Bu mu' Savaşta elini keserek aldım, fakat yeminini bozan, kuyruğunu kıstırıp kaçtı Beni yanlış anlama Igraıne, buraya hakkım olduğu için geldim, gecenin içindeki bir hırsız gibi

değil Sihir ise senin onurunu dünyanın gözünde korumak için, başka bir şey değil Evleneceğim kadının zina suçuyla lekelenmesini istemem Ancak buraya hakkımla geldim, Gorloıs yaşama hakkını yitirdi Ambrosıus Aurelıanus'a yeminle bağlı bir derebeyi olarak Tıntagel'ı elinde tutuyordu, bana da bu yemini etti ama şimdi, bu hakkını kaybetti Bunu anlayacağından eminim, Leydi Igraıne Kendisine yeminle bağlı bir adamın ceza görmeden sözünden dönmesine ve kendisine karşı silahlanmasına hiçbir kral göz yumamaz "
Igraıne, kabul ederek başını eğdi
"Bana şimdiden, Saksonlara karşı kullanacağımız bir yıllık çalışmanın yok olmasına mal oldu O adamlarıyla Londra yi terk ettiğinde, Saksonlara karşı duramadım, kenara çekilmek, kaçmak zorunda kaldım ve onların şehri yağlamalamalarma izin verdim Savunacağıma yemin ettiğim insanlarım " Yüzü acılıydı "Lot'u bağışlayabilirim, bağlılık yemini etmedi Lot'la görülecek bir hesabım var, benimle barış yapacak yoksa onu tahtından indirip asacağım Fakat o yemin bozan veya bir hain değil Gor-loıs'e güvenmiştim, bağlılık yemini etti ve bundan dondu, böylece Ambrosıus'un tamamlamak için hayatını harcadığı ışın enkazında terk edildim ve her şeyi yemden yapmam gerekti Gorloıs bana butun bunlara mal oldu ve ben de Tıntagel'ı onun elinden almaya geldim ve onun hayatını da alacağım Bunu kendisi de biliyor '
Yüzü taş gibiydi

Igraıne güçlükle yutkundu "Tıntagel'e sahip olduğunda, onun karısını da almaya hakkın olacak, öyle mı?" dedi
Ikı eliyle kadını kendine çekerken "Ah Igraıne," dedi "Seni büyük fırtınanın olduğu gece gördüğümde yaptığın seçimi çok iyi anladım Eğer beni uyarmamış olsaydın en iyi adamlarımı ve hiç kuşkusuz kendi hayatımı da kaybetmiş olacaktım Senin sayende, Gorloıs geldiğinde onun için hazırlıklıydım Yüzüğü parmağından böylece alabildim, elini, kafasını da alacaktım, ama benden kaçtı"
"Bundan başka bir seçeneğimiz olmadığını iyi biliyorum kralım," dedi Igraıne ancak o anda kapı çalındı Hizmetçi kadınlardan bin bir tepsinin içinde yiyecek ve bir sürahi şarap getirdi "Lordum," diye mırıldanarak

dizlerini kırıp selam verdi Igraıne düşünmeden Uther'ın ellerinden kurtuldu, yiyecek ve şarabı alarak, kadının arkasından kapıyı kilitledi Butun olanlardan sonra Gorloıs'ın giydiğinden pek farklı olmayan pelerini aldı ve kuruması için karyolanın direğine astı, eğildi ve çizmelerini çıkarması için adama yardım etti, belinden kılıcını aldı Görevini bilen bir kadın ve eş gibi, dedi zihninde bir ses, ancak seçimini yaptığını biliyordu Uther'ın söylediği gibi Tıntagel Britanya'nın Yüce Kral'ına aitti ve oranın hanımı da ona aitti ve bu onun kendi dileğiydi Kralla kendi isteği ile birlik olmuştu
Hizmetçi kadın mercimekle pişirilmiş et ve yeni fırından çıkmış bir somun ekmek, yumuşak peynir ve şarap getirmişti Uther kıtlıktan çıkmış bir adam

gibi yerken "Ikı aydır arazideyim, kocam dediğin o lanetlenmiş hain yüzünden, Samhaın'den bu yana bir çatı altında yediğim ilk yemek bu Kuşkusuz aşağıdaki iyi yürekli peder Butun Ruhlar Günü dememi hatırlatacaktır bana," dedi
"Bu sadece hizmetçiler ve benim için pişen akşam yemeği Kralım, asla size layık değil"
Lokmalarını sesli çiğneyip, güçlü parmaklarıyla ekmeği ayırıp parçalarken ve bıçağı ile kalın bir parça peynir keserken, "Soğukta yediğim şeylerden sonra bu Noel yemeği kadar iyi geldi bana," dedi "Senden 'Kralım'dan başka bir söz ışıtemeyecek mıyım' Bu anı o kadar çok düşledim ki, Igraıne," dedi Peyniri bir kenara bırakarak kadına gözlerini dikti Kadının beline sarıldı ve sandalyesinin yanına çekti "Bana söyleyeceğin hiçbir sevgi sözü yok mu' Hâlâ Gorloıs e bağlı olman mümkün mu'"
Igraıne, onun kendisini çekmesine izin verdi Yüksek sesle "Ben seçimimi yaptım," dedi
"Çok uzun sure bekledim," diye fısıldadı Uther, kadını aşağıya o kadar çok çekti ki karşısında diz çoktu, elleriyle yüzünün çizgilerini izlerken, "Bu anın hiç gelmeyeceğinden korkmaya başlamıştım Şimdi ise bana sevgiyle hiçbir şey söylemiyorsun ve şefkatle bakmıyorsun, Igraıne Igraıne beni sevdiğin, beni istediğin, yalnızca benim duşum muydu' Sem rahat mı bırakmalıyım?"
Igraıne'ın ıçı buz gibi oldu, tepeden tırnağa titredi "Hayır, hayır, eğer bu ruyaysa ben de aynı rüyayı gördüm," diye fısıldadı Başka ne söyleyeceğini

ne yapacağını bilemeden başını kaldırıp adama baktı. Gorlois'den korktuğu gibi ondan korkmuyordu, ancak gelinen "bu noktada niçin bu kadar ileri gittiğini ani ve şiddetli bir panik içinde merak ediyordu. Adam hâlâ ona koluyla sarılmış duruyordu. Sonra adam onun başını göğsüne dayadı.
Büyük elleriyle ince bileklerini ölçerken "Ne kadar ince olduğunu fark etmemiştim. Uzun boylusun; iri bir kadın olduğunu, kraliçeye benzediğini sanmıştım, ama sadece küçücük bir şeysin, bir ku-şunki gibi küçük kemikler, seni iki elimle kırabilirim," dedi. Parmaklarını kadının bileğinin etrafında kapattı. "Ve o kadar gençsin ki..."
"O kadar da genç değilim," dedi birden gülerek. "Beş yıldır evliyim ve bir çocuğum var."
"Bunun için çok genç görünüyorsun. Aşağıda gördüğüm ufaklık o muydu?"
"Kızım Morgaine," dedi Igraine ve birdenbire adamın da gecikmekten huzursuz olduğunu kavradı. Otuz yıl boyunca edindiği tüm deneyimler istediği zaman sahip olduğu kadınlarla olduğundan, kendi düzeyinde namuslu bir kadının onun için yeni bir şey olduğunu içgüdüsel olarak anladı. Ani bir sancıyla yapılacak veya söylenecek doğru şeyi biliyor olmayı diledi.
Vakit geçirmeye devam ederek boştaki eliyle adamın bileklerinin etrafına sarılan yılan dövmelerine dokundu. "Bunları daha önce görmemiştim."
"Hayır, Ejder Adası'ndaki taç giyme töreninde yaptılar. Benimle birlikte olmanı isterdim, krali-

cem," diye fısıldadı. İki eliyle kadının yüzünü tutarak, dudaklarını öpmek için geriye yatırdı ve fısıldadı. "Seni korkutmak istemiyorum, ancak çok uzun zamandır bu anı düşlüyordum, çok uzun zamandır..."
Kadın titreyerek adamın kendisini öpmesine izin verdi. Bedeninin derinliklerinde birşeylerin kımıldamasının tuhaflığını hissediyordu. Gorlois ile asla böyle olmamıştı... Sonra aniden yine korkuya kapıldı. Gorlois ile her zaman, içinde yer almadığı bir-şeyler yapılırdı kendisine, kenarda durup etkilenmeden izleyebileceği birşeyler. O her zaman kendisi, Igraine olmuştu. Ama şimdi, Uther'in dudaklarının dokunuşuyla bir daha

asla bildiği kişi olmayacağını ve daha fazla ayrı duramayacağını biliyordu. Bu düşünce onu dehşete düşürdü. Yine de adamın kendisini ne kadar çok istediğini bilmek damarlarını zonklatıyordu. Elleri adamın bileklerindeki mavi yılanları kavradı. "Bunları rüyamda görmüştüm... Ama sadece rüya olduğunu düşündüm."
Düşünceli bir şekilde başını sallayarak "Onları yaptırmadan önce rüyamda görmüştüm. Senin de kollarına bunlara benzer birşeyler taktığın aklım-daydı..." Kadının ince bileklerine kaldırıp dokundu ve "Ancak onlar altındı," dedi.
Kadın tüylerinin ürperdiğini hissetti. Gerçekten de o bir rüya değil, Gerçek Ülkesi'nden gelen bir görüntüydü demek.
Kadının omzundan öteye gözlerini dikip bakan

Uther "Rüyanın tamamını hatırlayamıyorum," dedi "Sadece büyük bir düzlükte birlikte durduğumuzu ve çevremizde halka taşlara benzeyen bırşeyler olduğunu hatırlıyorum Bu ne demek Igraine, birbirimizin rüyasını paylaşmamızın anlamı ne'"
Sanki ağlamak uzereymışçesına sesinin boğazında takıldığını hisseden Igraine, "Belki de bu birbirimizin yazgısı olduğumuz anlamına geliyordur kralım efendim ve aşkım," dedi
"Kraliçem ve aşkım " Birdenbire kadının gözlerine baktı, uzun bir bakış ve uzun bir soru "Rüya görme zamanı artık kesin olarak bitti, Igraine " Ellerim kadının saçlarının arasına daldırarak tokalarını çıkarttı ve saçlarının aşağıya, ıslı yakasına ve yüzüne düşmesine izin verdi, titreyen ellerle uzun örgüleri açtı Kadını kollarında tutarak ayağa kalktı Ikı büyük adımda odayı geçti ve onu yatağa yatırdı Yanına diz çökerek eğildi ve kadını yine öptü
"Kraliçem," diye mırıldandı "Taç giyme töreninde yanımda senin de taç gıyebılmenı isterdim Orada hiçbir Hrıstıyan adamın bilmemesi gereken ayinler var, fakat Romalılar bu adalar gelmeden çok önce burada olan Eski insanlar, o ayinler olmadan benim krallığımı onaylamazlardı Oraya varmak için uzun bir yoldan gittim ve yolun bir bolumu bu bildiğim dünyanın hiçbir yerinde değildi, eminim "
Bu Igraine'e, sisin içinde ayrılarak birbirinden ayrılan dünyalar hakkında Vıvıane'nın söylemiş olduğu şeyleri anımsattı
Vıvıane'ı düşünmek ise, aklına Vıvıane'nın kendı-

sinden istediği şeyi ve kendisinin ne kadar gönülsüz davranmış olduğunu getirdi
Bilmiyordum O zaman çok gençtim, deneyimsizdim ve hiçbir şey bilmiyordum Her yanımın nasıl eriyeceğini, parçalanacağını ve yok olup gideceğini bilmiyordum
"Eski günlerde olduğu gibi senin de ülke ile Büyük Evlilik yapmanı istediler mı' Bunun Aşağı Britanya'nın Benwıcklı Kral Ban'ından istendiğini biliyorum " Birdenbire, ona bir kadın veya bir rahibenin korumak için yemin ettiği ülkeyi simgeleyebileceğim düşününce vahşi bir kıskançlık acısı duydu içinde
"Hayır," dedi, "ayrıca bunu yapabileceğimden emin değilim, ancak bu benden istenmedi Merim kurbanın kendisi olduğunu, Britanya'nın tüm Mer-lınlen gibi gerektiğinde halkı için kurban olmaya yemin etmiş olduğunu söyledi" Uther sustu "Fakat bunun senin için pek anlamı olamaz "
"Avalon'da yetiştiğimi, annemin rahibe olduğunu ve büyük kız kardeşimin Golün Leydısı olduğunu unuttun"
"Sen de rahibe mısın, Igraine'"
Başını salladı, basitçe hayır demeye hazırlanırken "Bu hayatta değilim," dedi
"Merak ediyorum " Bir kez daha eliyle kendi yılan dövmelerine dokunarak, "Her zaman biliyordum, daha önce yaşadığımı sanıyorum -hayat, rüzgâr estiğinde sönüp giden bir lamba gibi, yalnızca bir kez yaşanıp geçemeyecek kadar büyük bir şey

gibi geliyor bana," dedi. "Neden senin yüzüne ilk baktığımda sanki seni dünya kurulmadan önce bile tanıdığımı hissettim? Bunlar gizemdir, belki de sen benim bildiğimden daha fazlasını biliyorsun. Rahibe olmadığını söyledin, ama büyük fırtınanın olduğu gece beni uyarmak için bana gelmeye yetecek kadar

büyücülüğün var. Belki de daha fazlasını sor-mamalıyım, bir Hristiyan adamın bilmemesi gereken şeyleri senden işitmemeliyim. Bunlara gelince..." Parmak uçlarıyla yılanlara dokundu tekrar. "Belki de bunları bu yaşamdan önce de taşıdığım için taç giyme törenlerinin olduğu gece bunları koluma işleyen yaşlı adam, bunların benim hakkım olduğunu söyledi. Hristiyan rahiplerin böyle yılanları adalarımızdan attığını işitmiştim... Fakat ejderlerden korkmuyorum ve onları, bu ülkeyi bir ejderin kanat gerdiği gibi koruyacağımın bir işareti olarak takıyorum."
"Bu durumda," diye fısıldadı Igraine, "hiç kuşkusuz kralların en büyüğü olacaksınız, efendim."
"Bana böyle hitab etme!" diye kızgınlıkla sözünü kesti, uzanan kadına eğildi ve onu öptü.
Igraine sanki rüyadaymış gibi, "Uther," diye fısıldadı.
Elleri kadının boynuna uzandı ve çıplak omzunu öpmek için eğildi, fakat elbisesini çıkarmaya başladığında kadın ürktü ve geriye çekildi. Gözleri yaşla doldu ve konuşamadı, fakat adam elleriyle onun omuzlarını tutup gözlerinin içine baktı. Usulca "O kadar çok mu hırpalandın, sevgilim?" dedi. "Eğer

benden korkmak için. bir neden olursa, şimdi veya daha sonra, Tanrı beni çarpsın. Bütün kalbimle Gorlois'in karısı olmamanı dilerdim. Keşke seni ilk bulan ben olsaydım... fakat olan oldu. Ancak sana yemin ediyorum kraliçem, benden korkacak bir şeyin olmayacak, asla." Lambanın titreyen ışığında gözleri, onların mavi olduğunu bilmesine karşın, karanlık görünüyordu. "Igraine, ben... ben bunu, durumu olduğu gibi kabul ediyorum çünkü bir biçimde benim nasıl hissettiğimi bildiğine inanıyorum. Senin gibi kadınları pek az tanıyorum. Sen benim aşkım, eşim ve kraliçemsin. Tacım ve erkekliğim üzerine yemin ederim ki, benim kraliçem olacaksın ve başka bir kadını asla senin yerine koymayacak ya da seni bir yana atmayacağım. Sana iffetsiz bir kadınmışsın gibi davrandığımı mı düşündün?" Sesi titriyordu ve Igraine onun korkuyla, kendisini kaybetme korkusuyla sarsıldığını biliyordu. Onun da korkabileceğini, kolaylıkla incinebileceği-ni anlayınca kendi korkusu geçti. Kollarını adamın boynuna doladı ve açık bir şekilde, "Sen benim aşkım, efendim ve kralımsın ve yaşadığım sürece seni seveceğim ve Tanrı isterse ondan sonra da sevmeye devam edeceğim," dedi.
Bu kez elbisesini çıkarmasına izin verdi, çıplak halde ve isteyerek adamın kollarına geldi. Asla, ama asla böyle olabileceğini tahmin etmemişti. Beş yıllık evliliğe ve bir çocuğa rağmen, bu ana kadar masum bir bakire, hiçbir şeyi bilmeyen bir kız çocuğu olarak kalmıştı. Bedeni, zihni ve yüreği Uther'le birlik-

te bir araya gelmiş Gorlois'le hiç olmadığı gibi onu butun kılmıştı Bir an, ana rahmindeki çocuğun bile bu kadar yakın olamayacağını duşundu
Adam yorgun argın kadının omzunda yatıyor, açık renk saçları kadının göğsünü gıdıklıyordu "Seni seviyorum, Igraine Bunun sonucu ne olursa olsun, seni seviyorum Eğer Gorlois buraya gelirse, sana bir kez daha dokunamadan onu öldüreceğim "
Igraine Gorlois'ı düşünmek istemiyordu Adamın kaşlarının karşısındaki ince tüyleri düzeltirken mırıldandı "Uyu sevgilim, uyu"
Igraine uyumak istemedi Uther'ın soluğu ağırla-şıp yavaşladıktan sonra bile, onu uyandırmamak için yavaşça okşayarak uyanık yattı Adamın göğsü sadece ince açık renk tüylerin dışında neredeyse kendi göğsü kadar pürüzsüzdü, oysa ki butun erkeklerin atıl ve çok tüylü olduklarını sanıyordu Bedeninin kokusu terden ve sevişmekten ağırlaşmış da olsa hâlâ tatlıydı Ona dokunmaya asla doyama-yacağını hisseti Aynı zamanda, uyanıp tekrar kendisini kollarına alması için can atarak, onun bitkin, yorgun uykusunu kıskançlıkla gözlüyordu Artık hiç korkmuyor ve utanmıyordu, Gorlois'le birlikte iken görev ve kabullenış olan şey şimdi dayanılmaz bir mutluluğa dönüşmüş, bedeninin ve ruhunun gizli bir bölümüyle adeta yeniden bütünleşmişti
Adamın bedeninin kıvrımına sığınıp kısa bir sure, kesik kesik uyudu en sonunda Avludan gelen gürültülerle aniden uyandığında belki de bir saat uyumuştu Uzun saçlarını arkaya atarak kalkıp oturdu

Uther onu uyuklayarak aşağı çekti "Haydi yat, sevgilim, sabaha daha çok var ' Kesin bir içgüdüyle "Hayır," dedi, "şimdi oyalan-mamalıyız "

Hemen bir elbise ve cepken giydi, titreyen elleriyle saçını kıvırıp topladı Lamba sönmüştü ve karanlıkta tokasını bulamadı Sonunda eline başına atacak bir peçe geçirdi, ayakkabılarını ayaklarına geçirip merdivenlerden aşağı koştu Net görebilmek için hâlâ çok karanlıktı Büyük salonda sadece korunan ateşin azıcık pırıltısı vardı Köşeye vardığında önündeki boşlukta küçük bir kıpırtı oldu ve Igraıne zınk diye durdu Gorlois oradaydı, yüzünde büyük bir kılıç yarası, söze dokulemeyen acı, sitem ve kaygıyla kendisine bakıyordu Bu daha önce görmüş olduğu Gönderi, olum haberiydi
Gorlois elini kaldırdı, yüzüğün ve uç parmağının kesilmiş olduğunu görebiliyordu Yüzü sapsarı ve solgundu, ama Igrame'e acı ve sevgiyle baktı, dudakları kıpırdadı ve Igraıne çevrelerinde buz kesmiş sessizlikte ışıtemese de kendi adını söylediğini biliyordu O anda anladı ki, Gorlois de onu kendi kaba tarzıyla sevmişti ve onu incitmek için yaptığı her şeyi aşkı için yapmıştı Gerçekte duyduğu aşk yüzünden Uther'le çatışmış, onuru ve dukalığını bir kenara fırlatmıştı Igraıne ise onun aşkına nefret ve sabırsızlıktan ziyade bir karşılık vermemişti, ancak şimdi arılayabiliyordu ki, kendisinin Uther için hissettiğini, Gorlois de onun için hissetmişti Igraıne'ın

boğazı kederden kasılmıştı, Gorlois'in adını söylemek istedi, ancak ölü hava kıpırdadı ve görüntü kayboldu.
"Yolu açın!" diye bağrışıyorlardı. "Yolu açın! Işık, ışık getirin!"
Peder Columba salona geldi, közlenmiş ateşe bir meşale soktu ve tutuşturdu. Telaşla kapıyı açmaya koştu.
"Bu bağrışlar ne?"
"Dükünüz öldü Cornwallı insanlar," diye bağırdı birisi. "Dükün bedenini getirdik! Yol açın! Cornwal-lı Gorlois öldü ve gömülmesi için bedenini getirdik!"
Igraine, Uther'in kendisini arkadan tuttuğunu hissetti, yoksa düşecekti. Peder Columba yüksek sesle karşı çıktı. "Hayır! Bu olamaz! Dük ve birkaç adamı dün gece eve geldiler, şimdi yukarıda karısının yanında uyuyor."
"Hayır." Bu Merlin'in sakin, ancak avlunun en uzak köşesinden bile duyulabilen sesiydi. Meşalelerden birini alıp Peder Columba'nın meşalesini itti ve sonra onu tutması için askerlerden birine verdi. "Yemin bozan dük, Tintagel'e canlı bir adam olarak hiç gelmedi. Leydin burada Ulu Efendin ve Yüce Kralın, Uther Pendragon ile duruyor. Onları bugün evlendireceksin, Peder."
Adamların arasında haykırışlar ve mırıltılar duyuluyordu. Koşarak gelen hizmetçiler, hayvan derileri ile kaplanmış kaba ölü sedyesi salona taşınırken sanki uyuşmuş gibi seyrettiler. Igraine üstü örtülü

bedenden ve yüzden çekinmişti. Peder Columba, eğilerek ölünün yüzünü hafifçe açtı, haç çıkardı ve arkasını döndü. Yüzü acılı ve kızgındı.
"Bu büyücülük, bu cadılık." Tükürdü ve haçını aralarında havada salladı. "Bu senin yaptığın iğrenç bir aldatmaca, yaşlı büyücü!"
"Babamla böyle konuşamazsın, peder!" dedi Igra-ine.
Merlin elini kaldırdı. "Ne bir kadının, ne de bir erkeğin korumasına ihtiyacım var, efendim Uther," dedi. "Bu bir büyü değil. Görmek istediğin şeyi gördün -efendin eve döndü. Sadece Tintagel'in ceza olarak kendisinden alındığı yemin bozan Gorlois değil; gerçek Yüce Kral'ın ve efendin buraya geldi ve kendisine ait olanı aldı. Rahiplik görevlerini yerine getir Peder, gömülme işi için sana ihtiyaç var ve bu yapıldıktan sonra kralın ve kraliçe olarak seçtiği Leydim için bir evlilik ayini düzenleyeceksin."
Igraine, Uther'in kolunun altında durdu; Peder Columba'nın gözlerindeki kızgın ve aşağılayan bakışlarla karşılaştı; Uther'den korkmasaydı, fahişe ve cadı diyerek kendisine saldıracağını biliyordu. Peder ondan uzaklaştı ve Gorlois'in bedeni yanında diz çöktü; dua ediyordu. Biraz sonra Uther de diz çöktü, açık renk saçları meşalenin ışığında parlıyordu. Igraine de gidip onun yanında diz çöktü. Zavallı Gorlois. Ölmüştü, bir hain olarak; bunu fazlasıyla hak etmişti, yine de kendisini sevmiş, ama artık ölmüştü.
Omzuna dokunan bir el kendisini durdurdu. Mer-

lin bir an gözlerinin içine baktı ve usulca "Artık zamanı geldi, Grainne. Önceden söylendiği gibi kaderin gerçekleşti. Kaderini olabildiğince büyük bir cesaretle karşıla," dedi.
Gorlois'in yanında diz çökmüş dururken, Gorlois için dua etti ve kendisi için ağladı; şimdi önlerinde bilinmeyen bir gelecek uzanıyordu. Kaderi gerçek ten dünyanın başlangıcından beri belirlenmiş miy di, yoksa Merlin'in veya Avalon'un büyüsüyle, ya da büyüyü kendisinin kullanmasıyla mı oluşturul muştu? Artık Gorlois ölmüştü, Uther'in daha şimdi den sevdiği ve tanıdığı yüzüne bakarken, kısa bir süre sonra başkalarının geleceğini, krallığının so runlarını yükleneceğini biliyordu; bir daha asla, o tek gecede olduğu gibi, tümüyle kendisine ait ol mayacaktı. Ölü kocasının ve hayatı boyunca seve ceği adamın arasında diz çökmüş dururken, adamın
>; kendisine olan aşkını kullanmak için duyduğu da-
* yanılmaz istekle savaşıyordu; onu ülkenin ve krallı-
t. •c.
ğının düşüncelerinden uzaklaştırıp, yalnızca kendini düşünmesini sağlayabileceğini biliyordu. Fakat Merlin onları Igraine'in zevki için bir araya getirmemişti. Eğer onu tutmaya kalkışırsa, kendilerini bir araya getiren kadere isyan etmiş olacağını ve böylece onu yıkacağını biliyordu. Peder Columba ölü adamın yanından kalkıp bedeni kiliseye taşımaları için askerlere işaret ederken, Igraine rahibin koluna dokundu. Adam huzursuzca döndü.
"Efendim?"
"Size itiraf edeceğim pek çok şey var, Peder.

Efendim Dük gömülmeden ve ben evlenmeden önce. Benim itiraflarımı dinleyecek misiniz?"
Rahip, yüzü asık ve şaşkın bir halde ona baktı. En sonunda "Gündoğumunda, Leydi," dedi ve gitti. Merlin, Igraine kendisine gelirken gözleriyle onu izliyordu. Merlin'e baktı ve "Burada ve şimdi, tanığım ol baba, bu andan sonra bir daha asla büyüyle bir şey yapmayacağım. Tanrı nasıl istiyorsa öyle olsun," dedi.
Merlin onun harap olmuş yüzüne merhametle baktı. Sesi daha önce hiç işitmediği kadar yumuşaktı.
"Yaptığımız bütün büyülerin, Tanrı'nın isteğinden başka bir şeyi oldurabileceğini mi sanıyorsun, çocuğum?"
İçinde bir parça soğukkanlılık yakalayarak -eğer yakalamasaydı bütün bu insanların karşısında bir çocuk gibi ağlayacağını biliyordu- "Gidip giyineceğim, baba. Kendimi toparlayacağım," dedi.
"Günü bir kraliçeye yaraşır bir şekilde karşılamaksın, kızım."
Kraliçe. Sözcük bedeninde ürpertilere yol açıyordu. Ancak yaptığı her şeyi bunun için yapmış -hatta bunun için doğmuştu. Yavaşça merdivenlerden yukarı çıktı. Morgaine'i uyandırıp babasının öldüğünü söylemeliydi. İyi ki çocuk babasını hatırlayama-yacak ya da acı çekemeyecek kadar küçüktü. Kadınlarını çağırarak onlara en iyi elbiselerini, en iyi mücevherlerini getirtip saçlarını yaptırırken elini merakla karnına koydu. Nasıl olduysa, tümüyle ondan vazgeçmeden önce büyünün kısacık son doku-

nuşuyla biliyordu ki, henüz kral ve kraliçe olmadıkları, yalnızca sevgili oldukları o bir tek gecede, Ut-her'in oğluna gebe kalmıştı. Merlin'in bunu bilip bilmediğini merak etti.
Morgaine anlatıyor...
İlk gerçek anımın annemin Uther Pendragon ile evlenişi olduğunu düşünüyorum. Babamı çok az anımsıyorum. Küçük bir kız olarak mutsuz olduğumda onu hatırlar gibi oluyorum; siyah saçlı, siyah sakallı şişmanca bir adam; boynundaki zincirle oynadığımı anımsıyorum. Küçük bir kızken mutsuz olduğumda annem ya da öğretmenlerim tarafından azarlandığımda ya da beni pek az fark eden Uther beni

onaylamadığında, kendi babam yaşasaydı, onun bana düşkün olacağını, beni dizlerine alacağını ve bana güzel şeyler getireceğini düşünerek kendimi avuturdum. Artık büyüdüm ve onun ne tür bir adam olduğunu biliyorum. Büyük bir olasılıkla bir erkek kardeşim olur olmaz beni bir manastıra kapatıp, bir daha beni hiç düşünmeyecekti.
Uther bana kötü davranmıyordu aslında; sadece kız çocuklarına karşı özel bir ilgisi yoktu. Onun kalbinin merkezinde daima annem vardı, anne-minkinde de o; buna kızardım, çünkü annemi bu büyük, sansın, kaba adama kaptırmıştım. Uther uzakta, savaşta iken -ben küçük bir kızken zamanın büyük bir bölümünde savaş vardı- annem Ig-

raine beni bağrına basar, aksardı ve bana kendi elleriyle iğ çevirmeyi, renkli iplerle dokumayı öğretirdi. Ancak ne zaman Ülker'in adamları ortalıkta olsa ben odalarıma geri döner ve o tekrar gidinceye kadar unutulurdum. Tintagel'e yaklaşan herhangi bir atlının üzerinde görülen ejder sancağından, bütün kalbimle nefret etmem o kadar da şaşırtıcı olmasa gerek.
Erkek kardeşim doğduğunda her şey daha da kötü oldu. Çünkü orada, annemin göğsünde ağlayan o pembe beyaz şey vardı. En kötüsü de bebekle en az kendisi kadar ilgilenmemi beklemesiydi. "Bu senin küçük erkek kardeşin," derdi. "Ona iyi bak, Morga-ine ve onu sev." Onu sevmek mi?Bütün kalbimle ondan nefret ediyordum, çünkü artık ne zaman anneme yaklaşsam beni itiyor ve büyük bir kız olduğumu söylüyordu. Kucağında oturamayacak kadar büyük, bağlaması için kurdeleleri ona getiremeyecek kadar büyük, rahatlamak üzere başımı dizlerine koyamayacak kadar büyüktüm. Annemin benden nefret etmeyeceğini bilseydim bebeği çimdiklerdim. Bazen benden zaten nefret ettiğini düşünüyordum. Uther ise kardeşime çok önem veriyordu. Fakat daima başka bir erkek çocuk beklediğini sanıyorum. Bana hiç söylenmemişti, ama yine de bir şekilde biliyordum -belki kadınlar konuşurken duymuştum, belki de daha o zamanlarda f arkında olduğumdan da çok Görme Gücü'ne sahiptim. Uther annemle ilk kez birlikte olduğunda annem daha Gorlois ile evli olduğundan, oğlanın Uther'in de-

ğil, Comwall Dükü 'nün oğlu olduğuna hâlâ inananlar var.
Buna nasıl inanabilirler, hiç anlamıyorum. Söylediklerine göre Gorlois esmer ve kartal gibiymiş, erkek kardeşim ise Uther gibi sarışın ve gri gözlü.
Kral Arthur olarak taç giyen kardeşim yaşadığı sürece, bu ismi nasıl aldığına dair her türden öyküler işittim. Hatta Arth-Uther'den yani Uther'in ayısından geldiğini dahi anlatan bir öykü var; fakat gerçek böyle değil. O bir bebekken, parlak saçları yüzünden Gıvydion -parlak olan- olarak çağrılıyordu; aynı ismi daha sonra oğlu taşıdı, ama bu başka bir öykü. Gerçekler basit; Guydion altı yaşına geldiğinde, kuzey ülkesinde, Eboracum yakınlarında Uther'in derebeylerinden biri olan Ectorius tarafından yetiştirilmesi için gönderildi. Uther kardeşimin birHristiyan olarak vaftiz edilmesini istiyordu. Böylece ona Arthur ismi verildi. Ancak doğumundan altı yaşına kadar hep benim peşimdeydi. Memeden kesilir kesilmez annem Igra-ine onu bana verdi ve "Bu senin küçük kardeşin; onu sevmeli ve ona bakmalısın," dedi. O ağlayan şeyi öldürerek kayalıklardan atıp, yeniden tümüyle benim olması için yalvarmak üzere annemin peşinden koşabilirdim, ama onun başına gelen şeyler annemin umurundaydı.
Bir defasında, Uther geldiğinde, her zaman olduğu gibi en iyi elbiselerini giyip, amber ve aytaşı kolyelerini takarak süslendi ve aşağı bana baktı, bir bana bir kardeşime özensiz birer öpücük kondur-

duktan sonra, Uther'e koşmaya hazırlandı; onun boyayla renklendirilmiş parıltılı yanaklarına, erkeği geldiği için mutlulukla hızlanan nefesine baktım ve Uther'den de, kardeşimden de nefret ettim. Ben merdivenlerin başında ağlayarak bakıcımızın gelip bizi almasını beklerken, kardeşim "Anne, anne," diye bağırarak -o zamanlar pek konuşamıyordu-sakar adımlarla aşağı yürümeye kalkışınca düştü ve merdiven çenesini yaraladı. Çığlık çığlığa annemi çağırdım, ancak o Kral'ı karşılamaya gidiyordu, kızarak bağırdı, "Morgaine, sana söyledim, bebekle ilgilen," ve koşup gitti.
Avazı çıktığı kadar bağıran kardeşimi kaldırdım, peçemle çenesini sildim. Dişi dudağını kesmişti -galiba sekiz ya da on dişi vardı- ağlamayı ve annemi çağırmayı sürdürdü, fakat o gelmeyince merdivene oturup

onu kucağıma aldım, küçük kollarını boynuma doladı, yüzünü tuniğime gömdü ve orada uyuyana kadar ağlayıp durdu. Kucağımda ağırdı, saçları yumuşak ve nemliydi, başka bir yeri de nemliydi, ama buna o kadar aldırış etmedim. Bana sımsıkı yapışmış uyurken anladım ki, annesinin kucağında olmadığını unutmuştu. Igraine ikimizi de unutmuştu, beni terk ettiği gibi onu da terk etmişti. Artık onun annesi ben olmalıydım, sanırım.
Sonra onu birazcık sarstım, uyandığında, taşınsın diye küçük kollarını boynuma sardı, bakıcımı da görmüş olduğum gibi onu kalçamın üzerine oturttum.
"Ağlama," dedim "Seni bakıcıya götüreceğim."

"Anne," diye sızlandı.
"Anne gitti, Kralla birlikte," dedim. "Ama ben sana bakacağım, kardeşim." Tombul eli elimdeyken Igraine'in ne demek istediğini anladım; ben annesinin arkasından ağlayıp sızlanamayacak kadar büyük bir kızdım, çünkü artık ilgilenmem gereken bir ufaklık vardı.
Sanırım neredeyse yedi yaşındaydım.
Annemin kız kardeşi Morgause Orkneyli Kral Lot ile evlenirken ilk yetişkin elbisemi giydim ve gümüşlü bir amber kolye taktım. Morgause'u seviyordum, çünkü annemin zamanı olmadığında o benimle ilgileniyor, ölümünden sonra babam hakkında pek çok öykü anlatıyordu; sanırım Igraine babamın adını hiç anmıyordu. Ancak Morgause'u sevmeme rağmen ondan korkuyordum, çünkü bazen beni çimdikliyor, saçımı çekiyor ve bana can sıkıcı velet diyordu. İlk kez alay ederek beni ağlatan o olmuştu. "Sen peri halkının soyundan geliyorsun. Niçin yüzünü maviye boyayıp, geyik derisi giymiyorsun? Perilerin Morgaine'i!" Oysa şimdi bununla gurur duyuyorum.
Evliliğin nedenleri veya Morgduse'un niçin bu kadar genç evlendirildiği hakkında çok az şey biliyorum. Onun evlenip gitmesinden annemin memnun olduğunu biliyorum, çünkü annem Morga-use'un Uther'e şehvetle baktığını zannediyordu, belki de annem Morgause'un karşılaştığı her erkeğe şehvetle baktığını fark etmemişti. Kızışmış bir dişi

köpekti o. Sanıyorum gerçekte ne yaptığı ile ilgilenen hiç kimsesi olmadığı için böyleydi. Düğünde, yeni bayramlık elbisemin içinde, Uther'in Orkneyli Lot ile arasını düzeltmek için acele ettiğini, bunun için baldızını onunla evlendirdiğini, bunun büyük bir şans olduğunu konuşurlarken duydum. Lot'u çekici buldum; sanırım bu çekiciliğe karşı bağışıklığı olan tek kişi Uther'di. Morgause kesinlikle ona aşık görünüyordu, veya belki de yalnızca böyle davranmayı duruma uygun buluyordu.
Sanırım Avalon Leydisi ile hatırlayabildiğim ilk karşılaşmam bu düğünde olmuştu. Morgause gibi o da teyzem, annemin kız kardeşiydi ve eski insanla-nn soyundan geliyordu -ufak tefek, esmerdi ve siyah saçlarına taktığı koyu vişne rengindeki kurdeleler gibi parlıyordu. Genç olmamasına rağmen onu her zamanki gibi güzel buldum. Sesi ise gür ve yumuşaktı. Onda en çok sevdiğim şey benimle daima onun yaşıtı bir kadınmışım gibi konuşmasıydi; pek çok yetişkin insanın bir çocukla konuşurken yaptığı gibi sahte sesler çıkararak değil.
Salona biraz geç gelmiştim, çünkü bakıcım saçlarımı kurdele ile bağlamayı bir türlü beceremeyişti, sonunda bunu kendim yapmıştım. Ellerim her zaman beceriklidir, yetişkinlerin yavaş yavaş yaptığı işleri hızlı ve güzel bir şekilde yapabilirim. O zamanlar bile en az annem kadar iyi ve Morgause'un hiç yapamadığı kadar iyi iğ çevirebiliyordum.
Kenarları altınla çevrili kurdelelerle süslü safran rengi elbisem ve bebek mercanları yerine anık bü-

yüdüğüm için taktığım amber kolyemle gurur duyuyordum. Baş masada yer yoktu ve hayal kmkhğı içinde etrafında dolanıyordum; artık her an annemin beni daha alçak bir masaya yollamasını, beni götürmesi için bakıcımı çağırtmasını, ya da hizmetçilerden birini yollayarak, bir sandalye getirtip dikkatleri üzerime çekmesini bekliyordum. Corn-wall'da bir prenses olmama rağmen, Uther'in sarayı Caerleon'da yalnızca Kraliçe'nin Yüce Krala ihanet etmiş bir adamdan olma kızıydım.

Ama sonra, işlemeli bir taburede oturan, küçük, esmer kadını gördüm -öyle küçüktü ki, gerçekten de benden biraz daha büyük bir kız olduğunu düşündüm önce. Kollarını uzatarak "Buraya gel, Morga-ine, Beni hatırladın mı?" dedi.
Hatırlamadım ama esmer, parlak yüzüne baktığımda, onu zamanın başlangıcından bu yana tanıdığımı anladım.
Bir bebekmişim gibi, gidip kucağına oturmamı isteyeceğinden korkarak azıcık somurttum. Bunun yerine gülümsedi ve taburesinde yana kaydı. Onun bir kız değil, bir leydi olduğunu anık görebiliyordum
"İkimiz de pek büyük değiliz," dedi. "Sanırım bu tabure daha büyük insanlar için yapıldığından, ikimizi de taşır."
O andan itibaren onu sevdim Öyle çok sevdim ki, bazen suçluluk duyuyordum. Çünkü, annemin günah çıkardığı papaz Peder Columba bana, anneme ve babama diğerlerinden daha fazla saygı göster-

mem gerektiğini söylemişti.
Böylece, düğün ziyafeti boyunca Viviane'nin yanında oturdum ve onun Morgause'un sütannesi olduğunu, Morgause'un doğumunda kendi annelerinin öldüğünü ve Viviane'in onu kendi çocuğu gibi emzirdiğini öğrendim. Bu benim için çok etkileyiciydi, çünkü Igraine, yeni kardeşimi sütanneye vermeyi reddederek, onu kendi göğüslerinden besleyince kızmıştım. Uther bunun bir kraliçe için uygun olmadığını söylediğinde onunla aynı görüşteydim; Gtvydion'u Igraine'in göğüslerinde görmekten nefret ediyordum. Sanınm, bunu söylemekten utan-sam da, onu kıskanıyordum.
"Senin ve Igraine'in annesi bir kraliçe miydi, o zaman?" Kuzey'in kraliçelerinden biri gibi veya en az Igraine kadar gösterişli bir şekilde giyinmişti.
"Hayır Morgaine, o bir kraliçe değildi, ama büyük bir rahibeydi, Gölün Leydisi'ydi; onun yerine şimdi Avalon'un Leydisi benim. Bir gün, belki sen de bir rahibe olursun. Sen de eski kanı taşıyorsun ve belki de Görme Gücü 'ne sahipsindir."
"Görme Gücü nedir?"
Kaşlarını çattı. "Igraine sana anlatmadı mı? Söyle bana Morgaine, başkalarının göremediği şeyleri gördüğün oluyor mu?"
"Her zaman," dedim, bu hanımın benimle ilgili her şeyi anladığını fark ederek. "Ancak Peder Co-lumba bunun şeytan işi olduğunu söylüyor. An-nemse bu konuda sessiz kalmamı, asla kimseye, kendisine bile anlatmamamı, çünkü böyle şeylerin

bir Hristiyan sarayı için uygun olmadığım ve eğer Uther bunları öğrenirse, onun beni manastıra yollayacağını söylüyor. Manastıra giderek siyahlar giymeyi ve bir daha asla gülmemeyi istediğimi sanmıyorum."
Viviane öyle bir sözcük kullandı ki, bunu söylediğim zaman bakıcılarım ağzımı, mutfakta çalışanların yerleri ovmak için kullandığı sert sabunla yıkamıştı. "Beni dinle, Morgaine. Böyle şeyleri, Peder Columba'ya asla anlatmamak konusunda annen haklı..."
"Ama bir rahibe yalan söylersem, Tann bana kızar. "
O kötü sözcüğü yine söyledi. "Dinle, sevgili çocuğum; eğer ona yalan söylersen rahip sana kızar, ama kızanın Tann olduğunu söyler. Ancak, Yüce Yaratıcı'nın genç insanlara kızmanın dışında başka yapacak daha iyi şeyleri vardır ve bu senin vicdanını ilgilendiren bir konudur. Güven bana, Morgaine; söylemek zorunda olduğun şeylerin dışında Peder Columba'ya asla bir şey anlatma, ancak Görme Gücü 'nün sana söylediği her şeye inan, çünkü o sana Tannça'dan geliyor."
"Tanrinm annesi Bakire Meryem ile Tanrıça aynı mı?"
Kaşlarını çattı. "Bütün Taunlar bir Tann'dır ve bütün Tanrıçalar bir Tannça 'dır. Eğer onu Meryem olarak çağırırsan Büyük Tannça sana kızmaz, çünkü o iyidir ve insanları sever. Dinle canım, bunlar bir ziyafette konuşulacak şeyler değil. Uther ne

söylerse söylesin, sana yemin ederim ki, bu bedende can ve nefes olduğu sürece manastıra

gitmeyeceksin. Şimdi artık Görme Gücü 'ne sahip olduğunu biliyorum. Seni Avalon'a götürmek için eğer mecbur kalırsam Yer'i ve Gök'ü yerinden oynatırım. Bu aramızda bir sır olarak kalabilir mi, Morgaine? Bana söz verir misin?"
"Söz veriyorum," dedim. Eğilip yanağımı öptü.
"Dinle, arpçılar dans için çalmaya başlıyorlar. Morgause mavi elbisesi içinde ne kadar güzel, değil mi?"

Uther Pendragon'un Caerleon'dakı hükümdarlığının yedinci yılında, bir bahar günü, Avalon'un rahibesi ve Golün Leydısı Vıvıane, büyülü aynasına bakmak için alacakaranlıkta dışarı çıktı
Kendisinin rahibesi olduğu inanç sistemi Druıd-lerden daha eski olmasına rağmen, o Druıd inancının büyük öğretilerinden birini paylaşıyordu Ev-ren'ı yaratan büyük güçlere, insan eliyle yapılmış bir mekanda gerektiği gibi ibadet edilemez, ya da insan yapımı herhangi bir şey sonsuzluğu içine alamazdı Bu yüzden Leydı'nın aynası ne bronz ne de gümüştü
Arkasında, yüzyıllarca önce Atlantıs'ten gelen, Işıldayanlar tarafından yapılmış kadım Güneş Tapı-nağı'nın gri taş duvarları yükseliyordu Önünde uzanan, dalgalanan sazlıklarla çevrili büyük gol, sis tarafından kuşatılmıştı ve açık günlerde bile artık Avalon topraklarının karşısında kalıyordu Ancak büyük golün ötesinde adalar ve başka goller uzanıyordu ve bunların tümüne Yaz Ülkesi deniliyordu Toprakları daha çok suyun altında ıslak veya tuzlu bataklıklar halindeydi, ancak yazın en sıcak zama-

nında havuzlar ve bazı acı sulu goller güneşte kuruduğunda, yabam bitkiler ve otlarla kaplı bereketli odaklar ortaya çıkıyordu
Aslında, buradaki iç deniz yıldan yıla gen çekilerek yerim kuru topraklara bırakıyordu, bir gün buralar bereketli arazilere dönüşecekti ama Ava-lon'da değil Avalon artık sonsuza kadar sisle kuşatılarak, inananların dışında herkesten gizlenmişti, Hrıstıyan keşişlerin Cam Şehir dedikleri manastıra hacca gelen insanlar için, Güneş Tapınağı görünmezdi, çünkü başka, tuhaf bir dünyada bulunuyordu Vıvıane, Görme Gücü'nü yönlendirdiğinde orada inşa ettikleri kiliseyi görebiliyordu
Bildiği kadarıyla kilise uzun suredir oradaydı, ama onun topraklarına adım atmamıştı Merlın'ın kendisine söylediğine göre -Merlın'e inanırdı- asırlar önce güneyden küçük bir grup rahip yanlarında Nasıralı peygamberleri ile birlikte eğitim için gelmişler, öykünün aktardığına göre isa'nın kendisi, bir zamanlar Güneş Tapınağı'nın yükseldiği, Druıd-lerın yaşadığı bu yerde yetiştirilmiş ve onların butun bilgeliklerini oğrenmışü Öyküye göre, yıllar sonra, Britanya'nın kendisinden de eski olan Kurban Edilen Tanrı Gızemı'nı yaşamında gerçekleştiren Isa kurban edildiğinde, onun yakınlarından biri buraya gen döner ve Kutsal Tepe'de asasını toprağa saplar, asa çiçek açan dikenli bir ağaca dönüşür, hatta diğer dikenli ağaçlar gibi yalnızca yaz ortasında değil, kış karının derinliklerinde bile çiçek açmayı sürdürür Ve Druıdler kendilerinin de tanıdıkları

ve sevdikleri bu şefkatli peygamberin anısına, Arı-mathealı Yusufun Kutsal Ada'nın topraklarında, kendi tanrıları için bir kilise ve manastır inşa etmesine razı oldular, çünkü butun Tanrılar birdi
Fakat bu çok önceydi Bir sure Hrıstıyanlar ve Druıdler yan yana yaşadı ve Bır'e birlikte ibadet etti Fakat sonra adaya Romalılar geldi Yerel tanrılara karşı hoşgörülü davrandıkları herkesçe bilinmesine rağmen, kutsal ormanlarını keserek ve yakarak Druıdlere karşı acımasız davrandılar Druıdlerın insan kurban ettiğine dair yalanlar uydurdular Druıdlerın asıl suçu, hiç kuşkusuz, insanları Roma yasalarını ve Roma barışını kabul etmemeye teşvik etmeleriydi Daha sonra okullarının son değerli sığınağını korumak için tek bir büyük Druıd büyüsü ile dünyadaki son büyük değişikliği yaptılar, bu değişiklik Avalon Adası'nı insanların dünyasından ayırdı Artık, orada yetiştirilmiş ınısıyelerın ya da kendilerine golden geçen gizli yollar gösterilmiş kişilerin dışında, Avalon kendisini gizleyen sisin içinde saklanıyordu Aşiret insanları adanın orada olduğunu biliyorlar ve ibadetlerini orada yapıyorlardı Savaş alanında bazı hayaller gördüğünü ilen sürerek, ordularının tümünün dinini değiştiren Constantıne zamanından ben Hrıstıyan olan Romalılar, Druıdlerın kendi isa'ları tarafından ortadan kaldırıldığına inanıyorlar, kalan bazı Druıdlerın

gizlenmiş topraklarda yaşadıklarını ve kendi kadım bilgeliklerini başkalarına aktardıklarını bilmiyorlardı Vıvıane Avalon'un Yüce Rahibesi olduğu için sa-

hıp olduğu ıkı misli Görme Gücü ile eğer isterse görebiliyordu istediği zaman, Kutsal Inısıyasyon Da-ğı'nın üzerinde en tepeye inşa ettikleri Tor'u görebiliyordu, kadım görevi şeytanların aşağılık dünyasını denetim altında tutmak olan, Yahudi meleklerinden Mıkaıl'e adanmış bir kule Bu, kutsal şeylere edilmiş bir küfür olarak Vıvıane'ı şimdi bile sarsıyordu, ama kulenin artık kendi dünyalarında olmadığı düşüncesiyle avunuyordu Dar kafalı Hrıstıyan-lar büyük ve eski Tanrıları şeytanlar olarak düşünmek istiyorlarsa, bunda kaybeden Hrıstıyanlar olacaktı Hrıstıyanlar onun hakkında ne düşünürse duşunsun Tanrıça yaşıyordu Düşüncelerini, hilal hâlâ gökyüzünde iken büyülü aynasına bakma işine geri dondurdu
Mükemmel bir şekilde görmek için hâlâ yeterince ışık olmasına karşın, küçük, parlak alevli bir lamba taşıyordu yanında Sazlıklara ve tuzlu bataklığa arkasını donup, sazlık sahil boyunca yavaşça tırmanarak, uzak geçmişte evlerini Gol'un sınırına yapan insanlardan kalma eski, çürümüş direklerin yanından geçerek, patika boyunca içenlere doğru yuru-du
Karanlıkta gittikçe daha çok görünür hale gelen küçük lambası parıl dadı, ağaçların üzerinde ancak görülebilen yeni ayın ince, kusursuz hilali, hanımın boynundaki gümüş burma gerdanlık gibi parladı Eski tören yolu boyunca ilerleyerek olağanüstü derecede eski ve dik duran taşların arasında pırıl pırıl uzanan ayna havuza gelinceye kadar, hâlâ güçlü ve

sağlam olmasına rağmen artık genç bir kadın olmadığından, yavaş yavaş çıktı.
Ay ışığını yansıtan su berraktı ve Viviane üzerine eğildiğinden elindeki küçücük lambanın alevini yansıttı. Eğildi, elini suya daldırdı ve içti, insan yapımı herhangi bir eşyayı havuza sokmak yasaktı; ancak suyun yukarıdaki pınardan kaynayarak çıktığı yerde hacılar şişe ve sürahilerle gelip akan sudan alabildikleri kadarını götürebiliyorlardı. Suyun temiz metalik tadını aldı ve her zamanki gibi korkuyla karışan saygının kıpırtısını hissetti; bu pınar dünyanın başlangıcından bu yana akıyordu, bütün insanlara açık, cömert ve büyülü, sonsuza kadar akmaya devam edecekti. Bunun gibi bir kaynak Büyük Tanrıça'nın bir armağanıydı kuşkusuz; suyu içerken dizlerinin üstüne oturan Viviane, yüzünü gökyüzündeki ince hilale kaldırdı.
Bakireler Evi'nin çömezi olarak buraya ilk kez geldiğinde farkına vardığı korku ve hayranlık yeniden canlandıktan sonra, işine geri döndü. Lambasını, ayna havuzunun kenarına yakın düz bir kayanın üzerine koydu; böylece, hilal gibi lambanın ışığı da suda yansıyacaktı. Şimdi dört element bir aradaydı; lambasında-ki ateşin, içtiği suyun, üzerinde durduğu toprağın ve havanın güçlerini çağırdığında bu çağrı esnasında, her zaman olduğu gibi, başıboş bir rüzgârın suyun yüzeyini hafifçe dalgalandırdığını gördü.
Bir an için derin düşünceye dalarak oturdu. Sonunda büyülü aynaya danışacağı soruyu kendi içinde belirledi.

r

Britanya ne durumda? Kız kardeşim ve onun doğuştan rahibe kızı ve Britanya'nın umudu olan oğlu ne durumda?
Rüzgâr ayna havuzunun yüzeyini karıştırırken bir an için yalnızca karmaşık görüntülerin aktığım gördü. Bu görüntüler zihninin içinde mi yoksa havuzun kıpırdayan yüzeyinde miydi? Kıpırtılı suyla bu-lanıklaşan kısa savaş görüntüleri yakaladı. Uther'in ejder sancağını ve onun yanında savaşan kendi Aşiret adamlarını gördü. Kaftanlı ve taçlı Igraine'i sanki canlıymış gibi gördü ve sonra birdenbire Morga-ine'in ağladığını gördü ve yüreği daha hızlı çarpmaya başladı. Bir saniye içinde ve Görme Gücü'nün dehşete düşüren ani ışıltısında sarışın çocuğun kendinden geçmiş ve kıpırtısız bir halde -ölü ya da diri- yattığını gördü.
Sonra ay sisin ötesinde gözden kayboldu ve görüntü gitti; ne kadar çabalasa da Viviane uydurma görüntülerden başka hiçbir şey toparlayamadı. Mor-gause ikinci oğlunu taşıyordu, Lot ve Uther büyük bir salonda bir aşağı bir yukarı yürüyor, kızgın sözlerle birbirlerine bağırıyorlardı. Bir de yaralanmış ve ölmekte olan çocuğun akıl karıştıran anısı... Ancak bütün bunlar olmuş muydu, yoksa henüz gerçekleşmemiş şeyler için yalnızca bir uyarı mıydı?

Viviane dudağını ısırarak eğildi ve lambasını aldı. Lambanın saf yağından geri kalan birkaç damlayı havuza döktü; Görme Gücü için yakılmış olan yağ asla dünyevi işler için kullanılmamalıydı; karanlığın içinde, tören yolu boyunca hızla yürüyerek rahibe-

lerin yaşadıkları yere gitti.
Oraya ulaşır ulaşmaz hizmetindeki kadını çağırdı.
"İlk şafakta yola çıkmak üzere her şeyi hazırla," dedi. "Çömezimi, dolunayda hizmet etmesi için hazırla, çünkü ay bir gün daha büyümeden Caerle-on'da olmalıyım. Merlin'e haber gönder."

10
Genellikle sabah erken saatlerde yolculuk yapıyor, gün ortasında dinleniyor ve akşam üzeri yine yola devam ediyorlardı. O sıralarda ülkede barış hüküm sürüyordu; savaş uzakta, doğudaydı. Ancak Kuzeylilerin veya Saksonların başıboş çapulcu gruplarının köylere veya ıssız bölgelerdeki çiftliklere saldırdığı biliniyordu. Silahlı adamlar tarafından korunmadıkları sürece yolcular da dikkatle ilerliyor ve kimseye güvenmiyorlardı.
Viviane, kısmen Uther'in sarayını kadınlara, çocuklara ve savaşamayacak olanlara terk edilmiş olarak bulacağını düşünmüştü, ancak uzaktan ejder sancağının dalgalandığını gördü; bu Kral'ın sarayda olduğu anlamına geliyordu. Dudakları gerildi, Ut-her, Kutsal Ada'nın Druidlerini ne seviyor ne de onlara güveniyordu. Adada yetişmiş liderlerin içinde en iyisi olduğu için sevmediği bu adamı tahta oturtmuştu ve şimdi şu ya da bu şekilde onunla birlikte çalışmak zorundaydı.
En azından, kendisini Hristiyanlığa adamış, öbür dinleri tümüyle ortadan kaldırmayı görev edinen biri değildi. Dindar bir yobazdansa inançsız birinin

Yüce Kral olması daha iyi, diye düşündü.
Uther'in sarayında en son bulunduğundan bu ya
na berkitilmiş duvarlar daha da yükseltilmişti, duva
rın üstündeki nöbetçiler beraberindeki insanların
kimliklerini sordu. Adamlarına unvanlarından hiçbi
rini kullanmamalarını ve sadece Kraliçe'nin kız kar
deşinin geldiğini söylemelerini emretti. Kendisine
Avalon Leydisi olarak saygı gösterilmesini bekleme
nin zamanı değildi; şu anki görevi çok daha acildi.
Etrafı çevrili çimenlik araziden ve sarayın etrafın
daki karmakarışık hisardan geçirildiler. Bir yerlerde
örsünü döven bir silah ustasının, ya da demircinin
sesini duyabiliyordu. Kaba deri tunikler giymiş bazı
,! çoban kadınlar koyunları gece için içeri alıyordu.
, ' Bütün bu hazırlıkların bir kuşatma için yapıldığını
" anlayan Viviane, hafifçe kaşlarını kaldırdı.
;> Birkaç yıl önce Tintagel'de Igraine kendisini kar-
•J şılamak için avluya koşmuştu. Şimdi ciddi yüzlü,
i' pahalı giysiler giyinmiş tek kollu bir kâhya -kuşku-
Kj" süz Uther'in hizmetindeki gazilerden biriydi- kendi-
sini ciddi bir şekilde selamladı ve üst kattaki bir daireye yönlendirdi. "Üzgünüm Leydi," dedi. "Burada çok fazla yerimiz yok. Bu odayı Kraliçe'nin yardımcısı ile paylaşmanız gerekiyor." "Bu benim için bir onurdur," dedi ciddi bir sesle. "Size bir hizmetçi yollayacağım. İstediğiniz her şeyi ona söylemeniz yeterli."
["Bütün istediğim yıkanmak için biraz su ve kız
kardeşimi ne zaman göreceğimi bilmek," dedi Viviane.

"Leydi, eminiz Kraliçe en uygun zamanda sizi kabul edecektir..."
"Yani Uther ülkeyi Romalı imparatorlar gibi mi yönetiyor? Beni dinle adam, ben Avalon Leydisi'yirn /e bekletilmeye alışık değilim. Ama Igraine bu kadar yüksek bir mevkiye yükselmişse bana mümkün olduğu kadar çabuk Leydi Morgause'u yollamanızı rica ediyorum."
Tek kollu asker geri çekildi, ancak tekrar konuştuğunda sesi daha az resmi ve daha insancıldı.
"Leydi, Kraliçe'nin sizi hemen kabul etmek isteyeceğinden eminim, ancak tehlikeli ve sorunlu bir zamanda geldiniz. Genç prens Gwydion bu sabah, hiç kimsenin binmesine izin vermeyeceği bir ata bindi ve düştü; Kraliçe bir an için bile onun yanından ayrılmıyor."
"Tanrıça hakkı için! Öyleyse çok geç geldim," diye kendi kendine fısıldadı. Yüksek sesle "Beni hemen onların yanına götür. Her türlü şifa sanatında ustayım ve burada olduğumu bilse, Igraine'in beni hemen çağırtacağından kuşkum yok," dedi.
Adam başını eğip, "Bu taraftan Leydi," dedi.
Onu izlerken Viviane, pelerinini ve at sürerken giydiği erkek pantolonunu çıkarmaya bile zamanı olmadığını fark etti. Kendisini Avalon'un tüm zerafetiyle sunmayı düşünmüştü. Ama, bu çok daha önemliydi.
Kahya kapının dışında durdu. "Kraliçeyi rahatsız etmek benim başıma mal olur, kendisine yiyecek ve içecek getirilmesine bile izin vermiyor..."

Vıvıane ağır kapıyı itti ve odaya girdi Olum sessizliği, tekinsiz bir olum odası gibiydi bu Igraıne, solgun ve bitkin, başındaki örtüsü kırış kırış, yatağın yanında taştan bir heykel gibi diz çökmüştü Siyah giysili bir rahip kıpırdamadan duruyor, içinden dualar mırıldanıyordu Yavaşça hareket etmesine rağmen Igraıne onu ısıttı
"Nasıl cesaret edersiniz " Öfkeyle fısıldamaya başlamışken birden bire sustu "Vıvıane1 Sem bana Tanrı yollamış olmalı1"
"Bana ihtiyacın olabileceği konusunda uyarıl-dım," dedi Vıvıane Büyülü görüntülerden söz etmenin zamanı değildi şimdi "Hayır, Igraıne, ağlayarak iyi bir şey yapmıyorsun," diye ekledi "Ona bakmama ve durumun ne kadar ciddi olduğunu görmeme izm ver"
"Kralın doktoru "
"Muhtemelen keçi bokundan iksirler hazırlamaktan başka bir şeyden haberi olmayan yaşlı bir aptaldır," dedi Vıvıane soğukça "Sen kundakta iken ben bu tur yaraları lyileştırıyordum, Igraıne Çocuğu görmeme izin ver''
Uther'ın oğlunu yalnızca bir kez kısa bir an görmüştü, uç yaşlarındaydı ve sarışın, mavi gözlü, yeni yürümeye başlamış herhangi bir çocuk gibiydi Şimdi yaşına göre uzun ve inceydi, ama kasları güçlü olan kolları ve bacakları her hareketli oğlan çocuğu gibi, yaban gulu ve böğürtlen çalısı çızıklerıy-le doluydu Örtülen bir kenara çekti ve çocuğun bedenında-

ki mor çürükleri gördü
''Hiç kan tukurdu mu'"
"Bir damla bile tukurmedı Ağzındaki kan düşen dişinden, zaten sallanıyordu"
Vıvıane gerçekten de berelenmiş dudağı ve ağzının içindeki fazladan boşluğu görebiliyordu Asıl ciddi olan çürük şakağındaydı Vıvıane bir an için gerçekten korkuyu tattı Butun planlan bununla sona mı erecekti' Küçük parmaklarını çocuğun başında gezdirdi Yarasına dokunduğunda çocuğun ırkıldığını görebiliyordu, bu da olabilecek en iyi işaretti Kafatasının içinde kanama olsaydı eğer, bu saate kadar o kadar derin bir komada olurdu ki, hiçbir acının ona ulaşması mümkün olmazdı Aşağı uzanıp çocuğun kalçasını çok sert bir şekilde çımdıkledı, çocuk uykusunda inledi
Igraıne karşı çıktı "Onun canını yakıyorsun1"

"Hayır," dedi Vıvıane, "yaşayacak mı, ölecek mı anlamaya çalışıyorum Bana man, yaşayacak" Yanağına çok yumuşak bir tokat attı ve oğlan bir anlığına gözlerini açtı "Bana bir mum getir," dedi ve mumu yavaşça çocuğun görüş alanından geçirdi Gözlen acı dolu bir iniltiyle bir kez daha kapanmadan önce mumu bir an için izledi
Vıvıane yanından kalktı "Onun sükunet için de tutulmasını sağla, bir ıkı gün yemesi için su ve çorbanın dışında hiçbir şey, katı hiçbir şey verme Ekmeğini şarapla ıslatma, yalnızca çorba veya sütle ıslat Uç gün içinde sağa sola koşturuyor olacak "

"Nereden biliyorsunuz?" diye ısrarla sordu rahip.
"Çünkü şifa konusunda eğitildim. Nasıl olduğunu sanıyorsunuz?"
"Siz Cadılar Adası'ndan gelen bir büyücü değil misiniz?"
Viviane usulca güldü. "Asla, peder. Ben de sizin gibi hayatını kutsal şeylerin eğitimini alarak geçiren bir kadınım. Tanrı bana şifa konusunda ustalık vermeyi uygun gördü." Onların jargonunu onlara karşı kullanabilir, yansıtabilirdi; Rahip bilmese bile o, ikisinin de taptığı Tanrı'nın herhangi bir rahipten daha büyük ve daha az bağnaz olduğunu biliyordu.
"Igraine, seninle konuşmalıyım, benimle gel."
"Tekrar uyandığında burada olmalıyım, beni isteyecektir."
"Saçmalık, bakıcısını çağır. Bu çok önemli bir konu!"
Igraine ona öfkeyle baktı. Kadınlardan birini yollayarak "Isotta'yı onun yanına getir," dedi kızgın bir bakışla ve Viviane'i salona kadar izledi.
"Igraine, bu nasıl oldu?"
"Emin değilim. Babasının aygırına bindiğini söylediler. Kafam karışık. Tek bildiğim onu bir ölü gibi buraya taşıdıkları."
"Onun ölmemiş olması yalnızca senin şanslı olmandan," dedi Viviane dobra dobra. "Uther tek oğlunun hayatını böyle mi koruyor?"
"Viviane, beni azarlama. Ona başka çocuklar vermeye çalıştım," dedi Igraine. Sesi titriyordu. "Ama sanırım zina yaptığım için cezalandırılıyorum ve bu

yüzden Uther'e bir oğlan daha veremiyorum."
"Delirdin mi, Igraine?" diye patladı Viviane, sonra kendini durdurdu. Hasta çocuğunun yatağı başında, şaşkına dönmüş kız kardeşini azarlamak adil bir davranış değildi. "Buraya geldim, çünkü seninle veya çocuğunla ilgili bir tehlike olduğunu önceden gördüm. Fakat bunu daha sonra konuşuruz. Kadınlarını çağır, temiz bir elbise giy, en son ne zaman birşeyler yedin?" diye sordu kurnazca. "Hatırlayamıyorum. Sanırım dün gece biraz ekmek ve şarap yedim."
"Öyleyse kadınlarını çağır ve orucunu boz," dedi Viviane sabırsızca. "Yolculuğun tozu hâlâ üzerimde. İzin ver yolculuğun kirinden arınayım ve bir hanıma uygun bir şekilde giyineyim; sonra konuşuruz."
"Bana kızgın mısın, Viviane?"
Viviane onun omzuna hafifçe vurdu. "Eğer bu öf-keyse, öfkem yazgının bu şekilde yenilgiye uğruyor gibi oluşuna; bu da benim aptallığım yüzünden böyle. Git ve giyin Igraine ve birşeyler ye. Bu kez çocuğa hiçbir zarar gelmedi."
Odasında ateş yakılmıştı ve ateşin karşısında küçük bir taburede olağandan küçük bir kız gördü, öyle siyah ve sade bir elbise giymişti ki, bir an için onun hizmetçi kızlardan biri olduğunu düşündü. Sonra, sade elbisenin en iyi kumaştan yapıldığını, başındaki örtüsünün işlenmiş ketenden olduğunu gördü ve Igraine'in kızını tanıdı.
"Morgaine," dedi ve onu öptü. Kız neredeyse Vi-viane'in boyuna yetişmişti. "Hey, senin bir çocuk

olduğunu düşündüm, ama sen nerede ise bir kadın olmuşsun."
"Geldiğini duydum teyze ve seni karşılamaya geldim, fakat hemen kardeşimin yanına gittiğini söylediler. O

nasıl, Leydi?"
"Kötü yaralanmış ve hırpalanmış, fakat dinlenme dışında hiçbir tedaviye gerek kalmadan iyi olacak," dedi Viviane. "Uyandığında, doktorları ve onların aptal iksirlerini çocuktan uzak tutmaları için Igraine ve Uther'i bir şekilde ikna etmeliyim; onu kusturur-larsa durumu kötüleşir. Annenin ağzından ağlama ve inlemeden başka bir şey alamadım. Bunun nasıl olduğunu sen bana söyleyebilir misin? Bir çocuğa adam gibi göz kulak olabilecek biri yok mu burada?"
Morgaine küçük parmaklarını birbirine doladı. "Nasıl olduğundan emin değilim. Kardeşim cesur bir çocuk ve her zaman kendisi için fazla hızlı ve güçlü atlara binmek istiyor. Ama Uther ata yalnızca bir seyis gözetiminde binmesi konusunda emirler vermişti. O gün midillisi sakatlanmışü, başka bir at istedi; fakat Uther'in aygırını nasıl dışarı çıkardığını kimse bilmiyor. Bütün seyisler onun Gökgürültü-sü'nün yanına yaklaşmasının yasak olduğunu biliyorlar, hiç kimse onu görmemiş. Uther, buna izin veren seyisi asacağına yemin etti, ancak sanırım o seyis kendisi ile Uther'in arasına çoktan nehri koymuştur. Birisi aygırın yoluna bir damızlık kısrağı sa-lıncaya kadar Gwydion'un Gökgürültüsü'nün sırtına dikenli çalılıklardaki bir koyun gibi yapışmış oldu-

ğunu görmüşler; kısrağı kimin saldığını da bulamadık. Tabii ki aygır kısrağın peşinde yoldan çıkmış ve kardeşim göz açıp kapayıncaya dek aygırın sırtından düşmüş!" Küçük, esmer, sade yüzü titredi.
"Gerçekten yaşayacak mı?"
"Gerçekten yaşayacak."
"Uther'e haber veren oldu mu? Annem ve peder onun hasta odasında işe yarayamayacağını söylediler,"
"Kuşkusuz Igraine bununla ilgilenecektir."
"Hiç kuşkusuz," dedi Morgaine ve yüzündeki alaycı gülümseme Viviane'i şaşırttı. Morgaine'in Ut-her'i hiç sevmediği ortadaydı ve kocasını sevdiği için annesini de pek sevmiyordu.
Yine de, oğlunun hayatı ile ilgili Uther'e haber verilmesi gerektiğini hatırlayacak kadar da insaflıydı. Bu sıradan bir genç kız değildi.
"Şimdi kaç yaşındasın, Morgaine? Yıllar çok hızlı geçiyor. Yaşlandığım için, artık anımsamıyorum."
"Yaz Ortası'nda on bir olacağım."
Bir rahibe olarak yetiştirilmek için yeterince büyük, diye düşündü Viviane. Kendisine bakınca üzerinde hâlâ yolculuğun kirini taşıyan elbiselerin olduğunu fark etti.
"Morgaine, hizmetçiye yıkanmam için su getirmesini söyler ve Kral ile Kraliçe'nin karşısına çıkmak için uygun bir şekilde giyinmeme yardım edecek birini yollar mısın?"
"Su getirdim, ateşin yanındaki kazanda," dedi Morgaine, sonra durakladı ve utanarak "Sizinle ken-

dim ilgilenmekten onur duyacağım, Leydi," dedi.
"Eğer istersen." Viviane Morgaine'in dış giysilerini çıkarmasına ve yıkanmasına yardım etmesine izin verdi. Heybeleri de gelmişti. Yeşil bir elbise giydi. Morgaine, hayran parmaklarla kumaşa dokundu.
"Bu yeşil boya çok iyi. Bizim kadınlarımız bunun kadar iyi bir yeşil yapamıyorlar; bunu yapmak için ne kullandınız?"
"Yalnızca çivitotu."
"Onun sadece mavi renk yaptığım sanırdım."
"Hayır. Bu farklı bir şekilde hazırlanıyor, kaynatılarak sabitleniyor; boyalar hakkında seninle daha sonra konuşuruz, bitki ilmiyle ilgileniyorsan," dedi Viviane. "Şimdi zihnimizde başka konular var. Söyle bana, kardeşin kuralları hep böyle çiğniyor mu?"
"Pek değil. Güçlü ve dayanıklı, ama genellikle yeterince uslu," dedi. "Bir defasında çok küçük bir midilli sürüyor diye kendisiyle alay eden birine, bir savaşçı olduğunu, bir askerin ilk görevinin emirlere uymak olduğunu ve babasının kendi gücünün üstünde bir ata binmesini yasakladığını söyledi. Bu yüzden Gökgürültüsü'ne nasıl bindiğini anlayamıyorum. Ancak yine de, yaralanmamış olacaktı, eğer..."
Viviane başıyla onayladı. "O kısrağı kimin ne amaçla saldığını merak ediyorum."
Buradaki imayı anlayan Morgaine'in gözleri kocaman açıldı. Onu izleyen Viviane "Düşün. Ölümden döndüğü böyle başka olaylar var mı hiç, Morgaine?"

dedi.
Morgaine çekinerek "Yaz hastalığına yakalanmıştı, ama geçen yıl bütün çocuklar hastalanmıştı. Ut-her çoban çocuklarla oynamasına izin verilmemesi gerektiğini söyledi. Hastalığı onlardan kaptı. Sanırım dördü öldü. Bir de bir ara zehirlenmişti."
"Zehirlendi mi?"
"Isotta -ki ona tümüyle güvenirim- çorbasına yalnızca sağlığa yararlı bitkiler koyduğuna yemin etti. Sanki yulaf lapasının içine ölümüne zehirli bir mantar atılmış gibi hastalandı. Peki bu nasıl olabilir? O sağlıklı olanları zehirli olanlardan ayırmayı biliyor ve henüz yaşlı değil, gözleri de iyi görüyor." Mor-gaine'in gözleri yine büyüdü. "Leydi Viviane, kardeşimin hayatına kasteden insanlar olduğunu mu düşünüyorsunuz?"
Viviane kızı yanına çekti. "Buraya geldim, çünkü bu konuda bir uyarı aldım. Tehlikenin nereden geldiğini henüz soruşturmadım; zamanım yoktu. Hâlâ Görme Gücü'ne sahip misin, Morgaine? Seninle son konuştuğumuzda demiştin ki..."
Kızın yüzü kızardı ve yere, ayakkabılarına baktı. "Bana bu konuda konuşmamamı emretmiştiniz, Ig-raine de düşüncelerimi hayallere değil gerçek şeylere çevirmemi söylüyor, ben de denedim..."
"Igraine şu noktaya kadar haklı; bu konular hakkında bir kez doğanlarla yararsız konuşmalar yapmamalısın," dedi Viviane. "Ancak benimle bu konuları her zaman rahatça konuşabilirsin. Sana söz veriyorum. Benim Görme Gücü'm bana ancak Kutsal

Ada'nın güvenliği ve Avalon'un sürekliliği ile ilgili konuları gösterebilir, ancak Uther'in oğlu senin öz annenin oğlu. Bu bağ sayesinde Görme Gücü'nün onu bulacak ve onu öldürmeye çalışanın kim olduğunu bize söylemeyi başaracak. Uther'in yeterince düşmanı olduğunu bütün Tanrılar biliyor."
"Fakat Görme Gücü'nü nasıl kullanacağımı bilmiyorum."
"Eğer istersen ben sana gösteririm."
Kız ona baktı, yüzü korkudan kasılmıştı. "Uther sarayında büyüyü yasakladı."
Viviane yavaşça "Uther benim efendim değil," dedi, "ve hiç kimse bir başkasının vicdanını yönetemez. Yine de birisinin senin kardeşinin hayatına son vermek mi istediğini, yoksa bunun kötü şanstan mı ibaret olduğunu öğrenmeye çalışmak sence Tanrı'ya karşı gelmek midir?"
Morgaine kararsız bir şekilde "Hayır, bunun kötü olduğunu düşünmüyorum," dedi. Sustu, yutkundu ve sonunda "Senin de beni yanlış bir şeye yönlendireceğini düşünmüyorum, Teyze," dedi.
Ani bir acı Viviane'in yüreğini kavradı. Bu güveni kazanmak için ne yapmıştı? Bu küçük, ağırbaşlı kızın kendi kızı olmasını bütün kalbiyle diledi. Kutsal Ada'ya borçlu olduğu ve asla doğurmayı başaramadığı kızı. Neredeyse sağ çıkamadığı o gecikmiş doğumla kendini tehlikeye atmış olmasına rağmen, sadece oğlan doğurmuştu. Burada ise, Tanrıça kendisine varisini göndermişti; Görme Gücü'ne sahip bir kadın akraba; üstelik kız ona tam bir güvenle

bakıyordu. Bir an için konuşamadı.
Bu kıza karşı da katı ve kararlı davranmaya hazırlıklı mıyım? Onu hiç merhamet göstermeden eğitebilir miyim, yoksa ona duyduğum sevgi, bir Yüce Rahibe'yi yetiştirmek için gerekenden daha az mı katı yapar benü
Hiçbir şekilde hak etmediğim sevgisini onu Tann-ça'nın ayağına götürmek için kullanabilir miyim?
Ancak yılların disipliniyle, sesi berrak ve mükemmel bir kararlılığa kavuşuncaya kadar bekledi. "Öyle olsun, o zaman bana gümüş veya bronz bir leğen getir, kumla ovulmuş ve mükemmel bir şekilde temizlenmiş olsun; onu taze yağmur suyuyla doldur, kuyudan alınmış suyla değil. Leğeni doldurduktan sonra hiçbir kadın ya da erkekle konuşmadığından emin ol."
Sonunda Morgaine geri dönünceye kadar ateşin yanında oturup sakinleşmiş bir halde bekledi.
"Kendim ovmak zorunda kaldım," dedi, fakat uzattığı leğen pırıl pırıl parlıyordu; ağzına kadar temiz suyla doluydu.
"Şimdi saçlarını çöz, Morgaine."
Kız ona merakla baktı, ancak Viviane ağır ve katı bir sesle "Soru yok," dedi.

Morgaine kemik saç tokasını çıkardı, uzun, siyah, kalın ve dümdüz saçlan omuzlarına döküldü.
"Şimdi, eğer bir mücevher takıyorsan, onu çıkar ve oraya koy, leğene yakın olmayacak şekilde."
Morgaine parmağındaki iki küçük yaldızlı yüzüğü çekip çıkardı ve elbisesini tutan broşu açtı. Tutan

bir iğne olmayınca elbisesi omuzlarına düştü, bir açıklamada bulunmadan Viviane elbisesini çekerek çıkarmasına yardım etti. Böylece sadece iç elbisesiyle kaldı. Sonra Viviane boynunda taşıdığı küçük bir keseyi açtı ve odaya tatlıca bir küf kokusu yayan ezilmiş bitkilerden küçük bir tutam çıkardı.
Kalın ve doğal bir sesle, "Suyun içine bak, Mor-gaine. Zihnini mükemmel bir sükûnete kavuştur ve bana ne gördüğünü söyle," demeden önce suyun içine birkaç tahıl tanesi attı.
Morgaine geldi, su dolu leğenin önünde diz çöktü, suyun berrak yüzeyine dikkatle baktı. Oda çok sessizdi. Öyle durgundu ki, Viviane dışarıdaki bir böceğin cıvıltısını duyabiliyordu. Sonra Morgaine, odaklanmamış, gelişigüzel bir sesle konuştu: "Bir tekne görüyorum. Siyah bir örtüyle kaplı ve içinde dört kadın var... dört kraliçe, çünkü taç giyiyorlar ve içlerinden biri sensin... yoksa ben miyim?"
Viviane usulca "Avalon'un salı," dedi. "Ne gördüğünü biliyorum." Elini hafifçe suyun üzerinden geçirdi ve daglaların elini izlediğini gördü. "Tekrar bak, Morgaine. Ne gördüğünü bana söyle."
Bu kez sessizlik daha uzun sürdü. Sonunda kız, o tuhaf ses tonuyla "Geyikler görüyorum -büyük bir geyik sürüsü ve aralarında bedeni boyanmış bir adam var- boynuzları onun üstüne yerleştiriyorlar -düştü, onu öldürecekler-" Sesi titredi ve Viviane elini bir kez daha suyun üzerinden geçirdiğinde yüzeyden dalgalar geçti.
"Yeter," diye emretti. "Şimdi kardeşini gör."

Sessizlik; uzayan, uzatılan bir sessizlik. Viviane hareketsiz durmanın gerginliği ile bedeninin kasıldığını hisssetti, ancak eğitiminin getirdiği disiplinle kıpırdamadı. Sonunda Morgaine mırıldandı. "Hâlâ kıpırdamadan yatıyor... fakat nefes alıyor, kısa bir süre sonra kalkacak. Annemi görüyorum... hayır, annem değil, bu Morgause teyzem ve bütün çocukları yanında... dört çocuğu var... ne tuhaf hepsi taç giyiyor... biri daha var, bir hançer tutuyor... Neden bu kadar genç? Onun oğlu mu? Onu öldürecek, onu öldürecek -ah- hayır!" Sesi çığlığa dönüştü. Viviane onun omzuna dokundu.
"Yeter, uyan Morgaine."
Kız uykudan uyanan küçük bir köpek yavrusu gibi başını salladı. "Hiçbir şey gördüm mü?"
Viviane başıyla onayladı. "Bir gün hem görüp hem anımsamayı öğreneceksin," dedi. "Şimdilik bu kadarı yeter."
Şimdi, Uther ve Igraine ile karşılaşmak için gereken şeye sahipti. Bildiği kadarıyla Orkneyli Lot onurlu bir adamdı ve Uther'i desteklemek için yemin etmişti -ama eğer Uther varis bırakmadan ölürse... Morgause şimdiden iki oğlan doğurmuştu ve daha da doğuracağa benzerdi. Morgaine dört tane görmüştü- ve küçük Orkney Krallığı'nın dört prense bakmasının hiçbir yolu yoktu. Kardeşler büyüdüğünde birbirlerinin boğazını sıkacağı benziyordu. Morgause... Viviane içini çekerek Morgause'un büyük hırsını anımsadı. Uther bir varis bırakmadan ölürse, Kraliçe'nin kendi kız kardeşi ile evli olan

Lot'un tahta seçilmesi mantıklı bir seçim olurdu. Önce Lot Yüce Kral olacak ve oğullan da daha küçük krallıkları alacaktı...
Morgause kendini bir çocuğun hayatına son vermeye tenezzül edecek kadar alçaltabilir mff
Viviane kendisinin emzirdiği bir kız için bunları düşünmekten hoşlanmadı. Fakat Morgause ve Lot, ihtirasları ile birlikte!
Belki de, çocuğu mümkün olduğu kadar sık tehlikeye sürüklemek emriyle bir seyise rüşvet vermek ya da Uther'in sarayına kendi adamlarından birini fark ettirmeden yerleştirmek yeterince kolaydı. Çocuğun annesinin sadık nedimesi olan bir bakıcıyı atlatmak çok kolay değildi kuşkusuz; ancak ona kafasını karıştıracak bir ilaç ya da her zamankinden sert bir içki verilmiş olabilirdi; böylece ölümcül bir şey onun dikkatinden kaçabilecekti. Çocuk ne kadar iyi ata binerse binsin, çiftleşme dönemindeki bir kısrağın

kokusunu alan aygırı zaptetmek için altı yaşta sahip olunandan çok daha fazla bir güç gerekirdi. Bütün planlanınız biranda suya düşebilirdi...
Akşam yemeğinde, derebeyleri ve hizmet eden adamlar ekmek ve domuz pastırmalarını salondaki alçak bir masada yerken, Uther'i baş masada yalnız yakaladı. Uther kalktı ve onu nazikçe selamladı.
"Igraine hâlâ oğlunun yanında, baldızım; ona gidip uyuması için yalvardım, ancak çocuk kalkıp kendisini tanıdıktan sonra uyuyacağını söyledi."
"Igraine ile konuştum, Uther."

"Ah, evet söyledi, yaşayacağına dair söz vermişsin. Bu akıllıca mı? Ya bundan sonra ölürse?"
Uther'in yüzü süzgün ve kaygılıydı. Igraine ile evlendiği zamandan daha yaşlı görünmüyordu; saçları çok açık bir renkti, onların beyazlayıp beyazlamadığını kimse göremez, diye düşündü Viviane. Roma tarzına, uygun gösterişli giysiler giymiş ve bir Romalı gibi sinekkaydı tıraş olmuştu. Taç giymemişti, fakat pazularına saf altından iki burma kolluk ve ağır altın bir yakalık takmıştı.'
"Bu defalık ölmeyecek. Baştaki yaralarla ilgili biraz deneyimim var. Ayrıca, bedenindeki yaralar ciğerlerine işlememiş. Bir iki gün içinde sağa sola koşmaya başlayacak."
Uther'in yüzü az buçuk rahatladı. "O kısrağı kimin saldığını bir bulacak olursam... Gökgürültü-sü'ne bindiği için çocuğu bayılıncaya kadar dövmeliyim."
"Bunun bir yararı olmaz. Ataklığının cezasını zaten ödedi ve bunun ona gereken dersi verdiğinden eminim," dedi Viviane. "Ama sen çocuğunu daha iyi korumalısın."
"Gece gündüz başında nöbet tutamam ki." Uther'in yüzü bezgindi. "Savaşlar yüzünden sık sık uzak kalıyorum buradan ve o kadar büyük bir oğlanı bakıcısının önlüğüne bağlayamam ki! Bundan önce de neredeyse onu kaybediyorduk."
"Morgaine anlattı."
"Kötü şans, kötü şans. Bir tek oğlu olan adam daima kötü şansın herhangi bir saldırısının insafına

kalmış bir halde yaşar," dedi Uther. "Fakat nezaket kurallarına uymuyorum, akrabam. Buraya yanıma otur, istersen yemeğimi benimle paylaş. Igraine'in seni çağırtmayı çok istediğini biliyordum, ben de bir haberci yollaması için ona izin vermiştim. Fakat sen hepimizin düşündüğünden çok daha çabuk geldin. Öyleyse, Kutsal Adalar'ın cadılarının uçabildiği doğru mu?"
Viviane kıkırdadı. "Bunu yapabilmeyi isterdim! İki çift iyi ayakkabımı çamurda mahvetmemiş olurdum böylece. Ne yazık ki Avalon'un insanları ve Mer-lin'in kendisi sıradan insanlar gibi yürümek veya ata binmek zorunda." Kendisi için bir parça buğday ekmeğine küçük tahta bir kaptan tereyağ sürdü. "Bileklerinde yılanlar taşıyan sen, şu eski masallara inanmak yerine çok daha iyisini bilmelisin! Ancak aramızda kan bağı var. Igraine benim annemin kızı ve onun ne zaman bana gerek duyduğunu bilirim."
Uther dudaklarını kastı. "Yeterince düş ve büyü gördüm, artık hayatımda daha fazlasını istemiyorum."
Bu amaçlandığı gibi Viviane'i susturdu. Uşağın tuzlanmış eti kesmesine yardım etmesine izin verdi, yılın ilk bölümünde kaynatılan taze bitkilerden söz etti tatlı tatlı. Biraz yedikten sonra bıçağını bıraktı ve "Ne biçimde olursa olsun buraya gelişim, iyi yazgının sayesindeydi ve benim için Tanrılar tarafından çocuğun korunduğuna dair bir işaret oldu, çünkü ona ihtiyaç var."
"Böyle bir yazgıya daha fazla dayanamayacağım,"

dedi Uther. Sesi gergindi. "Gerçekten bir büyücüy-sen, baldız, kısırlığa karşı Igraine'e bir tılsım vermen için yalvarıyorum. Evlendiğimizde bana pek çok çocuk vereceğini düşünmüştüm, çünkü yaşlı Gorlo-is'den bir kızı zaten olmuştu. Fakat bizim yalnızca bir çocuğumuz var, o da altı yaşında."
Yıldızlarda başka bir oğlan çocuğun olmayacağı yazılı. Ancak Viviane bunu önündeki adama söylemeye çekindi. Bunun yerine "Igraine ile konuşacağım ve gebe kalmasını engelleyen bir hastalığı olup olmadığından emin olacağım," dedi.
"Ah, pek çok kez gebe kaldı, fakat çocuğu bir ya da iki aydan fazla taşıyamıyor ve doğurduğu bir oğlan bebek, göbek kordonu kesildikten sonra kanamadan öldü," dedi acımasızca. "Vücudu sakattı, belki de

ölmesi daha iyi oldu, fakat eğer sen sağlıklı bir çocuk için bir tılsım verirsen -böyle şeylere inanıp inanmadığımı bilmiyorum, fakat her şeyi kabul etmeye hazırım!"
"Böyle tılsımlarım yok," dedi içtenlikle ona acıyarak. "Sana çocuklar verecek veya onları senden esirgeyecek Büyük Tanrıça değilim ben. Bunu ya-pabilseydim bile yapmazdım. Yazgının emrettiği şeye karışamam. Senin kendi rahibin böyle şeyleri anlatmıyor mu?"
"Ah, evet, Peder Columba Tanrı'nın iradesine teslim olmaktan söz ediyor, ama rahibin yönetecek bir krallığı yok. O krallık bir varis bırakmadan ölürsem büyük bir kargaşaya düşecek," dedi Uther. "Tanrının isteğinin bu olduğuna inanamam!"

"Hiçbirimiz Tanrı'nın ne istediğini bilemeyiz," dedi Viviane. "Ne sen, ne ben, hatta ne de Peder Co-lumba... Ancak, emin olduğum bir şey var; bu ufaklığın hayatını, tahta çıkması gereken zamana kadar korumak zorunda olduğunu görmek için büyü ya da sihre ihtiyaç yok."
Uther'in ağzı kasıldı. "Tanrı buna izin vermez," dedi. "Eğer oğlu ölürse Igraine için çok üzülürüm, hatta kendim için de- iyi ve umut veren bir çocuk o- ama Britanya'nın Yüce Kralı olamaz. Igraine'in ona Gorlois'in karısı iken gebe kaldığını bu krallığın dört bir yanında bilmeyen bir tek kişi bile yok; benim oğlum olarak doğması gereken zamandan tam bir ay önce doğdu. Küçük ve çelimsiz olduğu doğru. Bebekler rahimden uygun zaman gelmeden önce çıkabilir, ancak etrafta dolaşıp, krallıkta parmak hesabı yapanların tümüne bunları anlatamam, değil mi? Büyüdüğünde Cornwall Dükü olacak, ama benden sonra onu Yüce Kral yapabileceğimi sanmıyorum. Tabii eğer büyüyünceye kadar yaşa-yabilirse; bu şansla pek öyle görünmüyor."
"Sana yeterince benziyor," dedi Viviane. "Saraydaki herkesin kör olduğunu mu düşünüyorsun?"
"Peki saraya hiç gelmeyenler ne olacak? Hayır, doğumunda hiçbir leke olmayacak bir varisim olmalı. Igraine bana bir oğlan doğurmak zorunda."
"Pekâlâ, Tanrı öyle ihsan etsin," dedi Viviane "ancak ne kendi isteğini Tanrı'ya dayatabilir, ne de Gwydion'un hayatını bir kenara atabilirsin. Niçin yetiştirilmesi için onu Tintagel'e yollamıyorsun?

Orası çok sapa ve eğer onu en güvenilir derebeyi-nin gözetimine vererek oraya gönderirsen, herkes onun gerçekten CornwalJ'ın oğlu olduğuna ve senin onunla ilgili bir niyetin olmadığına ikna olur ve belki böylece ona suikast düzenleme zahmetine girmezler."
Uther kaşlarını çattı. "Igraine bana bir başka oğlan doğuruncaya kadar hayatı emniyette olmayacak," dedi. "Onu çok uzağa, hatta Roma'ya ya da Gotların ülkesine göndersem bile bu böyle."
"Yoldaki tehlikeler yüzünden bu pek pratik olmayacak," diyerek kabul etti Vivianne. "Öyleyse başka bir önerim var. Onu Avalon'da yetiştirmek üzere bana gönder. Kutsal Ada'ya hizmet eden sadık kişilerden başka hiç kimse oraya gelemez. Benim en küçük oğlum henüz yedi yaşında, fakat soylu bir adamın oğluna uygun olarak yetiştirilmesi için, kısa bir süre sonra Aşağı Britanya'nın Kralı Ban'e gönderilecek. Ban'in başka oğulları var, bu yüzden Gala-had onun varisi değil, ancak Ben onu kabul ediyor ve ona toprakla konut veriyor, onu şimdi bir hizmetkâr, büyüdüğünde ise bir asker olarak sarayında tutacak. Avalon'da oğlun bu ülkenin tarihi ve kendi kaderi hakkında... ve Britanya'nın kaderi hakkında bilmesi gereken her şeyi öğrenecek. Uther, düşmanlarından hiçbiri Avalon'un nerede olduğunu bilmiyor ve hiçbir kötülük oria yaklaşamaz."
"Bu onun için güvenli olur. Ancak bazı pratik nedenlerden dolayı olanaksız. Oğlum bir Hristiyan olarak yetiştirilmeli; kilise güçlüdür. Bir kralı asla

kabul etmezler..."
"Senden sonra kral olamayacağını söylediğini sanmıştım," dedi Viviane kuru bir sesle.
"Pekâlâ, her zaman bir olasılık var," dedi Uther çaresizlik içinde. "Eğer Igraine'in bir başka oğlu olmazsa. Eğer Druidlerin arasında ve onların büyüle-riyle yetiştirilirse, rahipler buna şeytanlık diyeceklerdir."
"Sana ben şeytan gibi mi görünüyorum, Uther? Ya da Merlin?" Doğrudan onun gözlerinin içine baktı ve

Uther gözlerini kaçırdı.
"Hayır, tabii ki hayır."
"Öyleyse neden Igraine'in oğlunu onun ve benim bilgeliğime emanet etmiyorsun, Uther?"
"Çünkü Avalon'un büyüsüne ben de güvenmiyorum," dedi Uther sonunda. Sinirli bir hareketle kolundaki yılan dövmesine dokundu. "O adada öyle şeyler gördüm ki, herhangi bir iyi Hristiyan'ın benzini soldururdu ve oğlum yetişkinliğe eriştiğinde bu adanın tümü Hristiyan olacak. Böyle şeylerle ilgilenen bir krala gerek kalmayacak."
Viviane öfkelendiğini hissetti. Aptal, seni tahta çıkaran Merlin ve bendim, senin Hristiyan papazların ve piskoposların değil. Ancak Uther'le tartışılarak elde edilecek bir şey yoktu.
"Kendi vicdanın nasıl emrediyorsa öyle yapmalısın, Uther. Ancak çocuğu yetiştirilmek üzere bir yere yollaman için yalvarıyorum ve bırak bu yer gizli kalsın Saraydaki dalkavukluktan uzak kalsın, tanınmadığı bir yerde yetişsin diye onu yollayacağını

herkese açıkla. Bu yeterince alışılmış bir şey. Herkesin onun Aşağı Britanya'ya, kuzenlerinin olduğu Ban'in sarayına gideceğini düşünmesini sağla. Sonra onu en fakir derebeylerinden birine, Ambrosi-us'un eski maiyetindekilerden birine gönder, belki Uriens'e, Ectarius'a, hiç tanınmamış ve çok güvenilir birine."
Uther yavaşça başını salladı. "Çocuktan ayrılmak Igraine için çok acı olacak," dedi. "Fakat bir prens gelecekteki kaderine uygun olarak yetiştirilmeli ve askerlik eğitimi almalı. Nereye gittiğini sana bile söylemeyeceğim, baldız."
Viviane kendi kendine gülümsedi. Gerçekten bunu benden gizleyebileceğim mi düşünüyorsun, Uther, diye düşündü. Ama bunu yüksek sesle söylemeyecek kadar iyi bir diplomattı.
"Senden bir lütufta daha bulunmanı isteyeceğim, Uther. Avalon'da yetiştirmek üzere bana Morgaine'i ver."
Uther bir an gözlerini dikip baktı, sonra başını sallayarak "Olanaksız," dedi.
"Yüce Kral için olanaksız olan nedir, Pendragon?"
"Morgaine'in yalnızca iki yazgısı var. Tümüyle bana sadık, güvendiğim bir adamla evlenmek zorunda. Ya da, eğer onu verecek böyle güçlü bir müttefik bulamazsam manastıra gidecek ve rahibe olacak. Bu krallıkta bir Cornwall cephesi oluşturmamalı."
"İyi bir rahibe olmak için yeterince dindar görünmüyor."

Uther omzunu silkti. "Ona vereceğim mirasla herhangi bir manastır onu seve seve kabul eder."
Birdenbire Viviane öfkelendi. Bakışı ile Uther'i susturdu ve "Bu krallığı Aşiretler'in iyi niyeti olmadan uzun süre elinde tutabileceğini mi sanıyorsun, Uther?" dedi. "Onlar senin İsa'na ya da dinine aldırış etmezler. Onlar Avalon'a bakarlar. Ve bunlar-" Parmağıyla onun dövmeli koluna dokundu. Adam sinirle kolunu çekti, fakat Viviane sürdürdü: "Ve bunlar koluna işlendiğinde, onlar Pendragon'a itaat edeceklerine yemin ettiler Eğer Avalon senden desteğini çekerse -seni ne kadar yükselttiysek Uther, o kadar da aşağı indirebiliriz."
"Güzel sözler, Leydi. Peki, tehdit ettiğin şeyi yapabilir misin? Bunu bir kız için, üstelik ComwalTın kızı için yapar mısın?"
"Beni dene." Bakışlarında korku yoktu. Bu kez Uther de gözlerini ondan kaçırmadi; Viviane'nin gözlerine eşit derecede dik dik bakacak kadar kızgındı ve Viviane Tannça! On yıl daha genç olsaydım, bu adam ve ben nasıl da yönetirdin diye düşündü. Bütün hayatı boyunca kendisine eşit güçte bir ya da iki adamla tanışmıştı; fakat Uther kendi kararlılığına değer bir düşmandı. Yazgısı önceden yazılmış olan kral büyüyüp erkek oluncaya kadar bu krallığı bir arada tutmak için Uther'in bu kararlılığa ihtiyacı olacaktı. Morgaine için bile bunu tehlikeye atamazdı. Fakat onun aklın yolunu görmesini sağlayabileceğini düşünmüştü.
"Uther, beni dinle. Kız Görme Gücü'ne sahip; bu-

nunla doğmuş. Görünmeyen'den kaçmasının hiçbir yolu yok, nereye giderse gitsin onu izleyecek, öyle şeylerle oynadığında herkes ondan bir cadı diye çekinecek ve küçümseyecek. Sarayındaki bir prenses için istediğin şey bu mu?"
"Kızını Hristiyan bir kadına uygun bir şekilde yetiştirme konusunda Igraine'in yeteneğinden kuşkun mu

var? En azından, manastır duvarlarının ardında ona hiçbir zararı dokunmaz."
"Hayır!" dedi Viviane; bunu öyle yüksek sesle söylemişti ki, aşağıdaki salonda bazı insanlar başlarını kaldırıp ona baktılar. "Uther, kız rahibe olarak doğdu. Onu manastırın duvarlarının arkasına koyarsan kafese kapatılmış bir deniz kuşu gibi yavaş yavaş eriyip bitecek. Igraine'in çocuğunu ölüme veya hayat boyu süren mutsuzluğa gönderebilir misin? Orada kendini öldüreceğine -kızla da konuştum-gerçekten inanıyorum."
Tartışmanın ona ulaştığını görebiliyordu, çabucak kendi fikri üzerinde ısrar etti.
"O bunun için doğdu. Yeteneklerine uygun bir şekilde eğitilmesine izin ver, Uther. O burada çok mu mutlu? Yoksa sarayından gitmesine üzüleceğin bâr süs mü?"
Yavaşça başını salladı. "Igraine için onu sevmeye çalıştım. Fakat o- tekinsiz biri," dedi. "Morgause genellikle ona takılır ve onun peri halkından olduğunu söylerdi ve onun ailesini bilmesem buna gerçekten inanırdım."
Viviane'in gülümseyişi gergindi. "Doğru. O bana

ve anneme benziyor. O manastır duvarları ya da kilise çanlarına göre değil."
"Ancak Igraine'in iki çocuğunu da bir anda ondan nasıl alırım?" diye Uther umutsuzca ısrar etti. Bu, Viviane'i de üzüntüyle hatta suçlulukla sarstı, fakat başını salladı.
"Igraine de rahibe olarak doğdu. Kaderine katlanacak Uther, senin kendininkine katlandığın gibi. Eğer rahibinin kızacağından korkuyorsan," diye ekledi, zekice tahmin ederek ve hedeften vurduğunu onun gözlerinden anlayarak, "onu nereye gönderdiğini söyleme o zaman. Eğer istersen bir manastırda eğitim görmesi için yolladığını yayarsın etrafa. Morgaine saraydaki yaşam tarzı, yani küçük flörtler ve kadınca dedikodular için fazla akıllı ve ağırbaşlı. Igraine, çocuklarının mutlu ve emniyette olduklarını, kendi yazgılarına uygun büyüdüklerini bilirse, sana sahip olduğu sürece mutlu olacaktır."
Uther başını eğdi. "Öyle olsun," dedi. "Oğlan en güvendiğim ve en tanınmayan derebeyimin yanında yetişecek -fakat onu gizlice nasıl gönderebilirim? Tehlike onun peşinden gitmeyecek?"
"Senin Tintagel'e gelişin gibi o da gizli yollardan ve büyünün etkisi altında gönderilebilir. Bana güvenmiyorsun, ama Merlin'e güvenir misin?"
"Bütün varlığımla," dedi Uther. "Merlin onu götürsün. Morgaine de Avalon'a." Taşıdığı yük katlanmak için çok büyükmüş gibi başını ellerinin arasına aldı. "Sen bilge birisin," dedi, sonra kafasını kaldırdı ve kesin bir nefretle Viviane'e dik dik baktı.

"Adam yerine koymayacağım, aptal bir kadın olmanı dilerdim; lanet olsun sana!"
Viviane soğukkanlılıkla "Eğer rahiplerin haklıysa, şimdiden tamamiyle lanedendiğim için, nefesini boşuna tüketmen gerekmeyebilir," dedi.

11
Göl'e ulaştıklarında güneş batıyordu. Viviane, hemen arkasında at sürmekte olan Morgaine'e bakmak için midillisinin üzerinde döndü. Kızın yüzü yorgunluktan ve açlıktan süzülmüş, ancak hiç şikayet etmemişti. Kızın dayanma gücünü denemek için, kasıtlı olarak zorlu bir yolculuk hızı saptayan Viviane, durumdan hoşnuttu. Avalon rahibesinin hayatı kolay değildi ve Morgaine'in aşırı yorgunluğa ve zorluğa dayanıp dayanamadığını öğrenmeliydi. Artık midillisini yavaşlattı ve Morgaine'in kendisiyle aynı hizaya gelmesine izin verdi.
"İşte göl burada. Kısa bir süre sonra duvarların içinde olacağız ve ateş, yiyecek, içecek olacak."
"Üçüne de memnun olacağım," dedi kız.
"Yorgun musun, Morgaine?"
Çekinerek "Biraz," dedi. "Ancak bu yolculuğun bitmesine üzülüyorum. Yeni şeyler görmekten

hoşlanıyorum ve daha önce hiçbir yere gitmemiştim."
Suyun kenarına gelince atlarını durdurdular. Viviane kendisi için tanıdık olan kıyının bir yabancıya nasıl göründüğünü anlamaya çalıştı. Göl'ün donuk kurşuni suları, sahili çevreleyen uzun sazlıklar, ses-

sizlik, alçak buludar ve suyun içindeki yabani ot öbekleri. Sessiz bir manzaraydı. Viviane kızın düşüncelerini işitebiliyordu. Burası ıssız, karanlık ve kasvetli.
"Avalon'a nasıl gideceğiz? Burada bir köprü yok, adarımızı yüzdürmeyeceğiz, değil mi?" Bahar yağmurlarının yuttuğu sığ geçitte aynen bunu yapmış olduklarını anımsayan Viviane hemen onu rahatlattı. "Hayır, kayığı çağıracağım."
İstenmeyen görüntü ve sesleri dışarıda bırakmak için iki elini kaldırarak yüzünü kapattı ve sessiz çağrıyı yolladı. Birkaç dakika sonra, kurşuni gölün üzerinde alçak bir sal göründü. Bir kenarı siyah ve gümüş renkli kumaşlarla kaplanmıştı ve öyle sessiz kayıyordu ki, su kuşları gibi suyu sıyırarak gidiyor gibiydi; kürek sesi yoktu, ancak sal yanlarına yaklaştıkça küreklerini en ufak bir ses ya da şıpırtı çıkarmadan kullanan sessiz kürekçileri görebildiler. Yarı çıplak, esmer, ufak tefek adamlardı bunlar; bedenlerine dövmeyle, mavi çivitten büyülü desenler işlenmişti. Viviane, Morgaine'in gözlerinin gördükleri şeyler karşısında büyüdüğünü gördü, ama ona bir şey söylemedi.
Bütün bunları fazlasıyla soğukkanlı bir şekilde kabulleniyor, diye düşündü Viviane. Yaptığımız şeylerdeki gizemi göremeyecek kadar genç; bir şekilde bunun farkına varmasını sağlamalıyım.
Küçük sessiz adamlar, salı örülmüş sazlardan dokunmuş tuhaf bir iple bağlayarak emniyete aldılar.

Viviane kıza attan inmesini işaret etti; atlar sala bindirildi. Dövmeli adamlardan biri sala atlayabilmesine yardım etmek için Morgaine'e elini uzattı. Adamın da sal gibi gerçek olmadığını, bir görüntüden ibaret olduğunu sanıyordu, ama dokunduğu el nasırlı, kemik gibi sertti. En son Viviane pruvada yerini aldı ve sal yavaşça, sessizce Göl'ün içlerine doğru hareket etti.
Önlerinde, uzun Saint Michael kulesi ile Tor ve Ada yükseliyordu; sessiz suyun üzerinde, dua zamanını bildiren çanların yumuşak sesi çınlıyordu. Morgaine, alışkanlıkla istavroz çıkardı; küçük adamlardan biri kaşlarını çatarak öyle kızgın baktı ki, çekinerek elini indirdi. Sal aşırı derecede büyümüş sazların arasından kayıp giderken kilisenin ve manastırın duvarlarını ayırt edebiliyordu. Viviane kızın ani korkusunu sezdi -bütün bunlardan sonra etrafında sonsuza kadar kapanacak manastır duvarlarının olduğu Rahipler Adası'na mı gidiyorlardı?
"Ada Kilisesi'ne mi gidiyoruz, Teyze?"
"Kiliseye gelmedik," diye yanıtladı Viviane sükunetle, "ama sıradan bir yolcu ya da sen kendi başına gölde dolaşmaya kalkışırsan asla Avalon'a ulaşamazsın. Bekle ve gör, hiç soru sorma; eğitimin boyunca senin payın bu olacak."
Azarlanan Morgaine sustu. Gözleri hâlâ korkuyla kocaman açıktı. "Bu, adalardan Gençlik Ülkesi'ne insanlar taşıyan masaldaki peri kayığına benziyor..."
Viviane ona aldırmadı. Teknenin ön tarafında ayakta duruyor, derin derin soluk alarak yapmak

üzere olduğu büyü için gücünü topluyordu; bir an, bunun için hâlâ gücü olup olmadığını merak etti. Yaşlandım, diye düşündü anlık bir panikle. Yine de Morgaine ve kardeşi büyüyene kadar yaşamak zorundayım. Bu ülkenin huzuru onlan ne kadar koruyabildiğime bağlA
Düşüncesini kesti; kuşku ölümcüldü. Kendisine, bunu yetişkin hayatı boyunca her gün yaptığını ve kendisine artık uykusunda ya da ölürken yapabilecek kadar doğal hale geldiğini anımsattı. Kıpırdamadan kastkatı bir şekilde, büyünün gerilimine kilitlenmiş, öylece durdu.
Sonra kollarını iyice açtı; avuçları gökyüzüne dönük olarak elini başının üzerinde yükseğe kaldırdı. Sonra, hızla dışarı verilen bir nefesle kollarını aşağı indirdi- kollarıyla birlikte sisler indi ve kilisenin görüntüsü, Rahipler Adası'nın kıyıları hatta Tor bile tümüyle yok oldu. Sal, kalın ve nüfuz edilemeyen bir pusun içinde kayıyordu; etrafları gece gibi karanlıktı ve karanlığın içinde, korkmuş, küçük bir hayvan gibi hızlı hızlı soluyan Morgaine'i duyabiliyordu. Kıza güven vermek için korkulacak hiçbir şey olmadığını anlatmaya

hazırlanırken, kaşıdı olarak sustu, sessizliğini korudu. Morgaine artık eğitimdeki bir rahibeydi, yorgunluğu, güçlükleri ve açlığı denetleyebildiği gibi korkusunu da denetlemeyi öğrenmeliydi.
Kayık sislerin arasından kaymaya başladı. Bu gölde başka bir tekne olmadığından hızlı ve güvenli bir şekilde ilerleyen tekne yoğun ve yapış yapış bir

nemin içinden geçiyordu. Viviane nemi saçlannda, kaşlarında hissetti; yün şalı sırılsıklam olmuştu. Morgaine ani bastıran soğuk yüzünden titriyordu.
Sonra, sis açılan bir perde gibi kayboldu ve önlerinde güneş ışığında sular ve yeşil bir kıyı uzandı. Tor oradaydı, Viviane genç kızın hayretten ve şaşkınlıktan nefesinin kesildiğini duydu. Tor'un üstünde dikili taşların oluşturduğu çember vardı. Güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Taşlara doğru, kocaman tepenin etrafında kıvrılarak yukarı doğru çıkan büyük tören yolu uzanıyordu. Tor'un eteklerinde rahibelerin yaşadığı binalar vardı ve yokuş üzerinde Kutsal Pınar'ı ve onun altındaki ayna gölün gümüş pırıltısını görebiliyordu. Sahil boyunca elma ağacı koruları ve onların ardında, dallarına ökse otunun altın sarısı filizlerinin sarılıp yükseklere çıktığı, büyük meşeler vardı.
Morgaine fısıldadı. "Çok güzel..." Viviane onun sesindeki hayranlığı duyabiliyordu. "Leydi, bu gerçek mi?"
"Görmüş olduğun her yerden çok daha gerçek," dedi Viviane. "Çok kısa sürede bunu anlayacaksın."
Sal sahile doğru hareket etti ve ağır bir şekilde kumsala sürtündü; sessiz kürekçiler sandalı bağladılar ve Leydilerinin sahile çıkmasına yardım ettiler. Sonra atlan kıyıya indirdiler. Morgaine kıyıya kendi başına çıkmak üzere geride bırakılmıştı.
Günbatımındaki Avalon'un bu ilk görüntüsünü asla unutmayacaktı. Gölün kıyısı boyunca sazlıklardan hemen sonra çimenlik yamaçlar uzanıyordu.

Meşe ve elma ağacı koruluklarının altında gri taştan alçak bir bina yükseliyordu; Morgaine beyaz giysili şekillerin sütunlarla bezeli yürüyüş yolu boyunca yavaşça yürüdüklerini görebiliyordu. Uzaklardan gelen bir arp sesi duyuyordu.
Alçak, eğimli ışık -bu bildiği güneşin aynısı olabilir miydi?- her yeri altın rengi bir sessizlikle doldu-ruyordu. Gözyaşlarının boğazına düğümlendiğini hissetti. Neden olduğunu bilmeden, yaşamının bütün yıllarını Tintagel ve Caerleon'da geçirmiş olmasına, bu peri ülkesini daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, Eve geldim, diye düşündü.
Viviane atlar hakkında emirler vermeyi bitirerek yeniden Morgaine'e döndü. Kızın yüzündeki merak ve hayranlığı gördü. Morgaine sanki uykudan uya-nırmışçasına nefes alıp silkinene kadar Viviane konuşmaktan kaçındı. Siyaha boyanmış elbiseler ve geyik derisinden terlikler giyen, bazılarının iki kaşının ansnda mavi hilal dövmesi olan kadınlar, patikadan inerek onlara doğru geldiler; bazıları Morgaine ve Viviane gibi, Pict halkındandi; ufak tefek ve esmerdiler; fakat birkaçı uzun boyluydu, ince, san ya da kızıl-kahverengi saçlıydı; aralarından iki ya da üçü Roma soyunun belirgin damgasını taşıyordu. Sessiz bir saygı içinde Viviane'in önünde eğildiler, o da elini kaldırarak kutsama hareketi yaptı.
"Bu benim akrabam," dedi Viviane. "İsmi Morgaine. Sizlerden biri olacak. Onu alın-" Sonra, güneş batarken, kurşuni karanlık olağanüstü renkleri yavaş yavaş silerken, titreyerek duran kıza baktı. Ço-

cuk yorgundu ve korkmuştu. Önünde yeterince eğitim ve çile vardı; hemen başlamasına gerek yoktu.
"Yarın," dedi Morgaine'e, "Bakireler Evi'ne gideceksin. Benim akrabam veya bir prenses olman hiçbir şeyi değiştirmeyecek orada; sen kendin kazanmadığın sürece bir adın ya da ayrıcalığın olmayacak. Ancak, bu geceliğine, benimle gel; bu yolculuk boyunca konuşacak çok az zamanımız oldu."
Morgaine, ani rahatlamanın etkisiyle dizlerinin titrediğini hissetti. Karşısında duran kadınlar tümüyle yabancıydı; tuhaf elbiseleri ve kaşlarının arasındaki mavi işaretler Uther'in sarayında bir araya gelmiş olan bütün insanlardan daha çok korkutmuştu onu. Viviane'in gitmeleri için küçük bir hareket yaptığını gördü ve rahibeler -rahibe olduklarını sanıyordu-dönüp gittiler. Viviane elini uzattı. Morgaine, parmaklarının rahatlatıcı bir şekilde serin ve katı olduklarını hissederek onun elini tuttu.

Bir kez daha Viviane tanıdığı akrabasıydı, ama aynı zamanda da o, sisi aşağı indiren ürkütücü varlıktı. Morgaine bir kez daha haç çıkarmak için bir dürtü hissetti. Bu işaretle bütün şeytan işlerinin ve büyücülüğün silineceğini söyleyen Peder Colum-ba'nın dediği gibi, bu ülkenin tümüyle ortadan kaybolup kaybolmayacağını merak etti.
Ama haç çıkarmadı, aniden bunu bir daha yapmayacağını anladı. O dünya sonsuza kadar arkasında kalmıştı.
Elma ağacı korusunun kenarında, çiçek açmak

üzere olan iki ağacın arasında saz ve çamurdan yapılmış bir ev vardı. İçeride ateş yanıyordu, daha önce görmüş olduğu kadınlar gibi siyah elbise ve geyik derisi tunik giymiş genç bir kadın, sessizce başını eğerek karşıladı onları.
"Onunla konuşma," dedi Viviane. "Şu anda sessizlik orucunda. Dört yıllık rahibe, ismi de Raven."
Raven sessizlik içinde Viviane'in dışanlık giysilerini ve yolculukta giydiği çamurlu ayakkabılarını çıkardı. Viviane'in bir işareti ile aynı şeyi Morgaine için de yaptı. Yıkanmaları için su ve sonra da yiyecek; arpa ekmeği ve kurutulmuş et getirdi. İçmek için yalnızca soğuk su vardı. Morgaine'in daha önce içtiği sulardan farklı olarak çok tatlı ve lezzetliydi.
"Bu Kutsal Pınar'ın suyu," dedi Viviane. "Burada başka bir şey içmeyiz. Bu su görüm ve keskin görüş sağlar, bal ise kendi kovanlarımızdan. Etini ye ve tadını çıkar, çünkü yıllarca bir daha tadına bakamayacaksın; rahibeler eğitimlerini bitirinceye kadar et yemezler."
"Niçin Leydi?" Morgaine "Teyze" ya da "akrabam" diyemedi. Kendisi ve tanıdık isimler arasında, sisi çağıran Tanrıça benzeri bir kişinin anısı duruyordu. "Et yemek yanlış mı?"
"Kesinlikle değil ve günü geldiğinde yemen için getirilen her şeyi yiyeceksin. Ama hayvan eti içermeyen bir beslenme düzeni daha yüksek bir bilinç seviyesi ortaya çıkarır ve Görme Gücü'nü kullanmayı öğrenirken, büyülü güçlerin seni kontrol etme-

sinden çok, senin onları kontrol edebilmen için böyle bir bilince sahip olmalısın. Öğrenimlerinin ilk yıllarındaki Druidler gibi, rahibeler de sadece ekmek ve meyve yer; ara sıra bazen gölden küçük bir balık yiyebilirler ve sadece Pınar'ın suyunu içerler."
Morgaine utanarak "Caerleon'da şarap içtiniz, Leydi."
"Elbette; yemek, içmek ve bunlardan sakınmak için doğru zamanları öğrendiğinde sen de öyle yapacaksın," dedi Viviane sertçe. Bu Morgaine'u susturdu ve oturarak ekmek ve baldan azar azar yedi. Aç olmasına rağmen yiyecekler boğazına diziliyor gibiydi.
"Yeterince yedin mi?" diye sordu Viviane. "İyi, o zaman Raven yiyecekleri götürsün. Senin uyuman gerekiyor, çocuğum. Ama önce, ateşin önünde benimle birlikte otur, birazcık konuşalım; yarın Raven seni Bakireler Evi'ne götürecek. Eğitimini tamamlayıp daha yaşlı rahibelerden sıra geldiğinde benim evimde uyuyup bir hizmetçi kadın olarak bana hizmet etmeye başlayıncaya kadar ayinler dışında beni görmeyeceksin. Belki o zaman sen de konuşmamak ve sorulara yanıt vermemek üzere sessizlik yemini etmiş olabilirsin. Ama bu gece, Tanrıça'ya hizmet etmek için henüz yemin etmemiş bir akrabam-sın yalnızca, istediğin her şeyi sorabilirsin."
Elini uzattı ve Morgaine gelerek ateşin önündeki-sedirde onun .yanına oturdu. Viviane ona dönüp "Saçımdaki tokaları çıkarır mısın, Morgaine? Raven dinlenmeye çekildi ve onu tekrar rahatsız etmek is-

temiyorum," dedi.
Morgaine, kemikten oyulmuş saç iğnelerini yaşlıca kadının saçlarından çekti; şakağındaki bir tutam beyazla, uzun, siyah saçlar, hızla aşağı indi. Vivi-ane, çıplak ayağını ateşe uzatarak içini çekü.
"Yeniden evde olmak güzel, bu son yıllarda çok fazla yolculuk yaptım," dedi, "ve bunu eğlenceli bulacak kadar güçlü değilim."
Morgaine çekinerek "Soru sorabileceğimi söylemiştin," dedi. "Niçin bazı kadınların kaşlarının arasında mavi işaret var ve diğerlerinin yok?"

"Mavi hilal, onların Tanrıça'nın hizmetinde olmak için ve onun isteğine göre yaşayıp ölmek için kendilerini adadıklarının bir işareti," dedi. "Burada sadece Görme Gücü'nü öğrenmek için bulunanlar böyle yeminler etmez."
"Ben de yemin edecek miyim?"
"Bu senin kendi seçimin olacak. Tanrıça, elini senin üzerine koymak isteyip istemediğini sana bildirecek. Yalnızca Hristiyanlar manastırlarını, istenmeyen kızlarını ve dullarını kapattıkları bir mutfak gübreliği olarak kullanırlar."
"Ama Tanrıça'nın beni istediğini nasıl bileceğim?"
Viviane karanlıkta gülümsedi. "Seni, anlamamana imkân olmayan bir sesle çağıracak. Bu çağrıyı işitirsen dünyada, onun sesinden kaçıp saklanabileceğin hiçbir yer olmayacak."
Viviane'in de böyle yemin edip etmediğini merak finosu, 3O>3 satmaya çekiniycffâu. Tabii kL Q Bap Rahibe, Avalon'un Leydisi...

"Ben de yemin ettim," dedi Viviane. Sorulmamış sorulan yanıtlama hüneriyle. "Ama bendeki işaret zamanla soldu... eğer yakından bakarsan, orada saçımın dibinde izini hâlâ görebilirsin."
"Evet, birazcık... Tanrıça'ya yemin etmek ne demek, Leydi? Bu Tanrıça kim? Bir defasında Peder Columba'ya Tanrı'nın başka bir ismi olup olmadığını sordum, olmadığını söyledi. Bizi kurtaracak bir tek isim varmış o da İsa'ymış. Ama..." Utanarak sustu. "Böyle konularda çok cahilim."
"Bilmediğini bilmek, bilgeliğin başlangıcıdır," dedi Viviane. "Böylece, öğrenmeye başladığında, bildiğini sandığın bütün her şeyi unutmak zorunda kalmazsın. Tanrı pek çok isimle anılır, ama her yerdeki Bir'dir; böylece sen Meryem'e, İsa'nın annesine dua ettiğinde, onun, Dünya Ana'nın pek çok şeklinden biri olduğunu bilmeden dua ediyorsun. Rahiplerin Tanrısı ile Druidlerin Yüce Varlığı aynı Bir. İşte bu yüzden Merlin bazen Yüce Kral'ın Hris-tiyan meclis üyelerinin arasında yer alır; onlar bilmese bile Merlin Tanrı'nın Bir olduğunu bilir."
"Annem, annenizin daha önce burada rahibe olduğunu söylemişti-"
"Doğru ama bu, yalnızca kan bağından ibaret değil. Daha doğrusu, ondan Görme Gücü'nü miras aldım ve Tanrıça'ya kendimi kendi isteğimle adadım. Tanrıça anneni ya da Morgause'u çağırmadı. Böylece Igraine'i babanla ve sonra Uther'le evlenmesi için yolladım ve Morgause Kral'ın emrettiği gibi evlendi. Igraine'in evliliği Tanrıça'ya hizmet etti; Mor-

gause'a gelince, onun hiç gücü yok ve hiç çağrılmadı."
"Yani Tanrıça tarafından çağnlan rahibeler hiç evlenmiyorlar mı?"
"Genellikle evlenmezler. Kendilerini hiçbir erkeğe bağlamazlar; rahip ve rahibelerin Tanrı ve Tan-nça'yı temsil ederek birleştikleri Büyük Evlilik dışında ve bu yolla doğan çocuklar, ölümlü bir erkeğin değil Tanrıça'nın çocuklarıdır. Bu bir gizemdir; zamanı geldiğinde bunu öğreneceksin. Ben de böyle doğdum ve dünyevi bir babam yok..."
Morgaine gözlerini dikip ona baktı ve fısıldadı. "Yani, annenin Tanrı ile birleştiğini mi söylüyorsun?"
"Hayır, tabii ki değil. Yalnızca Tanrı'nın gücünün etkisi altındaki bir rahiple birlikte oldu; belki de ismini bile asla bilmediği bir rahip, çünkü o anda veya o zamanda Tann gelerek onun içine girer ve onun bedenine sahip olur. Bu yüzden adam unutulur ve bilinmez." Yüzü uzak, tuhaf şeyleri hatırlar gibiydi; Morgaine yüzünün ifadesinde bunları görebiliyordu. Ateş odanın içinde resimler oluşturuyordu sanki; bir büyük Boynuzlu Kişi figürü... Titredi ve hemen pelerini üzerine çekti.
"Yorgun musun çocuğum? Uyumalısın."
Ama Morgaine yine birşeyleri merak etmişti. "Siz de Avalon'da mı doğdunuz?"
"Evet, fakat, kuzeyde bir Druid Adası'nda yetiştirildim ve büyüyüp kadın olduğumda Tanrıça elini üzerime koydu, doğuştan rahibe olanların kanı

içimde dolaşıyordu. Sende de böyle olduğunu düşünüyorum, çocuğum." Sesi mesafeliydi, kalktı ve ateşe bakarak durdu. "Yaşlı bir kadınla, kaç yıl önce buraya geldiğimi anımsamaya çalışıyorum... O zaman ay

iyice güneydeydi, çünkü hasat zamanıydı, yılın ölmeye yüz tuttuğu karanlık Samhain günleri geliyordu. Avalon'da bile çok soğuk bir kış olmuştu; geceleri kurtların sesini duyuyorduk kar çok kalındı, hepimiz açtık; hiç kimse fırtınaların içinde bir yol açamamıştı ve memedeki bazı bebekler annelerinin sütü kesildiği için ölmüştü... Sonra Göl dondu. Kızaklarla bize yiyecek getirdiler... O zaman bakireydim, göğüslerim büyümemişti ve şimdi yaşlandım, yaşlı bir kadın, bir kocakarı oldum... yıllar geçti çocuğum."
Morgaine, yaşlı kadının ellerinin titrediğini hissetti; onun elini sıkı sıkı tuttu. Bir an sonra Viviane kızı yanına çekti ve elini beline dolayarak durdu.
"Pek çok ay, pek çok Yaz Ortası... ama şimdi öyle görünüyor ki, Samhain, Beltane'i gençliğimde yeni aydan dolunaya geçen zamandan daha hızlı takip ediyor. Sen de, burada ateşin önünde dururken, benim yaşlandığım gibi yaşlanacaksın, Ana'nın senin için başka görevleri olmadığı sürece. Ah Morgaine, Morgaine küçüğüm. Seni annenin evinde bırakmalıydım..."
Morgaine dehşetle kollarını rahibeye doladı. "Orada kalamazdım! Ölmeyi tercih ederdim."
"Bunu biliyordum," dedi yiviane içini çekerek. "Sanırım Ana elini senin üzerine koydu, çocuğum.

Ama kolay bir hayattan, daha zor ve acılı bir hayata geldin Morgaine; belki ben de senden Yüce Ana'nın benden istediği kadar acımasız görevler isteyeceğim. Şimdilik yalnızca Görme Gücü'nü nasıl öğreneceğini ve güzel Avalon yurdunda yaşayacağını düşün. Ancak Ceridwen'in iradesine hizmet etmek hiç kolay değildir kızım. O yalnızca Sevgi'nin ve Doğum'un Yüce Ana'sı değil, o aynı zamanda Karanlık'ın ve Ölüm'ün Yüce Leydisi'dir." İçini çekerek kızın yumuşak saçlarını okşadı. "O ayrıca Morrigân, yani mücadelenin habercisi, Yüce Kuz-gun'dur... ah Morgaine, Morgaine. Benim kendi çocuğum gibisin, buna rağmen sana ayrıcalık gösteremem. Kendi kullanıldığım gibi, onun amaçlan için seni kullanmak zorundayım." Başını eğerek, bir an için genç kızın omuzlarına yasladı. "Seni sevdiğime inan Morgaine, çünkü beni şimdi sevdiğin kadar benden nefret edeceğin zaman da gelecek..."
Morgaine düşünmeden kadının dizlerine kapandı. "Asla," diye fısıldadı. "Ben Tanrıça'nın ellerinde-yim... ve sizin ellerinizde..."
"Dilerim bu sözlerinden asla pişman olmamanı ihsan etsin," dedi Viviane. Ellerini ateşe uzattı. Elleri küçük, güçlü ve yaşla birlikte biraz dolgunlaşmış-tı. "Bu ellerle pek çok çocuk doğurttum, adamların yaşam kaynaklarının onlardan akıp gittiğini gördüm. Vaktiyle kollarımın arasında yatmış ve sevmeye yemin etmiş olduğum bir adama ihanet ederek ölümüne neden oldum. Annenin huzurunu bozdum ve şimdi de çocuklarını ondan aldım. Benden

nefret etmiyor musun, benden korkmuyor musun, Morgaine?"
Hâlâ dizlerinin üzerinde durmakta olan, esmer, gergin, küçük yüzü ateşin ışığında parlayan kız "Senden korkuyorum," dedi, "ama asla nefret edemem senden."
Viviane, derin derin içini çekerek önsezi ve korkuyu uzaklaştırdı. "Korkacağın kişi ben değilim," dedi "o, ikimiz de onun ellerindeyiz, çocuğum. Senin bekaretin Tanrıça için kutsal. Ana kendi isteğini bildirinceye kadar onu korumalısın."
Morgaine küçük ellerini Viviane'in ellerinin üzerine koydu.
"Öyle olsun," diye fısıldadı. "Yemin ederim."
Ertesi gün Bakireler Evi'ne gitti ve orada yıllarca kaldı.
Morgaine anlatıyor.
Bir rahibenin yetiştirilmesi nasıl anlatılabilir? Açık olmayan her şey gizlidir. Bu yoldan geçmiş olanlar zaten bilecekler ve bu yoldan geçmemiş olanlar ise, yasaklanmış şeylerin tümünü yazsam bile asla bilemeyecekler. Beltane arifesi yedi kez geldi ve geçti. Yedi kış soğuktan hepimiz büzüldük. Görme Gücü kolayca geldi. Viviane doğuştan rahibe olduğumu söylemişti. İstediğim zaman, yalnızca ben istediğim zaman gelmesini ve görmem uygun olmadığı zaman Görme Gücü'nün kapılarının kapanmasını emretmek kolay olmadı.

Alışık olmadığı yollarda ilk defa yürümesi için zihni zorlayan küçük büyüler insana en zor gelenler. Ateşi

çağırmak ve emir vererek onu arttırmak, sisi çağırmak, yağmur getirmek -bütün bunlar basitti, ancak yağmuru veya sisi ne zaman getireceğini veya bunları ne zaman Tanrıların ellerine bırakacağını bilmek, o kadar basit değildi.
Görme Gücü konusundaki bilgim, oradaki diğer derslerde bana hiç yardımcı olmadı; bitkiler bilgisi, şifa bilgisi, bir tek sözcüğünün bile yazılması suç olan uzun şarkılar, Yüce Kişilerin bilgisi, insan eliyle yapılmış herhangi bir şeyle nasıl yazılır? Bazı dersler katışıksız sevinçti, arf> çalmayı öğrenmeme ve kutsal ağaçlan ve ayinlerde kurban edilmiş hayvanların bağırsaklarını kullanarak kendi ellerimle kendi arpımı yapmama izin verilmişti; bazı dersler ise dehşet vericiydi.
En zoru ise, zihni, bedenden ayıran ilaçların büyüsü altında, zihin özgürce süzülüp zamanın ve mekânın sınırlarını geçerek, geçmişin ve geleceğin sayfalarını okurken, beden de hasta ve kusarken kendi içime bakmaktı. Ama bu konuda hiçbir şey söyleyemem. En sonunda, bir gün eğer yapabilir-sem geri dönmek üzere üzerimde bol elbisem, rahibelerin taşıdığı küçük hançerim dışında silahsız olarak Avalon 'dan dışan çıkarıldım, dönmeseydim ölmüşüm gibi benim için yas tutacaklarını biliyordum, ama ben kendi iradem ve buyruğumla açılmalarını emredebilinceye kadar kapılar asla yeniden açılmayacaktı. Sisler etrafımda kapandığında,

yabancı Göl'ün kıyılarında, yalnızca canlan ve keşişlerin hüzünlü ilahilerini işiterek dolanıp durdum. Sonurda sisin içinde yol açtım, onu çağırdım, ayaklarım toprakta, başım yıldızlarda, ufuktan ufuğa genişleyerek yüksek sesle Güç sözcüğünü haykırdım...
Ve sis ayrıldı ve önümde Leydi'nin beni yedi yıl önce getirdiği güneş içindeki aynı sahili gördüm, kendi evimin toprağına ayak bastım ve buraya korkmuş bir çocuk olarak ilk geldiğimde yapmış olduğum gibi ağladım. Sonra, yeni ayın işareti Tan-nça'nın kendi elleriyle alnıma çizildi... fakat bu yazılması yasaklanmış bir Gizemdir. Kaşlarının arasının Ceridıuen'in öpücüğü ile yandığını hissedenler neden söz ettiğimi bilirler.
Bundan sonraki ikinci bahardı. Sessizlikten çıkmama izin verildiğinde, babası, Aşağı Britanya Kralı Ban'in yanında Saksonlarla savaşarak şimdiden ustalık kazanmış olan Galahad ,Avalon'a döndü.

12
Belirli bir düzeyi geçen rahibeler sırayla Göl'ün Leydisi'ne hizmet etmeye gelir ve Leydi yaklaşan Yaz Ortası bayramının hazırlıkları ile yoğun olarak ilgilendiği zamanlarda içlerinden birisi daima küçük evde kalır, zira Leydi gece veya gündüz birini çağırabilir. Viviane kendi odasının arkasında yardımcısının uyuduğu odaya girip uyandırmak için sessizce sarstığında saat o kadar erkendi ki, güneş ufkun sınırındaki sislerin içinde saklanıyordu hâlâ
Kadın kalkıp yatağında otururken iç elbisesinin üzerine geyik derisi tuniği geçirıverdi.
"Kürekçilere haber ver, hazırlansınlar ve akrabam Morgaine'e gidip bana eşlik etmesini istediğimi söyle."
Birkaç dakika sonra Morgaine, Viviane'ın dizlerinin üzerinde eğilip ateş yaktığı odanın girişinde saygılı bir şekilde duruyordu.
Hiç ses çıkarmamıştı; dokuz yıllık rahibe eğitiminden sonra öyle sessiz hareket ediyordu ki, ne ayak sesi duyuluyor ne de havada geçtiğini işaret eden bir esinti oluyordu. Yine bunca yıldan sonra rahibelerin yöntemleri onun için o kadar bildikti ki,

kendisi kapıya ulaştığında Viviane'in dönüp "İçeri gir, Morgaine," demesine hiç şaşırmadı.
Nedense, her zamanki alışkanlığının tersine, Vivi-ane akrabasını oturması için davet etmediği gibi onu orada ayakta tuttu ve bir an için gözlerini Mor-gaine'e dikti.
Morgaine uzun boylu değildi; asla da olmayacaktı ve Avalon'da geçen yıllarında uzayabileceği en son noktaya kadar uzamıştı, yine de Leydi'den bir iki santim daha uzundu. Siyah saçları ensesinde örülmüş ve deri sırımlarla bağlanmıştı. Her rahibe gibi koyu mavi boyanmış bir elbise ve geyik derisi tunik giymişti ve kaşlarının arasındaki yeni ay koyu koyu parlıyordu. Diğer rahibelerin arasında sade ve farksız dursa da,

gözlerinde Viviane'in soğuk bakışını yanıtlayan bir pırıltı vardı; küçük ve narin yapılı olsa da, Viviane istediğinde çekiciliğini kullanarak görüntüsünü yalnızca uzun boylu değil, aynı zamanda heybetli yapabileceğini kendi deneyimlerinden biliyordu. Yaşı şimdiden belirsizdi ve siyah saçlarında beyazlar belirdiğinde bile öyle görüneceğini biliyordu Viviane.
Bir anlık rahatlamayla Hayır, güzel değil, diye düşündü, sonra da bunun kendisini niçin ilgilendirdiğim merak etti. Hayatını tümüyle Tanrıça'ya adamış bir rahibe de olsa, bütün genç kadınlar gibi Morgaine de güzel olmayı tercih ederdi hiç kuşkusuz ve güzel olmadığı için şiddetle mutsuzdu. Dudağını hafifçe bükerek Benim yaşıma geldiğinde güzel olup olmadığın hiç fark etmeyecek kızım. Çünkü ta-

nıdığın herkes, buna inanmalarım istediğin anda muhteşem bir güzelliğe sahip olduğuna inanacak, bunu istemediğinde de geriye çekilip böyle düşünceleri çoktan geride bırakmış, basit, yaşlı bir kadın gibi davranabileceksin, diye düşündü Viviane. Yirmi yıl önce kendi savaşını veren Viviane kadınlığa erişmeye başlayan Igraine'in kızıl kahve ve esmer güzelliğini gördüğünde, hâlâ genç olan Viviane ruhunu ve bütün gücünü memnuniyetle bu güzellikle değiş tokuş edebileceğini düşünmüştü. Bazen Igra-ine'i Gorlois ile, genç kadının güzelliğinin kendisini durmadan incitip kendi esmer haşinliğiyle sürekli alay etmesini önlemek için evlendirip evlendirmediğini merak ederdi. Ama ona Salisbury ovasında-ki halka taşlar birbirine yığılmadan önce kaderine yazılmış olan adamın aşkını getirdim ben, diye düşündü.
Morgaine'in hâlâ sessizce onun konuşmasını beklemekte olduğunu fark ederek gülümsedi.
"Gerçekten de yaşlanıyorum," dedi. "Bir an için anıların arasında kayboldum. Buraya yıllarca önce gelen çocuk değilsin artık, ama bazen ben bunu unutuyorum Morgaine'im."
Morgaine gülümsedi, gülümsemesi ifadesiz olduğunda bir hayli somurtkan olan yüzünü değiştirdi. Morgause gibi, diye düşündü Viviane, ancak bundan başka birbirlerine benzeyen hiçbir yanlan yok. Bu Taliesin'in kanı."
Morgaine, "Sizin hiçbir şeyi unutmadığınızı düşünüyorum, akrabam" dedi.

"Belki de. Kahvaltı ettin mi, çocuğum?"
"Hayır, ama aç değilim."
"Çok güzel. Salla gitmeni istiyorum."
Sessizliğe alışmış olan Morgaine yalnızca bir saygı ve onay hareketiyle karşılık verdi.
Kuşkusuz bu herhangi bir şekilde olağanüstü bir rica değildi, zira Avalon'dan gelen sal, daima sisten geçmenin gizli yolunu bilen bir rahibe tarafından yönlendirilmek zorundaydı.
"Bu bir aile görevi," dedi Viviane. "Çünkü oğlum adaya yaklaşıyor ve onu karşılamak üzere bir akrabamı göndermenin iyi olacağını düşündüm."
Morgaine gülümsedi. "Balan mı?" diye sordu. "Sütkardeşi Balin, kilise çanlarının ötesine geçerse, onun ruhu için korkmayacak mı?"
Viviane'in gözlerinde mizahın ışığı parıldadı ve "İkisi de çok gururlu ve adanmış savaşçılar, Druid-lerin ölçülerine göre bile kusursuz hayatlar sürdürüyorlar, hiç kimseye zarar vermeden, hiç kimseye eziyet etmeden ve daima doğruyu yanlıştan ayırmaya çabalayarak yaşıyorlar. Eğer yan yana savaşıyorlarsa, Saksonların onları dört kat daha ürkütücü bulduklarından hiç kuşkum yok. Gerçekten hiçbir şeyden korkmuyorlar, bir tanesinin annesi olan hain büyücünün şeytani sihirleri hariç..." dedi. Genç bir kadın gibi kıkırdadı, Morgaine de onunla birlikte güldü.
Sonra ciddileşerek "Balan'ı yetiştirilmek üzere dış dünyaya yolladığıma pişman değilim. Druid olmak için bir çağrı almamıştı. Çok kötü bir Druid olacak-

ti. Tanrıça ile bağlarını koparmış olsa da, elinde tespih ona dua etse ve onu Bakire Meryem olarak ça-ğırsa da, hiç kuşkusuz Tanrıça onu kendi yöntemiyle kollayacaktır. Hayır, Balan uzakta, sahilde. Ut-her'in yanında Saksonlara karşı savaşıyor; böyle olmasından ben de hoşnutum. Sözünü ettiğim küçük oğlum."
"Galahad'ın hâlâ Britanya'da olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle. Ama dün gece Görme Gücü'yle onu gördüm... O burada. Son gördüğümde ancak on iki yaşındaydı. Epeyce büyümüş olduğunu söylemeliyim; şimdi on altı ya da daha fazla olmalı. Asker olmaya artık hazır, ama silah taşıyıp taşımayacağını bilmiyorum."
Morgaine gülümsedi. Viviane, Morgaine oraya ilk geldiğinde, yalnız bir çocukken, boş zamanlarını bazen orada yetiştirilen yegâne çocuk olan Gala-had'la geçirmesine izin verildiğini hatırladı.
"Bemwickli Ban artık yaşlanmış olmalı," diyerek düşüncesini belirtti Morgaine.
"Yaşlı, evet. Pek çok oğlu var, benim oğlum da aralarında, kralın saygı görmeyen piçlerinden biri yalnızca. Ancak üvey kardeşleri ondan korkuyor ve onun başka bir yere gitmesini tercih ediyorlar. Büyük Evlilik'ten doğan bir çocuk piç muamelesi göremez," diyerek Viviane yüksek sesle sorulmamış soruyu yanıtladı. "Babası ona Britanya'da arazi ve mal mülk verecek, ama daha önce, o altı yaşındayken, Galahad'ın kalbinin her zaman burada, Göl'de

olmasını sağlamıştım." Morgaine'in gözlerindeki ışıl-tılyı gördü ve yine söylenmemiş olanı yanıtladı. "Onu her zaman mutsuz etmek acımasızlık, değil mi? Belki de. Ama acımasız olan ben değildim, Tan-nça'ydı. Onun yazgısı Avalon'da yatıyor, Görme Gücü ile onu Kutsal Kadeh'in önünde diz çökmüş gördüm..."
Morgaine, bir kez daha alaycı bir vurgu ile sessizlik orucundaki bir rahibenin bir emre gönülsüzce uyduğunda yaptığı küçük onay hareketini yaptı.
Viviane birden kendine kızdı. Bumda oturmuş, hayatıma ve oğullarımın hayatına yapmış olduğum şeyleri delişmen bir kızın karşısında temize çıkarmaya çalışıyorum. Sesinde ani bir uzaklıkla durdu. "Sal ile git Morgaine ve onu buraya getir."
Üçüncü kez sessiz onay hareketi yaptıktan sonra, Morgaine gitmek için döndü.
"Bir dakika," dedi Viviane. "Onu bana getirdiğinde burada bizimle kahvaltı edersin; o senin kuzenin ve akraban."
Morgaine yeniden gülümsediğinde Viviane, kızı gülümsetmeye çalıştığını fark ederek kendisine şaşırdı. Morgaine patikadan aşağı Göl'ün kenarına doğru ilerledi. Kalbi hâlâ her zamankinden daha hızlı çarpıyordu; bu günlerde Leydi ile konuştuğunda, kızgınlık sık sık sevecenlikle karışıyordu ki, bunların ikisini de dile getirmesine izin yoktu ve bu zihnine tuhaf şeyler yapıyordu. Sözlerini hatta düşüncelerini denetlemeyi öğrendiği gibi duygularını da denet-

lemeyi öğrendiği için kendisine ne olduğunu merak ediyordu.
Avalon'daki ilk yıllarından anımsadığı Galahad, sıska, esmer ve sinirli bir çocuktu. Onu pek sevme-mişti, ama kalbi kendi küçük erkek kardeşinin özlemi ile dolu olduğundan, yalnızlık hisseden oğlanın kendi peşinden koşmasına izin vermişti. Daha sonra yetiştirilmek üzere yollanmıştı ve onu bir kez daha on iki yaşındayken görmüştü. Bir deri bir kemikti ve kemikleri kendisine küçük gelen elbiseden taşmıştı. Kadınlarla ilgili olan her şeyi yürekten küçümseyen, aşağılayan biri olmuştu; kendisi ise eğitiminin en zor bölümündeydi, bu yüzden ona pek aldırış etmemişti.
Salı uzun sırıklarla yürüten küçük, esmer adamlar, yüce rahibelerin şekline girdiği varsayılan Tan-nça'mn önünde eğilerek sessizce saygılarını gösterdiler; Morgaine konuşmadan onlara işaret etti ve pruvadaki yerini aldı.
Süslü sal hızlı ve sessiz biçimde kayarak sisin içine daldı. Morgaine nemin kaşlarında toplandığını ve saçlarına yapıştığını hissetti. Acıkmış ve iliklerine kadar üşümüştü, ancak bunlara aldırmamak konusunda da eğitilmişti. Sisten dışarı çıktıklarında güneş uzaktaki sahilde yükseliyordu ve orada bekleyen atı ve sürücüsünü görebiliyordu. Sal yavaşça ileri atılışlarını sürdürdü, ama Morgaine kendini unutuşun nadir anlarından birinde, oradaki atlı adama bakarak kendini sakınmadan durdu.
İnce yapılı, yüzü kartal gibi esmer ve yakışıklıydı;

kenarında kartal tüyü olan bir başlık ve kendisini zarifçe saran büyük bir kırmızı pelerin giymişti. Attan

indiğinde, hareket eden bir dansçıya yaraşır doğal zerafeti kızın soluğunu kesti. Esmer ve ince biri böyle bir güzellik sergiliyorken hiç sarışın ve yuvarlak hatlı olmayı isteyebilir miydi? Gözleri de karaydı ve afacanlıkla parlıyordu. Morgaine'e onun kim olduğunu fark ettiren yalnızca bu afacanlıktı. Yoksa kemik bacaklı, koca ayaklı sıska çocuktan geriye tek bir özellik bile kalmamıştı.
"Galahad," dedi, titremesini önlemek için sesini alçaltarak -rahibelere özgü bir hile- "Seni neredeyse tanıyamayacaktım."
Zarifçe eğildi, hareket ederken pelerini kıvrıldı, bunu bir akrobat numarası olarak küçümsemiş miydi? Buradaysa bedeninden kendiliğinden geliyor gibiydi.
"Leydi," dedi.
O da beni anımsamadı. Bırak öyle kalsın.
Niçin o anda Viviane'in sözlerini anımsamıştı ki? Senin bekaretin Tanrıça için kutsal. Ana'nın ne istediğini öğreninceye kadar onu korumalısın. Ürktü, hayatında ilk defa bir erkeğe istekle baktığını fark etti. Böyle şeylerin kendisine göre olmadığını, hayatını ancak Tanrıça'nın emrettiği şekilde kullanacağını bildiğinden, rahibelerinin şeklinde tezahür eden Tanrıça'nın doğal kurbanları olarak erkeklere aşağılayarak bakardı. Viviane bu yıl Tanrıça'nın isteği ile bazı rahibe arkadaşlarının hamile kalacağı Beltane ateş törenleri-

ne katılmasına gerek olmadığını söylemişti; çocuklar ya dünyaya getiriliyor ya da kendisine öğretilmiş olan bitki ve ilaç bilgisi ile düşürülüyordu. Bu hoş olmayan bir süreçti, ama eğer çocuk düşürülmezse, bunu doğumun çok daha tatsız ve tehlikeli sürecinin kaçınılmaz dertleri izliyordu ve ortaya çıkan can sıkıcı çocuklar ya orada yetiştiriliyor ya da Leydi'nin emriyle dışarıda yetiştirilmeye yollanıyordu. Vivi-ane'in kendisi için başka planları olduğunu bilen Morgaine bu kez bundan kaçabildiği için epeyce mutluydu.
Ona sala gelmesini işaret etti. Bir yabancıya asla dokunma. Kendisini eğiten yaşlı rahibenin sözleri; Bir Avalon rahibesi, başka dünyadan gelen bir ziyaretçi gibi olmalıdır. Morgaine neden elini uzatıp bileğine dokunmaktan kendisini alıkoyması gerektiğini merak etti. Kanını şakaklarında zonklatan bir kesinlikle biliyordu ki, pürüzsüz derinin altında nabız gibi dirimle atan sert kaslar olacaktı; gözleriyle karşılaşmak için dayanılmaz bir açlık hissetti. Kendini toparlamaya çalışarak arkasını döndü.
"Hey, şimdi de ellerini çekiyorsun. Her şeyin değişmiş olsa bile seni tanıyorum. Rahibe, sen benim bir zamanlar akrabam olan Morgaine değil misin?" Siyah gözleri parladı. "Hiçbir şey, seni Perilerin Morgaine'i diye çağırdığım günlerdeki gibi değil..." derken sesi derin ve ahenkliydi.
"O bendim ve hâlâ benim. Ama aradan yıllar geçti," dedi. Öteye dönerek sessiz hizmetçilere salı kıyıdan uzaklaştırmalarını işaret etti.

"Ama Avalon'un büyüsü asla değişmiyor," diye mırıldandı; Morgaine onun kendisiyle konuşmadığını biliyordu. "Sis, sazlıklar, su kuşlarının çığlıkları... sonra da sal, büyü gibi, sessizce kıyıdan kayıp gitmek... Biliyorum, burada bana göre hiçbir şey yok, ama yine de bir şekilde her zaman geri dönüyorum..."
Sal, Göl boyunca sessizce ilerledi. Şimdi bile, yıllardır bunun bir büyü olmadığını, kürekleri sessiz kullanmak için yoğun bir eğitim alındığını bilse bile, içinde hareket ettikleri mistik sessizlikten hâlâ etkileniyordu Morgaine. Sisi çağırmak için döndü; arkasındaki genç adamın bilincindeydi. Atını kolayca dengeleyerek, bir kolu eyerinin üzerinde hareket etmeden, kolayca ağırlığını değiştirerek duruyordu, öyle ki sal hareket ederken ve dönerken sallanmamış ya da dengesini kaybetmemişti. Morgaine bunu uzun bir eğitimden sonra başarabilmişti, ama o kendi doğal zerafeti içinde bunu yapıyordu.
Salın baş tarafına yürüyüp, elbisesinin uzun kollarını peşinden sürükleyerek kollarını kaldırdığında, genç adamın kara gözlerini apaçık bir ılıklık olarak sırtında hissediyormuş gibi geldi ona. Derin bir soluk alarak büyülü eylem için kendini doldururken, bütün gücüyle dikkatini yoğunlaştırmak zorunda olduğunu bildiğinden adamın gözlerinin üzerinde •olduğunu fark ettiği için kendisine çok kızıyordu. Öyleyse bırak görsün! Bırak benden korksun ve beni Tannça'nın kendisi gibi bilsin\ Kendisinde bildiği uzun süredir bastırılmış isyankâr yan, şimdi hay-

kırıyordu. Hayır, beni bir kadın olarak görmesini istiyorum. Bir Tanrıça değil, hatta bir rahibe olarak bile

değil. Ama bir nefes sonra o dileğin anısı bÜe kaybolup gitti.
Kollarını gökyüzü kemerine uzattı; indirdi ve elbisesinin kollarının aşağı düşüşünü izleyerek sis geldi. Sis ve sessizlik çevrelerindeki karanlıkta asılı kaldı. Morgaine genç adamın bedeninin sıcaklığını çok yakınında hissederek kıpırtısız durdu. Azıcık bile kıpırdasa eline dokunacaktı ve onun elinin nasıl olacağını biliyordu; dağlayacaktı tenini. Eteklerini savurarak ondan uzaklaştı, bir peçe takar gibi etrafına soğukkanlı bir uzaklık topladı. Bütün bu süre içinde zihninin bir köşesinde kendi kendisine şaşıyor, o sadece benim kuzenim, Viviane'in küçük ve yalnızken benim kucağımda oturan oğlu, diyordu. Kaşıdı olarak, böğürtlen çalılıklarının çizikleriy-le kaplı sakar oğlanın görüntüsünü getirdi gözlerinin önüne, ama sisten çıktıklarında kara gözler ona gülümsüyordu ve başının döndüğünü hissetti.
Tabii ki içim bayılır, henüz kahvaltı etmedim, dedi kendi kendine ve Avalon'a bakarken Galahad'ın gözlerindeki açlığı izledi. Onun haç çıkardığını gördü. Viviane bunu görseydi kızardı.
"Burası gerçekten de peri halkının ülkesi," dedi alçak sesle, "ve sen de Perilerin Morgaine'isin, her zamanki gibi... ama artık bir kadınsın ve çok güzelsin."
Ben güzel değilim, onun gördüğü şey Avalon 'un büyüsü, diye düşündü sabırsızca. İçinde karşı çıkan

bir şey Onun güzel olduğumu düşünmesini istiyorum -benim güzel olduğumu, büyünün değil, dedi. Ağzını sımsıkı kapattı, soğuk, yasak ve yine tümüyle bir rahibe gibi göründüğünü biliyordu.
Sertçe "Bu taraftan," dedi. Sal sessizce kumsala sürttüğünde salcıların atla ilgilenmelerini işaret etti.
"İzninizle Leydi," dedi "onunla kendim ilgileneceğim. O sıradan bir eyer değil."
"Nasıl istersen," dedi Morgaine ve o atının eyerini çözerken durup izledi. Fakat onunla ilgili her şeyi yoğun bir şekilde merak ettiğinden sessiz kalamadı.
"Hey, gerçekten tuhaf bir eyer... Uzun deri kayışlar nedir?"
"İskitler kullanıyor bunları, üzengi deniyor. Süt-babam beni hac yolculuğuna götürmüştü; bunları o ülkede gördüm. Roma ordularının bile böyle süvarileri yoktu, zira İskitler bunlarla saldırının ortasında bile atlarını kontrol edebiliyor ve durdurabiliyor-lar ve böylece atın sırtındayken savaşabiliyorlar," dedi. "Atlıların giydiği hafif zırhlar içinde bile, at binen bir şövalye yaya olarak savaşan herhangi birinin karşısında yenilmez oluyor." Gülümsedi, esmer gergin yüzü aydınlandı. "Saksonlar bana Alfgar -karanlıktan gelen ve görünmeden vuran elf oku- diyorlar. Ban'in sarayında bu adı benimsediler ve bana Lancelet diyorlar; diğer isme en fazla bu kadar yaklaşabildiler. Bir gün bu şekilde donanmış atlılardan bir birliğim olacak. İşte o zaman Saksonlar kendilerini sakınsın!"

"Annen bana şimdiden bir savaşçı olduğunu söyledi." Morgaine sesini alçaltmayı unutmuştu ve oğlan ona yine gülümsedi.
"İşte şimdi sesini tanıdım, Perilerin Morgaine'i. Bana bir rahibe olarak gelmeye nasıl cesaret edebilirsin, akrabam? Pekâlâ, sanırım bu Leydi'nin dileğiydi. Ama ben, bu halini Tanrıça gibi ciddi oluşundan daha çok seviyorum," dedi, bildik afacanlığıyla sanki daha dün ayrılmışlar gibi.
Saygınlığının parçalarını bir arada tutmaya çalışan Morgaine, "Evet, Leydi bizi bekliyor,'onu bekletme-meliyiz," dedi.
"\h, evet," diye alay etti. "Onun istediğini yapmak için her zaman acele etmeliyiz... Sanınm sen de şu öteye beriye koşuşturup onun her sözüyle titreyip duranlardansın."
Bunun için Morgaine'in "Bu taraftan gel," dışında verecek bir yanıtı yoktu.
"Yolu anımsıyorum," dedi ve gereken saygıyı gösterip arkasından yürümek yerine sessizce onun yanında yürüdü. "Ben de ona koşar, emirlerini bekler, yüzünü astığında titrerdim, ta ki onun yalnızca benim annem olmadığını, kendisini bütün kraliçelerden daha büyük gördüğünü anlayıncaya kadar."
"Zaten öyle," dedi Morgain keskin bir sesle.
"Şüphesiz, ama benim yaşadığım dünyada erkekler kadının bir işareti ile gelip gitmiyordu." Morgaine onun çenesinin sabitlendiğini ve gözlerindeki afacanlığın uçup gittiğini gördü. "Her nefesi erkeklere onun isteğine göre yaşamayı ve ölmeyi emre-

den katı bir Tanrıça yerine seven bir annem olmasını tercih ederdim."
Morgaine buna verecek hiçbir karşılık bulamadı. Yürüyüşünü hızlandırarak kendisine yetişmek için acele etmesini ima etti.
Hâlâ sessiz olan -çünkü transta iken bir kâhin gibi konuştuğu zamanların dışında sonsuza kadar sessiz kalmaya yemin etmiş olan- Raven başını eğerek onları içeri aldı. Gözleri loşluğa alıştıkça Morgaine, ateşin karşısında oturan Viviane'in oğlunu, rahibelerin siyah giysisi ve geyik derisi tuniğiyle karşılamak yerine kırmızı bir elbise, başında topuz yapılmış saçlarına iliştirilmiş pırıltılı taşlarla karşılamayı tercih ettiğini gördü. Çekicilik numaralarım bilen Morgaine'in bile Viviane'in görkemi karşısında nefesi kesildi. Kendisine başvuran birini yeraltı tapınağında karşılayan bir Tanrıça gibiydi. Morgaine, Ga-lahad'ın çenesinin kasıldığım, esmer yumruklarında, parmaklarının kolayca göze çarpan beyaz eklemlerini görebiliyordu. Onun soluk alıp verişini duyabiliyordu. Verdiği selamdan kalkarken sesinin titrememesi için çaba harcadığını tahmin edebiliyordu.
"Leydim ve annem, sizi selamlıyorum."
"Galahad," dedi. "Gel yanıma otur."
Bunun yerine onun karşısında oturdu. Morgaine kapının yanında dikilip kalmıştı. Viviane onun da gelip oturması için işaret etti.
"Kahvaltı için ikinizi bekledim. Gelin, bana katılın."

Göl'den bitkiler ve tereyağına batırılmış taze balık, sıcak arpa ekmeği, taze meyve vardı. Morgaine rahibelerin yaşadığı konforsuz evde böyle yiyecekleri pek nadiren tadardı. Kendisi ve Viviane çok az yediler; fakat Galahad, hâlâ büyümekte olan sağlıklı bir gencin açlığı ile her şeyden yedi.
"Krallara layık bir sofra hazırlamışsınız, Anne."
"Baban ve Britanya nasıl?"
"Yeterince iyi, ancak geçen yıl orada çok zaman geçirmedim. Beni İskit halkının yeni süvarilerinden, kendi savaşı için birşeyler öğrenmek üzere uzak bir yolculuğa yolladı. Roma'nın askerlerinin bile öyle atlıları olduğunu sanmıyorum. İberya adarından sürülerimiz var -ancak siz damızlık hayvan çiftlikleriy-le ilgili işlerle ilgilenmezsiniz. Pendragon'un sarayına Sakson ordularının yeniden toplanmaları ile ilgili bir haber getirmek için geldim. Yaz Ortası'ndan önce bütün güçleri ile saldıracaklarından kuşkum yok. Keşke şu atlılardan bir birlik eğitmeye yetecek kadar altınım ve zamanım olsaydı."
"Atları seviyorsun," dedi Viviane, şaşkınlık içinde.
"Bu sizi şaşırttı mı, efendim? Hayvanlar yalan söyleyemedikleri, olduklarından başka bir şeymiş gibi de davranmadıkları için onların ne düşündüklerini daima doğru olarak bilirsiniz," dedi.
"Doğanın bütün yolları sana açılacak," dedi Viviane. "Avalon'a, Druid hayatına döndüğünde."
"Hâlâ o eski şarkı mı, Leydi? Sizi son gördüğümde yanıtımı vermiş olduğumu sanıyordum."
"Galahad, o zaman on iki yaşındaydın. Bu haya-

tın daha iyi yanlarını görmek için çok genç bir yaş."
Sabırsızlıkla elini salladı. "Artık kimse beni Gala-had diye çağırmıyor; sizin ve bana bu ismi veren Druid'in dışında. Britanya'da ve savaş alanında ben Lancelet'im."
Gülümseyerek "Askerlerin ne dediğine aldırdığımı mı sanıyorsun?" dedi Viviane.
"Yani dışarıda, gerçek dünyada, ölüm ve yaşam arasındaki çekişme sürüp giderken, siz benim Ava-lon'da kıpırdamadan oturmamı ve arp çalmamı mı emrediyorsunuz?"
Viviane kızarak baktı. "Bu dünyanın gerçek olma-
jlj, ı, dığım mı söylemeye çalışıyorsun, oğlum?"
"Gerçek," dedi Lancelet, ellerinin huzursuz bir hareketiyle, "ama başka biçimde gerçek, dışarıdaki mücadeleden kopuk bir şekilde. Peri ülkesi, sonsuz huzur -ah, evet, burası benim evim, bunun böyle olmasını sağladınız, Leydi. Ama güneş bile burada farklı parlıyor sanki ve burası hayatın gerçek mücadelelerinin olduğu yer değil. Merlin'in bile bunu anlayacak aklı var."
"Merlin, yıllar içinde gerçeği gerçek olmayandan ayırmayı öğrendiğinde Merlin oldu," dedi Viviane. "Bunu sen de öğrenmelisin, dünyada yeterince savaşçı var, oğlum. Senin görevin herkesten daha ileriyi görmek

ve belki de savaşçılara gelip gitmelerini emretmek."
Kafasını salladı. "Hayır! Leydi, daha fazla konuşmayın, o yol benim yolum değil."
"Hâlâ ne istediğini bilecek kadar büyümüş değil-

sin," dedi Viviane kararlı bir biçimde. "Hayattaki yolunun bu olup olmadığını anlamak için babana verdiğin yedi yılı bize de veremez misin?"
"Yedi yıl içinde," dedi Lancelet gülümseyerek "Saksonların sahillerimizden uzaklaştırıldığını görmeyi ve onların uzaklaştırılmasında benim de payım olmasını umuyorum. Druidlerin gizemleri ve büyüleri için hiç zamanım yok Leydi; olsaydı da zamanımı vermezdim. Hayır, anne, beni kutsayarak Avalon'dan göndermenizi rica ediyorum; doğruyu söylemek gerekirse beni kutsasanız da, kutsamasa-ruz da gideceğim. Erkeklerin gelip gitmek için kadınların emirlerini beklemediği bir dünyada yaşıyorum."
Viviane'in yüzünde öfkenin beyazlığının hızla yayıldığını gören Morgaine iyice sindi. Rahibe sandalyesinden kalktı, ufak tefek bir kadındı, ama öfkesi ona büyüklük ve heybet veriyordu.
"Avalon'un Leydisi'ne meydan mı okuyorsun, Göl'ün Galahad'ı?"
O Viviane'in karşısında sinmedi; teninin esmer renginin altında sarardığını izlerken, o yumuşaklığın ve zerafetin içinde Leydi'ninkine denk bir katılığın olduğunu biliyordu. Yavaşça "Hâlâ sizin sevginiz ve onayınız için hasret çektiğim zamanlarda, bana, emretmiş olsaydınız, hiç kuşkusuz sizin emrettiğiniz gibi yapardım. Ama ben bir çocuk değilim, Leydim ve annem. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsek, o kadar çabuk uyuma kavuşur ve çatışmaya son veririz. Druid hayatı bana göre değil."

Öfkeyle tıslayarak "Bir Hristiyan mı oldun?" diye sordu.
İçini çekerek başını salladı. "Pek değil. Ban'in sarayında istesem Hristiyan olarak geçinebileceğim halde, bu rahatlık bile bana çok görüldü." Elini kılıcına koyarak, "Bunun haricinde hiçbir Tanrı'ya inancım yok sanıyorum," dedi.
Leydi sandalyesine çöktü ve içini çekti. Uzun bir soluk aldı ve gülümsedi.
"Demek sen bir erkeksin ve seni zorlamanın imkânı yok. Yine de bunu Merlin'le konuşmanı dilerdim," dedi.
Olup biteni kimseye fark ettirmeden izleyen Mor-gaine genç adamın ellerindeki gerginliğin gevşediğini gördü. Kendisine izin verdiğini düşünüyor; onu şimdi her zamankinden daha kızgın olduğunu anlayacak kadar iyi tanımıyor, diye düşündü. Lancelet, sesindeki rahatlamayı belli edecek kadar gençti. "Anlayışınız için size minnettarım. Eğer sizi mutlu edecekse, Merlin'in öğütlerine seve seve başvuracağım. Ancak Hristiyan bir rahip bile bilir ki, Tann'ya hizmet etme işi Tanrı'nın bir armağanıdır. Bir kimse istediği veya istemediği için olan bir şey değildir. Tanrı veya sizin dediğiniz gibi Tanrılar beni çağırmadı; hatta kendisi veya kendilerinin varolduğuna dair bir kanıt dahi göndermedi."
Morgaine yıllar önce Viviane'in kendisine söylediklerini anımsadı. İstemeden taşınamayacak kadar ağır bir yük.. Fakat ilk kez merak etti. Bu yıllar içinde herhangi bir zamanda gelip ayrılmak istedi-

ğimi söylemiş olsaydım, Viviane gerçekten ne yapardı? Leydi Tannça'nın iradesini bildiğinden tümüyle emin. Böyle sapkın düşünceler onu rahatsız etti ve onları hemen zihninden attı, yine Lancelet'e bakmaya başladı. Başlangıçta esmer yakışıklılığına ve bedeninin zerafetine hayran kalmıştı. Ama şimdi daha özel şeyler görüyordu; çenesindeki ilk sakallar. Ya zamanı olmamıştı, ya da Romalı usulü traş olmayı istememişti. Narin ellerinin biçimi enfesti, arp çalmaya veya silah kullanmaya çok uygundu; ancak parmaklarının içi ve avucunun bir kısmı nasırlıydı; sağ elinde diğerinden daha çok nasır vardı. Bir kolunda küçük bir yara izi vardı, beyazımsı dikiş yeri yıllardır oradaymış gibi görünüyordu ve sol yanağında da hilal şeklinde bir başka iz vardı. Kirpikleri bir kızınki kadar uzundu. Ancak sakalları uzamadan önce erkek çocukların çoğunun göründüğü gibi çift cinsiyetti, hem oğlan hem de kız gibi görünmüyordu. Morgaine daha önce hiç bu kadar erkeksi bir yaratık görmemiş olduğunu düşündü. Zihni böyle düşüncelerle eğitildiğinden, onda herhangi bir kadına esnek davranmasını sağlayacak bir kadın eğitiminin yumuşaklığından eser yok. Tannça'nın içindeki dokunuşunu inkar etti; bir gün onunla başı derde girecek, diye düşündü. Zihni yine başka yere sıçrayarak büyük bayramlardan birinde Tanrıça rolünü oynayacağını

düşündü ve bedeninde hoş bir sıcaklık hissederek Keşke o da Tann olsa..., dedi içinden. Hayallerinin içinde kaybolduğundan, Viviane kendisine sesleninceye ka-

dar onların ne konuştuğunu duymadı; sanki dünya dışında bir yerlerde dolaşıyormuş gibi kendine geldi.
"Morgaine?" Viviane tekrarladı. "Oğlum Ava-
lon'dan çok uzak kaldı. Onu götür, eğer istersen
günü birlikte sahilde geçirin, bu günlük görevlerin
den muafsın. İkinizin de çocukken Göl'ün kıyısın
da dolaşmayı çok sevdiğinizi anımsıyorum. Bu ge
ce Galahad Merlin'le yemek yiyecek ve sessizlik ye
mini etmemiş genç rahiplerin evinde kalacaksın.
"J" Yarın da, eğer hâlâ istiyorsan, benim kutsamamı da
alıp gidebilirsin."
Oğlan içtenlikle selam verdi ve çıktılar.
!;";'" Güneş yükselmişti ve Morgaine güneşi selamlama
ayinini kaçırdığını fark etti; neyse ki Leydi'nin izni
l>r vardı ve ne olursa olsun artık kendisi, böyle tören-
leri kaçırdığında cezalandırılacak ve suçlanacak kadar genç bir rahibe değildi. Bugün birkaç genç kadına ayinlerde giyilen elbiselerin boyasının hazırlanmasında nezaret etmeyi tasarlamıştı -bir gün veya birkaç gün daha bekleyebilecek bir işti bu.
"Mutfağa gideceğim," dedi "ve yanımızda götürmek için biraz ekmek alacağım. İstersen su kuşu avlayabiliriz. Avlanmayı seviyor musun?"
Başını sallayarak kıza gülümsedi. "Belki de anneme su kuşu armağan edersem bana daha az kızar. Onunla barışmak istiyorum," dedi ve neredeyse kahkahalarla, "Kızdığında hâlâ çok ürkütücü -küçükken onun yanında olmadığım zaman, ölümlü

bedeninin gittiğine ve gerçekten Tanrıça olduğuna inanırdım. Ama onun hakkında böyle konuşmamalıyım- ona çok bağlı olduğunu görebiliyorum," dedi.
Morgaine yavaşça, "Bir sütanne kadar bana düşkündür," dedi.
"Neden olmasın? O senin akraban, öyle değil mi? Eğer doğru anımsıyorsam, senin annen Cornwall'ın eşiydi ve şimdi de Pendragon'un eşi, değil mi?"
Morgaine başıyla onayladı. O kadar uzun süre geçmişti ki, Igraine'i hayal meyal anımsayabiliyordu ve şimdi zaman zaman, çok uzun süredir annesiz-miş gibi geliyordu ona. Tanrıça'nın dışında, herhangi bir şekilde anneye gerek duymadan yaşamayı öğrenmişti ve rahibeler arasında pek çok kardeşi vardı; dünyevi bir anneye hiç ihtiyacı yoktu. "Onu yıllardır görmedim."
"Uther'in kraliçesini bir kez, uzaktan gördüm, çok güzel biri, ama soğuk ve mesafeli görünüyor." Lan-celet huzursuzca güldü. "Babamın sarayında yalnızca güzel elbiseler, mücevherler ve küçük çocuklarıyla ve bazen eğer evli değillerse koca bulmakla ilgilenen kadınlar vardı genellikle... Kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sen onlara benzemiyor-sun. Tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun."
Morgaine yüzünün kızardığını hissetti. Alçak sesle ona hatırlatarak, "Senin annen gibi bir rahibeyim ben de," dedi.
"Ah," dedi "Ama ondan gece ile gündüz kadar farklısın. O muhteşem, ürkütücü, güzel; insan onu

yalnızca sevebilir, ona tapar ve ondan korkar, ama sen, sen etten ve kemiktensin, çevrendeki bütün bu gizeme rağmen hâlâ gerçeksin! Bir rahibe gibi giyinmişsin ve onlara benziyorsun, ama gözlerine baktığımda dokunabileceğim gerçek bir kadın görüyorum orada." Gülüyordu ve gergindi, Morgaine onun elini tuttu ve gülerek karşılık verdi.
"Ah, evet, ben gerçeğim, ayağının altındaki toprak ya da şu ağacın üzerindeki kuşlar kadar gerçeğim."

Birlikte aşağıya suyun kenarına yürüdüler; Morgaine onu küçük bir patikadan, tören yolunun kenarından dikkatle götürüyordu.
"Burası kutsal bir yer mi?" diye sordu. "Bir rahibe veya Druid olmadıkça Tor'a çıkmak yasak mı?"
"Sadece büyük bayramlarda yasaktır ve sen kesinlikle benimle gelebilirsin. Ben istediğim yere gidebilirim. Şimdi orada otlayan koyunlardan başka kimse yok. Tırmanmak ister misin?"
"Evet," dedi "Çocukken bir kez oraya çıktığımı anımsıyorum. Yasak olduğunu düşünüyordum ve orada olduğumu biri anlarsa cezalandırılacağımdan emindim. Yukarıdaki manzarayı hâlâ hatırlıyorum. Küçük bir çocukken bazen göründüğü kadar kocaman olup olmadığını merak ediyorum."
"İstersen tören yolundan da çıkabiliriz. Tor'un etrafından dolaşan yoldan çok dik değil, ama daha uzun."
"Hayır, dosdoğru yamaçtan çıkmayı isterim. Ama..." Durakladı "Bir kız için çok uzun ve dik mi?

Avlanmak için daha dik yerlere tırmandım, ama sen uzun eteklerinle tırmanmayı becerebilecek misin?"
Kız güldü ve sık sık oraya tırmandığını söyledi. "Eteklerime ise alışığım ve eğer beni engellerlerse onları dizlerimin üzerine sıkıştırmaktan çekinmem."
Gülümseyişi yavaş ve sevimliydi. "Tanıdığım kadınların çoğu çıplak bacaklarını göstermeyecek kadar terbiyeli olduklarını düşünüyorlar."
Morgaine kıpkırmızı oldu. "Çıplak bacaklarla tırmanmanın terbiye ile pek ilgisi olduğunu sanmıyorum -erkekler kadınların da kendileri gibi bacakları olduğunu kesinlikle biliyorlar. Onların hayal edebildiklerini görebilmeleri için terbiyenin kusurlu olması gerekmez. Bazı Hristiyan rahiplerin böyle konuştuğunu biliyorum, ama insan bedeninin Tanrı'nın değil şevtanın işi olduğunu ve bu yüzden hiç kimsenin ona sahip olma ihtirasına düşmeden bir kadının bedenini görmesi olanaksız olduğunu düşünüyorlar."
Oğlan başka tarafa baktı ve Morgaine dıştaki güveninin altında onun hâlâ utangaç olduğunu görerek memnun oldu. Birlikte tırmanmaya başladılar. Epeyce koştuğundan ve yürüdüğünden güçlü ve sağlam olan Morgaine oğlanı şaşırtan ve birkaç dakika sonra uyum sağlamakta güçlük çektiği bir hızla tırmanmaya başladı. Yamacın hemen hemen yansına ulaştığında Morgaine durdu. Kendisi hâlâ kolaylıkla, zorlanmadan nefes alırken, onun soluk soluğa kaldığını duymak kesin bir tatmin duygusu verdi ona. Yalnızca dizlerine kadar inen bir kat bı-

rakarak eteğinin serbest katlarını beline doladı ve yamacın daha dik, daha kayalık bölümüne doğru ilerledi. Daha önce bacaklarım açmaktan birazcık bile çekinmemişti, ama şimdi onun kendisine baktığını bilirken, bacaklarının düzgün ve güçlü olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu ve her şeye rağmen kendisinin terbiyesiz olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Yukarıda tepenin üzerindeki yuvarlak düzlüğün kenarını aştı ve halka olmuş taşların gölgesinde oturdu. Bir ya da iki dakika sonra oğlan kenara ulaştı ve soluk soluğa kendini yere attı.
Tekrar konuşabildiğinde "Sanırım çok fazla ata biniyorum ve yeterince yürüyüp tırmanmıyorum! Sen nefes nefese bile kalmadın," dedi.
"Eh, ben buraya gelmeye alışkınım ve her zaman tören yolundan gitmem," dedi.
"Oradaki Rahipler Adası'nda, halka taşların gölgesi bile yok," dedi işaret ederek.
"Hayır, onların dünyasında sadece kilise ve kule var. Ruhun kulakları ile dinlemek istersek, kilisenin çanlarını duyabiliriz. Onlar burada gölge, biz de onların dünyasında birer gölge olmalıyız. Bizim kutsal günlerimizde kiliselerine saklanıp büyük oruçlar ve nöbetler tutmalarının nedeni acaba bu mu diye merak ediyorum, çünkü belki de Görme Gücü'nün gölgesine hâlâ sahip olanlar için tüm etraflarında halka taşların gölgesini hissetmek, çevrelerinde Druidlerin dolaştıklarını sanmak ve onların ilahilerinin fısıltılarını duymak çok tekinsiz olmalı."

Lancelet ürperdi ve bir an için bir bulut güneşi örtmüş gibi geldi. "Ya sen, sen Görme Gücü'ne sahip misin? Dünyaları ayıran peçenin ardını görebiliyor musun?"
"Herkes Görme Gücü'ne sahiptir, fakat ben bu konuda pek çok kadından daha iyi eğitildim. Sen de görebiliyor musun, Galahad?"

Yeniden ürperdi ve "Beni bu isimle çağırmamanı rica ediyorum, kuzen," dedi.
Morgaine güldü. "O zaman Hristiyanların arasında yaşamana rağmen hâlâ o eski peri hikayesine inanıyorsun -senin gerçek ismini bilen kişi eğer isterse senin ruhunu yönetebilir, değil mi? Sen benim adımı biliyorsun, kuzen. Öyleyse sana, Lance desem olur mu?"
"Annemin bana verdiği isim dışında ne dersen de. Belli bir tonda bu ismi söylediğinde hâlâ sesinden korkuyorum. Sanki bu korkuyu onun sütünden almış gibiyim."
Morgaine ona uzandı ve parmak ucuyla, iki kaşın arasındaki Görme Gücü'ne duyarlı noktaya dokundu. Yavaşça o noktaya üfledi ve oğlanın şaşkınlıktan nefesinin kesildiğini duydu, çünkü aşağılarında-ki halka taşlar silinip gitmiş gibiydi. Şimdi önlerinde Tor'un zirvesi uzanıyordu ve üzerinde alçak taş bir kulenin altında küçük, üzerine kaba bir melek resmi boyanmış bir kilise vardı. Gri giysili şekiller onlara doğru geldiğinde Lancelet haç çıkardı.
"Bizi görebilirler mi, Morgaine?" Sesi zorlukla duyulan bir fısıltı halindeydi.

"Bazıları belki bizi birer gölge olarak görebilirler. Çok azı bizim kendi insanlarından olduğumuzu, ya da güneşten gözlerinin kamaştığını ve orada olmayan şeyleri gördüklerini düşünebilirler," dedi bir solukta. Çünkü ona anlattıkları, inisiye olmamış bir kişiye söylenmemesi gereken bir gizemdi. Fakat hayatında hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemişti kendini, ondan sırları saklamaya dayanamayacağını hissetti; kendi kendine Leydi'nin onu Avalon'da istediğini söyleyerek ona bu sırrı armağan etti. Ondan nasıl bir Merlin olurdu!
İlahinin yumuşak sesini işitebiliyordu:
Sen Tanrimn kuzusu,
Bu dünyanın bütün kötülüklerini bizden uzaklaştıran,
Efendimiz İsa.
Bize merhametini göster...
Kilise kaybolup halka taşlar yine üzerlerinde yükseldiğinde oğlan bu ilahiyi mırıldanıyordu yavaşça.
Morgain yavaşça, "Lütfen, bunu burada söylemek Büyük Tanrıça'ya karşı suç işlemektir; onun yaptığı dünya kötü değildir ve onun hiçbir rahibesi insanların böyle söylemesine izin vermez," dedi.
"İstediğin gibi olsun." Sessizdi ve yüzünden yine bir bulutun gölgesi geçti. Sesi çok ahenkliydi, öyle tatlıydı ki, söylemeyi kestiğinde onu tekrar duymayı istedi Morgaine.
"Arp çalıyor musun, Lance? Sesin bir ozan için yeterince güzel."
"Bir çocukken öğretilmişti bana. Sonra ise, yalnız-

ca soylu bir adamın oğluna yakışan bir eğitim aldım. Yalnızca kendi seslerimden hoşnutsuzluk duyacak kadar büyük bir müzik sevgisi öğrendim."
"Öyle mi? Eğitim gören bir Druid rahip olmadan önce bir ozan olmalıdır, çünkü müzik evrenin yasalarını düzenlemenin anahtarlarından biridir."
Lancelet içini çekti. "Günaha bir çağrı; bunu benimsemenin görebildiğim birkaç nedeninden biri de bu. Ama annem, etrafımızdaki dünyalar birbirinden koparken, Saksonlar ve Kuzeyliler yakıp, yağmalayıp harap ederken Avalon'da oturup arp çalmamı istiyor -Saksonlar tarafından yağmalanmış bir köy gördün mü hiç, Morgaine?" Kendi sorusunu kendi yanıtladı hemen. "Hayır, görmedin; dışarıdaki dünyada bütün bunlar olurken sen burada Avalon'da korunuyorsun, ama ben bunları düşünmek zorundayım. Ben bir askerim ve bana öyle geliyor ki, bu zamanlarda bir erkeğe en yakışan iş, bu güzel ülkeyi onların yakıp ve yağmalamalarına karşı korumaktır." Korkunç şeyler görüyormuşçasına yüzü gerilmişti.
"Eğer savaş bu kadar kötüyse niçin buraya sığın-mamalı? Bu kutsal yeri saygısızlıktan uzaklaştırmak için yapılan büyük büyünün sonunda pek çok yaşlı Druid öldü ve onların yerine eğitilecek yeterince oğlumuz yok."
Lancelet içini çekti. "Avalon çok güzel; eğer bütün krallıkların Avalon kadar huzurlu olmasını sağ-layabilseydim, burada sonsuza kadar memnuniyetle kalır, günlerimi arp çalarak, müzik yaparak, bü-

yük ağaçların ruhlarıyla konuşarak geçirirdim... Ama dışarıdakiler acı çekerken güvenlik içinde burada saklanmak bana hiç de erkek işi gibi gelmiyor. Morgaine, artık bundan söz etmeyelim. Rica ediyorum, izin ver bugünlük unutayım. Dışarıdaki dünya sorunlarla dolu, ben buraya bir ya da iki günlük huzur için geldim; bunu benden esirgeyecek misin?" Sesi ahenkli ve derindi, azıcık titriyordu ve sesindeki acı onu öyle derinden yaralamıştı ki, Morgaine bir an ağlayacağını düşündü. Onun eline uzandı ve sıktı.
"Gel," dedi. "Manzaranın hatırladığın gibi olup olmadığını görmek istiyordun..."
Onu halka taşlardan çıkardı ve Göl'e baktılar. Parlak su güneş ışığında hafifçe dalgalanarak bütün adanın çevresinde uzanıyordu; iyice aşağıda, bu yükseklikten sıçrayan bir balığa benzeyen bir tekne, suyun yüzeyinde bir iz bırakıyordu ardında. Sisin içinde belli belirsiz olan diğer adalar, bulanık, karanlık şekiller olarak yükseliyor, uzaklık ve Ava-lon'u dünyadan ayıran büyük perde yüzünden bulanık görünüyorlardı.
"Buradan çok uzak olmayan bir yerde," dedi. "Bir tepenin üzerinde eski bir peri kalesi var, kalenin duvarına çıkan bir insan Tor'u ve Göl'ü görebilir; kıvrılmış yatan bir ejdere benzeyen bir ada da var." Biçimli eliyle işaret etti.
"Orayı biliyorum," dedi Morgaine, "dünyayı çaprazlamasına kesen, gücün eski büyü hatlarından birinin üzerinde duruyor orası; toprağın güçlerini his-

setmem için bir kez oraya götürülmüştüm. Peri halkı böyle şeyleri bilir; ben biraz sezebiliyorum onları, toprağın ve havanın çınlamasını hissedebiliyorum. Sen de hissedebiliyor musun? Viviane'in oğlu olarak sen de o kandan geliyorsun."
Alçak sesle "Burada, bu büyülü adada toprağın ve havanın güçle çınladığını duymak duymak kolay," dedi Lancelet.
Masadan başını çevirdi ve esneyip gerinirken, "Bu tırmanış beni düşündüğümden daha çok yormuş olmalı; gecenin büyük bir bölümünü yolda geçirdim. Güneşin altında oturup bizim için getirdiğin ekmeği yemeye hazırım!"
Morgaine onu halka taşların tam ortasına yöneltti. Azıcık bile duyarlılığa sahipse buradaki olağanüstü gücü fark edebilir, diye düşündü.
"Sırt üstü toprağa uzan, bırak seni gücüyle doldursun," dedi Morgaine ve geyik derisine sarmadan önce kalın bir tabaka tereyağı ile bal sürmüş olduğu ekmeği ona uzattı. Yavaşça yediler, parmaklarında kalanları da yaladılar, Lancelet kızın eline uzandı, şakayla aldı ve parmağındaki bir parça balı emdi.
"Ne kadar tadısın kuzenim," dedi gülerek ve Morgaine bu dokunuşla bütün bedeninin canlandığını hissetti. Şakasına karşılık vermek için o da oğlanın elini aldı, ama aniden sanki kendisini yakmış gibi bıraktı; oğlan için bu yalnızca bir oyundu belki, ama onun için asla böyle olmayacaktı. Yanan yüzünü çimenlere gizlemek için döndü. Topraktan gelen

güç, onu Tanrıça'nın kendi kuvvetiyle doldurarak içinden akıyor gibiydi.
Sonunda "Sen Tanrıça'nın çocuğusun. Gizemler hakkında bir -şey bilmiyor musun?" dedi.
"Bir keresinde babam, kral ve ülke arasında yapılan Büyük Evliliğin çocuğu olarak doğuşumu anlatmış olmasına karşın bu konuda çok az bilgim var. Böylece sanıyorum hem annem hem babam olan Britanya ülkesine sadık olmam gerektiğini düşündü... Eski Gizemler'in büyük merkezinde bulundum, Karnak'ta bir zamanlar kadim Tapınak'ın olduğu yerdeki büyük Taş Yol'da da; burası gibi orası da gücün olduğu yerlerden biri. Buradaki gücü hissedebiliyorum," dedi. Döndü ve kızın yüzüne baktı. "Sen buranın Tanrıçası gibisin," dedi şaşkınlıkla. "Eski tapınışta, erkek ve kadınların onun gücü altında bir araya geldiklerini biliyorum; gerçi rahipler bunu yasaklamak istiyorlar, nasıl başımızın üzerindekiler gibi tüm taşlan, Kardak'takileri yıktıkları gibi yıkmak istiyorlarsa aynen öyle. Bir kısmını şimdiden yerle bir ettiler, ama bu fazlasıyla büyük bir iş."
"Tanrıça onlara engel olacak," dedi Morgaine yalnızca. "Belki," dedi Lancelet ve onun alnındaki mavi hilale dokunmak için uzandı. "Öteki dünyayı görmemi sağlamak için dokunduğun nokta burası. Bunun da Görme Gücü ile bir ilgisi var mı, Morgaine, yoksa bu da hakkında konuşmayacağın bir başka gizem mi? Pekâlâ, o zaman sormam. Bir gecede bir yüzyılın geçiverdiği eski peri kalelerinden

birinde alıkonulmuş gibi hissediyorum kendimi."
"O kadar da uzun değil," dedi Morgaine gülerek, "ama zamanın orada daha farklı aktığı doğru -Ama duyduğuma göre bazı ozanlar elf ülkesine gelip gidebiliyormuş hâlâ." Orası sisin içinde Avalon'dan daha ileriye taşındı, hepsi bu." Morgaine konuşurken ürperdi.
Lancelet "Gerçek dünyaya geri döndüğümde belki Saksonlar yenilmiş ve gitmiş olurlar..." dedi.
"Sen de yaşamak için artık bir nedenin kalmadı diye ağlar mısın?" Güldü ve kızın elini tutarken başını salladı. Bir dakika sonra alçak sesle "Tanrıça'ya hizmet etmek için Beltane ateşlerine gittin mi, peki?" diye sordu.
"Hayır," dedi Morgaine yavaşça. "Tanrıça'nın istediği sürece bakire kalacağım; büyük olasılıkla Büyük Evlilik için saklanıyorum. Viviane kendi isteğini, ya da Tanrıça'nın isteğini bana bildirmedi." Başını eğdi ve saçlarının yüzünü örtmesine izin verdi, içini ani bir alev gibi kaplayan arzuyu biliyor ve düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi Lancelet'ten utanıyordu. Lancelet kendisinden isteseydi korunan bekaretini gerçekten ona verebilir miydi? Yasak daha önce hiç sıkıntı vermemişti ona; şimdiyse aralarında ateşten bir kılıç vardı sanki. Güneşin önünden gölgeler geçerken uzun bir sessizlik oldu; çimenlerin içindeki küçük böceklerin vızıltılarından başka bir ses duyulmuyordu. Sonunda Lancelet uzandı ve onu kendisine çekti, alnındaki mavi hilale ateş gibi yakan yumuşak bir öpücük kondurdu. Sesi yumu-

şak ve duyguluydu.
"Tanrıça'nın işaretleyerek kendisine ait olduğunu belirttiği yere izinsiz girmemi bütün Tanrılar yasaklıyor, sevgili kuzenim. Seni Tanrıça kadar kutsal sayıyorum." Kızı kendisine çekti, Morgaine onun titrediğini hissedebiliyordu ve o kadar yoğun bir mutluluktu ki bu, içinin acıyla dolup taştığını duyumsu-yordu. Küçük ve pervasız bir çocuk olduğu zamanlardan beri mutlu olmanın ne demek olduğunu hiç bilme-mişti. Annesi küçük kardeşinin yükünü ona yüklediği zamanlardan önce hayal meyal hatırladığı bir şeydi mutluluk. Burada, adada, hayat ruhun özgür boşluklarında süzülüyordu ve gücün coşkusunu ve sevincini bildiği gibi, acı ve sıkıntılarla çırpınmış ve acıyı da tatmıştı. Ama şimdiki gibi saf mutluluğu hiç tanımamıştı. Güneş sanki daha parlaktı ve göz kamaştıran, ışıldayan havaya karşı bulutlar kocaman kanatlar gibi gökyüzünde hareket ediyor, çimenlikteki yoncaların her tomurcuğu kendi içinden gelen içsel bir ışıkla ışıldıyordu; adeta kendisinden de yayılan bir ışıktı bu. Lancelet'in gözlerinde yansıyan kendi aksini gördü, güzel olduğunu, onun kendisini izlediğini, kendisine duyduğu sevginin ve saygının onun bu isteğine gem vurmak zorunda bırakacak kadar büyük olduğunu, içinin sevinçle dolup taştığını hissetti.
Zaman durmuştu. Mutluluk içinde yüzüyordu. Lancelet kuş tüyü hafifliğinde, en nazik dokunuşlarla yanağını okşamanın dışında bir şey yapmamış-

ti ve her ikisi de daha fazlasını istemiyordu. Morga-ine onun avuçlarındaki nasırları hissederek parmaklarıyla oynadı yavaşça.
Uzun bir süre sonra Lancelet onu kendisine çekti ve kendi pelerininin etekleriyle onu örttü. Hafifçe dokunarak güneşin, toprağın ve havanın güçlerinin uyum içinde içlerinden akıp geçmesine izin vererek yan yana yattılar. Birbirine geçmiş ellerinin hâlâ bilincinde olmasına rağmen, Morgaine rüyasız bir uykuya daldı. Bir zamanlar, çok uzun bir süre önce böyle mutlu, zamansız ve sonsuz sevinçli bir huzur içinde, her zaman burada duran taşların bir parçasıymışçasına yine böyle uzanmışlardı; sanki onunla burada olmayı hem deneyimliyor, hem de anımsıyordu aynı zamanda. Daha sonra uyandı ve Lancelet'in uyuduğunu gördü, vahşi bir şefkatle onun yüzündeki her çizgiyi ezberledi.
Lancelet uyandığında gün öğleyi geçmişti, kızın gözlerinin içine bakıp gülümseyerek bir kedi gibi gerindi. Hâlâ mutluluk kabarcığı içinde, Lancelet'in "Su kuşu avlamak için aşağı gidiyorduk. Annemle barışmak istiyorum- bugün yaşayan herhangi bir şeye kötü davranma düşüncesine dayanamayacak kadar mutluyum. Ama belki de doğanın ruhları, kaderlerinde bize mutlu bir yemek olmaları yazılı olan bazı su kuşları gönderecektir..." dediğini duydu.
Morgaine onun elini tutarak güldü. "Seni su kuşlarının ve balıkların avlandığı yere götüreceğim ve eğer Tanrıça istemezse hiçbir şey yakalayamayız; böylece onların kaderini bozduğumuz için suçluluk

duymamıza gerek kalmaz. Fakat orası çok çamurlu, ata binerken giydiğin bu çizmeleri çıkarman gerekecek, ben de elbisemin eteklerini belime dolaya-cağım yine. Pictler gibi mızrak mı yoksa onlann küçük zehirli oklarını mı kullanıyorsun, ya da tuzak kurup boyunlarımı mı kırıyorsun?"
"Ağla çabucak yakalayıp hemen boyunları kırıldığında daha az acı çekiyorlar sanırım," dedi Lancelet düşünceli bir şekilde ve Morgaine başıyla onayladı.
"Ağ ve tuzak getireceğim."
Tor'dan aşağı inerken kimseyi görmediler, tırmanması bir saatten fazla süren yerden aşağı inmeleri birkaç dakika almıştı. Morgaine ağların ve tuzakların bulunduğu binaya gizlice girdi ve ikisini alıp çıktı; kıyı boyunca sessizce yürüdüler ve Ada'nın uzak tarafındaki sazlıklara geldiler. Çıplak ayaklarla suya girdiler, sazlıkların arasında saklanarak ağlarını attılar. Tor'un büyük gölgesinin içindeydiler ve hava serindi; su kuşları kalabalık gruplar halinde beslenmek için konmaya daha yeni başlamışlardı. Bir an sonra Morgaine'in tuzağına ayağını kaptıran kuşlardan biri çırpınmaya, kanat çırpmaya başladı, hızla gitti, onu yakaladı ve bir iki saniye içinde boynunu kırdı. Sonra Lancelet bir tane, ardından bir tane daha yakaladı; sazdan bir şeritle kuşları boyunlarından birbirine bağladı.
"Bu kadar yeter, iyi bir spor, ama böyle bir günde gereksiz yere bir şey öldürmek istemiyorum ve burada bir tane annem, iki tane de Merlin için kuş var. Kendin için de bir tane istiyor musun?"

Morgaine başını salladı ve "Ben et yemiyorum," dedi.
"Çok zayıfsın, sanırım çok az yiyeceğe ihtiyacın vardır. Ben iri yarıyım ve çabuk acıkıyorum."
"Şimdi aç mısın? Çoğu böğürtlen cinsi için henüz erken, ama kıştan kalma alıç bulabiliriz."
"Hayır, şimdi değil, gerçekten; biraz acıkınca akşam yemeğim daha zevkli olacaktır." Sırılsıklam bir halde sahile geri döndüler Morgaine geyik derisi tuniğini çıkararak kuruması için bir çalıya astı, aksi halde sertleşirdi. Eteğini de çıkartarak suyunu sıktı, beyazlatılmamış ketenden iç giysisi içinde çekinmeden durdu. Bıraktıkları ayakkabılarını buldular ama giymediler, yalnızca el ele çimenlerde oturarak yüzen su kuşlarını seyrettiler; kuşlar birdenbire kuyruklarını havaya dikip küçük balıkları avlamak için dalıyorlardı.
"Ne kadar da durgun," dedi Lancelet. "Sanki bugün dünyada yaşayan sadece bizler varmışız gibi, zamanın, mekanın ve bütün kaygıların ve sorunların, hatta savaş düşüncelerinin, krallığın veya bütün çekişmelerin dışında..."
Bu altın anın sona ermesi gerektiği düşüncesi ile sarsılmış, sesi titreyerek "Bugünün sonsuza kadar sürmesini dilerdim," dedi Morgaine.
"Morgaine, ağlıyor musun?" diye sordu ani bir kaygıyla. "Hayır," dedi öfkeyle, dünyayı birdenbire gökkuşağının renkleri içinde görmesine neden olan, kirpiklerindeki tek bir asi damlayı sildi. Asla ağlamayı başaramamıştı. Rahibe olmanın yıllar sü-

ren çileleri boyunca korku ya da acı içinde bir tek damla gözyaşı dökmemişti.
"Kuzenim, akrabam... Morgaine," dedi ona sarılarak, yanağını okşayarak. Morgaine döndü ve yüzünü tuniğine gömerek ona sarıldı. Lancelet sıcaktı; Morgaine kalbinin hızlanan atışlarını duyabiliyordu. Bir an sonra Lancelet eğilip bir elini onun çenesine koyarak başını yukarı kaldırdı ve dudakları birleşti.
"Tanrıça'ya söz vermemiş olmanı dilerdim," diye fısıldadı Lancelet.
"Ben de," dedi usulca Morgaine.
"Buraya gel, gel buraya, sana sarılayım, işte böyle -ileri gitmeyeceğime yemin ettim..."
Morgaine gözlerini kapattı, artık umurunda değildi. Ettiği yemin binlerce fersah ve binlerce yıl uzakta kalmış görünüyordu ve Viviane'in kızacağı düşüncesi bile onu engelleyemezdi. Yıllar sonra, eğer birkaç dakika daha kalmış olsalardı ne olurdu diye merak etti; elinde oldukları Tanrıça onlarla istediğini yapmış olacaktı kuşkusuz. Ancak dudakları ikinci kez birleştiğinde Lancelet, kulak mesafesinin dışında bir şey işitmiş gibi birazcık kasıldı.
Morgaine geri çekildi ve oturdu.

"Morgaine, bu ne?"
"Bir şey duymuyorum," diyerek, Göl'ün yumuşakça şıpırdayan suyunun, sazlıklarda hışırdayan rüzgârın ve arada sırada sıçrayan balıkların ötesindeki sesi duyabilmek için büyük çaba harcadı. Sonra yine duyuldu, yumuşak bir iç çekiş gibi... sanki birisi ağlıyordu.

"Birisi ağlıyor," dedi Lancelet ve kalkmak için uzun bacaklarını doğrulttu "Orada... yaralı veya kaybolmuş birisi var, sanki küçük bir kız..."
Morgaine, eteğini ve tuniğini çalının üzerinde bırakarak, çıplak ayaklarla onu izledi hemen. Bakireler Evi'nin civarını terk etmemeleri gerekse de küçük rahibelerden birinin buralarda kaybolması olasıydı. Yine de küçük kızlar, küçük kızlardı ve kuralları bozmayacaklarına güvenilemezdi; yaşlı rahibelerden biri, bir defasında Bakireler Evi'nin hayattaki bütün görevleri birşeyleri döküp saçmak, kırmak, günlük hayatlarının kurallarını unutmak olan küçük kızlar için olduğunu ve olabildiğince her şeyi döküp, saçıp, kırıp unutabildiklerinde küçük bir bilgelik için hayatlarında yer açılabildiğini söylemişti. Ve artık Morgaine tam bir rahibeydi, gençlere öğretmenlik yapmaya başlamıştı ve bazen yaşlı rahibenin haklı olduğunu düşünüyordu; kuşkusuz kendisi şu anda Bakireler Evı'nde bulunan kızlar kadar aptal ve boş kafalı olmamıştı hiç.
Sesi izlediler. Belirsizdi, birkaç dakika tümüyle kayboluyor, sonra oldukça net olarak geri geliyordu. Sis kalın tabakalar halinde Göl'e doğru sürüklenmeye başlamışa. Morgaine bunun yaklaşan günbatımında nemden oluşan sıradan bir sis mi yoksa büyülü ülkeyi saran kasıtlı sis perdesi mi olduğundan emin değildi.
"Orada," dedi Lancelet, aniden sisin içine dalarak, Morgaine onu izledi, gölgeden gerçekliğe ve tekrar geriye dönerek bileklerine kadar yükselen suyun

içinde durmuş ağlayan küçük bir kız gördü bulanık bir biçimde.
Evet, Morgaine anlamıştı. Gerçekten orada; hayır, bu bir rahibe değil. Çok gençti ve göz kamaştıracak kadar güzeldi; tümüyle beyaz, altın renkli görünüyordu, soluk teni mercan rengi serpiştirilmiş fildişi rengındeydi, gözleri en uçuk gök mavişiydi, açık renk uzun saçları sisin içinde altın gibi parlıyordu. Üzerinde beceriksizce suyun dışında tutmaya çalıştığı beyaz bir elbise vardı.
Her nasılsa, gözyaşları yüzünü herhangi bir şekilde çirkinleştirmeden dökülüyordu. Böylece ağlarken daha da güzel görünüyordu.
Morgaine "Ne oldu çocuğum? Kayıp mı oldun?" dedi
Onlar yaklaşırken kız baktı ve fısıldadı: "Siz kimsiniz? Kimsenin beni duyduğunu sanmıyordum -rahibeleri çağırdım, ama hiçbirisi beni duymadı, sonra da toprak hareket etmeye başladı. Her yer sert toprakken birdenbire burada etrafımda sazlarla, suyun içinde dikiliyor buldum kendimi; korktum... Burası neresi? Daha önce hiç görmemiştim, neredeyse bir yıldır manastırdayım..." Haç çıkardı.
Morgaine aniden ne olduğunu anladı. Bunun gibi yoğun güç noktalarının bulunduğu yerlerde zaman zaman olduğu gibi perde incelmişti ve bir şekilde küçük kız bunu fark etmeye yetecek kadar duyarlılığa sahipti. Bu bazen bir anlık görüntü olarak gerçekleşebilirdi, böylece bir kişi diğer dünyayı bir gölge veya kısa bir görüntü olarak görebilirdi;

ancak öteki dünyaya geçmek çok nadir olan bir şeydi.
Kız onlara doğru bir adım attı, ama ayaklarının altındaki bataklık benzeri yüzey sallanınca kız paniğe kapılarak durdu.
"Kımıldama," dedi Morgaine yavaşça. "Zemin pek sağlam değil burada. Yollan biliyorum. Çıkman için sana yardım edeceğim, canım."
Ama elini uzatmış küçük kıza doğru yürürken Lancelet onun önüne geçti, küçük kızı kucaklayarak, onu kuru toprağa taşıdı ve yere bıraktı.
"Ayakkabıların ıslak," dedi. Çünkü yürüdüğünde ayakkabılarından şapırtılar geliyordu. "Onları çıkarırsan kurutabilirsin," dedi Lancelet.

Kız merakla ona baktı; ağlamayı kesmişti. "Sen çok güçlüsün. Babam bile bu kadar güçlü değil ve seni bir yerlerde gördüğümü sanıyorum, değil mi?"
"Bilmiyorum," dedi Lancelet. "Sen kimsin? Baban kim?"
"Babam Kral Leodegranz," dedi. "Ama ben burada, manastırdaki okuldayım..." Sesi yine titremeye başladı. "Nerede? Ne binayı, ne de kiliseyi hiçbir yerde göremiyorum."
"Ağlama," diyen Morgaine ona doğru bir adım attığında küçük kız biraz geriledi.
"Sen peri halkından mısın? Alnında o mavi işaret var-" Kız elini kaldırıp tekrar haç çıkardı. "Sen bir şeytan olamazsın, haç çıkardığımda, rahibelerin söylediği gibi kaybolmadın, ama sen peri halkı gibi küçük ve çirkinsin-"

Lancelet kararlı bir şekilde "Hayır, ikimiz de şeytan değiliz tabii ki ve sanırım senin manastırına giden yolu senin için bulabiliriz." Morgaine yüreği da-ralarak gördü ki, birkaç dakika önce kendisine aşk, arzu ve neredeyse tapınmayla bakan Lancelet bir yabancıya da şimdi aynı gözlerle bakıyordu. Dönüp Morgaine'e bakarak istekle "Ona yardım edebiliriz, değil mi?" dedi. Morgaine, Lancelet ve yabancı altın kıza nasıl göründüğünü fark etti -ufak tefek, esmer, alnında barbarlara ait bir mavi işaret... İç giysisi dizlerine kadar çamur içinde, kolları edepsizce çıplak, ayakları kirli ve saçları dağınık. Peri halkı gibi küçük ve çirkin. Perilerin Morgaindi. Çocukluğundan beri onunla böyle alay ediyorlardı. Kendine duyduğu nefretin içinde kabardığını hissetti; küçük esmer bedeninden, yarı çıplak kol ve bacaklarından, çamurlu geyik derisinden tiksiniyordu. Aniden çıplak kol ve bacaklarını fark ederek nemli eteğini çalının üzerinden hızla çekip alarak giydi; kirli geyik derisi tuniğini onun üzerine geçirdi. Lancelet ona bakarken bir an için onun da kendisinin çirkin, barbar ve yabancı olduğunu düşündüğünü hissetti; oysa bu enfes akın yaratık Lancelet'in kendi dünyasına aitti.
Lancelet geldi, saygılı bir baş selamıyla yabancı kızın elini nazikçe tuttu. "Gel, sana dönüş yolunu gösterebiliriz."
"Evet," dedi Morgaine, sıkıntılı bir sesle. "Yolu göstereceğim. Beni izleyin ve yakınımda kalın, çünkü zemin gizli tehlikelerle dolu, çamura saplanabi-

lir ve uzun süre çıkamayabilirsiniz." Bir an öfkeyle ikisini de geçit vermez bataklığa yönlendirmek için dayanılmaz bir istek duydu -bunu yapabilirdi, yolu biliyordu- onları bataklığa götürebilir ve orada boğulmaya, ya da sonsuza kadar sisin içinde dolanıp durmaya terk edebilirdi.
Lancelet sordu: "Adın ne?"
Sarışın kız yanıtladı "Adım Gwenhwyfar," ve Mor-gaine Lancelet'in "Ne kadar güzel bir isim, bunu taşıyan hanıma çok yakışıyor," diye mırıldandığını duydu. Morgaine öyle büyük bir nefret dalgası hissetti ki, onun gücüyle bayılacağını düşündü. Ölünceye kadar bu nefretin kendisi ile birlikte olacağını hissetti ve kendisini eriten o anda ölüme gerçek bir özlem duydu. Günün bütün rengi sisin, bataklığın ve kasvetli sazlıkların içinde kaybolmuş, bütün mutluluğu da onunla birlikte uçup gitmişti.
"Gelin," diye tekrarladı donuk bir sesle. "Yolu göstereceğim."
Gitmek için döndüğünde arkasından birlikte güldüklerini işitti ve ağır bir nefret dalgası içinde kendisine gülüp gülmediklerini merak etti. Gwenhwy-far'ın küçük sesiyle "Sen bu korkunç yere ait değilsin değil mi? Sen peri halkına benzemiyorsun, küçük ve çirkin değilsin," dediğini duydu.
"Hayır," diye düşündü Morgaine, hayır, o güzeldi, kendisi ise "küçük ve çirkin." Sözcükler yüreğini yaktı; Viviane'e benzediğini unutmuştu. Halbuki kendisi için Viviane güzeldi. Lancelet'in "Hayır, hayır, seninle gelmeyi isterdim gerçekten, ama bu ge-

ce bir yakınımla yemek yemek için söz verdim; annem de zaten bana yeterince kızgın; yaşlı beyefendinin de kızmasını istemem. Fakat hayır, ben Ava-lon'a ait değilim," dediğini duydu ve bir dakika sonra, "Hayır, o... şey, annemin kuzeni ya da öyle bir şey, birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz, hepsi bu." Şimdi onun kendisinden söz ettiğini biliyordu Morgaine. Aralarındaki her şey, bu kadar çabuk bir şekilde, uzak bir

akraba bağına indirgeni-vermişti. Boğazını ağrıtan gözyaşlarını öfkeyle geri itmek için savaştı, ağlamanın onu diğerlerinin gözünde daha da çirkinleştireceğini biliyordu; kuru toprağa ulaştı. "Manastırın burada, Gwenhwyfar, patikadan ayrılmamaya dikkat et, yoksa yine sisin içinde kaybolabilirsin."
Kızın Lancelet'in elini tuttuğunu gördü. Morgaine'e öyle geldi ki, oğlan onun elini istemeyerek bırakmıştı. Kız, "Teşekkür ederim, ah, teşekkür ederim," dedi.
"Teşekkür etmen gereken Morgaine," diye anımsattı Lancelet. "Avalon'a gelip giden patikaları bilen o." Kız utangaç bir bakışla Morgaine'e baktı ve dizlerini kırarak küçük ve kibar bir selamlamayla, "Size teşekkür ederim, Morgaine hanım," dedi.
Morgaine derin bir soluk aldı; rahibe pelerinine tekrar sarınırken çağırabildiği bütün ihtişamı etrafına toplamıştı; kirli ve yıpranmış giysilerine, omuzlarının etrafında ıslak tutamlar halinde dağılmış saçlarına rağmen, birdenbire uzun ve heybetli göründüğünü biliyordu. Soğuk bir kutsama hareketi yaptık-

tan sonra döndü, bir başka sessiz harekede Lance-let'i çağırdı. Görmese bile biliyordu ki, hayranlık ve korku kızın gözlerine geri dönmüştü, ama bir Ava-lon rahibesinin sessiz süzülüşü ile uzaklaştı. Lance-let'in isteksiz adımlan onun sessiz adımlarını izliyordu. Bir dakika sonra ardına baktı, ancak sis kapanmış, kız sisin içinde kaybolmuştu. Lancelet titreyerek "Bunu nasıl yaptın, Morgaine?" diye sordu.
"Neyi nasıl yaptım?"
"Birdenbire o kadar çok anneme benzedin ki... Tümüyle uzun, uzak ve soğuk -ve pek gerçek değil. Sanki dişi bir şeytan gibi. Zavallı kızı korkuttun, bunu yapmamalıydın."
Morgaine aniden yükselen öfkesiyle dilini ısırdı. Soğuk ve gizemli bir sesle "Kuzenim, ben neysem oyum," dedi ve döndü, hızla önlerindeki patikadan ilerledi. Üşümüş, yorgun ve içten hasta hissediyordu kendini. Bakireler Evi'nin kimsesizliğine ulaşmak için can atıyordu. Lancelet epeyce uzağında kalmış görünüyordu, ama bunu daha fazla önemsemedi. Buradan sonra kendi yolunu bulabilirdi.

Bu olaydan sonra, baharda Merlin, bir gece geç vakit, sırılsıklam eden gecikmiş bir kış fırtınasının içinden çıkıp geldi. Leydi bunu haber aldığında, şaşkınlıkla bakakaldı.
"Kurbağaları bile boğacak böyle bir gecede," dedi. "Böyle bir havada onu buraya getiren nedir acaba?"
"Bilmiyorum, Leydi," dedi haberi getiren genç Druid çırak. "Sal bile çağırtmadı, gizli patikalardan geldi ve bu gece uyumadan önce mutlaka sizi görmek istediğini söyledi. Ona kuru elbiseler gönderdim, giysilerinin ne durumda olduğunu tahmin edersiniz. Ona yiyecek ve şarap da götürdüm, ama sizinle yiyip yiyemeyeceğini sordu."
"Ona yiyebileceğini söyle," dedi dikkatle yüzünü doğal bir durumda tutmaya çalışan Viviane- düşüncelerini gizleme sanatını çok iyi öğrenmişti -ama genç adam gittiğinde, kendisini rahat bırakarak hayretle baktı ve kaşlarını çattı.
Yardımcı kadınlarını çağırttı, her zamanki akşam yemeği yerine, şarap ve yiyecek getirmelerini, ateşi yeniden yakmalarını emretti.

Bir süre sonra dışarıda Merlin'in ayak seslerini duydu ve Merlin, içeri girdiğinde doğrudan ateşin yanına gitti. Taliesin'in artık kamburu çıkmıştı, saçı ve sakalı tümüyle beyazlamıştı, çömez bir ozanın kendisine çok kısa gelen giysisi içinde biraz tuhaf görünüyordu; sıska bilekleri giysinin kısa gelen eteklerinden dışarı fırlamıştı. Viviane onu ateşin yanına oturttu, bir tabak yemek verdi ve Avalon'un iyi elma şarabını işlemeli bir gümüş kupayla yanına koydu.
Sonra kendisi küçük bir tabureye oturarak, Merlin'in yiyişini izlerken kendi ekmeğinin ve kurutulmuş meyvelerinin tadına baktı. Merlin tabağını bir kenara koyup, şarabını yudumlarken "Şimdi bana her şeyi anlat, Baba," dedi.
Yaşlı adam ona gülümsedi. "Senin bana böyle hi-tab ettiğini duyacağımı hiç düşünmemiştim, Viviane. Yoksa bunadığımı ve kilisenin kutsal emirlerini aldığımı mı düşünüyorsun?"
Viviane başını salladı. "Hayır," dedi, "ama benden önce buranın Leydisi olan annemin aşığı, iki kız kardeşimin de babasısın. Sayamayacağım kadar çok yıl boyunca birlikte Tanrıça'ya ve Avalon'a hizmet

ettik, belki de bu gece bir babanın sesinin tesellisine ihtiyacım var... Bilmiyorum. Bu gece çok yaşlı hissediyorum kendimi. Ba- Taliesin. Senin kızın olamayacak kadar yaşlı olduğumu mu düşünüyorsun sen de?"
Yaşlı Druid gülümsedi "Asla, Viviane. Sen yaşı olmayan birisin. Senin kaç yaşında olduğunu biliyo-

rum, ya da istersem hesaplayabilirim, ama sen benim için hâlâ küçük bir kız gibisin. Eğer istersen şimdi bile pek çok aşığın olabilir."
Viviane bir el hareketiyle konuyu kesti. "Gereklilik, görev ya da bir gecelik zevkten öte bir anlamı olan hiçbir adam bulmadığımdan emin olabilirsin," dedi. "Sanırım, yalnızca bir kez senin dışında yakınıma gelen adamlardan sadece birinin kendi gücüme denk olduğunu düşünüyorum," Güldü. "On yaş daha genç olsaydım, Yüce Kral'ın kraliçesi olarak tahta uygun olacağımı ve oğlumun taç giyeceğini düşünür muydun?"
"Galahad'ın -şimdi onu nasıl çağırıyorsun, Lance-let mi?- kralların mayasından yapıldığını sanmıyorum. O bir hayalperest, rüzgârda sarsılan bir saz."
"Ya babası Uther Pendragon olsaydı?"
Taliesin başını salladı. "O bir takipçi Viviane, bir lider değil."
"Öyle bile olsa bu, Ban'in sarayında bir piç olarak yetiştirildiği için. Bir kralın oğlu olarak yetiştirilsey-di..."
"Peki o yıllarda sen dışarıda, Hristiyan topraklarındaki bir taht için seçilmiş olsaydın, Avalon'u kim yönetecekti?"
"Eğer Uther'in yanında hüküm sürmüş olsaydım, buralar Hristiyan toprakları olmayacaktı. Igraine'in onun üzerinde gücü olduğunu ve Avalon için kullanacağını düşünmüştüm."
Merlin başını sallayarak "Geçen kışın karının ardından dertlenmenin bir anlamı yok, Viviane. Ben

de Uther hakkında konuşmaya geldim. Ölmek üzere."
Viviane başını kaldırdı ve gözlerini ona dikti. "Demek zamanı şimdiden geldi ha..." Kalbinin hızlandığını hissetti. "Ölmek için çok genç..."
"Adamlarını savaşa götürmüş, onun yaşında akıllı bir adam bu işi generallerine bırakırdı; yaralanmış ve ateşlenmiş. Bir şifacı olarak yardım önerdim, ama Igraine ve rahipler bunu yasakladı. Yine de hiçbir şey yapamazdım; zamanı gelmişti. Bunu gözlerinde gördüm."
"Bir kraliçe olarak Igraine nasıl?"
"Tam senin önceden gördüğün gibi," dedi yaşlı Druid. "Güzel, onurlu, dindar ve daima kaybettiği çocukları için yas \futuyor. Bütün Kutsanmışlar gününde bir oğlan daha doğurdu; yalnızca dört gün yaşadı, daha fazla dçğil. Ev rahipleri günahları yüzünden cezalandırıldığına onu inandırdı. Uther ile evlendiğinden beri utanılacak hiçbir şey yapmadı. İlk çocuğunu erken doğurmanın dışında. Ama bu yetti. Uther öldükten sonra kendisine ne olacağını sordum, kendisi de bu yüzden ağlayarak bana bir manastıra kapanacağını söledi. Ona, kız kardeşine yakın olacağı Avalon'a gelmesini söyledim, ama bir Hristiyan Kraliçe için bunun uygun olmayacağını söyledi."
Viviane'in gülümsemesi biraz sertleşti. "Igra-ine'den bu sözleri duyacağımı hiç ummazdım."
"Viviane, onu suçlamamalısın, düşüncende bile, çünkü bunu sen kendin yaptın. En çok ihtiyacı ol-

düğü anda, Avalon onu uzaklaştırdı. Bizimkinden daha basit bir inançta huzur buldu diye kızı paylayacak mısın?"
"Bütün Britanya'da Yüce Kraliçe'den kız diye söz eden tek adamın sen olduğundan hiç kuşkum yok."
"Benim için Viviane, zaman zaman sen bile küçük bir kızsın, dizlerime çıkarak arpımın tellerine dokunan aynı küçük kız."
"Artık çok zorlanarak çalıyorum. Yıllar içinde parmaklarım esnekliğini kaybetti," dedi Viviane.
Merlin başını sallayarak "Ah, hayır canım," dedi, kendi ince, yaşlı boğum boğum elini uzatarak. "Bunun yanında senin ellerin genç kalıyor, yine de her gün onlarla arpımı çalıyorum, bunu sen de yapabilirdin.

Senin ellerin gücü tutmayı seçti, şarkıları değil."
"Eğer seçmemiş olsaydım, Britanya'ya ne olurdu," diye parladı kadın.
"Viviane," dedi Merlin, bir parça katılaşarak, "ben seni kınamıyorum. Yalnızca olan şeylerden söz ediyorum."
Viviane içini çekti ve çenesini ellerine dayadı. "Bu gece bir babaya ihtiyacım olduğunu söylediğimde doğruyu söylüyordum. Bütün bu yıllar boyunca yaptığımız ve korktuğumuz şey başımıza şimdiden geldi öyleyse. Uther'in oğlu nasıl, babacığım? Hazır mı?"
"Hazır olmak zorunda," dedi Merlin. "Uther Yaz Ortası gününe kadar yaşamayacak ve şimdiden leş kargaları toplanmaya başladı. Ambrosius'un ölü-

münde yaptıkları gibi. Sen oğlanı görmedin mi?"
"Ara sıra büyülü aynada gözüme ilişti. Sağlıklı ve güçlü görünüyor, zamanı geldiğinde bir kral gibi görüneceğinden başka bir şey anlatmıyor bana. Sen onu ziyaret ettin, değil mi?"
"Uther'in isteği ile ara sıra nasıl büyüdüğünü görmek için gittim. Savaş ve strateji hakkında senin oğluna da çok şey öğretmiş olan Latince ve Yunanca kitapların aynılarına sahip olduğunu gördüm; Ecto-rius köküne kadar bir Romalı, Sezar'ın fetihleri, İskender'in kahramanlıkları onun varlığının bir parçası. O eğitimli bir adam ve oğullarının ikisini de savaş için eğitti. Genç Caius geçen yıl ilk kez savaşa katıldı; Arthur gitmediği için üzüldü, ama o Ectori-us'un itaatkâr oğlu olduğundan kendisine söylenileni yaptı."
"Arthur bu kadar Romalıysa Avalon'a bağlı kalmaya istekli olacak mı? Çünkü, unutma, Aşiretler'i, ayrıca Pict halkını yönetmek zorunda."
"Bunu hallettim," dedi Merlin. "Adamızı savunduğumuz bu savaşta, Uther'in askerlerinin müttefiki olduğunu söyleyerek küçük insanların bazılarıyla tanışmaya ikna ettim onu. Onlardan elf oklarını kullanmayı, fundalıklarda ve kırlarda sessizce hareket etmeyi öğrendi ve-" Duraklayıp manalı bir şekilde "Geyikleri izleyebiliyor, onların arasına karışmaktan korkmuyor," dedi.
Viviane bir an için gözlerini kapattı "O çok genç..."
"Tanrıça savaşçılarını yönetmesi için erkeklerin

en gencini ve en güçlüsünü seçer her zaman," dedi Taliesin.
Viviane başını eğdi. "Öyle olsun. Sınanacak. Eğer yapabilirsen, Uther ölmeden önce onu buraya getir."
"Buraya mı?" Merlin başını salladı. "Sınaması bitinceye kadar olmaz. Ancak ondan sonra, ona Avalon'un yolunu ve yönetmek zorunda olduğu iki dünyayı gösterebiliriz."
Viviane yine başını eğdi. "Öyleyse Ejder Adas'na."
"Eski yarışma mı olacak? Uther kral yapılma törenlerinde öyle denenmemişti-"
"Uther savaşçıydı; onu Ejder'in üzerindeki efendi yapmak için o kadan yeterdi," dedi Viviane. "Bu çocuk genç ve deneyimsiz. Sınanmalı ve yeterliliği ka-nıtlanmalı."
"Ya başaramazsa..."
Viviane dişlerini sıkarak, "Başarmak zorunda!" dedi.
Viviane tekrar gözlerine bakıncaya kadar bekledi ve yineledi. "Ya başaramazsa..."
Viviane iç çekti. "Lot'un hazır olduğuna kuşku yok, iş ona gelirse."
"Morgause'un oğullarından birini alıp burada Avalon'da yetiştirmeliydin," dedi Merlin. "Gawaine uygun bir çocuk- Uther'in oğlunun bir geyik olmasına karşın o bir boğa, tezcanlı, kavgacı. Gawa-ine'de kral olmak için gereken var, sanırım o da Tanrıça'dan doğma ve Morgause da senin annenin kızı; oğullarında asil kan var."

"Lot'a güvenmiyorum," dedi Leydi sertçe, "ve Morgause'a ondan da az güveniyorum!"
"Yine de Lot kuzeydeki kabileleri denetliyor ve sanırım Aşiretler onu kabul ederler-"
"Ama Roma'yı destekleyenler asla," dedi Leydi. "O zaman Britanya'da durmadan savaşan ve Sak-sonları ve vahşi Kuzeylileri uzaklaştırmak için asla yeterince güce sahip olmayan iki krallık olur ortada. Hayır. Uther'in oğlu olmalı ve başarmalı!"

"Bu da Tanrıça'nın isteğine göre olacak," dedi Merlin sertçe. "Kendi iradeni onunkiyle karıştırmadığına emin olmalısın."
Viviane elleriyle yüzünü kapattı. "Eğer başaramazsa- eğer başaramazsa bütün bunlar boşa gitmiş olacak," dedi öfkeyle. "Igraine'e yaptığım her şey, sevdiğim herkese yaptığım her şey, Baba, başarısız olacağını önceden mi gördün?"
Yaşlı adam ak başını salladı, sesi sevecendi.
"Tanrıça kendi iradesini bana bildirmiyor," dedi. "Bu çocuğun bütün Britanya'yı yönetecek güce sahip olduğunu önceden gören sensin. Seni gurura kapılıp yaşayan her kadın ve erkek için en iyisini bildiğini düşünmemen için uyarıyorum, Viviane. Avalon'u iyi yönetiyorsun-"
"Ama yaşlandım," dedi başını kaldırarak ve yaşlı adamın gözlerindeki merhameti gördü. "Ve yakında bir gün..."
Merlin başını eğdi; kendisi de bu yasaya tabiydi. "O zaman geldiğinde bunu bileceksin; ama henüz değil, Viviane."

"Hayır," dedi, aniden gelen umutsuzlukla savaşarak, artık arada bir, bedeninde bir ısı, zihninde bir azap olarak geliyordu bu duygu. "Önümüzde ne olduğunu göremediğinde ve o geldiğinde, Avalon'un yönetimini bir başkasına devretmenin zamanı geldiğini bileceğim. Morgaine hâlâ genç ve çok sevdiğim Raven kendisini sessizliğe ve Tanrıça'nın sesine verdi. Henüz gelmedi, ama eğer çok çabuk gelirse..."
"Ne zaman gelirse gelsin Viviane, o doğru zaman olacaktır," dedi Merlin. Kalktı, dimdik duruyor ve titriyordu, Viviane asasına iyice yaslandığını gördü. "Öyleyse çocuğu bahar zamanı Ejder adasına götüreceğim ve kral olmaya hazır olup olmadığını göreceğiz. Sonra sen Avalon ve dışarıdaki dünya arasındaki sonsuz bağın bir işareti olarak kılıcı ve kupayı ona verirsin."
"En azından kılıcı," dedi Viviane. "Kupa konusunda emin değilim."
Merlin başını eğdi. "Bunu senin bilgeliğine bırakıyorum. Tanrıça'nın sesi sensin, ben değilim. Yine de onun için Tanrıça olmayacaksın-"
Viviane başını salladı. "Muzaffer olduğunda Tanrıça ile karşılaşacak," dedi, "ve onun ellerinden zafer kılıcını alacak. Ancak önce kendini kanıtlamak ve Bakire Avcı ile karşılaşmak zorunda..." Yüzünden bir gülümseme pırıltısı geçti. "Ve ondan sonra ne olursa olsun fark etmez," dedi. "Uther ve Igraine ile olduğu gibi işi şansa bırakmayacağız. Arkasından ne gelirse gelsin, kanın soylu olduğuna emin olacağız."

Merlin gittikten sonra, ateşin içindeki resimleri izleyerek, yalnızca geçmişi görerek, geleceğe doğru zamanın sisleri içinden bakmaya çalışmadan uzun süre durdu.
Yıllarca önce, -o kadar çok yıl önce ki, şimdi ne kadar olduğunu hatırlayamıyordu- kendisi de Boynuzlu Tanrı'ya, Büyük Avcı'ya, yaşayan helezon dansının Efendisi'ne bekaretini vermişti. Gelecek olan kral yapma ayinlerinde bu rolü üstlenecek bakirenin kim olacağı konusunu bir kez bile düşünmedi, ama zihninin geçmişte ve Büyük Evlilik töreninde Tanrıça'nın yerini aldığı zamanlarda başıboş dolaşmasına izin verdi...
...Onun için asla bir görevden ileri gitmemişti; bazen zevkli, bazen tatsız, ama her zaman, buraya ilk geldiğinden beri hayatını yöneten Büyük Ana tarafından bedeni yönetilerek ve çağrılarak... Birden Ig-raine'i kıskandı, zihninin bağımsız yanı, bütün çocuklarını ya ölümde, ya da başkaları tarafından yetiştirildiği için kaybeden ve şimdi dulluğun acısını çeken ve yaşamını bir manastırın duvarları arasında bitirecek olan bir kadını niçin kıskandığını merak etti.
Onda kıskandığım şey tanımış olduğu aşk... Hiç kızım olmadı, oğullarım bana yabancı... Hiç sevmedim. Ne de sevilmenin ne olduğunu öğrendim. Korku, hayret, saygı... bana verilenler bunlar. Asla aşk değil. Bazen, Utber'in Igraine'e düğün günlerindeki bakışı gibi bir tek bakış için bütün bunlar-

dan vazgeçebileceğimi düşünüyorum.
Merlin'in söylediği şeyi yüksekçe bir sesle tekrarlayarak sıkıntıyla içini çekti. "Pekâlâ, geçmiş yılın karının

ardından kederlenmenin bir anlamı yok." Başını kaldırdı ve yardımcısı sessizce geldi.
"Leydi?"
"Bana -hayır." dedi, birdenbire fikrini değiştirerek; bırak kız uyusun.
Hiç sevmediğim ve sevilmediğim doğru değil. Morgaine'i bütün ölçülerin ötesinde seviyorum ve o da beni seviyor.
Artık bu sona erebilir. Ama bu da yine Tanrı-ça'nın istediği gibi olacak.

14
Yeni ay en soluk, en ince haliyle Avalon'un batısında duruyordu. Morgaine yavaşça yukarı doğru çıkarken, çıplak ayakları ile sarmal patikayı sessizce adımlıyordu ve yeni ay kadar solgundu. Saçları çözülmüştü; üzerindeki tek giysi kuşaksızdı. Yetkili olmayan bir kişi kutsal olmayan bir sözle sessizliğini bozmasın diye rahibelerin ve bekçilerin onu sessizce izlediklerini biliyordu. Saçlarının siyah perdesinin ardında göz kapaklan inikti. Patikada hiç şaşmadan, görmeye gerek kalmadan yürüyordu. Ra-ven sessizce arkasından geliyordu; Morgaine gibi ayaklan çıplak, kuşaksız ve salınmış saçları yüzünü perdeleyerek.
Gittikçe koyulaşan alacakaranlıkta, yukarılarında-ki çivit mavisi kubbede beliren birkaç soluk yıldızla yukarıya, daha yukarıya tırmanıyorlardı. Halka taşlar gri ve gölgeliydi, içlerinde solgun bir ışık parlıyordu, ama ateş değildi bu; sihirli dairenin içinde mavi tılsım ışığı, cadı ateşi, büyü ışığı dışarı vuruyordu.
Batan ayın son ışığı aşağıda parlayan gölde bir anlığına yansırken, sessiz bir bakire rahibe onlara

doğru ilerledi, boyanmamış yünden giysisi, kesilmiş bir tutam karanlıktan başka bir şey olmayan saçlarıyla yalnızca küçük bir kızdı. Morgaine'e bir kupa sundu. Morgaine kabul ederek sessizlik içinde içti, sonra kabı Raven'e verdi, o da son damlasına kadar içti. Ölmekte olan ışıkta gümüş ve altın parıldadı. Morgaine görünmeyen ellerden çapraz kabzalı büyük bir kılıcı, beklenmeyen ağırlığından azıcık nefesi kesilerek aldı. Çıplak ayakla, üşümüş, ama bunun farkında olmadan, halka taşların altındaki daireyi döndü.
Arkasında Raven, uzun bir mızrak alarak cadı ateşinin tam kalbine fırlattı. Oradaki bir parça halatın ucuna ışık sıçradı ve Raven onu daire boyunca Morgaine'in arkasından taşıdı, cadı ateşinin soluk ışığı etraflarındaki loşlukta sıçrayıp duruyordu. En solgun ışıkla dairenin merkezine döndüklerinde Viviane'in yüzünü gördüler; yaşsız, zamansız, bedensiz bir halde boşlukta dalgalanan Tannça'nın parlak yüzü.
Morgaine bu etkinin yanaklara ve alna sürülen parlak bir maddeden kaynaklandığını, dairenin karanlığında, siyah elbiseler giydiği için böyle göründüğünü bilmesine rağmen, soluğunun kesilmesine engel olamadı.
Bedensiz, parlak eller Morgaine'in ve sonra da Raven'in ellerine bir şey bıraktı. Morgaine, keskin acılı ağacımsı şeyi ısırdı, kusma duygusunun geçmesi için kendisini zorlayarak yuttu. Sessizlik çöktü. Karanlıkta gözler parlıyor, ama hiçbir göz görünmüyordu. Kendini Tor'un tepesine kadar yığılmış kalabalıkların ötesindeki kalabalıklar arasında

duruyormuş gibi hissetti, ama aralarında tek bir yüz bile göremedi. Viviane'in bedensiz yüzü bile karanlıkta kaybolmuştu. Birbirlerine dokunmamalarına karşın, kendi bedeninin yanındaki Raven'in bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Buraya niçin getirildiğinden emin olamadan, kendisine öğretilen şekilde sessizleşerek, meditasyonla zihnini susturmaya çalıştı.
Zaman geçti, daha da kararan gökyüzünde yıldızlar parladı. Zaman, diye düşündü Morgaine Zaman Avalon'da farklı akıyor; veya belki de burada zaman yok. Uzun yıllar boyunca pek çok gece, halka taşların oluşturduğu dairenin içinde zamanın ve uzayın sırlarını araştırmak için Tor'un sarmal patikalarından Tor'a tırmanmıştı. Yine de bu gece daha tuhaf, daha karanlık ve bir şekilde sırlarla daha da ağırlaşmıştı; daha önce, bir ayinde başrolü oynamak üzere diğer rahibelerin arasından hiç seçilmemişti. Kendisine ne verildiğini biliyordu; büyülü yiyecek görmeyi güçlendirmek için kullanılan bir bitkiydi, bu büyüsünü ya da gücünü azaltmıyordu.
Bir süre sonra karanlıkta zihninin içinde resimler görmeye başladı; sanki çok uzaklardaymışçasına küçük, renkli resimler. Koşan bir geyik sürüsü gördü. Yine güneş gittiğinde ülkenin üzerine çöken büyük karanlığı

ve soğuk soğuk esen rüzgârı gördü ve dünyanın sona erdiğini düşünerek korktu; ama daha yaşlı rahibelerin, avluda toplandıklarında ona açıkladıklarına göre, Ay Tanrısı Tanrıça'nın parlaklığını bozuyordu ve Tanrı'yi korkutup kaçırmak için

çığlıklar atan kadınlara neşeyle katılarak oralarda koşturmuştu. Daha sonra ona ayın ve güneşin nasıl hareket ettiği, niçin zaman zaman birinin diğerinin önünü kapattığı açıklanmıştı; bu doğanın yöntemlerinden biriydi; sıradan insanların Tanrı'nın yüzleri hakkındaki inançları sadece semboldü. Çünkü bu insanların evrimlerinin şimdiki safhasında büyük hakikatleri görsel olarak ifade etmeye ihtiyaçları vardı. Bir gün bütün erkekler ve kadınlar içsel gerçekleri bileceklerdi, ama şimdilikxbuna gereksinim duymuyorlardı.
Bir yılın dönemleri büyük halka taşların etrafında tekrar tekrar dönerken hayatta yapmış olduğu gibi içsel Görme Gücü'nü izledi; Tanrı'nın doğmasını, üremesini ve sonunda ölmesini izledi; halka taşlardan önce orada bulunan meşe korusuna doğru sarmal yoldan kıvrılarak çıkan büyük tören alaylarını gördü -zaman saydamdı, küçük boyalı insanlar gelip, olgunlaşıp öldürüldüklerinde, sonra Aşiretler, sonra sırası geldiğinde Romalılar ve Gaul sahillerinden uzun boylu yabancılar ve onlardan sonra... zaman anlamını yitirmişti; zaman durmuştu, artık yalnızca insanların hareketlerini, dünyanın aşırı büyümesini görüyordu, buz geliyor, geri çekiliyor ve tekrar geliyordu, şimdi sonsuza kadar okyanus tabakaları arasına gömülmüş olan büyük Atlantis'in tapınaklarını görüyordu, yeni dünyaların yükseldiğini ve battığını görüyordu... ve sessizlik ve gecenin ötesinde büyük yıldızlar döndüler ve sallandılar...
Arkasında ürkütücü bir çığlık duydu ve teni buz

kesti. Raven haykırdı, daha önce sesini hiç işitmediği Raven; bir keresinde Tapınak'a birlikte hizmet ederlerken, Raven taşmak üzere olan bir lambayı tutmuş ve yanmakta olan yağdan haşlanmış, yanıkları sarılırken iki eliyle çığlıklarını bastırmıştı, çünkü sesini Tanrıça'ya vermek için ettiği yemini bozamazdı. Bunun izlerini her zaman taşıyacaktı ve Mor-gaine bir kez, ona baktığında, Benim ettiğim yemin onunki yanında önemsiz, ancak yine de onu neredeyse esmer ve tatlı sesli bir adam uğruna bozuyordum, diye düşünmüştü.
Şimdi, aysız gecede Raven yüksek sesle çığlık atıyordu, doğum yapan bir kadın gibi avaz avaza çığlıklar. Üç kez atılan tiz çığlık Tor'u titretti ve Morga-ine yeniden ürperdi, diğer adada rahiplerin iki dünya arasında çınlayan bu tekinsiz çığlığı duyunca yalnız hücrelerinde uyanıp haç çıkardıklarını biliyordu.
Çığlıklardan sonra sessizlik geldi, Morgaine'e sessizlik nefesle doluymuş gibi geldi. Yalnızca üç kıpırtısız rahibenin bozduğu korkunç yalnızlığın etrafını çevirmiş, görünmeyen inisiyelerin, tuttukları ne-fesleriyle dolu gibi geldi Morgaine'e. Sonra, sessizlikten sesi sakatlanmışçasına tıkanan, soluğu tutulan Raven bağırdı:
"Ah, Çark, on üç sözcüsü olan Çark gökyüzünde yedi kez döndü... Ana kara oğlunu yedi kez doğurdu..."
Tekrar sessizlik, kendinden geçmiş rahibenin tıkanan soluğunun dışında, sessizlik sese karşıt ola-

rak derinleşiyordu. "Ah, ah, yanıyorum, yanıyorum -artık zamanı, artık zamanı..." tekrar dehşete gebe koyu bir sessizliğe gömüldü.
"Koşuyorlar! Bahar kösnüllüğü içinde koşuyorlar, koşuyorlar, savaşıyorlar, krallarını seçiyorlar -ah, kan, kan, hepsinin en büyükleri koşuyor, gururunun boynuzlarında kan var."
Sessizlik yine uzadı ve Morgaine kirpiklerinin arkasındaki karanlıkta geyiğin bahar koşusunu görürken gümüş çanakta beliren, neredeyse unuttuğu görüntüyü yeniden gördü -geyiklerin arasında bir adam çabalıyor, savaşıyordu...
"O Tanrıça'nın çocuğu, koşuyor, koşuyor... Boynuzlu Kişi ölmeli... ve Boynuzlu Kişi taç giymeli... Bakire Avcı kralı kendine çağırmalı... bekaretini Tanrı'ya vermeli... ah eski kurban, eski kurban... yanıyorum, yanıyorum..." ve sözcükler birbirinin içinde boğuldu ve uzun hıçkırıklarla dolu bir çığlıkla kesildi. Kapalı gözleriyle, arkasında Raven'in kendini kaybederek yere düştüğünü, zorlukla nefes aldığım gördü,

derinleşmiş sessizlik içindeki tek ses onun soluklarıydı.
Bir yerlerde bir baykuş öttü; bir, iki, üç kez.
Karanlığın içinden, sessiz, siyah, alınlarında mavi bir parlaklık olan rahibeler geldi. Raven'ı şefkatle kaldırıp taşıdılar. Morgaine'i de kaldırdılar, kendisini götürürlerken zonklayan başının bir kadının göğsünde şefkatle tutulduğunu hissetti. Sonra daha fazlasını öğrenemedi.

Üç gün sonra, gücünü biraz toparladığında Vivi-ane onu çağırttı.
Morgaine kalktı ve giyinmeye çalıştı, ama hâlâ güçsüzdü ve genç rahibelerden birinin yardımını kabul etti, kızın sessizlik içinde oluşuna ve kendisi ile konuşmayışına şükretti. Uzun süredir açtı. Ayinde kullanılan, berbat bir hastalığa yol açan bitkiler ayinin heyecanlı gerginliği hâlâ bedenini kontrol ediyordu; bir gece önce bir parça çorba içmişti ve bu sabah sütle ıslatılmış-biraz ekmek yemişti, ancak kendisini hâlâ hasta ve uzun gerginlikten sonra boşalmış hissediyordu, başı zonkluyordu ve aylık kanaması daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde yakalamıştı onu; bunun da kutsal bitkilerin etkisi ile olduğunu biliyordu. Hasta ve kayıtsız Vivi-ane'in dileğini yapmış olduğu gibi, bir şekilde Vivi-ane'in kendisine huzur içinde iyileşme fırsatını vermiş olmasını diledi; ancak Tanrıça gökyüzünden aşağı uzanıp da bildirmiş gibi Viviane'in isteğine uydu. Giyinip saçları örülerek ceylan derisi bir sicimle toplanınca ve alnındaki mavi hilal taze mavi boyayla boyanınca, Yüce Rahibe'nin yaşadığı eve giden patikadan gitti.
Kapıyı çalmadan ya da orada oluşunu bildirmeden içeri girmek artık onun ayrıcalığıydı. Her zaman Viviane'in, bu evde, siyah tahtında oturan Tanrıça gibi tahta benzer bir sandalyede otururak kendisini beklediğini hayal ederdi, ama bugün Viviane odanın arkasında dolaşıp duruyordu, ateş yanmıyordu ve içerisi soğuk ve karanlıktı. Viviane, bo-

yanmamış yünden, başlığı saçlarını örten sade bir elbise giymişti ve Morgaine ilk kez kesin olarak, Vi-viane'in bir rahibe olduğunu, artık bir Bakire veya Ana olmadığını, aynı zamanda Ölüm Acuzesi olan, kadim bilge kadın olduğunu anladı. Yüzü çizgili ve çökmüş görünüyordu. Morgaine, Genç ve güçlü olduğumuz halde ayinler ikimizi de hasta ettiğine göre, bizim de hizmet ettiğimiz mekânın hizmetinde yaşlanmış olan Viviane'e kim bilir ne olmuştur? diye düşündü.
Viviane döndü ve ona gülümsedi, sevgi dolu bir gülümseme ve Morgaine yine o güçlü sevgi ve şefkat duygularının ortaya çıktığını hissetti. Fakat Ley-di'nin huzurunda bulunan genç bir rahibeye yakışır şekilde ilk önce Viviane'in konuşmasını bekledi.
Viviane oturmasını işaret etti. "İyileştin mi, çocuğum?"
Morgaine kanapeye çöktü, o kısa yürüyüşten bile bitkin düşmüştü. Hayır anlamında başını salladı.
"Biliyorum," dedi Viviane. "Bazen senin nasıl tepki göstereceğini bilmediklerinde çok fazla veriyorlar. Gelecek sefer sana verilenin hepsini alma -ne kadar alabileceğini ölç. Görme Gücü'ne yetecek kadarını al, ama seni çok hasta edecek kadarını alma. Artık buna hakkın var; itaatin kendi yargınla hafif-letilebileceği bir seviyeye eriştin."
Bir nedenle bu sözler Morgaine'in zihninde çınladı durdu; kendi yargınla hafifletilebilir, kendi yargınla hafifletilebilir.
Bana verdikleri ilaçlar yüzünden hâlâ hastayım,

diye düşündü, sonra çınlamanın geçmesi için huzursuzca başını salladı ve Viviane'i dinledi.
"Raven'in kehanetinden ne kadarını anladın?"
"Çok az," diye itiraf etti Morgaine. "Benim için sır. Orada niçin bulunduğumu bilmiyorum."
"Kısmen ona kendi gücünden aktarmak için; o güçlü değil. Hâlâ yatakta ve onun için kaygılanıyorum. Bitkiden ne kadar alabileceğini biliyor, ama azıcığı bile çok fazla gelmiş görünüyor; kan kusuyor, daha da sürecek. Ama ölmeyecek."
Morgaine kendisini yatıştırmaya çalıştı; ani bir boşluk ve kusma duygusu ortaya çıkarak rengini soldurmuş ve başını döndürmüştü. Bir şey diyemeden kalktı, sendeleyerek dışarı çıktı ve o sabah yediği sütle ekmeği kustu. Viviane'in ona seslendiğini duydu, kusması bittiğinde kapının pervazını tutmaya çalışarak, öğürerek

durdu. Genç yardımcı rahibelerden biri bir bezle yüzünü siliyordu; bez ıslaktı ve tatlı bitkilerin iç bayan kokusunu hissetti. İçeri girerken Viviane yürümesine yardım etti ve ona küçük bir bardak verdi.
"Yavaşça yudumla," dedi.
Sıvı dilini yaktı ve bir an için kusma duygusunu iyice arttırdı. Kuzeyli Aşiretler tarafından damıtılarak yapılan kuvvetli bir içkiydi, ona hayat suyu diyorlardı. Daha önce yalnızca bir ya da iki kez tatmıştı. Yuttuktan sonra boş midesinde yayılan güçlü bir sıcaklık duydu ve birkaç dakika sonra kendini daha iyi, daha sakin, neredeyse mutlu hissetti.
"Birazcık daha iç," dedi Viviane. "Kalbini güçlen-

direcek. Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Morgaine başıyla onayladı. "Teşekkürler." "Bu gece yemek yiyebileceksin," dedi Viviane ve Morgaine'in tuhaf ruh halinde bu sözler bir emir gibi duyuldu; sanki Viviane kendisine gelmesini emrediyordu Morgaine'in midesine. "Pekâlâ, Raven'in kehanetinden söz edelim. Eski zamanlarda, bilgeliğin ve Druidlerin dininin batı kıtalarının batmış tapınaklarından buraya gelmesinden çok çok önce, ikimizin de ait olduğu peri halkı burada, iç denizin kıyılarında yaşıyordu, benim Morgaine'im; arpa ekmeyi ve hasat etmeyi öğrenmeden önce, ağaçlardan meyve toplayarak ve geyik avlayarak yaşıyorlardı. O günlerde onlann bir kralı yoktu; yalnızca anneleri olan bir kraliçe vardı ki, onu Tanrıça olarak düşünmeyi henüz öğrenmemişlerdi. Avlanarak yaşadıkları için onların kraliçeleri ve rahibeleri geyiği kendisine çağırmayı öğrenmişti ve geyiklerin ruhlarından kendilerini kurban etmelerini ve Aşiret'in hayatı için ölmelerini istiyorlardı. Ancak kurbanın karşılığı kurban ile verilmek zorundadır. Geyik Aşiret için öldüğünde, Aşiret'ten biri sırası geldiğinde geyiğin hayatına karşılık ölmeliydi veya en azından, eğer isterlerse, geyiğin sahip olduğu riski göze alarak kendi hayadan ile değiş tokuş etmek üzere geyiğin hayatını alıyorlardı. Böylece denge korunmuş oluyordu. Bunu anlıyor musun, benim canım?"
Morgaine alışık olmadığı sevgi sözcüğünü işitti ve hasta ve sarhoş haliyle belli belirsiz meraklandı. Bana kurbanın ben olacağımı mı söylüyor? Aşireti

için benim hayatım mt seçildi!' Fark etmez, ölü veya diri ben Tannça'ya verildim.
"Anlıyorum. Anne, en azından anladığımı sanıyorum."
"Böylece Aşiretin Anası her yıl kendi eşini seçer ve erkek hayatını Aşiret için vermeyi kabul ettiğinden, Aşiret'tekiler ona kendi hayatlarını verirlerdi. Hatta memedeki çocuklar açlıktan ölse bile onun her zaman bol yiyeceği olurdu ve Aşiret'in bütün kadınları onundu; bu yüzden, çocuklarının babası olabileceğinden en iyi ve en güçlü o olmalıydı. Bunun yanı sıra, Aşiret'in Anası genellikle çocuk doğurma çağını geçmiş olduğundan, genç bakireler arasından seçim yapma şansına sahip olması da zorunluydu ve Aşiret'teki hiçbir erkek onun isteklerini engelleyemezdi. Daha sonra, yıl ilerledikçe -her yıl aynı zamanlarda- ona geyik boynuzlan takılırdı. İşlenmemiş geyik derisinden bir giysi giydirilirdi, böylece geyikler onun kendilerinden biri olduğunu düşünürlerdi ve Avcı Ana koşmaları için onlara büyü yaptığında o da geyik sürüsü ile birlikte koşardı. Ama bu sırada sürünün kendi kralı ile birlikte koşardı. Ama bu sırada sürü de kendi kralı olan Geyik Kral'ını seçmiş olurdu ve Geyik Kral bazen bir yabancının kokusunu alarak ona yönelirdi ve böylece Boynuzlu Kişi ölürdü."
Tor'da olduğu biçimde buz gibi bir duygunun omurgasından aşağı indiğini hissetti. Ayin gözlerinin önünde yeniden canlandı. O yılın kralı halkının hayatı için ölecek. İlaç hâlâ zihnini etkilediği için mi

bütün bunları bu kadar açık görebiliyordu?
"Pekâlâ, artık zaman değişti Morgaine," dedi Vivi-ane usulca, "ve şimdi, arpanın yetişmesi için eski ayinlere artık gerek yok ve kurbanlar da kansız. Yalnızca büyük tehlike zamanlarında Aşiretler böyle bir lider istiyorlar ve seçilen kişi eski ayinlerle sınanıyor. Eğer sınavı geçerse -ki bu bir ölçüde Bakire Avcı'nın geyiği büyüleme gücüne bağlıdır- o Boynuzlu Kişi, Geyik Kral, Bakire Avcı'nın eşi olur ve Tanrı'nın boynuzlarından bir taç giyer. Morgaine, yıllar önce sana bekaretinin Tanrıça'ya ait olduğunu söylemiştim. Şimdi Tanrıça bekaretini Boynuzlu Kişi'ye kurban etmeni istiyor. Sen Bakire Avcı, Boynuzlu Kişi'nin gelini

olacaksın. Bu hizmet için seçilmiş bulunuyorsun."
Sanki ayinde halka taşların ortasında duruyorlar-mış gibi odanın içinde hiçbir kıpırtı yoktu. Morgaine sessizliği bozmaya cesaret edemedi. Sonunda, Viviane'in kabul ettiğine dair sözlerini beklediğini bilerek -o kadar uzun zaman önce kullanılmış olan sözcükler neydi? Bu istemeden taşınamayacak kadar ağtr bir yük, diye düşündü, başını eğdi.
"İstediği gibi yapması için bedenim ve ruhum ona ait," diye fısıldadı. "Ve senin isteğin onun isteğidir, Anne. Dilediğin gibi olsun."

Oraya gelmeden önce Morgaine Avalon'dan yalnızca iki ya da üç kez ayrılmış ve yanlış kullanılmamasına rağmen eski gücünü muhafaza eden bölgelerden haberdar olmak için Yaz Denizi'nin sınırlarındaki kırsal bölgelere kısa yolculuklar yapmıştı.
Zaman ve mekân artık onu hiç ilgilendirmiyordu. Şafak vakti sessizce Ada'dan alınmış, kötü gözler kutsal olanı görmesinler diye pelerine sarılmış ve peçe takılmıştı. Yüzüne güneş bile değemesin diye kapalı bir tahtırevanla taşınmıştı. Kutsal adanın etrafındaki topraklarda bir günden kısa süren bir yolculuktan sonra Morgaine, zamana, mekâna ve yöne dair bütün farkındalığını kaybetti. Meditasyon içinde yitmiş, büyülü transın başlamasını hayal meyal fark etmişti. Trans ilk ortaya çıktığında ona karşı savaşmıştı bir zamanlar. Ama şimdi, zihnini tümüyle Tanrıça'ya açarak, Tanrıça'nın kendisine gelmesi için içinden yakararak karşılıyordu bu hali; bedeni ve ruhu Tanrıça tarafından ele geçirilerek onun aracı haline geldiğinde, her şeyde Tanrıça'nın kendisi gibi davranabilecekti.
Akşam üzeri neredeyse dolunaya erişmiş bir ay

tahtırevanın perdelerinin arasından süzüldü. Koşucular durduğunda, Tanrıça'nın öpücüğü gibi olan ayın soğuk ışığının kendisini yıkadığını ve transın başlamasıyla bayılacak gibi olduğunu hissetti. Nerede olduğunu bilmiyor, buna aldırış da etmiyordu. Onu nereye götürürlerse oraya gitti, edilgen, kör, esrik, yalnızca yazgısı ile karşılaşmaya gittiğini biliyordu.
Bir evin içindeydi, kendisine ekmek, bal ve kana kana içtiği su getiren tuhaf bir kadının ellerine teslim edilmişti; Morgaine yiyeceklere dokunmadı -tö-rensel yemeğe kadar orucunu bozmayacaktı. Oradaki yatak, öyle yerleştirilmişti ki, üzerine ay ışığı geliyordu; yabancı kadın ahşap kepenkleri kapatmaya kalktığında Morgaine onu buyurgan bir hareketle durdurdu. Gecenin büyük bir bölümünü, ay ışığını görülebilen bir dokunuş gibi hissederek transta geçirdi. Sonunda uyudu, ama uykusunda kaygılı bir yolcu gibi uykunun içinde dolanıp durdu. Zihninde tuhaf görüntüler yanıp sönüyordu -annesi, çağnlmadan gelen Gwydion'un sarı saçlarına eğilmişti. Annesinin beyaz göğüsleri ve bakır rengi saçları hoşlukla karşılamak yerine yasaklıyor gibiydi her nedense; Avalon'un Leydisi Viviane her nasılsa kurbanlık bir hayvan olan kendisini bir iple bir yere doğru çekiyordu. Morgaine kendisinin kızgınlıkla Çekmene gerek yok, geliyorum, dediğini duydu. Raven sessiz çığlıklar atıyordu -Büyük boynuzlu yarı insan, yarı hayvan bir şekil, perdeyi aniden kenara itiyor ve bir sıçrayışta odasına atlıyordu-

uyanarak yatakta doğruldu, ama içeride kimse yoktu, yalnızca ay ışığı vardı ve yabancı kadın sessizce yanında uyuyordu. Hemen yatıp tekrar uykuya daldı, bu defaki rüyasız ve derin bir uykuydu.
Şafak sökmeden bir saat önce onu uyandırdılar. Bir gün öncesinin esrik farkında olmayış halinin tersine, tümüyle uyanıktı ve keskin bir şekilde her şeyin farkındaydı -hava soğuk ve temizdi, az sonra güneş yükselmeye başladığında sis pembeye boyanacaktı, kötü işlenmiş deri giysilerin içindeki küçük esmer kadınların güçlü kokularını duyuyordu. Her şey tertemizdi ve parlak renklerle boyanmıştı; sanki her şey bu anda Tanrıça'run elinden çıkmış gibiydi. Esmer kadınlar, tuhaf rahibeyi rahatsız etmemek için aralarında fısıltıyla konuşuyorlardı; onları duyuyor, ama konuştukları dilin yalnızca birkaç kelimesini arılayabiliyordu. Bir süre sonra kadınların en yaşlısı, bir gece önce kendisi karşılayan, içeri götüren ve yatağını paylaşan kadın, Morgaine'e geldi ve ona tadı su getirdi. Morgaine başını eğerek ona teşekkür etti, rahibenin diğer rahibeyi selamlamasıydı bu. Niçin böyle yaptığını merak etti. Kadın yaşlıydı. Kemik bir tokayla' tutturulmuş uzun ve karışık saçları hemen hemen tümüyle beyazlamıştı. Esmer teninde silikleşmiş mavi lekeler vardı.

Giysisi, diğerlerininki gibi kötü boyanmış deridendi, ama giysisinin üzerine yine geyik derisinden bir pelerin giymişti, hayvanın tüyleri hâlâ duruyordu ve üzerine büyülü semboller çizilmişti; boynunda iki tane kolye vardı, bir tanesi

güzelim amber boncuklardan yapılmıştı. Viviane'in bile bundan daha iyi bir kolyesi yoktu -diğeri de birbirinin ardına sırayla dizilmiş küçük boynuz parçaları ve enfes altın parçalarından yapılmıştı. Kadın, Viviane'in davrandığı gibi davranıyordu. Morgaine onun Aşiret'in Ana'sı ve halkının rahibesi olduğunu biliyordu.
Kadın kendi elleriyle Morgaine'i ayin için hazırlamaya başladı. Onu tümüyle soydu, ayak tabanlarını ve avuçlarını mavi boya ile boyadı ve alnındaki hilali yeniledi, göğsüne ve beline dolunayı çizdi. Mor-gaine'in tüylerinin hemen üstüne de karanlık ay'ı çizdi. Kısaca, neredeyse hiç özen göstermeden, kızın bacaklarını araladı ve biraz yokladı; utanmanın ötesinde olan Morgaine, onun neyi araştırdığını biliyordu. Bu ayin için rahibe bakire olmak zorundaydı. Aşiret rahibesi yanlış bir şey bulamayacaktı; Morgaine'e el değmemişti. Ama, Morgaine aniden yarı yanya hoşa giden bir korku duydu ve aynı anda neredeyse şiddetli bir şekilde acıkmış olduğunun farkına vardı. Ancak açlığa aldırış etmemek üzere eğitilmişti ve bir süre sonra açlığı geçti.
Onu dışarı çıkarttıklarında güneş yükseliyordu, yaşlı kadınınki gibi, üzerinde büyülü işareüer çizilmiş olan bir pelerine sarınmıştı -ay ve geyiğin boynuzlarının boyanmış bedeninin kaskatı kesilip bü-züldüğünün farkındaydı ve zihninin bir bölümü çok uzaklardaydı, kendisinin çok dikkatli bir şekilde eğitildiği Druidlere ait bilgeliklerden çok daha eski olan bir gizemin bu sembollerine bir an için şaşkın-

lık ve küçümseme ile baktı. Bu bir an sürdü ve hemen kayboldu; uzak geçmişin nesilleri bu ayinin kendi gücü ve kutsallığı ile kuşatılmış olduğunu biliyorlardı. Arkasındaki yuvarlak taş evi gördü, karşısında bir başka ev vardı ve bir grup insan genç bir erkeğe yol gösteriyorlardı. Onu net olarak göremedi; yükselen güneş gözlerini alıyordu, yalnızca uzun boylu ve kabarık sarı saçlı, yapısının da güçlü olduğunu görebilmişti. Yoksa kendi halklarından biri değil mff Ama bu onun sorunu değildi. Aşiret'ten adamlar -özellikle yaşlı bir adam, bir demircinin kendi örsü gibi kararmış, çarpılmış ve şişmiş kaslara sahip bir adam- gencin bedenini tepeden tırnağa mavi çivide boyuyor, işlenmemiş ham deriden yapılmış bir pelerinle sarıyor, bedenine geyik yağı sürüyordu. Başına boynuzlan oturttular, alçak sesle verilen bir emirle başını sallayarak ne yaparsa yapsın boynuzların düşüp düşmeyeceğinden emin oldu. Morgaine bu genç başın gururlu sallanışını görmek için baktı ve aniden bedenini saran, baldırlarının kasılmasına neden olan ve bedeninin gizli bölgelerine akan bir farkındalık dalgası hissetti.
Boynuzlu Kişi o, o Tann, o Bakire Avcı 'nın eşi.
Kırmızı böğürtlen dallarıyla Morgaine'in saçlarını topladılar ve baharın ilk çiçeklerinden bir taç yaparak ona giydirdiler. Altın ve kemikten yapılmış değerli kolye saygıyla Aşiret'in Ana'sının boynundan alınarak kendi boynuna takıldı, kolyenin ağırlığını büyünün kendi ağırlığı gibi algıladı. Yükselen güneşten gözleri kamaşmıştı. Eline bir şey verdiler -bir

davul, bir kasnağın üzerine iyice gerilmiş, deriden y*âpl/fll2 bİT d2VUl. Ona kendi eliyle vurmasına rağmen, sesi sanki başka bir yerden geliyordu.
Tepenin kenarında durdular, yoğun bir ormanla tümüyle kaplanmış vadiye baktılar yukarıdan. Orman boş ve sessizdi, ama Morgaine içindeki hayatı sezebiliyordu. Geyik, narin ayaklarıyla sessizlik içinde uzaklaşıyor, hayvanlar ağaçlara tırmanıyor, kuşlar yuvalarını yapıyor, ok gibi fırlıyorlar, baharda dolunayın büyük gelgitinin ilk hareketinin hayat dolu dalgasıyla hareket ediyorlardı. Yamaçta bir an dönüp arkasına baktı. Yukarılarında kireç taşına kazınmış dev bir şekil vardı. İnsan mı hayvan mı an-layamıyordu, bulanık görmeye başladı; o koşan bir geyik miydi? Yoksa erkeklik organı dimdik ve bahar gelgitleriyle dolu, yürüyen bir adam mıydı?
Genç adamı yanında göremedi, yalnızca onun içindeki dirimin dalgalanışını görebiliyordu. Tepenin her yanında ağır, beklenti dolu bir sessizlik vardı. Zaman aktı, yine saydamdı, Morgaine'in içinde hareket ettiği, içinde yıkandığı, özgürce dolaştığı bir şeydi. Davul yine yaşlı kadının elindeydi, ama davulu ona

verdiğini hiç fark etmemişti. Tanrı'nın başını ellerinin arasında tutup onu kutsadığını hissederken gözleri güneşten kamaşmıştı. Yüzündeki bir şey... tabii ki; bu tepeler yükselmeden önce bu yüzü tanımıştı, bu adam, dünyanın başlangıcından önce bile onun eşiydi. Kendi ayin sözlerini duymadı. Yalnızca onların arkasındaki gücün akışını hissetti. Git ve fethet., geyikle birlikte koş... baharın gelgitle-

ri gibi güçlü ve hızlı... seni buraya getiren ayaklar sonsuza kadar kutsandı... Sözlerinin bilincinde değildi, yalnızca gücün, kutsayan kendi ellerinin, bedeninden taşan gücün bilincindeydi, sanki güneşin kendi gücü onun bedenine ve önündeki adama akmıştı. Artık kışın gücü kırıldı. Baharın yeni hayatı seninle birlikte gelecek ve sana zafer getirecek... Tannça'nın hayatı, dünyanın hayatı, toprak Ana'mızın kanı, onun halkı için akacak...
Ellerini kaldırdı, ormanı ve toprağı kutsadı, gücün dalgalar halinde, görülebilir ışık gibi ellerinden aktığını hissediyordu; aceleyle ellerini indirinceye kadar çevrelerindeki hiç kimse konuşmaya cesaret edememişti. Hepsinin üzerine çöken güç dalgasını hissetti, çevrelerinde bir ilahi söylenmeye başladı. Sözcükleri ayırt edemiyor, yalnızca onların içindeki gücün tekdüze sesini işitiyordu.
Baharda hayat dalga dalga kabarıyor, geyik ormanda koşuyor ve hayatımız onlarla birlikte akıyor. Dünyanın Geyik Kral'ı onlan alaşağı edecek. Geyik Kral, Ana tarafından kutsanan Boynuzlu Kişi zafer kazanacak.
Morgaine gerginliğin son noktasına yaklaştı; fırlatılması gereken okun gücüne gebe, gerilmiş bir yaydı. Gücü serbest bırakarak Boynuzlu Kişi'ye dokundu, sanki güç içlerinden hızla akıp geçmişçesine atıldılar; tepelerden aşağı rüzgâr gibi koşuyorlar, sanki bahar gelgitlerinin sırtındaymışçasına yarışıyorlardı. Onların ardında gücün kendisini terk ettiğini hisseden Morgaine çöktü ve sessizce toprağa

uzandı Toprağın nemli soğuğunun bedenine saldırdığını hissediyordu Ama farkında değildi Görme Gücü içinde kendinden geçmişti
Cansızmış gibi yatıyordu, ama bir parçası diğerleri ile birlikte gitmişti, onlarla yarışıyor, hızla tepeden aşağı iniyor, Aşıret'ın erkekleri ile yarışıyor, Boynuzlu Kışı'nın arkasından bir sel gibi akıyordu Av köpeklen gibi havlamaya benzer çığlıklar atıyorlardı, o da arkalarından koşuyordu Bir parçası, kadınların çığlıklar atarak kovalamacayı ateşlediğini biliyordu
Güneş gökyüzünde daha da yükseldi Büyük Hayat Çarkı göklerde donuyordu, ilahı eşinin, Kara Oğul'un ardında meyvesizce koşuyordu
Toprağın dirimi, baharın gumburdeyen gelgiti, koşan adamların yüreklerinde atıyor, taşıyordu Sonra, meddı izleyen cezir gibi güneşin aydınlattığı tepeden sonra ormanın karanlığı üzerlerine kapandı, onları yuttu, koşudan hızlı ve sessiz adımlara geçerek bir geyiğin narın adımlarını taklit ettiler Onlar geyikti, Boynuzlu Kışı'nın boynuzlarını izleyerek, geyikleri büyüleyen pelerinler giymişlerdi, kolyeleri hayatın sonsuz bir zincir olduğunu simgeliyordu yaşam, beslenme, doğum, olum ve sırası geldiğinde Ana'nın çocuklarını beslemek için yenilmek
Çocuklarını koru Ana, Kara Oğul'un dinmını beslemek için senin Geyik Kral'ın ölmeli
Karanlık, ormanın iç hayatı onları içme alıyordu, sessizlik, bir geyiğin sessizliği Morgaıne şimdi or-

mandan hayat gibi ve geyikten ormanın kalbi gibi haberdardı, gücünü ve kutsamasını ormanın içine ve üzerine yolladı Bir parçası güneş ışığındakı tepede, kendinden geçmiş, bitkin, güneşin hayatının bedeninden, kanından ve içsel varlığından akmasına izin vererek yatıyor, bir parçası da geyik ve adamlarla birlikte koşuyordu, onlar bir oluncaya, kaynaşıp bir butun oluncaya dek fundalıkların içindeki sessiz geyiklerin hayat dalgaları küçük, düz ve narındı, Morgaıne'ın bedeninde aktığı gibi hayat onların bedeninde de akıyordu, erkeklerin hayat dalgaları sessizce kayıyor, gölgelerin içinde dikkat kesiliyordu Ormanın içinde bir yerlerde Geyik Kral'in başını kaldırarak rüzgârı kokladığını, kendi cinsinden bir düşmanın, hayatın yabancı aşiretinden birinin kokusunu aldığını hissetti Morgaıne Dört ayaklı Geyik Kral'ı mı yoksa ıkı ayaklı olanı mı kutsamış olduğunu bilmiyordu Toprak Ana'nın hayatı içinde ıkısı birdi ve onların yazgısı Tanrıça'nın ellerındeydı Boynuzlar, boynuzların savruluşunu yanıtladı, ormanın hayatı içinde kesik kesik soluk seslen duyuluyordu, avlamak, parçalamak için asla rakibi olamayacak olanla

karşılaşmak için yabancıyı arıyordu
Ah Tanrıça Fundalıkların altında çarpışarak gözden kayboldular, arkalarından hızla gelen adamlar şimdi daha da sessiz koşuyorlar, koşuyorlardı göğüslerinde yüreklen patlayacak gibi hızlı çarpıncaya kadar koştular, bedenin yaşamı butun

bilgiyi ve düşünceyi, hızı, aramayı, aranılmayı ye-ninceye kadar koştular, kaçıp giden geyikle ve kovalayan adamlarla koştular, büyük güneşin dönen dirimiyle, gelgitin büyük dalgalarıyla koştular, dirimin akışıyla koştu...
Kıpırtısız yüzü toprağın içine bastırılmış yatarken, sel gibi inen güneş sırtını yakıyor, zaman bir emekliyor, bir hızlanıyordu. Morgaine uzun boylu, güçlü bir gencin, bıçağını sıkı sıkı kavrayıp geyiklerin arasında keskin toynakların arasına düştüğünü görüyordu. Çok çok uzaklarda, bir zamanda bir yerde, çok zaman önce bunu hayalinde görmüş gibiydi -yüksek sesle çığlık attığını biliyordu ve aynı anda biliyordu ki, çığlığı her yerde çınlamıştı. Bu yüzden çığlığı duyan Geyik Kral bile dehşete düşerek saldırısının ortasında bir an durdu. Her şeyin durduğu bir an geldi. Bu korkunç sessizlik anında Morgaine, genç adamın geyiğin bacaklarına yapıştığını, soluk soluğa, kafası aşağıda saldırdığını, genç bedeni ve güçlü elleri ile geyikle güreşirken başına tutturulmuş boynuzlan salladığını gördü... bir bıçak yukarı doğru savruldu; kan toprağa aktı; Boynuzlu Kişi'nin kendisi de kan kaybediyordu, ellerinden ve yan tarafındaki uzun kesikten kan akıyordu, kan toprağa akıyordu. Ana'ya kurban olanın kanı Ana'ya akıtılıyordu hayat onun kanıyla beslensin diye... ve sonra genç adamın bıçağı Geyik Kral'ın kalbine ulaştığında kan adamın üzerine fışkırdı ve çevrelerindeki adamlar mızraklarıyla koşuştular...
İkizi ve rakibi Geyik Kral'ın kanıyla kaplanmış bir

halde onu geri getirdiklerini gördü. Dört bir yanını almış küçük, kara adamların kesip çıkardıkları hayvanın sıcak postunu onun omuzlarına koyduklarını gördü. Zaferle geri döndüler, gelmekte olan akşamın alacakaranlığında ateşler göğe yükseliyordu. Kadınlar Morgaine'i kaldırdığında güneşin batmakta olduğunu görünce hiç şaşırmadi; sanki kendisi de bütün gün avcı ve geyiklerle birlikte koşmuş gibi yürümekte güçlük çekiyordu.
Onu yine zaferin al rengiyle taçlandırdılar. Boynuzlu Kişi'yi ona getirdiler; kanıyordu. Onu kutsa-dı, alnını geyiğin kanıyla işaretledi. Geyiğin başı, bir sonraki Geyik Kral'ı yenmek için boynuzları ile birlikte kesilmişti; Boynuzlu Kişi'nin bugün taktığı kırılmış, kopmuş boynuzlar ateşe atıldı. Kısa bir süre sonra yanan et kokusu duyuldu, bunun insan mı yoksa geyik eti mi olduğunu merak etti...
Onları yan yana oturttular, hâlâ kan ve yağ damlamakta olan ilk ederi onlara getirdiler. Morgaine başının döndüğünü hissetti, uzun bir aradan sonra etin zengin lezzeti, ona aşırı derecede güçlü gelmişti; bir an yine kusacağından korktu. Yanındaki genç adam iştahla yiyordu ve Morgaine meşalenin ışığında adamın zarif ve güçlü ellerini gördü... İkiye katlanan görüntünün o tuhaf anında adamın bileklerine sarılmış yılanlar olduğunu ve sonra kaybolduklarını görerek gözlerini kırptı. Etraflarında Aşiret'in bütün erkek ve kadınları ayin yemeğini paylaşıyordu. Morgaine'in birazcık anladığı eski bir dilde zafer ilahileri söylüyorlardı.

' O zafer kazandı oldurdu Anamızın kanı toprağa aktı Tanrı nın kanı toprağa aktı
-ve o daima yükselecek ve sonsuza dek hüküm sürecek
O Zafer kazandı ve dünyanın sonuna kadar, sonsuza dek o kazanacak
Morgaıne ı bu sabah boyayan ve hazırlayan yaşlı rahibe onun ağzına gümüş bir kap dayadı, güçlü bir alkollü içkinin boğazından aktığını ve geçtiği her yeri yakarak indiğini hissetti Peşinden güçlü bir bal tadı gelen ateş Etin kanıyla şimdiden sarhoş olmuştu, geçen yedi yıl içinde yalnızca birkaç kez et yemişti Onu götürüp soyduklarında, çıplak bedenini daha fazla boya ve süslerle hazırlayıp, alnına ve göğüs uçlarına kesilmiş geyiğin kanıyla işaret koyduklarında başı fırıl fırıl donuyordu
Tanrıça eşini kabul edecek ve zamanın sonunda onu yine öldürecek ve Geyik Kral'ı indirecek olan Kara Oğul'unu doğuracak

Tepeden tırnağa maviye boyanmış olan, geniş bir çanak taşıyan küçük bir kız, sürülmüş tarlaların içinde koşuyor, koşarken de siyah damlaları etrafa serpiyordu, Morgaıne onun arkasından yükselen büyük haykırışı duydu
"Tarlalar kutsandı, ah Ana'mız, bize yiyecek ver1"
Bir an, sarhoş ve başı dönerken, nerede ise bedenini tümüyle terk etmiş bir halde iken Morgaıne'ın küçük bir parçası kesinlikle delirmiş olduğunu gözlemledi soğukkanlılıkla, uygar ve eğitimli olan

prenses ve rahibe, Avalon un soylu yöneticilerinin akrabası, Druıd eğitimi almış bir kadın olan kendisi, burada bir vahşi gibi boyanmış, yeni akıtılmış kana bulanmış, bu barbar oyunlarına katlanıyordu
sonra yine dingin ve gururlu dolunay görünmesini engelleyen bulutların arkasından yükselirken butun bunlar geçti Çıplak bir halde ay ışığı ile yıkanırken Morgaıne, Tanrıça'nın ışığının kendisinden aktığını hissetti artık o Morgaıne değildi, isimsizdi, bir rahibe, bakire ve anneydi kalçalarının etrafına kırmızı böğürtlenlerden bir çelenk bağladılar, bu kaba sembolizm onu anı bir korkuyla sarstı, büyük gelgit gibi kendisinden taşan ve akan bekaretinin butun ağırlığım hissetti Bir meşale gözlerini kamaştırdı ve onu üzerinde ve ötesinde sessizliğin yankılandığı karanlık bir mağaraya, soktular Dört yanındaki duvarlarda, zamanın başlangıcında oraya çizilmiş kutsal sembolleri görebiliyordu, geyik ve boynuzlar, alnında boynuzu olan bir adam Hayat Veren Kadın'ın şiş karnı ve dolu göğüsleri
Rahibe Morgaıne ı geyik derilerinden yapılmış sedire yatırdı Bir an üşüdüğünü ve korktuğunu hissetti ve titredi, yaşlı kadının alnı şefkatle kırıştı, Morgaıne'ı kollarına aldı ve onu dudaklarından öptü Yaşlı kadının koruyucu kolları kendi annesinin kollarıymış gibi, anı bir dehşetle kadına sarıldı ve bir an için kadına asılıp kaldı Sonra kadın gülümsedi, onu tekrar öptü ve kutsamak ıçm göğüslerine dokunarak gitti
Etrafındaki toprağın dirimini hissederek orada

uzandı; göğüslerine ve karnına çizilmiş küçük desenler genişliyor, bütün mağarayı dolduruyordu sanki ve üzerinde adam mı geyik mi olduğu belli olmayan büyük beyaz şekil, dimdik erkeklik organı ile kocaman adımlarla yürüyordu... Mağaranın dışındaki görünmeyen ay bedenini ışıkla dolduruyor, sanki Tanrıça içinde, bedeninde ve ruhunda dalgalanıyordu. Kollarını uzattı ve verdiği emirle biliyordu ki, mağaranın dışındaki kadın ve erkekler doğurgan ateşlerin ışığında nabız gibi atan dirim dalgaları ile birbirlerine çekildiler, birlikte oldular. Bereketli kanı taşıyan, maviye boyanmış küçük kız, yaşlı ve güçlü bir avcının kollarında aşağı çekildi, Morgaine kızın erkeğin bedeninin altında bağırıp, çırpındığını ve bacaklarının içlerindeki doğanın karşı konulmaz gücüne açıldıklarını gördü kısaca. Meşalenin göz kamaştıran ışığında gözleri kapalı iken görüyor, çığlıkları işitiyordu.
Artık mağaranın girişinde duruyordu genç adam, başındaki boynuzlar gitmişti, saçları açık, bedeni maviye boyanmış ve kana bulanmıştı; mağaranın üzerindeki büyük şeklin beyaz bedeni gibi, beyaz tenliydi... Boynuzlu Kişi, eş. O da sendeleyerek geldi, kendisininki gibi kalçalarına bağlanmış çelengin dışında çıplaktı ve Morgaine beyaz figürde olduğu gibi içinde dalgalanan dirimle dikleşmiş erkeklik organını görebiliyordu.
Morgaine'in yanına diz çöktü, meşalenin parlak ışığında onun artık bir çocuk olmadığını, küçük siyah insanlardan biri olmadığını, uzun boylu ve sa-

rışın olduğunu görebiliyordu... Niçin kendilerinden olmayan birini kral olarak seçmişlerdi Bu düşünce zihninde ay ışığı gibi parlayıp geçti, artık hiç düşünmüyordu.
Artık Tannça'nın Boynuzlu Kişi'yi karşılama zamanı. Geyik derisinden sedirin yanında diz çökmüş, sallanıyor, meşalenin ışığında gözlerini kırpıştırıyordu. Morgaine ona uzandı, ellerini kavradı ve onu kendisine çekti, adamın yumuşak ve ılık bedeninin ağırlığını hissediyordu. Morgaine ona yol göstermeliydi. Ben her şeyi bilen, bakire ve anne olan, tümüyle bilge olan Büyük Ana'yım, bakirenin ve eşinin rehberiyim... Afallamış, ürkmüş, yükselmiş, sadece yan bilinçli bir halde dirim gücünün ikisini de kavradığını, iradesinin dışında bedenini hareket ettirdiğini, erkeği de hareket ettirerek onu içine şiddetle yönelttiğini hissetti. Onları ele geçiren gücün ne olduğunun bilincinde olmadan ikisi birlikte hareket ettiler.

Kendi çığlığı çok uzaktan geliyormuş gibiydi. Genç adamın sesinin sessizlikte yükseldiğini ve titrediğini işitiyordu. O anda ikisinin de çığlık atıp atmadıklarını asla anlayamadı. Adamın genç diriminin yakıcı şiddeti patlayıp Morgaine'in rahmine fışkırırken meşalenin ışığı titredi ve karanlıkta kayboldu.
Genç adam inleyerek, at gibi solumanın dışında cansız bir halde Morgaine'in üzerine yığıldı. Morgaine kollan ile onu kucaklayıp, yorgun bir sıcaklıkla sarılarak onu yatıştırdı. Adamın çıplak göğsünü öptüğünü hissetti. Sonra yavaşça, bitkin bir halde so-

luğu yumuşayarak normale döndü ve Morgaine bir an sonra onun kollarında uyuduğunu anladı. Adamın saçlarını ve yumuşak yanağını müthiş bir şefkatle öptü ve sonra kendisi de uyudu.
Uyandığında gece iyice ilerlemişti; ay ışığı mağaranın içine hafifçe sızıyordu. Tamamen yorgundu, bütün bedeni ağrıyordu, bacaklarının arasını yokladı ve kanadığını anladı. Nemli saçlarını arkaya attı ve ay ışığında yanında sere serpe yayılmış yatan, tükenmişliğin uykusuyla hâlâ uyuyan soluk renkli bedene baktı. Ay ışığında yüz hatlarını açıkça göremese de uzun boylu, güçlü ve güzeldi, büyülü Görme Gücü onu terk etmişti; artık yalnızca ay ışığı ve parlaklık vardı, Tanrıça'nın dayanılmaz yüzü yoktu. Yeniden Morgaine olmuştu, Yüce Ana'nın gölgesi değildi; yine kendisiydi ve olup biten zihninde açıktı.
Bir an, sevdiği ve bu armağanı vermek için can attığı Lancelet'i düşündü. Ama bir sevgili değil, yüzü olmayan bir yabancıya gitmişti... hayır, böyle düşünmemeliydi. O bir kadın değildi, bir rahibeydi ve Bakire'nin gücünü Boynuzlu Kişi'ye vermişti; bu, dünyanın duvarları yapılmadan önce onun yazgısında belirlenmişti. Bir Avalon rahibesinin yapması gerektiği gibi kaderini kabul etti ve önceki gece burada, sarsıcı önemde bir şey olduğunu sezdi.
Üşüyerek uzandı ve geyik derisi örtüyü üzerine çekti. Örtünün keskin kokusuyla azıcık burnunu kırıştırdı; tatlı bitkilerle üzerini kaplamışlardı, böylece

en azından pire olmazdı. Gelgitleri değerlendirmekte deneyimli olduğundan gündoğumuna bir saat kaldığını tahmin etti. Yanındaki oğlan kıpırtıyı hissederek uykulu uykulu kalkıp oturdu.
"Neredeyiz?" diye sordu. "Ah, evet, hatırlıyorum. Mağaradayız. Hey, şimdiden sabah olmuş." Gülümsedi ve Morgaine'e uzandı. Kodgaire onun kendisini çekmesine ve öpmesine, güçlü kolları ile kendisini sarmasına izin verdi. "Dün gece Tanrıça'ydın," diye mırıldandı. "Ama uyanıyorum ve bir kadın olduğunu görüyorum."
Morgaine usulca güldü, "Sen de bir Tanrı değil, bir erkeksin."
"Sanırım bir Tanrı olmaktan sıkıldım, bunun yanı sıra, etten ve kemikten oluşan bir erkeğin Tanrı olması yalnızca bir varsayım gibi görünüyor," dedi Morgaine'e sarılarak. "Erkekten daha öte bir şey olmadığım için mutluyum."
"Belki de Tanrıça ve Tanrı olmanın bir zamanı ve yalnızca et ve kandan olmanın ayrı bir zamanı vardır," dedi Morgaine.
"Dün gece senden korktum," diye itiraf etti genç adam. "Senin hayatın tümünden daha büyük bir Tanrıça olduğunu düşündüm... oysa sen küçücük bir şeysin!" Birden gözlerini kırpıştırarak "Hey, sen benim dilimi konuşuyorsun. Fark etmemiştim. Sen bu Aşiret'ten değilsin, öyleyse?"
"Ben Kutsal Ada'dan gelen bir rahibeyim."
"Rahibe de bir kadındır," dedi; elleri nazikçe göğüslerini keşfederken; dokunuşundaki açlık, göğüs-

lerini ani bir canlılıkla uyarıyordu. "Eğer kadını daha çok seversem Tanrıça bana kızar mı?"
Morgaine güldü ve "Tanrıça erkeklerin yöntemlerini bilir," dedi.
"Ya onun rahibesi?"
Birden utandı. "Hayır, bundan önce başka bir erkek tanımadım," dedi, "ve o ben değildim, Tanrı-ça'ydı."
Loş ışıkta Morgaine'i kendisine doğru çekerken "Tanrı ve Tanrıça zevk almayı bildiklerine göre erkek ve kadın da bunu bilemez mi?" Elleri gittikçe cesaretleniyordu ve Morgaine onu kendisine çekerken "Uygun görünüyor," dedi.

Bu kez tam bir farkındahkla, yumuşaklığın ve sertliğin, genç ve güçlü ellerin, cesur yaklaşımının ardındaki şaşırtıcı inceliğin tadını çıkardı. Beklenmeyen zevkin mutluluğuyla güldü, tümüyle genç adama açıktı; kendisi gibi onun da zevk aldığını seziyordu. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Tükenmiş, kolları ve bacakları birbirine dolanmış, tatlı bir yorgunlukla birbirlerini okşayarak yattılar.
Sonunda gittikçe artan ışıkta genç adam içini çekti. "Az sonra benim için gelecekler ve dahası da var... beni bir yere götürecekler, bir kılıç ve daha başka bir sürü şey verecekler," dedi. Oturdu ve Morgaine'e gülümsedi. "Yıkanmak ve uygar bir adama yaraşır giysiler giymek, bütün bu kandan ve mavi boyadan kurtulmak istiyorum... Her şey nasıl da geçiyor! Dün gece böyle kana bulandığımı bile bilmiyordum -bak senin üzerine yattığım yerlere de

geyiğin kanı bulaşmış..."
"Benim için geldiklerinde beni yıkayacaklar ve temiz giysiler getirecekler," dedi Morgaine. "Seni de akan bir kaynakta yıkayacaklar."
Nazik, çocuksu bir hüzünle içini çekti. Çatlayan, henüz oturmamış bariton bir sesi vardı. Geyik Kral'la savaşarak onu çakmak taşından bıçağı ile öldüren bu genç dev nasıl yaşça bu kadar küçük olabiliyordu?
"Seninle bir daha karşılaşacağımı sanmıyorum," dedi, "çünkü sen bir rahibesin ve Tanrıça'ya adanmışsın. Ama sana bir şey söylemek istiyorum-" Mor-gaine'e eğildi ve onu göğüslerinin arasından öptü. "Sen benim ilk kadınımsın. Daha kaç kadınla birlikte olursam olayım, bütün hayatım boyunca seni anımsayacağım, seni sevecek ve kutsayacağım. Sana söz veriyorum."
Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Morgaine ona uzandı, şefkatle gözyaşlarını kuruladı ve başını kucakladı.
Bu harekede adeta genç adamın soluğu kesildi.
"Sesin," diye fısıldadı "ve tam şimdi yaptığın şey -neden seni tanıyor gibiyim? Tanrıça olduğun ve onda bütün kadınlar aynı olduğu için mi? Hayır-" Kasıldı, ayağa kalktı ve Morgaine'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Çoğalan ışıkta onun çocuksu hatlarının bir erkeğe dönüştüğünü görebiliyordu Morgaine ve hâlâ onu niçin tanıyormuş gibi hissettiğinin pek farkında değilken, onun çığlığını duydu. "Morgaine! Sen Morgaine'sin! Morgaine, kız kardeşim! Ah Tan-

rım, Bakire Meryem, biz ne yaptık'"
Morgaıne yavaşça ellerini gözlerine kaldırarak "Kardeşim," diye fısıldadı "Ah Tanrıça1 Kardeşim' Gwydıon-"
''Arthur,'' diye mırıldandı genç adam
Morgaıne ona sıkı sıkı sarıldı, bir an sonra, Arthur ıçını çekti, hâlâ Morgaıne'ı tutuyordu "Seni dünyanın kuruluşundan önce tanıyormuşum gibi gelmesi hiç de şaşırtıcı değil," dedi ağlayarak "Seni her zaman sevdim ve bu -ah Tanrım, ne yaptık biz-"
"Ağlama," dedi Morgaıne umutsuzca, "ağlama Bizi buraya getirenin ellerındeydık Burada erkek ve kız kardeş değiliz, Tanrıça'mn önünde erkek ve kadınız, daha fazlası değil"
Seni hiç tanıyamadım Kardeşim, bebeğim, göğsümde küçük bir çocuk gibi yatan Morgaıne, Morgaıne, sana bebeğe bakmanı söylemiştim, hızı bırakıp giderken böyle demişti ve ağlayarak kollarımda uyudu Ve ben bilmiyordum
"Her şey yolunda," dedi yine, genç adamı sarsarak, "ağlama kardeşim, sevdiğim, küçüğüm, ağlama, her şey yolunda"
Ama onu yatıştırırken bile umutsuzluk dövüyordu kıyılarını
Bunu bize niçin yaptın? Yüce Ana, Leydi, nederf Tanrıça'ya mı yoksa Vıvıane'e mı seslendiğini bilmiyordu

Avalon'a giden uzun yol boyunca Morgaıne tahtırevanın içinde yattı, başı zonkluyordu ve o soru beynini kemırıyordu Neden1 Uç günlük oruçtan ve tüm gün suren ayinden yorgun düşmüştü Ziyafetin ve sevişmenin olduğu gecenin amacının o gücü serbest bırakmak olduğunu, onların da böyle yaptığını ve bu sabahki şok olmasa normale döneceğini biliyordu

Şok ve bitkinlik geçtikten sonra bunu öfkenin izleyeceğini bilecek kadar kendini iyi tanıyordu ve öfkesi patlamadan, görünürde henüz soğukkanlılığını korurken Vıvıane'e ulaşmayı diliyordu
Bu kez Gol yolundan geldiler ve içtenlikle istediği için yolun bir kısmını yürümesine izin verdiler, artık tören gereği korunan Bakire değıl-, Gol'un Leydısı'nın yardımcı rahibelerinden biriydi yalnızca Sal ile golü geçerken Avalon'a gınşı sağlayacak sisi çağırması istendi, istenileni yapmak için neredeyse ilgilenmeden yerinden kalktı, hayatının bir parçası olarak kendisine ihsan edilen Gızem'ı pek çok kez gerçekleştirmişti Yine de çağrı için kollarını kaldırdığında, anı ve

377

Avalon'un Sisleri I: Buyu Ustası
felç eden bir kuşku anı yaşadı içindeki değişiklik çok büyük görünüyordu, girişi açacak gücü hâlâ elinde bulunduruyor muydu' isyanı öyle büyüktü ki, bir an duraladı ve teknedeki adamlar kibar bir ilgiyle ona baktılar Adamların bakışlarıyla, bir an suren çok yoğun utançla delik deşik olduğunu hissetti, sanki dun gece başına gelen her şey bir şekilde şehvetin diliyle yüzüne yazılmıştı Kilisenin çanlarının sesi Gol'de yankılanıyordu Morgaıne birdenbire çocukluğuna dönerek, dünyanın gunahlarıyla bir an için bile lekelenmeden mucize sonucu oğlunu doğuran Tanrı'nın Annesi, Meryem'in kutsallığına en büyük yaklaşımın namus oluşundan ciddiyetle söz eden Peder Columba'yı dinliyordu O zaman bile Morgaıne Bu ne büyük bir saçmalık, bir kadın, bir erkek tanımadan nasıl çocuk doğurabilir, diye düşünmüştü Ama kutsal çanların sesinde, içinde bir şeyin sanki buzulduğunu ve kendisini kaüayıp ortadan kaybolduğunu, gözyaşlarının aniden boşaldığını hissetti
"Leydi, hasta mısınız""
Başını salladı ve sert bir sesle "Hayır, bir an için halsiz hissettim kendimi," dedi Derin bir soluk aldı Salda Arthur yoktu -elbette ki, Merim tarafından Gizli Yol'dan götürülmüştü Tannça, Bakire Meryem, Yüce Ana, Avcı hepsi Bır'dır vebenO'nun yüceliğinin bir parçası oldum O düşünceleri zihninden atmak için bir hareket yaparak kollarını tekrar kaldırdı, içinden geçerek Avalon'a ulaşacakları sis perdesini hızla indirdi
378

Marion Zimmer Bradley
Gece oluyordu, ama Morgaıne aç ve yorgun olmasına rağmen hemen Leydı'nın evine yöneldi Ancak, içen girecekken bir rahibe onu durdurdu
"Şu anda Leydi kimseyi göremez "
"Saçmalık," dedi Morgaıne, merhametli uyuşukluk içinde kızgınlığın başlangıcını hissederek ve Vı-vıane de karşılaşıncaya kadar bu halde kalmayı umarak "Ben onun akrabasıyım, git ve onu görüp göremeyeceğimi sor"
Rahibe gitti ve hemen gen dondu, "Leydi dedi ki, 'Morgaıne'e söyle hemen Bakireler Evı'ne gitsin, uygun zaman geldiğinde onunla konuşacağım "
Bir an Morgaıne'ın içinde öyle büyük bir öfke dalgası yükseldi ki, neredeyse kadını yolundan itip zorla Vıvıane'ın evine girecekti Ama saygı hâlâ onu denetliyordu itaat yeminine karşı gelen bir rahibenin cezasının ne olacağını bilmiyordu, ama taşan kızgınlığının arasından küçük, soğukkanlı ve mantıklı bir ses, bunu gerçekten bu yolla öğrenmek istemediğini söyledi Derin bir soluk aldı, bir rahibeye uygun bir tavırla yüzünü sakınleştırerek, itaatkâr bir şekilde eğildi ve oradan ayrıldı Gol'un üzerinde kilise çanlarını duyduğunda zorla tuttuğu gözyaşları, kendilerine yol açmaya başlamışlardı ve bir an yorgun bir halde onların akmasına izin verebilmeyi diledi Artık, uzun bir sureden sonra Bakireler Evı'nde, kendi sessiz odasında yalnızdı ve gerekirse ağlayabilirdi, ama gözyaşları akmadı, yalnızca hiçbir yolla dışa vuramadığı zıhın karışıklığı, acı ve kızgınlık vardı içinde Sanki butun bedeni ve ruhu

379

Avalon'un Sisleri I: Büyü Ustası
tek bir büyük acı düğümünün içine hapsolmuştu.
Viviane onu on gün sonra çağırttı; Boynuzlu Ki-şi'nin zaferi üzerine parlayan dolunay, gökyüzünde gittikçe küçülerek, hastalıklı, ölmekte olan bir kıymığa dönüşmüştü. Genç bir rahibe Viviane'in kendisini görmeyi rica ettiği mesajını getirdiği sırada, Morgaine küllenen bir öfkeye teslim etmişti kendini.
Benim arp çalışım gibi o da beni çalıyor. Sözcükler zihninde öyle bir yankılandı ki, Viviane'in evinden gelen arp sesini ilk duyduğunda bunun kendi acılı düşüncelerinin bir yansıması olduğunu düşündü. Sonra

arpı Viviane'in çaldığım düşündü. Ama Avalon'da bulunduğu yıllar boyunca müzik hakkında çok şey öğrenmişti ve Viviane'in arpının sesini biliyordu; kadın en iyi halinde bile vasat bir çalgıcıydı.
Elinde olmadan, müzisyenin kim olduğunu merak ederek dinliyordu şimdi. Taliesin miydi? Merlin olmadan önce onun ozanların en büyüğü olduğunu ve bütün Britanya'da tanındığını biliyordu. Büyük bayram günlerinde ve en ciddi ayinlerde çaldığını yeterince sık işitmişti, ama artık adamın elleri yaşlanmıştı. Yetenekleri azalmamıştı, ama en iyi durumdayken bile böyle sesler çıkarmamıştı asla -bu yeni bir arpçıydı, daha önce hiç duymadığı biri. Daha görmeden Taliesin'in çaldığından bile daha büyük bir arp olduğunu biliyordu ve yabancı müzisyenin elleri tellerle sanki onları büyülermiş gibi ko-

nuşuyordu.
Viviane bir defasında uzak bir ülkeye ait eski bir öykü anlatmıştı kendisine, halka taşlan daire şeklinde dans ettiren, ağaçlan yasa boğarak yapraklarını döktüren bir ozanın öyküsü; bu ozan ölüm ülkesine gittiğinde oradaki sert yargıçlar yumuşamışlar ve ölmüş sevgilisini salıvermişler. İçindeki her şey müziğin içinde silinip giderken Morgaine kapının dışında kıpırdamadan durdu. Aniden, on gün boyunca tutmuş olduğu bütün gözyaşlarının tekrar geri gelebileceğini hissetti, izin verirse öfkesi gözyaşlarının içinde eriyebilir ve onu herhangi bir kız gibi güçsüz bırakarak tümüyle yok olabilirdi. Sert bir şekilde kapıyı açtı ve törensiz içeri daldı.
Merlin oradaydı, ama çalan o değildi; öne eğilmiş dinlerken kucağındaki elleri özenle birbirlerine kenetlenmişti. Sade ev elbisesi içindeki Viviane her zamanki koltuğunda değil, ateşten uzakta oturuyordu ve onur koltuğunu arpı çalan yabancıya bırakmıştı.
Ozanların yeşil giysilerini giymiş genç bir adamdı; kendi tarzında tıraş olmuştu, kıvırcık saçları paslanmış demirden daha koyuydu. Gözleri, kendisine neredeyse büyük gelen bir alnın altında derindi ve Morgaine nedense onların siyah olmasını beklerken tersine, beklenmedik bir şekilde keskin maviydiler. Elleri bir akorun ortasında durdu; kesildiği için kaşlarını çatmıştı.
Viviane de hoşnutsuzlukla baktı, ama nezaketsizliği göz ardı etti. "Buraya gel, Morgaine, yanıma

otur Müziği sevdiğini biliyorum Ozan Kevın'ı dinlemekten hoşlanacağını duşundum"
"Dışarıda dinliyordum"
Merim gülümsedi "Gel ve dinle öyleyse O Ava-lon'da yeni, ama belki de bize öğreteceği çok şey vardır diye düşünüyorum " Morgaıne gitti ve Vıvı-ane'ın yanındaki sandalyeye oturdu Gol'un Leydı-sı, "Benim akrabam, Morgaıne, efendim, o da Avalon'un asıl soyundan geliyor Gördüğünüz bu hanım, gelecek yıllarda buranın Leydısı olacak, Ke-vın,' dedi
Morgaıne ırkıldı, Vıvıane'ın kendisi için planladığı şeyin bu olduğunu daha önce asla anlamamıştı Ama kızgınlık hissettiği minnettarlık dalgasını boğu-verdı Tatlı bir övgü sözü söylediğinde dışı bir köpek yavrusu gibi hemen gelip ayaklarını yalayacağımı sanıyor
"Umarım o gün çok uzaktadır Avalon'un Leydı'sı ve umarım bilgeliğiniz bize uzun sure rehberlik eder," dedi Kevın yumuşak bir şekilde Onların dı-lını sanki çok iyi öğrenmiş gibi konuşuyordu, ama bu dilin kendi dili olmadığını anlayabılıyordu Morgaıne, aksanı neredeyse kusursuz olmasına rağmen, kelimelerden önce biraz durup düşünüyordu Eh, adamda en azından müzisyen kulağı vardı Morga-ıne'ın tahminine göre otuz yaşlarındaydı, belki biraz daha fazla (lozlerının mavi olduğunu görüp de şaşırdıktan sonra ona yakından bakmamıştı, gözlen adamın dızlerındekı büyük arpa kaydı
Tahmin ettiği gibi, Talıesın'ın büyük şenliklerde

çaldığı arptan bile büyüktü Kırmızımsı siyah, parlak bir ağaçtan yapılmıştı, Avalon'un arplarının yapıldığı soluk soğut ağacından tümüyle farklıydı ve kız ona ıpeksı parlak tonu verenin bu fark olup olmadığını merak etti Eğik kenarı bir bulut zerafetıy-le kıvrılıyordu Akort anahtarları açık renk tuhaf bir kemikten oyulmuştu, boyanmış ve herhangi bir eğitimli kadın gibi Yunan harflerini okuyup yazabilmeyi öğrenmiş olan Morgaıne'e yabancı runık harflerle süslenmişti
Onun dikkatli incelemesini izleyen Kevm biraz daha az hoşnutsuzlukla "Leydımı takdir ediyorsunuz," dedi

Ellerini okşarcasına siyah tahtanın üzerinde gezdirdi "Benim için yapıldığında ona Leydim ismini verdim- o bana bir kralın armağanı Bakire veya olgun, okşayışları beni hiç yormayan, sesinden hiç bıkmadığım tek kadın o "
Vıvıane arpçıya gülümsedi "Çok az erkek bu kadar sadık bir sevgilisi olduğunu söyleyip övünebilir" Gülümsemesi olumsuzcu bir burkuntuydu "Ah, her kadın gibi ona dokunan her ele karşılık veriyor, ama sanırım onu en iyi benim dokunuşumun titrettiğini biliyor ve her kadın gibi şehvet düşkünü, ama en çok beni sevdiğinden eminim "
Vıvıane, "Bana etten ve kemikten meydana gelen kadınlar hakkında hiç iyi düşünceleriniz yokmuş gibi geliyor," dedi
"Eh, pek yok Leydi, Tanrıça dışında-" Sözlerini belli belirsiz bir kıvraklıkla söylüyordu, pek alaycı

değildi. "Onu ihmal ettiğimde beni asla azarlamayan ve her daim aynı tatlı sevgili olan bu Leydim dışında bir kadınım olmadığı için mutluyum."
"Belki de," dedi gözlerini kaldıran Morgaine, "ona etten ve kemikten bir kadına davrandığından çok daha iyi davranıyorsun ve o da sana hak ettiğin karşılığı veriyor."
Viviane kaşlarını çattı. Morgaine bu cesur konuşması ile saygısızlık ettiğimi biliyordu. Kevin aniden başını arpından kaldırdı ve Morgaine'in gözlerinin içine baktı. Bir an için Morgaine'in bakışını yakaladı, Morgaine onun keskin düşmanlığına çok şaşırdı ve bununla, adamın Morgaine'in öfkesinden birşey-ler anladığı ve kendi öfkesini fark ederek onunla mücadele ettiğini anladı.
Birşeyler söyleyecekti, ama Taliesin ona işaret edince yüzünü yine arpına eğdi. Küçük enstrümanlarını bedenlerine dayayarak sol elle çalan pek çok arpçıdan farklı bir tarzla çaldığını görebiliyordu. Ar-pını dizlerinin arasına yerleştirmişti ve ona doğru eğiliyordu. Bu Morgaine'i irkiltti, ama müzik odayı sanki tellerden çağıldayan ay ışığı gibi doldurmaya başladığında, Morgaine aletin tuhaflığını unuttu, sözlerinin alaycılığı olmayınca adamın yüzünün sakinleştiğini ve uzaklaştığını gördü. Onu konuşurken değil, çalarken daha çok sevdiğine karar verdi.
Odada başka bir ses yoktu. Yalnızca arpın sesi odayı çatıya kadar dolduruyordu. Sanki dinleyiciler nefeslerini bile susturmuşlardı. Ses her şeyi alıp götürdü ve Morgaine peçesini yüzüne çekerek göz-

yaşlarının akmasına izin verdi. Müziğin içinde büyük gelgitin taşmasını duyabiliyor gibiydi, o gece ay ışığında yatmış şafağın sökmesini beklerken gelene benzeyen tadı bir farkındalık bedenine yayıldı. Vi-viane uzandı, Morgaine'in çocukluğunda yaptığı gibi, elini aldı ve parmaklarını tek tek nazikçe okşadı. Morgaine gözyaşlarını durduramıyordu. Vivi-ane'in elini dudaklarına götürdü ve öptü. Yitirmenin ezici duygusuyla Yaşlandı, buraya geldiğimden beri yaşlandı... diye düşündü Morgaine. Buradan önce her zaman Viviane ona yaşsız, değişmez ve Tanrıça'nın kendisi gibi gelmişti. Ah, ben de değiştim, artık bir çocuk değilim... buraya geldiğimde, bir keresinde onu sevdiğim kadar ondan nefret de edeceğimi söylemişti, o zaman buna inanamamıştım... Ağlamasını durdurmak için uğraştı, kendisini ele verecek bir ses çıkarmaktan, dahası müziğin akışını kesmekten korkuyordu. Hayır, Viviane'den nefret edemem, diye düşündü ve bütün öfkesi öyle büyük bir üzüntüye dönüştü ki birdenbire şiddetle ağlamaya başlayacağından korktu. Kendisi için; içindeki değişiklikler için; bir zamanlar çok güzel olan, Tanrıça'nın kendi yüzü olan ve şimdi ölüme yaklaşan Viviane için; acımasız yıllarla birlikte bir gün kendisi de ölümle karşı karşıya geleceği için, Lancelet'le Tor'a tırmandığı, orada güneşin altında uzandıkları, ne istediğini tam olarak bilmeden onun dokunuşunun özlemini çektiği gün için ve kendisinden geri getirilemez şekilde giden şey için ağladı. Sadece bekaret için değil, ama bir daha asla his-

sedemeyeceği güven ve inanç için ağlıyordu. Morgaine, arkasında duran Viviane'in de peçesinin altında ağladığını biliyordu.
Etrafa bir göz attı. Kevin hareketsizdi, yalnızca tellerin üzerindeki parmakları canlıydı; sonra müziğin inleyen deliliği titreyerek sessizliğe gömüldü; Kevin başını kaldırdı, parmaklarını tellere hızla dokundurdu ve telleri neşeyle çekip bırakarak onlara şen bir şarkı çalmaya başladı; tarlalarda arpa ekenler tarafından

söylenen, dans ritminde bir şarkı çalıyordu ve sözleri ağırbaşlılıktan uzaktı. Bu kez sesiyle de eşlik ediyordu. Sesi güçlü ve berraktı, Morgaine dans müziğine sığınarak doğruldu ve adamın ellerini izlemeye başladı; peçesini kaldırırken de isyancı gözyaşlarını silmeyi becermişti.
Bütün yeteneklerine rağmen adamın ellerinde, bir şeyin tuhaf bir şekilde kusurlu olduğunu fark etti. Her nasılsa elleri biçimsiz görünüyordu, inceleyince fark etti ki, bir ya da iki parmağı ikinci eklemden itibaren yoktu. Parmak kökleriyle büyük bir beceriyle çalıyordu, sol elinin küçük parmağı ise hiç yoktu; elleri, hareket ettirdiğinde güzel ve esnek görünmelerine rağmen üzerlerinde tuhaf lekeler vardı. Arpı bırakırken onu sağlam bir yere koymak için eğildiğinde, elbisesisinin kolları bileklerini açığa bırakacak şekilde sıyrıldı ve Morgaine çirkin beyaz izleri gördü. Yanık veya sakat bırakan bazı yaraların iğrenç izlerine benziyorlardı. Şimdi ona yakından bakıyordu. Çenesinin üzerinde ve yanlarında birbirini kesen ince yara izlerini görebiliyordu.

Kevin, Morgaine'in kendisine baktığını görerek başını kaldırdı. Yine onun gözlerinin içine, sert ve kızgın bir şekilde baktı. Morgaine gözlerini kaçırdı, yüzü kızarmıştı; ruhuna işleyen müzikten sonra adamın duygularını yaralamak istemiyordu.
"Pekâlâ," dedi Kevin birdenbire. "Leydim ve ben onu, sesini seven herkese çalmaktan mutluluk duyarız, ama sanırım beni buraya sonsuza kadar sizi eğlendirmem için çağırmadınız, Leydi ve siz efendim Merlin."
"Sonsuza kadar değil," dedi Viviane alçak ve güçlü sesiyle, "ama bize verdiğin mutluluğu yıllarca anımsayacağım."
"Ben de," dedi Morgaine. Şimdi onun önünde daha önce kaba davrandığı için utanıyordu. Yine de büyük arpa yakından bakmak için ilerledi ve "Bu tarzda yapılmış olanını hiç görmemiştim," dedi.
"Buna gerçekten inanırım," dedi Kevin. "Çünkü onun modelini ben çizdim. Bana arp çalmayı öğreten adam Tanrılarına küfür etmişim gibi dehşet içinde ellerini kaldırdı ve arpın yalnızca düşmanları korkutup kaçırmaya uygun lanetli gürültüler çıkarabileceğine yemin etti. İki adam boyunda yük arabaları ile Gaul'daki tepelere taşınan ve rüzgârda hayalet gibi sesler çıkarması için orada bırakılan büyük savaş arpları gibi, dediklerine göre Roma birlikleri bile bunlardan korkarmış. İşte o arplardan birini çaldım, sonra değerli bir kral, tam istediğim gibi bir arp yapmama izin verdi."
Taliesin sözünü kesti. "Doğru söylüyor," dedi Vi-

viane'e. "Bir ölümlü adamın bu canavarlardan birini çalabileceğine inanmıyordum, ilk kez işittiğim ana kadar."
"Ben çaldım," dedi Kevın, "sonra da Kral benim için Leydim'i yaptırttı. Aynı modelde daha küçük bir tane daha arpım var, ama bunun kadar iyi değil."
"Gerçekten çok güzel," dedi Morgaine. "Akort anahtarları neden yapılmış? Fok kemiklerinden mi?"
Kevin başını sallayarak "Bana söylediklerine göre iyice güneydeki sıcak ülkelerde yaşayan bir hayvanın dişlerinden oyulmuşlar. Tek bildiğim malzemenin ince ve pürüzsüz olmasına karşın, sert ve dayanıklı olduğu. Altından daha pahalı, ama daha az parlak."
"Çalarken gördüğüm diğer arpçılar gibi tutmuyorsun..."
"Hayır," dedi Kevin buruk bir gülümsemeyle. "Kollarımda çok fazla güç yok ve en iyi nasıl çala-bileceğimi bulmak için bazı deneyler yapmam gerekti. Ellerime baktığını gördüm. Altı yaşımdayken yaşadığım ev Saksonlar tarafından yakıldı ve dışarı çıkarıldığımda çok geçti. Kimse yaşayacağımı düşünmüyordu, ama ben hepsini şaşırttım. Yürüyeme-diğim ve savaşamadığım için beni bir köşeye oturttular ve bu kırık ellerimle," çok sakin bir şekilde ellerini uzattı "bir ihtimal, kadınlarla iplik eğirip dokuma yapabileceğime karar verdiler. Ama bunu yapmak için pek istek göstermedim ve böyle bir gün yaşlı bir arpçı geldi. Bir kase çorba karşılığında

bir sakatı eğlendirmeye çalıştı. Bana telleri gösterdiğinde çalmaya çalıştım. Üstelik bir şekilde müzik de yaptım, o da bana çalıp söylemeyi öğreterek o kış ve bir sonraki kış ekmeğini kazandı; bana da müziğimle hayatımı kazanabilecek kadar beni yetiştirebileceğini söyledi. Tam on yıl boyunca bir köşede oturup çalmaktan başka bir şey yapmadım. Ta ki bacaklarım güçlenip yeniden yürümeyi öğrenene kadar."
Omuzlarını silkti, arkasından bir parça kumaş çıkartarak arpını sardı ve simgelerle süslenmiş deri bir çantaya koydu. "Derken köyün arpçısı, en sonunda da kralın arpçısı oldum. Yaşlı kral öldüğünde, oğlunun

hiç müzik kulağı yoktu, ben de yapılacak en iyi şeyin, o arpımdaki altına açgözlülükle bakmaya başlamadan önce krallıktan tamamen ayrılmak olduğunu düşündüm. Sonra Druid adasına geldim, orada ozanlık eğitimi aldım ve en sonunda Avalon'a gönderildim ve burada kendimi buldum." Son bir omuz silkişle, "Ama hâlâ ne size ne de bu hanımlara eşlik etmemi niçin emrettiğinizi bana söylemiş değilsiniz, Lord Merlin," diye ekledi.
"Çünkü," dedi Merlin "Yaşlıyım ve bu gece başlatacağımız olaylar bir başka kuşak boyunca tam sonuç vermeyebilir. O zaman geldiğindeyse ben gitmiş olacağım."
Viviane öne doğru eğilerek "Bir uyarı mı aldın, Baba?" dedi.
"Hayır, hayır canım. Görme Gücü'nü böyle bir konu için harcamam; gelecek kış kar yağıp yağmayacağını Tannlara sormayız. Senin Morgaine'i getir-

men gibi ben de Ozan Kevin'ı getirdim ve böylece ben gittikten sonra neler olacağım izleyecek benden daha genç biri olabilir belki. Şimdi haberlerimi dinleyin: Uther Pendragon Caerleon'da ölüm döşeğinde yatıyor ve arslanın düştüğü yerde çaylaklar toplanır. Bize haber verildiğine göre Kent ülkelerinde büyük ordular toplanıyor, çünkü oradaki anlaşmalı insanlar bu anın ayaklanmak ve Britanya'nın gen kalanını bizden almak için en uygun an olduğuna karar vermişler. Bizim insanlarımızı yenilgiye uğratmak ve Uther'in yaptıklarını bozmak için Ga-ul'un kuzeyindeki anakaradan kendilerine katılmak üzere paralı askerler çağırtmışlar. Bütün insanlarımızın, yıllar boyunca yükselmesi için çalıştığımız sancağın arkasında savaşması gereken zaman bu. Çok zaman kalmadı -bir kralları olmalı ve bu hemen olmalı. Harcanacak bir ay daha yok, aksi halde bize saldıracaklar. Lot tahtı istiyor, ama Güneyliler onu istemeyecekler. Başkaları da var. Cornwallı Dük Marcus, Kuzey Galli Uriens; ama hiçbiri kendi topraklarının dışında destek toplayamazlar ve biz de iki balya saman arasında açlıktan ölmek üzere olan, ama önce hangisinden yemeye başlayacağını bilemeyen eşeğe benzeyebiliriz. Genç olmasına rağmen, Pendragon'un oğlunu seçmek zorundayız." Kevin "Pendragon'un bir oğlu olduğunu hiç duymamıştım. Yoksa evlenir evlenmez karısının Corn-wall'dan doğurduğu oğlanı kendi oğlu olarak mı tanıdı? Uther evlenmek için uygunsuz bir acelecilik göstermiş, yatağına almadan önce kadının çocuğu-

nü doğurmasını bile bekleyememiş demek..."
Viviane elini kaldırdı "Genç prens Uther'in oğludur," dedi. "Kimse bundan kuşku duyamaz ya da onu gördüklerinde kuşku duymayacaklardır."
"Öyle mi? Öyle ise Uther'in onu saklaması iyi olmuş, bir başka adamın karısından olan oğul için..."
Viviane ona susmasını işaret etti. "Igraine benim kız kardeşimdir ve Aval on'un soylu soyundan gelmektedir. Uther ve Igraine'in oğullan, gelişi önceden haber verilmiş olan kişidir, önceden kral olan ve yine kral olacak olan kişi şimdiden boynuzları aldı ve Aşiretler tarafından ona taç giydirildi-"
"Britanya'daki hangi kral on yedi yaşında bir oğlanı Yüce Kral olarak kabul eder ki?" diye sordu Ke-vin kuşkuyla. "Efsanevi Cuchulain kadar cesur olabilir, ama onlar daha büyük yetenekleri olan bir savaşçı isteyeceklerdir."
"Bu yüzden savaş ve bir kralın oğlunun işleri konusunda eğitim gördü," dedi Taliesin, "hem de kral soyundan geldiğini bilmemesine rağmen. Fakat geçen dolunayın kendisine yazgısı ile ilgili bir sezgi verdiğini sanıyorum. Uther kendi zamanından önceki hiçbir kralın onurlandırılmadığı şekilde onurlandırıldı ve bu çocuk, Arthur, bu durumu daha da yükseğe taşıyacak. Onu tahtta gördüm. Sorun onu kabul edip etmemeleri değil; sorun, onun bir Yüce Kral'ın bütün ihtişamı ile yönetmeye başlaması için ne yapabileceğimiz, ki böylece savaşan bütün krallar birbirleri ile savaşmak yerine Saksonlara karşı el ele verebilirler!"

"Bunu yapmanın yolunu buldum," dedi Viviane "ve yeni ayda bu iş bitmiş olacak. Ona vereceğim bir kılıç var, efsaneden çıkma bir kılıç, yaşayan bir kahraman tarafından daha önce asla ona dokunulmadı." Bir an durdu ve sonra yavaşça devam etti. "Ve bu kılıç için ondan kesin bir yemin alacağım. Hristiyanlar ne yaparsa yapsın Avalon'a karşı dürüst davranacağına ant içtireceğim. Belki böylece bağ kurulur ve Avalon sislerin arasından geri döner; Avalon dış dünyanın ışığında tekrar parladığında gölgelere ve sislerin

arasına gidecek olanlar keşişler ve onların ölü Tanrısı olacaktır."
"Hırslı bir plan," dedi Kevin, "ama eğer Britanya'nın Yüce Kral'ı Avalon'a gerçekten ant içerse..."
"Bu o doğmadan önce planlanmıştı."
Taliesin yavaşça "Oğlan bir Hristiyan olarak yetiştirildi. Böyle bir ant içebilir mi?" dedi.
"Onunla halkını yöneteceği ve büyük işlerin şanını kazanacağı efsanevi bir kılıçla karşılaştırıldığında bir oğlan için Tanrıların sözleri ne kadar gerçek olabilir?" dedi Viviane omuz silkerek. "Ne olursa olsun fark etmez, artık duramayacak kadar ileri gittik, hepimiz bu davaya adandık. Üç gün içinde ay yine yeni olacak ve bu uğurlu zamanda kılıcı alacak."
Söyleyecek pek bir şey kalmamıştı. Morgaine heyecanlanmış ve sarsılmış bir halde sessizce oturup dinledi. Uzun zamandan beri Avalon'daydı, zihninde kutsal düşünceler ve gizli bilgelikle rahibeler arasında çok uzun süre gizlenmiş olduğunu düşün-

dü. Dışarıda bir dünya olduğunu unutmuştu. Nasıl olduysa annesinin kocası Uther Pendragon'un bütün Britanya'nın Yüce Kral'ı olduğunu ve erkek kardeşinin de bir gün kral olacağını gerçekten hiç idrak etmemişti. Doğumundaki kuşku lekesinin yol açtığı bu yeni olumsuz eğilime rağmen, diye düşündü. Belki de rakip krallar kendi gruplarının ve hiziplerinin hiçbirine bağlı olmayan bir adayı, hepsinin etrafında bir araya gelebilecekleri bir sembol olarak hizmet edebilecek olan Pendragon'un yakışıklı ve alçakgönüllü oğlunu hoş bile karşılayabilirlerdi. Üstelik bu aday Yüce Kral olarak Aşiretler, Pict halkı ve Avalon tarafından şimdiden kabul görmüştü... Morgaine bu olayın içinde oynadığı rolü anımsayarak irkildi. Bu öfkesini geri getirdi. Tali-esin ve Kevin gitmek için kalktıklarında, on gün önce, her şey zihninde taze iken niçin öfkeyle Viviane ile karşılaşmak istediğini anımsadı.
Kevin'in süslü çantasındaki arpı, diğer arplardan çok daha büyük olduğu için taşıması zordu ve arpı yüklendiğinde çok güç durumda görünüyordu, bir dizi kaskatıydı ve bir ayağını sürüklüyordu. Çirkin, diye düşündü çirkin görünüşlü bir adam, ama çalarken böyle olduğunu kim düşünebilir? Bu adamda hepimizin bildiğinden fazlası var. Sonra Tali-esin'in sözlerini anımsadı; Britanya'nın bir sonraki Merlin'ine baktığını biliyordu. Viviane'in kendisi için Göl'ün bir sonraki Leydi'si dediği gibi. Bu açıklama hiçbir sevinç getirmemişti, eğer Viviane bunu hayatını değiştiren o yolculuktan önce söylemiş ol-

saydı, gurur duyar ve heyecanlanırdı. Ama şimdi kendisine olan o şeyle gölgelenmiş gibiydi.
Erkek kardeşimle, kardeşimle. Rahip ve rahibe olduğumuz zaman sorun değildi, Tann ve Tanrıça olarak ayinin gücüyle birleştik. Ama sabah uyandığımızda, yeniden erkek ve kadın olduğumuzda... Gerçekti, günahtı...
Viviane kapıda durmuş diğerlerinin gidişini izliyordu. "Böyle yaralan olan bir adam için iyi hareket ediyor. O yaralardan kurtulmuş olması, sokaktaki bir dilenci veya pazarda hasır yaygılar ören biri olmaması dünya için bir şans. Onun sahip olduğu böyle bir yetenek karanlıkta hatta bir kralın sarayında gizlenmemeli. Böyle bir ses ve eller Tan-n'ya aittir."
"Gerçekten çok yetenekli," dedi Morgaine, "ama bilge olup olmadığını merak ediyorum. Britanya'nın Merlin'i yalnızca yetenekli ve iyi eğitilmiş değil, aynı zamanda bilge ve de erdemli olmalı."
"Bunu Taliesin'e bırakıyorum. Olacak olan olmak zorunda; bu benim düzenleyebileceğim bir şey de-ğil."
Morgaine'in öfkesi birden taştı. "Bu dünyanın üzerinde düzenlemenin size düşmediği bir şey olduğunu gerçekten kabul ediyor musunuz, Leydi? Sizin isteklerinizin Tanrıça'nın istekleri olduğuna inandığınızı ve hepimizin size hizmet eden kuklalar olduğumuzu düşünüyorum!"
"Bu şekilde konuşmamalısın, çocuğum," dedi Viviane ona şaşkın şaşkın bakarak. "Niyetinin bana karşı bu kadar küstah olmak olduğuna inanamıyo-394

rum," dedi.
Viviane onun sözlerine kibirle karşılık verseydi, bu Morgaine'in kızgınlığını arttırarak onu patlama noktasına getirecekti, yumuşaklık ise aklını karıştırdı. "Viviane, neden?" dedi ve utanarak gözyaşlarının yine boğazına düğümlendiğini hissetti.
"Seni Hristiyanların arasında, onların günaha dair konuşmaları içinde o kadar uzun mu bıraktım?" dedi Viviane. Ama sesi şimdi buz gibiydi. "Düşün, çocuğum. Sen Avalon'un asil soyundan geliyorsun; o da

öyle. Seni sıradan bir insana verebilir miydim? Ya da Yüce Kral böyle birine verilebilir miydi?"
"Sen bunun Tanrıça'mn işi olduğunu söylediğinde sana inandım."
"Elbette öyleydi," dedi Viviane nazikçe ve anlamayarak, "ama öyle bile olsa seni hak etmeyecek birine veremezdim, sevgili Morgaine." Sesi şefkat doluydu. "Ayrıldığınızda o daha çok küçüktü. Seni asla anımsamayacağını düşündüm. Sen onu anımsadığın için üzgünüm, ama yine de eninde sonunda öğrenmiş olacaktın. Ama onun uzun süre bilmesine gerek yok."
Bedeni öfkeden gerilen Morgaine "Artık biliyor. Biliyor. Ve sanırım o benden daha çok dehşete düştü."
Viviane içini çekti. "Eh, artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok," dedi. "Olan oldu ve şu anda Britanya'nın umudu senin duygularından daha önemli."
Morgaine arkasını döndü ve daha fazlasını duymak için beklemedi.

W
Gökyüzünde ay siyahtı: Bakireler Evi'ndeki genç rahibelere söylendiğine göre bu zamanlarda Tanrıça yüzünü insanlardan gizler ve bizim bildiğimiz Tanrıların ötesindeki Tanrılara ve göklere danışır, öğüt alırmış. Ayın siyah zamanında Viviane de inzivaya çekilir ve mahremiyeti iki genç rahibe tarafından korunurdu.
Günün büyük bir bölümünde yatakta gözleri kapalı uzanarak, düşünüp durdu; her şeye rağmen Morgaine'in olduğunu düşündüğü şey düşündüğü gibi miydi; her şeyin kendi emrinde olduğunu ve onlarla iyi olduğunu sandığı şekilde oynayabileceğine inanan, iktidar sarhoşu biri miydi?
Ne yaptıysam, diye düşündü, bu ülkeyi ve insanlarım yağmalanmaktan ve yok olmaktan kurtarmak için, barbarlığa, Romalıların Gotlardan çektiğinden daha büyük bir çapulculuğa geri dönülmesin diye yaptım.
Eski yakınlıklarının özlemini çekerek Morgaine'i çağırtmayı çok istedi. Eğer kız gerçekten ondan nefret ederse bu, yaptıklarının karşılığında ödediği en ağır bedel olacaktı. Morgaine şimdiye kadar tama-

men sevebildiği tek insandı. O Tannça'ya borçlu olduğum kız çocuğum. Ama olan oldu ve geri dönülemez. Avalon'un asil soyu sıradan bir kişinin kanıyla kirletilmemeli. Hüzünlü bir umutla genç kadının bir gün anlayabileceğini düşündü; ama anla--sa da anlamasa da, Viviane yapması gerekeni yapmış olduğunu biliyordu.
O gece, karışık rüyalar ve görüntülerin içinde kayıp giderek biraz uyudu; dışarıdaki dünyanın kendisinden ayırdığı oğullarını düşündü; o dünyanın içinde Arthur, Merlin'in yanında at sürüyordu; ölmekte olan babasına zamanında yetişebilecek miydi? Uther Pendragon altı haftadır Caerleon'da hasta yatıyordu, iyileşmek bir yana çok daha kötüye gidiyordu, daha fazla yaşayabileceğine dair pek umut yoktu.
Şafağın sökmesine yakın kalktı ve giyindi, öyle sessizdi ki, yardımcılarının ikisi de kıpırdamadı bile. Bakireler Evi'ndeki Morgaine acaba uyuyor muydu, yoksa o da üzüntüyle veya ağlayarak uyanık mı yatıyordu? Kevin'ın arpının yüreklerini titrettiği o güne kadar Morgaine onun karşısında hiç ağlamamıştı, hatta o gün bile gözyaşlarını gizlemişti.
Olan oldu, onu koruyamazdım. Yine de bütün kalbimle başka bir yol olmasını dilerdim .
Yavaşça evinin arkasındaki bahçeye çıktı.
Kuşlar uyanıyordu; Avalon'a ismini veren elma ağaçlarının çiçeklerinin yumuşak ve tadı kokusu rüzgârla yayılıyordu.
Zamanı gelince meyve verecekler. Aynı benim

şimdi yaptığım şeyin kendi mevsiminde meyve verecek oluşu gibi. Ama ben bundan sonra ne çiçek açacak, ne de meyve vereceğim. Yılların ağırlığı zihnine iyice çökmüştü. Yaşlandım, daha şimdiden Görme Gücü bazen beni yan yolda bırakıyor; bu ülkeye rehberlik yapmam için bana verilmiş olan Görme Gücü.
Kendi annesi bu kadar yaşamamıştı. Zamanı yaklaşıyordu. Yükünü ve kutsal görevini bırakarak gelecek Avalon Leydisi'nin yönetimine teslim etmenin; onun arkasında gölgeler içinde bilge kadın ya da Ölüm Acuzesi olarak beklemenin zamanı gerçekten de neredeyse gelmişti.
Morgaine henüz hazır değil. Hâlâ dünya zamanına göre yaşıyor ve hâlâ kaçınılması olanaksız şeyler

yüzünden sarsılıp ağlıyor. Zihni Avalon'daki genç ve yaşlı rahibelerin listesine gitti. Aralarında Avalon'un yönetimini emanet edebileceği hiç kimse yoktu. Morgaine bir gün bu olgunluğa erişecekti, ama henüz değil. Raven -Raven bu güce sahip olabilirdi, ama sesini Tanrılara vermişti; Raven öte dünyaların ilahi deliliği içindi, bu dünyanın aklı başında öğütleri ve yargıları için değil. Kendisi Morgaine bütün güçlerini kazanarak yetişmeden önce ölürse, Britanya'ya ne olacaktı?
Başının üzerindeki gökyüzü hâlâ karanlıktı, yine de doğudaki sis şafakla aydınlanıyordu. O izlerken ışık büyüdü; yavaşça kırmızı bulutlar oluştu ve kıvrılarak kızıl bir ejderin şeklini alarak bütün ufku kapladı. Sonra büyük bir yıldız gökyüzünü alev

alev yakarak kaydı ve kızıl ejderin rengini soldurdu; Parlaklığı Viviane'i bir an için kör etti ve tekrar görebildiğinde kızıl ejder gitmiş ve yer değiştiren bulutlar yükselen güneşle beyazlaşmalardı.
Viviane omurgasını baştan başa sarsan bir ürperti hissetti. Bunun gibi bir alamet bir yaşam süresi içinde iki kez görülmezdi -bütün Britanya bunun farkında olmalıydı. Sonunda Uther öldü, diye düşündü. Kanatlarını sahillerimizin üzerinde açan ejdere elveda. Anık Saksonlar bize rahatça saldıra-bilirler.
İçini çekti ve sonra aniden havada hafif bir dalgalanma oldu ve bahçede önüne bir adam dikildi. Viviane titredi, ama bu evde yetişmiş bir kadının davetsiz bir konuk karşısında hissedebileceği gibi bir korku değildi -Viviane yaşayan hiçbir şeyden korkmazdı- ama bu türden gerçek bir Gönderi tecrübe etmeyeli çok olmuştu. Kendisinin iznini almadan, çağrılmadan gelen bir görüntü çok güçlü olmalıydı.
Kayan yıldızın gücü gibi; böyle bir alameti hayatım boyunca görmemiştim...
Bir an önünde duran adamı tanıyamadı; yıpratıcı hastalık sarı saçlarını soldurmuş, geniş omuzlarını çökertmiş ve omurgasını eğmişti. Bu halde bile Uther Pendragon pek çok adamdan daha iri görünüyordu; çevrelerindeki bahçede birazcık ses olduğunda, adamın sesinin ardında cıvıldaşan kuşları duyuyordu -evet, ve kederinin içinden çiçeklenmiş ağaçlan görünüyordu- kendisi ile her zamanki gibi konuşuyor gibiydi, sert ve hiçbir sıcaklık taşımadan.

işte Vıvıane, son kez karşılaşıyoruz Atamızda benim istemediğim bir bağ var, biz dost değiliz, baldızım Ama, söylediğin her şey gerçekleştiği için senin Görme Gücüne güveniyorum Ve gelecek Yüce Kral'ın hakkı olanı alabilmesini kesin olarak sağlayabilecek bir tek sen varsın
Adamın göğsünde büyük bir yara izinin olduğunu şimdi görebiliyordu Vıvıane Caerleon'da hasta yatan Uther Pendragon uzun suren hastalığından değil de, bir yara yüzünden nasıl olebılırdı'
Bir savaşçının ölmesi gerektiği gibi oldum, anlaşmalı gruplar yeminlerini yine bozmuşlardı ve ben savaş alanında kendimi gösterip yönetimi ustlenın-ceye kadar ordularım onlara karşı koyamadı Daha sonra kaçtılar ama, Saksonlann şefi Aesc -bu vahşi zalime kral ismini bahşetmeyeceğim- kuşatmayı kırdı, uç korumamı kılıçtan geçirdi, onun koruması beni öldürmeden önce ben Aesc'ı oldurdum Ama bu savaşı kazanan o oldu Gelecek savaş oğlum için olacak Eğer tahta otururşa tabu"
Vıvıane sessizliğin içinde yüksek sesle konuştuğunu duydu "Arthur, Avalon'un yönetici soyundan gelen bir Kral Yüce Kral olarak hakkı olanı alması için Pendragon'un kanına ihtiyacı yok "
Yaşarken Uther'ın öfkeyle köpürmesine yol ayacak bu sözler, yalnızca acılı bir gülümsemeye yol açtı ve görünüşe son kez Vıvıane onun sesini duyar gibi oldu
Daha düşük kralların bunu görmesini sağlamak için senin büyünden bile daha fazlasının gerektı-

ğından hiç kuşkum yok, baldızım Pendragon'un kanını kuçumseyebılırsın, ama Artbur'u benim tahtıma olunmak ıçınMerlın'ın dayanağı bu olmalı
Sonra, Vıvıane'ın gözlen önünde Uther Pendra-gon kayboldu ve önünde yaşayan Vıvıane'ın yalnızca rüyalarında görmüş olduğu kışı kaldı Içını dağlayan bir anda Vıvıane, niçin hiçbir erkeğin kendisi için görevden veya iktidara giden bir yoldan, ya da bir gecelik zevkten daha fazla bir anlam taşımadığını anladı Bir an için, Tor'un üzerindeki halka taşlar ortaya çıkmadan önce batmış olan bir ülkedeydi ve birbirine dolanmış altın yılanlar takmıştı kollarına ve kaşlarının arasında silinmiş olan hilal büyük bir boynuz ay gibi yanmaya başladığında zamanın ve uzayın ötesine geçen bilgiyle adamı tanıdı Yüksek sesle haykırdı Bu

hayatta hiç tanımadığı her şey için ve o ana kadar asla tahmin edemediği büyük kaybının şiddetli ızdırabı için, büyük, yas dolu bir haykırıştı Sonra bahçe boşaldı ve yükselen güneşi gözleyen sisin sessiz nemi içinde kuşlar hiçbir şeye aldırış etmeden cıvddadüar
Ve uzakta Caerieon'da, dul kaldığını öğrenen Ig-raıne aşkı için ağlıyor onun için yas tutan şimdi oydu Vıvıane destek için büyük bir ağacın çiğden sırılsıklam olmuş gövdesine yaslandı, beklenmeyen üzüntüyle ıçı burulmuştu Vıvıane'ın kim olduğunu anlamamıştı O bir hayat suresine ait gizli ve olumlu kimlik gittiği olum anına kadar Vıvıane'e asla güvenmemiş ve sevmemıştı Tanrıça, merhametli ol

bir ömür geçti ve onu hiç tanıyamadım... gitti, yine gitti, tekrar karşılaştığımızda onu tanıyabilecek miyim, yoksa yine kör kör yürüyerek yabancılar gibi birbirimizin yanından geçip gidecek miyiz ? Ama hiç yanıt yoktu, yalnızca sessizlik vardı ve Viviane ağlayamadı bile.
Igraine onun için ağlayacak... ben yapamam...
Hemen kendini toparladı. Burada durup, bir rüya içindeki rüyaya benzeyen bir aşk için yas tutma zamanı değildi; zaman onun için yine akmaya başlamıştı, görüntüyü solgun bir ümitsizlikle anımsadı.
Ölü adam için artık içinde hiçbir acı yoktu, ne de öfkenin dışında herhangi bir şey; onun olabilecek en uygunsuz zamanda, Yüce Kral'ın tacı için uğraşan bütün rakip krallara oğlunu bildirmeden önce ölmeyi başaracağını bilmesi gerekirdi. Niçin Caerle-on'da kalmamıştı, kendisini bir kez daha savaş alanında göstermesine yol açan gururuna neden izin vermişti? Oğlunu görebilmiş miydi, Merlin zamanında gelebilmiş miydi?
Gönderi tekrar çağrılma sınırının ötesine gitmişti; onu geriye çağırmanın ve dünyaya ait sorular sormanın hiçbir yolu yoktu. Uther gerçekten ölüm anında ona gelmişti -Igraine'in bunu asla bilmemesi daha iyiydi. Ama gitmişti.
Viviane gökyüzüne baktı. Gökyüzünde hilale dair hiçbir işaret yoktu; belki yine de aynasında bir-şeyler görebilirdi. Raven'i çağırmalı mıydı? Hayır bunun için zaman yoktu ve belki de Raven dışarıdaki dünyaya ait işlerin görüntüleri için sessizliğini

T

bozmaya razı olmazdı. Morgaine? Morgaine'in gözleri ile karşılaşmaya çekiniyordu.
Bütün hayatı boyunca benim gibi bedeninin içinde ölü bir kalple mi yaşayacak ?
Uzun ve ürperten bir soluk çekti ve bahçeden ayrılmak üzere döndü. Hava hâlâ çok nemli ve soğuktu; güneş hâlâ sisin arkasında saklıydı. Saçlarını geri iterek, eğilip avuçlarına doldurarak suyunu içtiği Kutsal Pınar'a çıkan gizli yoldan hızla ilerlerken kendisini görebilecek kimse yoktu. Sonra ayna havuza gitti. Kendisine görme gücünün ihsan edilmesi için geldiği bu kutsal yere yıllar boyunca hizmet etmişti; ama şimdi, kendisine özgü olmayan tavırla, dua etti.
Tanrıça, benden gücü alma, henüz değil, kısa bir süre için de olsa alma... Anne, biliyorsun, gücü kendim için istemiyorum. Koruması için hazırladığım ellere teslim edebileceğim güne kadar bu ülkenin güven içinde olabilmesi için istiyorum yalnızca.
Bir an suyun yüzeyinin hafifçe dalgalandığını gör dü, sanki hayali güçlendirebilecekmiş gibi ellerini birbirine kenetlemişti. Sonra yavaşça görüntüler be- (lirmeye başladı; Merlin'in kendi gizli yollarından ül kenin dört bir tarafına gittiğini gördü. Bir an Tanrı- J ların Habercisi'ne yakışır bir Druid ve ozan olarak, -j bir an yaşlı bir dilenci ve satıcı olarak, bir an da ba- ı sit bir arpçı olarak görünüyordu. '\
Yüzü kımıldamaya ve değişmeye başladı. Artık l Avalon'un Habercisi'nin beyaz elbiseleri içinde

Ozan Kevin vardı; şimdi soylu bir adamın elbiseleri içinde Hristiyan rahiplerle karşı karşıyaydı... ve başının arkasında bir gölge vardı, gölgelerle çevrelenmişti. Meşe korusunun gölgesi, haçın gölgesi; Druidlerin kutsal emanetlerinden olan bir kupayla görünüyordu... genç Arthur'u gördü, alnında hâlâ savaştığı ve kestiği geyiğin kanı vardı ve Morgaine gülüyordu, çiçeklerden bir taç takıyordu, yüzünde kanla çizilmiş işaretler vardı... Bunu görmek istemedi. Gözlerini başka yere çevirmeyi şiddetle istedi, ama görüntülerin akışını bozmaya cesaret edemedi. Bir Roma köşkü gördü, Arthur iki gencin arasında duruyordu -birisi kendi küçük oğlu Lancelet; diğeri de tahmin ettiği kadarıyla Arthur'un üvey kardeşi Caius'tu, Ectorius'un oğlu... Morgause'u çevresinde oğullan ile gördü, hepsi birer birer Arthur'un ayaklan dibinde diz çöküyordu. Sonra Avalon'un salını gördü, bir tabut gibi siyah kaplı ve Morgaine salın başında duruyor, ama Morgaine daha yaşlı... yaşlı ve ağlıyor.
Viviane sabırsızca elini suyun üzerinden geçirdi. O an için pek bir anlam taşımıyormuş gibi görünen hayallerden yardım bekleyerek olduğu yerde kalakalmanın zamanı değildi. Hemen tepeden aşağı inerek evine yöneldi ve yardımcı rahibelerini çağırdı.
"Beni giydirin," dedi sertçe. "Merlin'e haber verin; Caerleon'a gitmeli ve ay gökyüzünde bir günlük olmadan önce genç Arthur'u buraya, bana getirmeli. Kaybedilecek hiç zaman yok."

Ama Arthur yeni ayla birlikte Avalon'a gelmedi.
Bakireler Evi'ndeki Morgaine yeni ayın doğuşunu gördü. Fakat karanlık ay orucunu bozmadı. İçinin bayıldığını hissediyordu ve eğer yemek yerse kusacağını biliyordu. Belki de böyle olması beklenirdi. Aylık kanamaları başlamak üzereyken kendini zaman zaman böyle hissettiği olurdu, biraz sonra kendini daha iyi hissedecekti. O günün ilerleyen saatlerinde düzeldi, birazcık süt içip, bir parça ekmek yedi ve öğleden sonra Viviane onu çağırttı.
"Uther Caerleon'da öldü," dedi. "Eğer annene gitmen gerektiğini düşünüyorsan..."
Kısa bir süre için Morgaine bunu düşündü. Ama sonunda başını salladı. "Uther'i sevmezdim," dedi. "Igraine de bunu iyi biliyor. Tanrıça'nın insanıyla kendi rahibe danışmanları, onu benim yapabileceğimden daha fazla rahatlatırlar."
Viviane içini çekti, yorgun ve bitkin görünüyordu. Morgaine, ayın karanlık döneminin sıkıntılı zamanından sonra onun da kendisi gibi hasta hissedip hissetmediğini merak etti. Viviane "Bunu söylediğim için üzgünüm, ama korkarım haklısın. Eğer

gerekirse seni ona göndereceğim Avalon'a dönmek için zamanın olacaktır " Sustu ve sonra "Biliyorsun, Uther yaşadığı surece Saksonlan sürekli savaşarak uzakta tuttu, barış içinde birkaç aydan daha uzun bir sure geçıremedık hiçbir zaman Şimdi daha kötüsünün olmasından korkuyorum Avalon'un kapılarına bile gelebilirler Morgaıne sen tam bir rahibesin, kutsal silahları gördün "
Morgaıne bir işaretle yanıt verdi ve Vıvıane başını sallayarak sürdürdü "O kılıcın Avalon'un ve butun Britanya'nın savunması için ortaya çıkarılması gerekebilir"
Morgaıne, Bunları neden bana söylüyor' Ben bir rahibeyim, bir savaşçı değil, Avalon'u korumak için kılıcı alamam, diye duşundu
"Kılıcı hatırlıyorsun"
Çıplak ayaklarla elinde ağır bir kılıç, dairenin etrafında yürürken sessizliğin ortasında Raven'ın dehşet içinde haykırdığını duymak
"Hatırlıyorum"
"Öyleyse senin için bir görevim var Bu kılıç savaş alanına götürüldüğünde sahip olduğumuz butun büyülerle kuşatılmış olmalı Sen kılıç için bir kın hazırlayacaksın Morgaıne ve üzerine bildiğin butun büyüleri yerleştireceksin, öyle ki savaşta onu kullanan kışının kanı hiç akmasın Bunu yapabilir mısın'"
Morgaıne, Bir savaşçının olduğu kadar bir rahibenin de bir görevi olabileceğini unutmuşum, diye duşundu
Düşünceyi izleyebilme becerisiyle Vıvı-

ane, "Böylece sen de ülkemizi savunma savaşında kendi üzerine düşeni yapmış olacaksın," dedi
"Öyle olsun," dedi Morgaıne Avalon'un büyük rahibesi olarak bu görevi niçin Vıvıane'ın yapmadığını merak ederek Yaşlı kadın ona bir yanıt vermedi ama, "Bunun için kılıcı önünde tutarak çalışmalısın, gel, Raven sana büyünün sessizliği içinde hizmet edecek," dedi
Kendisinin gücün bir aracı olduğunu, gücün kendisi olmadığını, gücün Tanrıça'dan geldiğini anımsamaya çalışmasına rağmen Morgaıne, bu tur işlerin yapılmak zorunda olduğu gizli yere sessizlik içinde götürülürken coşku duyacak kadar gençti, her ihtiyacını önceden sezen ve karşılayan rahibelerle çevriliydi, böylece büyülen yerleştirmek için gerekli gücü ortaya çıkaran sessizliği bozmasına gerek kalmıyordu Kılıç önünde keten bir kumaşın üzerinde duruyordu Yanında da alçak kenarlı, kenarlarında altın süsler bulunan gümüşten yapılmış kupa duruyordu Kutsal Pınar'ın suyu ile doluydu, ama içmek için değildi -onun için bir kenara yiyecek ve su konmuştu Yapmak zorunda olduğu iş için gereken şeyleri, içme bakıp görebilmesi içindi
ilk gün, kılıcın kendisini kullanarak, dışı geyik derisinden bir kılıf kesti ilk kez çalışmak için bu kadar iyi aletleri olmuştu Kılıfı dikmek için kendisine verilen özel demir iğneye çok sevinmişti, bir ıkı kez iğneyi eline batırınca küçücük bir ses bile çıkarmamasından, çocuk olduğunu bilmesine rağmen gurur duydu Ama kendisine en koyu kırmızı

kadifeden paha biçilmez bir parça gösterildi, katıksız bir zevkle, küçük bir nefes sesi çıkarmaktan kendini alıkoyamadı; bir defasında kendisine söylenmiş olduğuna göre, bir köşk almaya ve topraklarında bir yıl boyunca çalışacak adamlar kiralamaya yetecek paradan daha da pahalı olan boyalarla boyanmıştı. Geyik derisi bununla kaplanacaktı, kendisine sağlanmış olan altın ve gümüş ipliklerle büyülü sözleri ve onların sembollerini kadifenin üzerine işleyecekti.
İlk günü dişi geyik derisinden kılıfa ve onu kaplayacak kadifenin biçimlendirilmesi işine ayırdı; uyumadan önce, ne yapması gerektiği konusunda derin bir meditasyon halinde, nerede ise kendinden geçmiş bir halde iken parmağını biraz kesti ve kanı geyik derisine bulaştı.
Tanrıça! Yüce Kuzgun! Bu kılıfın üzerine kan akıtıldı, böylece o savaş alanına götürüldüğünde onun üzerine hiç kan dökülmesi gerekmeyecek.
Huzursuz bir uyku uyudu, rüyasında bütün Britanya'ya yukarıdan bakan bir tepede oturuyor ve toprağın kendisinden oluşan kumaşın içindeki ışık gibi büyülerini dokuyor ve dikiyordu. Aşağısında Geyik Kral koşuyordu. Bir adam uzun adımlarla tepeye tırmanarak yanma geldi ve kılıcı onun elinden aldı.
Sıçrayarak uyandı, Anbur! Kılıcı taşıyacak olan Arthur! Pendragon'un oğlu... Karanlıkta uzanırken onun bütün halkının sembolünü taşıması gerektiği için kılıcın büyülü kılıfını hazırlama işini Viviane'in

kendisine vermiş olduğunu düşündü. Kendi bekaretinin kanını döken Arthur'du ve kendisi de Ava-lon'un kutsal kanından geldiği için, Arthur'u ve soylu kanı koruyacak olan kılıfı yapması gereken de Morgaine'di. O gün boyunca sessizlik içinde, kupanın içine bakarak, görüntülerin gelmesine izin vererek, arada sırada durup, düşünceli bir akışla ilhamın gelmesini bekleyerek çalıştı; böylece Tanrıça daima kılıcı gözetecek ve Avalon'un kutsal kanını koruyacaktı. Büyülü sessizliğe öylesine bürünmüştü ki, gözünün değdiği her eşya, kutsal ellerinin yaptığı her hareket büyü için bir güce dönüşüyordu; zaman zaman, her şey kendi mevsiminde gelmek zorunda olduğundan, boynuzlu aydan sonra dolunayı, dolunaydan sonra karanlık ayı işlerken ışık gözle görülebilen bir şekilde parmaklarını izliyor gibi oluyordu. Sonra, Britanya'daki Yüce Kral'ın Hristiyan bir ülkeyi yönetmesi gerektiğini bildiğinden, İsa'nın ilk takipçileri Britanya'ya geldiklerinde Druidlerin yanına geldiklerinden, Hristiyanların ve Druidlerin sembollerini dostluk içinde göstererek işledi, üç kanadı dairenin içinde haç. Kırmızı kadifeye büyülü elementlerin, toprağın, havanın, suyun ve ateşin sembollerini ve önünde duran, birbirinin içine kenetlenmiş ve karanlığın içinden çıkıp yine oraya dönen görülerin içinde hareket ettiği kupayı işledi; asayı ve toprak kabı, şifa yılanını ve bilgeliğin kanatlarını ve gücün alev alev yanan kılıcını... zaman zaman iğne ve iplik sanki kendisinin ve ülkenin bedeninden,

toprağı, gökyüzünü ve kendi kanını, bedenini delerek geçiyor gibi oluyordu... İşaretler ve sembol üstüne sembollerin her biri kendi kanı ve Kutsal Pı-nar'ın suyu ile işaretlenmişti. Üç gün boyunca, çok az uyuyarak, sadece bir iki kez Pınar'ın suyunu içerek çalıştı.
Zihninin içinde, uzaklarda bir yerden, bilinçli bir seçimleri olmaksızın çalışan parmaklarını izliyor gibiydi. Ülkenin kanı ve canı, kendi bekaretinin kam, genç kral ölmesin diye ölmüş ve kanını akıtmış olan Geyik Kral'ın gücü ile büyüler kendi kendilerini kumaşa işliyorlardı...
Üçüncü gün, günbatımında iş bitti, kılıfın her santimi iç içe geçen, bazılarını kendisinin de bilmediği sembollerle kaplanmıştı; onlar doğrudan Tanrı-ça'nın ellerinden kendi ellerine geçmiş olmalıydı mutlaka. Kılıfı kaldırarak kılıcı içine soktu, elleriyle ağırlığını tarttı ve sonra ayin sessizliğini bozarak, yüksek sesle "Oldu," dedi.
Uzun süren gerginliğin sona erdiği o anda bitkin ve hasta olduğunu, titrediğini fark etti. Ayin ve Görme Gücü'nün uzun süre kullanılması insanı hasta edebilirdi. Bu durum, genellikle ayın karanlık olduğu zaman gelen kanamasını da aksatmış olmalıydı kuşkusuz. Ayın karanlık dönemine denk gelmesinin bir şans olduğu söylenirdi, zira bu dönemindeki bir rahibe gücünü korumak için diğerlerinden ayrılırdı. Bu, Tanrıça'nın gücün kaynağını korumak için kendisini diğerlerinden ayırdığı karanlık ay dönemindeki ayinsel inziva ile aynıydı.

Viviane geldi ve kılıfı aldı. Kılıfa baktığında ufak bir hayret çığlığı atmaktan kendini alamadı. Bunu kendi ellerinin yaptığını bilen Morgaine bile, insan işini aşan ve büyü ile dopdolu olan bu şey karşısında gerçekten şaşkın görünüyordu. Viviane uzun, beyaz bir ipek kumaşa sarmadan önce kılıca bir an dokundu.
"Çok güzel yapmışsın," dedi. Zihni dönen Morgaine, Beni yargılayabileceğim nasıl düşünür? Ben de bir rahibeyim. Ben onun öğretisinin ötesine geçtim... diye düşündü ve kendi düşüncesinin karşısında şok oldu.
Viviane usulca onun yanağına dokundu. "Git ve uyu canım; bu büyük işte kendini yordun."
Morgaine derin ve uzun bir uyku uyudu; ama gece yarısından sonra, aniden tehlike çanlarının çalmasıyla uyandı; tehlike çanları, kilise çanları, çocukluğundan çıkıp gelen bir dehşet. Saksonlar geldi! Kalkın ve silahlanın!
Sıçrayarak uyanmış gibi oldu; Bakireler Evi'nde değil, bir kilisedeydi, kilisenin sunak taşının üzerinde bazı silahlar duruyordu, yakındaki bir sedyede, üzerine cenaze örtüsü örtülmüş zırhlı bir adam yatıyordu, başının üzerinde alarm çanları hâlâ çalınıyordu ve gürültü ölüyü kaldırabilecek kadar büyüktü... Hayır, ölü şövalye kımıldamadı ve bağışlanmak için hemen dua ederek Morgaine kılıcı kaptı... bu kez ışıklı ve sessiz odasında tümüyle uyandı. Diğer odadaki kilisenin çanlarının sesi bile taştan yapılmış odasına sızamazdı. Çanları, ölü şövalyeyi, ya-

nan mumları, küçük kiliseyi, sunaktaki silahları, kılıcı, her şeyi rüyasında görmüştü. Niçin bunu gördüm? Görme Gücü istenmeden asla gelmez... öyleyse bu sadece bir rüya mıydı ?
O gün daha sonra çağrıldı, önünde duran kılıçla kılıfı işlerken zihninde aktığını belli belirsiz fark ettiği bazı görüntüleri bilinçli olarak anımsadı. Kayan bir yıldız, gök gürlemesi ve büyük bir ışık patlaması ile toprağa düştü. Halka kayalara yükselmeden önce aynı yerde bulunan kalker kayalıklarda yaşayan küçük siyah demirciler o düşen şeyi, örslerinde işlemek üzere, hâlâ dumanlan tüterken sürükleyerek taşıdılar. Bir kral için güçlü bir silah olacaktı, kırıldı ve ısıtılıp yeniden şekil verilerek uzun yaprak şeklinde bir kılıca dönüştü, işlendi, kan ve ateşle tavlandı ve sertleştirildi... kılıç üç kez tavlandı, hiçbir zaman toprağın rahminden koparılıp alınmamıştı ve bu yüzden iki kat daha kutsaldı...
Morgaine'e kılıcın adı söylenmişti. Excalibur, kesilmiş demir anlamına geliyordu. Meteor demirinden yapılan kılıçlar çok nadir ve değerliydi, bu rahatlıkla bir krallığa denk olabilirdi.
Vivianepeçesi ile kendisini örterek gelmesini emretti. Tepeden aşağı yavaşça inerken Merlin Tali-esin'i ve onun yanında kararsız ve tuhaf yürüyüşü ile ilerleyen Ozan Kevin'i gördü. Her zamankinden daha biçimsiz ve çirkin görünüyordu, ince işlemeli gümüş bir şamdanın kenarına yapışmış bir topak don yağı gibiydi ve onların yanında bu ince kaslı bedeni ve gümüş gibi parlayan saçtan tanıya-

rak donup kaldı.
Artbur. Ama, tabii ki kılıcın onun için olduğunu biliyordu. Buraya gelerek kılıcı almasından daha doğal ne olabilirdi ki?
O bir savaşçı bir kral. Kucağımda taşıdığım küçük erkek kardeşim. Bu Morgaine'e gerçekdışı görünüyordu. Ama iki Druid'in arasında yürüyen ciddi yüzlü gençte, Boynuzlu Tanrı'nın boynuzlarını taşıyan gencin izlerini görüyordu; o zaman olduğu gibi sessiz ve cesur; boynuzların sallanışını, ölümüne doğuşu ve geyiğin kanına bulanmış bir halde kendisine gelişini görüyordu -bir çocuk değil bir erkek, bir savaşçı, bir kraldı o.
Merlin'in fısıldamasıyla Arthur, Göl'ün Leydisi'nin karşısında diz çöktü.Yüzü saygılıydı. Hayır, tabii ki, Viviane'i daha önce görmemişti, yalnızca beni gördü ve ben de karanlıktaydım.
Ama Arthur sonra Morgaine'i gördü; Morgaine onun hareketli yüz hatlarından kendisini tanıdığını' anladı. Sonunda kendisi de eğilerek selam verdi; Morgaine alâkasız bir şekilde yetiştirildiği yerde, bir krala yaraşır davranışlar ona öğretilmiş, diye düşündü; Arthur "Morgaine," diye mırıldandı.
Morgaine de başıyla onu selamladı. Peçenin arkasından bile kendisini tanımıştı. Belki de kralın karşısında diz çökmeliydi, ama bir Avalon Leydisi hiçbir beşeri kudret önünde diz çökmezdi. Merlin diz çökerdi ve gerektiğinde Kevin de diz çökerdi, Vivi-ane asla. Yalnızca Tanrıça'nın rahibesi olduğu için değil, Tanrıça ile içinde öyle bir yolla birleşmişti

ki, erkek Tanrıların rahipleri bunu hiçbir şekilde bilemez ve anlayamazdı Bu yüzden Morgaıne de bir daha asla diz çokmeyecektı
Gol'un Leydısı elini uzatarak ona kalkmasını emretti "Uzun bir yolculuk yaptın ve yorgunsun, Morgaıne bu ışı yapmadan önce onu benim evime götür ve ona yiyecek bırşeyler ver"
Arthur gülümsedi, ne ayınlerdekı kral ne de Seçilmiş Kışı'ydı, yalnızca acıkmış bir çocuktu "Size teşekkür ederim, Leydim"
Vıvıane'ın evinde kendisine yiyecek getiren rahibeye teşekkür etti ve iştahla yedi ilk açlığını yatıştırdıktan sonra Morgaıne'e "Sen de burada mı yaşıyorsun'" diye sordu
"Leydi yalnız yaşar, rahibe refakatçiler tarafından kendisine sırayla hizmet edilir Benim hizmet sıram geldiğinde ben de onunla birlikte kalıyorum "
"Sen, bir kraliçe kızı1 Hizmet mı ediyorsun'"
Morgaıne sert bir şekilde, "Emir vermeden önce hizmet etmek zorundayız O da gençken hizmet etti ve ben ondaki tanrıçaya hizmet ediyorum," dedi
Arthur bunu uzun uzun duşundu "Bu Büyük Tanrıça'yı bilmiyorum," dedi en sonunda "Merlın bana Leydı'nın, senin bizim akrabamız olduğunu söyledi"
"Igraıne'ın, annemin kız kardeşi"
"Ya, öyleyse o benim teyzem," dedi Arthur, sanki diline çok uygun değilmiş gibi sözcükleri sınayarak "Butun bunlar benim için çok tuhaf Her zaman Ectorıus'un babam, Flavılla'nın da annem olduğu-

nü düşünmeye çalıştım Tabu ki bazı sırlar olduğunu biliyordum, ama Ectorıus bana bir şey söylemediği için bunun utanılacak bir şey olması gerektiğini düşünüyordum, benim bir piç veya daha kotu bir şey olduğum gibi Uther'ı, babamı anımsamıyorum, hem de hiç Ne de annemi, ama bu pek doğru değil Flavilla beni cezalandırdığında, rüyamda genellikle başka bir yerde, beni seven sonra da beni iten bir kadınla olduğumu görürdüm Annemiz Igraıne sana çok benziyor mu'"
"Hayır o uzun boylu ve kızıl saçlı," dedi Morga-ıne
Arthur ıçını çekti "O zaman sanırım onu hiç anımsamıyorum, çünkü ruyalarımdakı kışı sana benziyordu, o sendin"
Sustu, sesi titriyordu Tehlikeli bir alan, diye duşundu Morgu fe Bunun hakkında konuşmamalıyız Soğukkanlı bir sesle "Bir elma daha al, bunlar adada yetişiyor"
"Teşekkür ederim " Bir elma alarak ısırdı "Butun bunlar yeni ve yabancı Bana bir suru şey oldu o şeyden "

Sesi kararsızdı "Her an seni düşünüyorum Kendime engel olamıyorum Söylediğim doğruydu, Morgaıne -tüm yaşamım boyunca seni hatırlayacağım, çünkü sen ilktin ve seni her zaman düşünecek, seveceğim-" Sert ve incitici bırşeyler söylemesi gerektiğini biliyordu Bunun yerine sözlerinin müşfik, ama mesafeli olmasını sağladı "Beni o şekilde düşünmemelisin Senin için ben bir kadın değil, sana gelen Tan-

rıça'nın bir temsilcisiyim ve beni sadece ölümlü bir kadınrnışım gibi düşünmek dindışıdır. Beni unut ve Tanrıça'yı hatırla."
"Bunu denedim-" Sustu, yumruklarını sıkarak, ciddi bir sesle, "Haklısın. Böyle düşünmek gerekiyor- Ectorius'un evinden alındığımdan beri başıma gelen tuhaf şeylerden sadece biri. Gizemli, büyülü şeyler. Saksonlarla olan savaş gibi-" dedi. Kolunu uzatıp tuniğini kıvırınca daha şimdiden kararmış çam sakızına bulanmış bir sargı ortaya çıktı. "Orada yaralanmıştım. Sadece... bir rüya gibiydi, ilk savaşım. Kral Uther-" Başını yere indirip yutkundu. "Çok geç geldim. Onu hiç tanımadım. Kilisede tüm ihtişamıyla yatıyordu. Onu ölü gördüm, silahları mihraba serilmişti -bana bunun adet olduğunu, cesur bir şövalye öldüğüride silahlarının onunla birlikte nöbet tutması gerektiğini söylediler. Sonraysa, rahip daha Nüne Dimittis'i okumaktayken, tüm tehlike çanları çaldı, bir Sakson saldırısı oldu -gözcüler doğrudan kilisenin içine dalıp zil iplerini vefat çanını çalmakta olan keşişin elinden alarak tehlike çanlarını çalmaya çalmaya başladılar. Kralın tüm adamları silahlarını kapıp dışarı koştu. Benim kılıcım yoktu, bir tek hançerim vardı, ama askerlerin birinden bir mızrak kaptım. İlk savaşım bu, diye düşündüm, ama sonra Cai, -sütkardeşim, Caius, Ectorius'un oğlu- bana kılıcını geride, kaldığı yerde bıraktığını ve koşup kılıcı ona getirmem gerektiğini söyledi. Bense bunun sadece beni savaşın dışında tutmak için olduğunu biliyordum; Cai ve sütbabam

benim henüz kana alıştırılmaya hazır olmadığımı söylemişlerdi. Ben de kaldığımız yere dönmek yerine kiliseye gidip Kral'ın kılıcını taştan aldım. Şey," diye savundu kendini, "onunla yirmi yıl boyunca Saksonlarla savaştı, kılıcın yine savaşmasından kesinlikle memnun olurdu, eski bir taş üzerinde bir işe yaramadan yatmasındansa...
"Sonra dışarı koştum ve hepimiz saldırıya karşı toplanırken kılıcı Cai'ye vermek üzereydim ki Mer-lin'i gördüm. O hayatımda duyduğum en büyük sesle "O kılıcı nereden aldın, çocuk?" dedi.
"Ejder Adası'nda yaptığım şeyden sonra bana çocuk dediği için kızarak ona bu kılıcın eski taşların üzerinde yatmak değil, Saksonlarla savaşmak için olduğunu söyledim. Sonra Ectorius geldi ve beni elimde kılıçla gördü ve sonra o ve Cai önümde diz çöktüler, tam böyle! Çok tuhaf hissettim kendimi ve ona 'Baba, niçin diz çöküyorsun ve niçin kardeşime böyle diz çöktürtüyorsun? Ah, kalkın, bu korkunç,' dedim ve Merlin o ürkütücü sesiyle 'Kral o, kılıcı almak onun hakkı,' dedi. Sonra da Saksonlar duvarlara tırmandı, borularını işitiyorduk ve kılıç ya da başka bir şey hakkında konuşmak için hiç zaman yoktu; Cai mızrağı aldı ben de kılıcı belime astım ve gittik. Savaş hakkında pek bir şey hatırlamıyorum, sanırım kimse hatırlamaz. Cai bacağından kötü bir yara aldı. Bir süre sonra Merlin kolumu sararken bana gerçekte kim olduğumu anlattı. Babamın kim olduğunu yani. Ectorius geldi, diz çöktü ve Ambro-sius ve babama olduğu gibi bana da iyi bir şövalye

olacağını söyledi; o kadar çok utandım ki... ve benden yalnızca bir sarayım olduğunda Cai'yi mabeyincim yapmamı istedi. Tabii ki bunu yapmaktan, her şeyin ötesinde mutluluk duyacağımı söyledim. Her şeyden öte, o benim kardeşim, yani onu her zaman kardeşim olarak düşünürüm. Kılıç hakkında bir sürü yaygara kopardılar, ama Merlin bütün krallara kılıcı taşın üzerinden almamı sağlayanın kader olduğunu söyledi ve inan bana, onu dinlediler." Gülümsedi, Morgaine onun kafasının karışıklığı karşısında içinde bir sevgi ve merhamet dalgasının yükseldiğini hissetti.
Onu uyandıran çanlar... görmüştü, ama ne gördüğünü anlamamıştı.
Gözlerini kaçırdı. Artık ikisinin arasında her zaman bir bağ olacaktı. Ona gelecek herhangi bir darbe her zaman böyle Morgaine'in çıplak yüreğine saplanan bir kılıç gibi mi çarpacaktı?

"Şimdi öyle görünüyor ki, bir kılıç daha alacağım," dedi Arthur. "Hiç kılıcım yokken, aniden iki özel kılıcım oluyor!" İçini çekti ve sızlanarak "Bütün bunların kral olmakla ne ilgisi olduğunu göremiyorum," dedi.
Morgaine, Viviane'i Avalon'un Yüksek Rahibesi kılığı içinde ne kadar sık görmüş olursa olsun, bu görüntüye asla alışamamıştı. Arthur'un bir kendisine, bir Viviane'e baktığını gördü, gözlerinden yansıyan benzerliği gördü. Arthur suskunlaşmış, bir kez daha korku ve hayranlık duygusuna kapılmıştı.

Morgaine yeniden kusacak gibi hissederken en azından Arthur'a büyüsel oruç tutturmadıklarını düşündü. Belki de onunla yemesi gerekirdi, ama yemek düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Büyü ile bu kadar uzun çalışmak bunu yapabiliyordu insana. Viviane'in bu kadar sıska oluşuna şaşmamalıydı.
"Gel," dedi Viviane öne ilerleyerek -Avalon'un Leydisi, kendi mekânında iken bir kralın bile önünde yürür- evi geçti. Gölün kıyısı boyunca ilerledi ve rahiplerin kaldığı binaya girdi. Arthur Morgaine'in yanında sessizce yürüyordu. Hiç beklemediği bir anda elini uzattı ve küçükken yaptığı gibi Morgaine'in elini tuttu. Ama o zaman tuttuğu küçük el, şimdi bir savaşçının eliydi, Morgaine'in elinden büyüktü, kılıç ve diğer silahlarla yapılan uzun antre-manlardan sertleşmişti. Arthur ve Morgaine'in arkalarından Merlin ve yanında Kevin geliyordu.
Dar basamaklardan aşağı indiler, yeraltının rutubetli kokusu onları sardı. Morgaine kimsenin ateş yaktığını görmemişti, fakat aniden karanlığın içinde küçük bir pırıltı belirdi ve solgun bir ışık etraflarında parıldamaya başladı. Viviane öyle aniden durdu ki, ona çarptılar ve Morgaine Tanrıça'nın uzak görüntüsü yerine bir an için yalnızca yumuşak, küçük ve sıradan bir kadın bedenini hissettiği için şaşırdı.
Leydi uzandı ve küçük esmer eliyle Arthur'un bileğini tuttu; eli, oğlanın bileğinin tümünü kavramadı bile. "Arthur, Avalonlu Igraine'in ve Pendra-gon'un oğlu. Bütün Britanya'nın yasal Kralı," dedi.

"Tüm ülkendeki en kutsal şeyleri gör."
Işık, kupada ve çanaktaki altın ve mücevherler üzerinde, uzun mızrağın ve kılıfın kırmızı altın ve gümüş iplikleri üzerinde parıldadı. Viviane uzun, siyah kılıcı kılıfından çıkardı. Kabzasındaki taşlar mat mat parlıyordu.
"Druidlerin Kutsal Emanetleri'nin kılıcı," dedi yavaşça. "Şimdi, Arthur Pendragon, Britanya'nın Kralı, tacını giydiğinde Hristiyanlara davrandığın gibi Druidlere de dürüst davranacağına ve seni o tahta oturtanların kutsal büyüsü tarafından yönlendirileceğine dair yemin et bana."
Arthur gözleri kocaman açılarak kılıca uzandı: Morgaine onun gözlerinde bunun ne tür bir kılıç olduğunu bildiğini gördü. Viviane onu engellemek için hemen bir hareket yaptı.
"Kutsal şeylere hazır değilken dokunmak ölümdür," dedi. "Arthur, yemin et. Elinde bu kılıç varken hiçbir aşiret reisi veya kral, pagan veya Hristiyan, sana karşı gelmeyecek. Ama bu, yalnızca Hristiyan rahiplere bağlı bir kralın kılıcı değil. Eğer yemin et-meyeceksen, Hristiyan taraftarlarından elde edebileceğin böyle silahlar taşırken, fakat kendi hükümlerini vermek için Avalon'a bakan halk ancak biz bunu istersek senin ardından gelecektir. Seçimini yap, Arthur."
Arthur ona baktı, kaşları biraz çaülmıştı; solgun ışık saçlarında parıldıyor, saçları neredeyse beyaz görünüyordu. "Bu ülkede ancak bir tek yönetici olabilir; Avalon tarafından yönetilmemeliyim."

"Seni ölü Tanrılarının piyonu yapacak olan rahipler tarafından da yönetilmemelisin," dedi Viviane yavaşça. "Seni zorlamayacağız. Bu kılıcı alıp almayacağına karar ver, ya da reddederek ve Eski Tan-nları küçümseyerek kendi adına yönet."
Morgaine bunun Arthur'u can evinden vurduğunu gördü -geyiklerin arasında koştuğu ve Eski Tanrıların ona zafer sunduğu gün, bu insanlar arasında bir kral olarak coşkuyla karşılanmıştı, onu ilk kabul eden onlardı. "Tanrı küçümsememi yasaklar-" ve durdu, güçlükle nefes alarak "Nasıl yemin etmeliyim Leydi?" diye sordu.
"Sadece bu; Hristiyanların Tanrısı'nı izlesin veya izlemesin bütün insanlara aynı derecede dürüst davranacağına ve Avalon'un Tanrılarına daima saygılı olacağına yemin edeceksin. Hristiyanlar ne derse desin ve kendi Tanrıları olarak neyi seçerlerse seçsinler, bütün Tanrılar tek bir Tanrı'dır; bütün Tanrıçalar

yalnızca tek bir Tanrıça'dır. Yalnızca hakikate bağlı kalacağına ve birine bağlanarak diğerini küçümsemeyeceğine yemin et."
Merlin derin ve sessizlikle titreşen sesiyle "İsa'yı gerçekten saygıyla selamladığımı, sunağın karşısında diz çöktüğümü, onların kutsal yemeklerini paylaştığımı görmüştü," dedi.
Arthur zorlanarak "Evet, bu doğru efendim Merlin. Siz diğerlerinden daha fazla güveneceğim bir danışmansınız. Siz de yemin etmemi isityor musunuz?" dedi.
"Efendim ve Kralım," dedi Taliesin, "bu yönetim

için çok gençsiniz ve rahipleriniz ve piskoposlarınız, bir kralın vicdanını bile kontrol edebileceklerini sanabilirler. Ama ben bir rahip değilim. Bir Dru-id'im. Yalnızca şunu söyleyebilirim ki, bilgelik ve hakikat herhangi bir rahibin özel mülkü değildir. Kendi vicdanına sor Arthur, yalnızca bir kişiye bağlılık için yemin etmek yerine, hangi Tanrı'ya ibadet ederlerse etsinler bütün insanlara adil davranmaya yemin etmek doğru mu, yanlış mı?"
Arthur yavaşça "Pekâlâ, öyleyse yemin edeceğim ve kılıcı alacağım," dedi.
"Bir kralın yalnızca bir erkek olduğuna, bir rahibenin, hatta bir yüce rahibenin bir kadından başka bir şey olmadığına ve hepimizin üzerinde yalnızca Tanrıların olduğuna kanıt olarak, diz çok öyleyse," dedi Viviane.
Arthur diz çöktü. Sarı saçlarındaki ışığın bir taca benzediğini düşündü Morgaine. Viviane kılıcı onun ellerine bıraktı; yumrukları kabzasının etrafında kapandı. Derin bir soluk aldı.
"Bu kılıcı alın ve adalet içinde taşıyın, kralım. Bu kılıç anamız olan toprağın bedenine zorla tecavüz edilerek çıkarılan demirden yapılmadı; o kutsaldır, göklerden düşen metalin ısıtılarak şekil verilmesiyle yapıldı. O kadar eski ki, Druid geleneği bile o yılları kesin olarak hesaplayamaz. Kılıç Druidler bu adalara gelmeden önce yapılmıştı."
Arthur elinde kılıçla doğruldu.
"Hangisini daha çok sevdin?" diye sordu Viviane, "kılıcı mı, kılıfı mı?" Arthur zengin işlemeli kılıfa

hayranlıkla baktı, ama "Ben bir savaşçıyım, Leydi. Kılıf çok güzel, ama kılıcı daha çok sevdim," dedi.
"Öyle bile olsa kılıfı her zaman yanında taşı, o Avalon'un bütün büyüsü ile işlendi. Bu kılıfı taşırken yaralansan bile hayatını tehlikeye sokacak kadar kanın akmayacak, üzerinde kanamayı durduran büyüler var. Bu çok nadir, çok değerli ve büyülü bir şey."
Uzun süren gerginliğin geçmesi ile nerede ise gülerek, "Saksonlara karşı savaşırken bu yarayı aldığımda keşke yanımda olsaymış; mezbahadaki koyun gibi çok kan kaybetmiştim."
"O zaman bir kral değildiniz, efendim. Ama şimdi büyülü kılıf sizi koruyacak."
Merlin'in gölgesindeki ozan Kevin melodik sesiyle, "Öyle olsa bile kralım, kılıfa ne kadar çok gü-venseniz de askeri hocalar tutarak silahlarla talim yapmayı bırakmayın!" dedi.
Arthur kılıcı ve kılıfı kemerine takarken kıkırdadı. "Hiç kuşkunuz olmasın, efendim. Üvey babam yaşlı bir rahibin bana okumayı öğretmesini sağladı, o rahip bana İndilerden birinden Seylan'ın, Tanrı'nın ona koruyucu melekler verdiğini söyleyerek İsa'yı nasıl baştan çıkarmaya çalıştığını okumuştu ve İsa Tanrı'yı denemenin kötü bir şey olduğunu söylemişti. Bir kral etten ve kemikten daha fazla bir şey değildir- unutmayın, ilk kılıcımı Uther'in ölü olarak yattığı yerden almıştım. Tanrı'yı böyle deneyeceğimi sanmayın, efendim Druid."
Kemerinde Kutsal Emanetler'in kılıcı ile Arthur

her nasılsa daha uzun boylu, daha etkileyici görünüyordu. Morgaine onun taç giydiğini, bir kral gibi giyinerek yüksek tahtına oturduğunu görebiliyordu... ve bir an için onun çevresinde, odayı tıka basa dolduran adamlar gördü, hayal gibi, silahlı, gösterişli giysiler giymiş, soylu kişiler onun etrafında duruyorlardı, onun Yoldaşları... sonra kayboldular ve yine, kararsızca gülümseyen, rütbesini henüz birazcık huzursuzlukla taşıyan, genç bir adam olmuştu.

Döndüler ve yeraltındaki küçük tapınaktan ayrıldılar. Ancak odadan tamamen aynlmadan önce Art-hur bir anlığına geri dönerek emanetin gölgeler içinde duran diğer eşyalarına baktı. Kararsızlığı yüzünden okunabiliyordu; sorusu neredeyse görülüyordu. Doğru olanı mı yaptım? Yalnızca Bir olarak ibadet etmeyi öğrendiğim Tann'ya küfür mü ediyorum?
Taliesin'in sesi alçak ve nazikti. "Benim büyük dileğimi öğrenmek ister misiniz, efendim ve kralım?"
"Nedir Lord Merlin?"
"Bir gün -ama şimdi değil. Çünkü ne ülke ne de İsa'yı izleyenler henüz buna hazır değil- ama bugün Druid ve rahibin birlikte ibadet edecekleri; onların büyük kiliselerinin içinde, kutsal Son Akşam Yemeği ayini yapılırken şarap o gördüğünüz kapta, ekmek de o çanakta sunulacak, bütün Tanrıların Bir olduğunun bir kanıtı olarak."
Arthur haç çıkardı ve neredeyse fısıltıyla "Buna Amin Lord Merlin; kutsal İsa bir gün bu adalarda bu

birliği gerçekleştirsin," dedi.
Morgaine kollarında iğnelenmeler hissederken ve Görme Gücü kendi aracılığı ile konuşana dek konuştuğunu fark etmeden, "O gün gelecek Arthur, ama senin düşündüğün gibi değil. O günün gerçekleşmesine nasıl neden olduğuna dikkat et, çünkü bu, görevinin tamamlanmış olduğuna dair bir işaret olabilir," dediğini duydu.
Arthur çok yavaş bir sesle, "Eğer o gün gelecek olursa Leydi, o zaman gerçekten, tahta çıkmama neden olan şeyi yapmış olduğuma dair bir işaret olacak ve böyle olmasından mutluluk duyacağım," dedi.
Merlin yavaşça, "Ne konuştuğuna dikkat et," dedi. "Çünkü gerçekten konuştuğumuz sözler gelecek olanın gölgelerini oluştururlar ve onlardan söz ederek, onların gerçekleşmesini sağlarız, kralım," dedi.
Gün ışığına çıktıklarında Morgaine gözlerini kırpıştırdı. Ayaklarının üzerinde yalpaladı ve Kevin onu tutmak için elini uzattı. "Hasta mısınız, Leydi?"
Gözlerinin arkasındaki bulanıklığın kaybolması için huzursuzca başını salladı. Arthur kaygıyla ona baktı, ama derken hepsi gün ışığına çıktılar ve Art-hur'un zihni kendi işine döndü.
"Glastonbury'deki Rahipler Adası'nda taç giyeceğim. Avalon'dan ayrılmak sizin için mümkünse Leydi, siz de orada olur musunuz?"
Viviane ona gülümseyerek, "Sanmıyorum. Ama Merlin sizinle gelecek. Eğer siz ve Morgaine isterseniz, Morgaine de taç giymenizi izleyebilir," dedi.

Morgaıne onun niçin böyle konuştuğunu ve niçin gulumsedığını merak etti "Morgaıne, çocuğum, salda onlarla birlikte gider mısın'"
Morgaıne başını eğdi Yalnızca Arthur ve Merlın'ı taşıyan sal kıyıdan ayrılırken baş tarafta durdu ve karşı kıyıya yaklaşırken birkaç adamın Arthur'u beklediğini gördü Siyah örtülü Avalon teknesi oldukça anı bir şekilde sisten çıktığında onların yüzündeki korkuyu gördü ve içlerinden birini anımsadı Lancelet ıkı yıl önceki o günden sonra çok değişmemişti, yalnızca daha uzun boylu, daha yakışıklıydı Koyu kırmızı gösterişli bir giysisi vardı, kılıç ve kalkan taşıyordu
O da Morgaıne'ı tanıdı ve selamladı "Kuzen," dedi "Kız kardeşim Morgaıne'ı tanıyorsun Cornwall Düşesi, Avalon rahibesi"
"Karşılaşmıştık," diyen Lancelet onun eline eğildiğinde, içindeki kendisim rahatsız eden hastalığı ile birlikte Morgaıne, gerçekte kendisini asla terk etmemiş olan o arzunun anı dürtüsünü duydu
Biz birbirimiz için yaratılmıştık, yemim bozmak anlamına gelse de o gün gereken cesarete sahip olmalıydım
Gözlerinde ve eline dokunuşundakı yumuşaklıkta, onun da hatırladığını görebiliyordu
Sonra ıçını çekti, gözlerini kaldırdı ve diğerleriyle tanıştırıldı
"Sütkardeşim Caı," dedi Arthur Caı ırı yarı, esmer ve iliğine kadar Romalıydı ve Arthur'la konuşurken doğal bir itaat ve sevecenlikle davranıyordu, ger-

çekte burada Arthur'un ordularını yönetecek ıkı güçlü komutanı vardı Diğer şövalyeler Bedwyr, Lu-can ve

Balın olarak tanıştırıldı ki, bu son ısım Mer-lın ve Morgaıne'ın gözlerini şaşkınlıkla kaldırmasına neden oldu Balın Vıvıane'ın büyük oğlu Balan'ın sütkardeşiydi Balın kumral saçlı, geniş omuzlu, eski pusku giysiliydi, ama üvey kardeşi Lancelet kadar zarif davranıyordu Elbiseleri kotuydu, ama silahları parlak ve bakımlıydı, iyi kullanılmış görünüyorlardı
Morgaıne Arthur'u şövalyelerine bırakmaktan mudu olacaktı, ama önce Arthur resmi bir kibarlıkla onun elim kaldırarak dudaklarına götürdü ve öptü
"Taç giyme törenime gel, eğer gelebilirsen kız kardeşim," dedi

19
Birkaç gün sonra, Avalon'dan birkaç kişiyle birlikte Arthur'un taç giyme törenine gitti. Gwenhwy-far'ın manastırını yeniden bulmasını sağlamak için birkaç dakikalığına sisi açmasının dışında Avalon'da geçirdiği bütün bu yıllar boyunca Rahipler Adası-'nın topraklarına asla adım atmamıştı; Ynis Witrin, Cam Adası, Avalon'daki yumuşak sislerin içinden parlayan güneşin tersine burada güneş acayip bir serdikle parlıyormuş gibi geldi ona. Kendisine hatırlatması gerekti ki, neredeyse Britanya'nın bütün insanları için bu gerçek dünyaydı ve Avalon ülkesi, perilerin gerçek krallığıymış gibi, yalnızca çekici bir rüyaydı. Kendisi için sadece Avalon gerçekti ve bu da bilmediği bir nedenden dolayı hâlâ uyanamamış olduğu acımasız bir rüyadan ibaretti.
Kilisenin önündeki bütün alan renkli çadırlar ve tuhaf mantarlara benzeyen pavyonlarla çiçek açmış gibiydi. Morgaine'e kiliselerin çanları gece gündüz, saaüerce çalıyor gibi geliyor; çınlayan ses sinirlerini alt üst ediyordu. Arthur onu selamladı ve Morgaine ilk kez kardeşini yetiştiren iyi şövalye ve savaşçı Ec-torius ve karısı Flavilla ile tanıştı.

Dış dünyadaki bu macera için Viviane'in önerisiyle Morgaine, Avalon rahibelerinin mavi giysisini ve benekli geyik derisi tuniğini çıkararak, beyaz ketenden iç elbisenin üzerine siyah yünden sade bir elbise giymiş ve örülerek toplanmış saçlarının üzerine beyaz bir peçe takmıştı. Britanyalı kadınların arasında genç bakireler açık saçları, parlak renklere boyanmış giysileri ile dolaşırken kendisinin bu giysisi ile orta yaşlı evli kadınlara benzediğini fark etti. Herkes onu kilisenin yakınındaki Ynis Witrin manastırının kadınlarından biri sandı, çünkü oradaki rahibeler böyle ciddi giysiler giyiyordu; Morgaine onlara gerçeği söylemedi. Hatta, kaşlarını kaldırarak ona sırıtan Arthur da onları düzeltmedi.
Arthur Flavilla'ya "Sütanne, yapılması gereken çok şey var, rahipler ruhum için benimle konuşmak istiyor, Orkney Kralı ve Kuzey Gal Kralı huzura kabul edilmek istiyor. Kız kardeşimi annemize sen götürür müsün?"
Annemize, diye düşündü Morgaine, ama bu anne ikimiz için de bir yabancı oldu. Zihninde bu karşılaşmaya yönelik birazcık sevinç aradı, ama hiç bulamadı. Igraine iki çocuğunun, ilk mutsuz evliliğinden olan çocuğunun ve ikinci evliliğinden olan aşk çocuğunun da gitmelerine memnun olmuştu; bu ne çeşit bir kadın olabilirdi öyleyse?
Morgaine Igraine'in ilk görüntüsü karşısında, zihnini ve kalbini katılaşürdığını fark etti. Yüzünü bile anımsamıyorum, diye düşündü.
Yine de Igraine'i gördüğünde onu her yerde tanı-

yabileceğini anladı.
"Morgaine!" Igraine'in sesinin ne kadar güçlü ve sıcak olduğunu unutmuştu, ya da yalnızca rüyalarından anımsıyordu. "Sevgili çocuğum! Hey, yetişkin bir kadın olmuşsun. Seni her zaman kalbimde küçük bir kız olarak görüyorum -ne kadar yorgun ve uykusuz görünüyorsun- bütün bu törenler sana ağır mı geldi, Morgaine?"
Morgaine annesini öptü, yine gözyaşlarının boğazında düğümlendiğini hissetti. Igraine çok güzeldi, oysa kendisi -bulanık bir hatıradaki sözler zihnini doldurdu- peri halkı gibi küçük ve çirkindi. Igraine de onun çirkin olduğunu düşünüyor muydu acaba?

"Bu da nedir?" Igraine'in yumuşak eli alnındaki hilale dokundu. "Peri insanları gibi boyanmış; böyle davranman doğru mu, Morgaine?"
Morgaine'in sesi katıydı. "Ben bir Avalon rahibe-siyim ve Tanrıça'nın işaretini gururla taşıyorum."
"Öyleyse peçeni indir çocuğum, yoksa başrahibe-yi kızdıracaksın. Benimle manastırda kalacaksın."
Morgaine kendisini zor tuttu. Eğer başrahibe Ava-lon'a gelse, beni ya da Leydi'yi kızdırabilir korkusuyla haçını gözden uzak mı tutacaktü "Seni kırmak istemem anne, ama manastırın duvarları arasında kalmak benim için çok uygun olmayacak; ne başrahibe bundan hoşlanır, ne de Leydi. Ben Ley-di'nin yönetimi altındayım ve onun yasalarına göre yaşıyorum." Taç giyme töreni boyunca, yalnızca üç gece için bile olsa o duvarların içinde kalmak, gece ve gündüz, cehennemi çanların sesiyle çağrılarak

gelip gitmek düşüncesi kanını dondurmuştu.
Igraine sıkıntılı görünüyordu. "Pekâlâ, istediğin gibi olsun. Belki kız kardeşim Orkney Kraliçesi'nin yanında kalırsın. Morgause'u anımsıyor musun?"
"Akrabam Morgaine'in benimle olmasından mutluluk duyacağım," dedi yumuşak bir ses ve Morga-ine baktığında çocukluğundan anımsadığı görüntüsüyle karşısında durduğunu gördü; parlak ipekten gösterişli giysisi, mücevherleri ve örülerek toplanmış saçındaki taçla görkemli görünüyordu. "Hey, küçücük bir kızdın, şimdi büyümüş, bir rahibe olmuşsun!" Morgaine'i sıcak ve hoş kokulu bir kucaklamayla sardı. "Hoş geldin Morgaine. Gel de yanıma otur. Kız kardeşimiz Viviane nasıl? Onun hakkında müthiş şeyler duyduk. Igraine'in oğlunu tahta getiren büyük olayların tümünün arkasındaki itici güç oymuş. Lot bile, Merlin ve peri halkı, bütün Aşiretler ve bütün Romalılar tarafından desteklenen birinin karşısında duramadı. Böylece küçük erkek kardeşin kral oldu! Saraya gelecek misin Morgaine, Avalon Leydisi'nin Uther'e verdiği güzel öğütler gibi, sen de kardeşine akıl verecek misin?"
Morgause'un kucaklamasıyla rahatlayan Morgaine güldü. "Bir kral kendisine doğru geleni yapar, ona yaklaşan herkesin bilmesi gereken ilk ders budur. Sanırım Arthur, çok ders almasına gerek kalmadan bunu bilecek kadar çok Uther'e benziyor."
"Evet, onun babasının kim olduğu konusunda bir kuşku kalmadı artık. O sıralarda herkes bu konu hakkında konuşuyordu," dedi Morgause ve vicdan

azabıyla hızlı bir soluk aldı. "Hayır Igraine, yeniden ağlamaya başlama. Bu senin için bir sevinç olmalı, üzüntü değil, oğlun babasına çok benziyor ve Britanya'nın her tarafında kabul edildi, çünkü bütün ülkeleri ve halkları yönetmeye ant içti"
Igraine gözlerini kırpıştırdı; onun son günlerde fazlasıyla ağlamış olduğunu düşündü Morgaine. "Arthur için mutluyum-" ama sesi tıkandı ve bir daha konuşamadı. Morgaine annesinin kolunu okşadı, ama huzursuz olduğunu hissetti; her zaman, her zaman, anımsayabildiğinden bu yana annesinin çocuklarını hiç düşündüğü yoktu, varsa yoksa Uther, Uther
O şimdi mezarında yatarken bile, kendisine her şeyi unutturacak kadar çok sevdiği adamın anısına Arthur'u ve Morgaıne'i bir kenara itiyordu. Gönül rahatlığı de Morgause'a dönerek "Viviane oğulların olduğunu söylemişti-" dedi
"Doğru," dedi Morgause, "çoğu burada kadınların arasında olabilecek kadar küçük. Ama en büyük oğlum kralına bağlılık yemini etmek için burada. Eğer Arthur savaşta ölecek olursa -ki Uther bile bu yazgıdan muaf olamadı- benim Gawaine'im onun en yakın akrabası olacak, tabii eğer senin bir oğlun yoksa Morgaine- yok değil mi? Avalon'un rahibeleri de diğer rahibeler gibi iffetli olmayı benimsiyorlar öyleyse, yoksa senin yaşında Tanrıça'ya ne kız ne de oğlan vermemek olur mu? Ya da sen de annenin yazgısını paylaşarak doğumda pek çok çocuk mu kaybettin? Bağışla beni Igraine, sana anımsat-

mak istememiştim "
Igraıne gözyaşlarını tutarak, "Tann'nın isteği karşısında ağlamayacağım, pek çok kadından daha çok şeyim var Kızım benim de uğrunda yetiştirildiğim Tanrıça'ya hizmet ediyor, oğlum ise yarın babasının tacını giyecek Diğer çocuklarım isa'nın bağrında "

Tanrıça adına, gövdesine yapışmış nesillerce ölüyle düşünmek, Tann'yı düşünmenin ne tuhaf bir yolur diye duşundu Morgaine Bunun sadece bir konuşma biçimi, acılı bir annenin avuntusu olduğunu biliyordu Yine de bu görüşteki dındışılık onu rahatsız ediyordu Morgause'un kendisine bir soru sorduğunu anımsayarak başını salladı
"Hayır, hiç çocuk doğurmadım Morgause, bu yılkı Beltane'e kadar Tanrıça için bakire kaldım " Aniden sustu; daha fazla konuşmamalıydı Morgaine'ın düşündüğünden daha fazla Hrıstıyan olan Igraine, kendi erkek kardeşi için Tanrıça rolünü üstlendiği ayının düşüncesi ile dehşete kapılabilirdi
Sonra ilkinden de büyük bir dehşet duygusu ıçı-nı kapladı; öyle güçlüydü ki, kendisim kusacak gibi hissetti Bu olay dolunayda olmuştu, daha sonra ay gittikçe küçülmüş sonra yine dolmuştu; ayın karanlık dönemine denk gelen kanaması henüz gelmemişti, ne de geleceğine dair bir işaret vardı Bu sıkıcı taç giyme törenlerinde gelmemesinin iyi olduğunu ve bunun büyüye bir tepki olduğunu düşünerek rahatlamış; bu ana kadar başka hiçbir açıklama aklına gelmemişti

Hasatm, toprağın ve aşiretin kadınlarının rahimlerinin yenilenmesi ve bereketli olması için ayin yapılır. Bunu biliyordu. Tanrıça'nın rahibesinin bu geleneğin amacından muaf olabileceğini düşünmüş olmakla ne kadar kör ve kibirli davranmıştı. Oysa böyle törenlerden sonra kusan, rengi solan ve kendi olgunlaşan meyveleri ile çiçek gibi açan genç rahibeleri görmüştü. Çocukların doğduğunu görmüş ve bazılarını kendi eğitilmiş rahibe elleriyle doğurt-muştu. Ama aptalca körlüğü içerisinde kendisinin de ayinden hamile kalabileceği bir kez bile aklına gelmemişti.
Morgause'un keskin gözlerle kendisine baktığını gördü, sessizliğini gizlemek için kasıtlı olarak uzun bir soluk aldı ve esnedi. "Şafaktan beri yolculuk yapıyorum, kahvaltı etmedim ve açım," dedi. Igraine özür dileyerek bir kadın gönderip ekmek ve arpa birası getirtti, yiyecekler bayıltacak kadar midesini bulandırmasına rağmen yemek için kendini zorladı; artık niçin böyle olduğunu biliyordu.
Tanrıça! Ana Tannçaf Viviane bunun olabileceğini biliyordu, ama yine de beni korumadı1. Ne yapılması gerektiğini biliyordu ve mümkün olduğu kadar çabuk yapacaktı, ama üç gün sürecek taç giyme törenleri boyunca yapamazdı. Avalon'da bulabileceği köklere ve bitkilere ulaşma olanağı yoktu. Şiddetten ve hastalıktan korkarak sindiğini hissediyordu, ama yine de yapmak zorundaydı ve gecikmeden yapmalıydı. Yoksa kış ortasında kendi annesinin oğlundan bir oğlu olacaktı. Dahası Igraine'in

bundan hiç haberi olmaması gerekiyordu. Bu düşünce hayal edilebileceğinden çok daha kötülüklü gelirdi. Morgaine yemek için kendini zorladı, basit şeylerden konuştu ve herhangi bir kadın gibi dedikodu yaptı. Ama zihni konuşurken bile rahat değildi. Evet, giydiği iyi keten Avalon'da dokunmuştu, hiçbir yerde böyle keten yoktu, belki de Göl'de yetişen keten, her yerdekinden daha beyazdı, güçlü ve daha uzun lifleri vardı. Ama kalbinde Arthur'u düşünüyordu. Asla bilmemeli, bu taç giyme töreninde kendisini kaygılandıracak yeterince şeyi var. Eğer bu yükü kendi başıma taşıyıp, sessiz kalırsam onu rahatlatabilirim, böyle de yapacağım.
Evet arp çalmayı öğrenmişti; bir kadının müzik yapmasının yanlış olduğunu düşünmek çok aptalca, Anne. Kutsal Kitapların birinde bile kadınların kilisede sessiz kalmaları yazıyorsa, Tanrı'nın kulaklarının kendisini övmek için ilahiler söyleyen bir kadının sesinden rahatsız olabileceğini düşünmek çok sarsıcıydı. Kutsal Ruh'un çocuğunu taşıdığını öğrendiğinde İsa'nın annesi de sesini yükselterek Tanrı'yı öven ilahiler söylememiş miydi? Böyleyken, Morgaine arpı eline olarak annesi için şarkı söylediğinde, nakaratın altında umutsuzluk yatıyordu. Çünkü kendisi de en az Viviane kadar iyi biliyordu ki, Avalon'un gelecek Leydisi kendisi olacaktı ve Tanrıça'ya en azından bir kız borçluydu. Büyük Evlilik sırasında hamile kalınan çocuğu düşürmek büyük saygısızlıktı. Fakat başka ne yapabilirdi? Hristi-

yan Tanrısı'nın annesi kendisine bir çocuk verdiği için mutlulukla Tanrı'ya şukretmıştı, ama Morgaine tanıyamadığı erkek kardeşinin bedenini kullanan Tanrı'ya karşı acılı bir sessizlik içinde kızgınlık duyabiliyordu yalnızca Yaşamını aynı anda ıkı düzeyde birden sürdürmeye alışmıştı, ama yine de

harcadığı çaba dudaklarının solmasına, sesinin zorlanmasına neden oluyordu, öyle ki Morgause onu durdurduğunda mutlu oldu
"Morgaine sesin çok güzel, kendi sarayımda da seni dinlemeyi ümit ediyorum Igraine, taç giyme şenlikleri bitmeden önce sem birkaç kez görebilmeyi umuyorum, ama dönmek ve bebeğime nasıl bakıldığını görmek zorundayım Manastırın çanlarını ve fazla duayı sevmiyorum, Morgaine de yolculuktan yorgun görünüyor Onu benimle çadırlarıma götürmeyi ve yatırmayı düşünüyorum Sabah Art-hur'un taç giymesini dinlenmiş olarak izler "
Igraine rahatlamasını gizlemekte epeyce zorlandı "Evet, ben de öğle ayinine katılmalıyım," dedi "Ikı-nız de biliyorsunuz, Arthur taç giydikten sonra Cornvvall'dakı Tıntagel'de bulunan manastırda yaşayacağım Arthur kendisiyle kalmamı istedi, ama umarım yakında kendi kraliçesi olur ve bana ihtiyacı kalmaz"
Evet, Arthur'un hemen evlenmesi için ısrar edeceklerdi Morgaine bu küçük krallardan hangisinin Yüce Kral'ın kayınpederi olma onuruna erişmeyi başaracağını merak etti Benim oğlum tacın mirasçısı olacak hayır Hayır, bunu düşünmeyeceğim

Yine acılı öfke onu yendi, niçin, niçin Vıvıane bunu ona yapmıştı' Butun bunları harekete geçirmiş ve böylece Arthur ile Morgaine bir gösteride Tanrı ve Tanrıça rolünü oynamışlardı hepsi bu kadar mıydı7
Igraine ikisini de öptü ve sarıldı Daha sonra onları tekrar göreceğine söz verdi Sıra sıra dizilmiş parlak çadırlara doğru yürürlerken Morgause, "Igraine o kadar değişti ki, artık onu tanıyamıyorum -bu kadar sofu olacağını kim düşünebilirdi kı? Günlerini rahibelerin dehşetli topluluğu içinde sona erdireceği kuşkusuz Bunu söylemek acı gelse de, onlardan biri olmadığım için mutlu olmalıyım Bir manastıra gitmeye hiç niyetim yok," dedi
Morgaine gulumsemek için kendini zorlayarak, "Hayır, sanmıyorum, evlilik ve annelik sana yakışmış görünüyor Çitleri saran yabanı güller gibi çiçek açmışsın, Teyze "
Morgause tembel tembel gülümsedi "Kocam bana iyi davranıyor ve bir kraliçe olmak hoşuma gidiyor O Kuzeyli adamlardan biri ve bu yüzden bu Romalı aptallar gibi bir kadına danışmayı yanlış bulmuyor Umarım Arthur bir Romalı tarafından yetiştirildiği için tümüyle bozulmamıştır, bu onu savaşta çok güçlü yapabilir, ama Aşıretler'ı küçük görürse ülkeyi yönetemez Uther bile bunu bilecek ve Ejder Adası'nda taç giyecek kadar akıllıydı"
"Arthur da öyle," dedi Morgaine Butun söyleyebileceği bu kadardı "Doğru, bu konuda bırseyler

ısıttım ve onun akıllı olduğunu düşünüyorum Bana gelince, ben hırslıyım Lot bana danışıyor ve ülkemizde her şey yolunda gidiyor Rahibeler bana çok bozuluyorlar ve benim bir kadına yakışır şekilde davranmadığımı söylüyorlar Benim bir tur kotu buyucu veya cadı olduğumu düşündüklerinden eminim, çünkü alçakgönüllü bir şekilde iğimin, dokuma tezgahımın başında oturmuyorum Ama Lot, halkının büyük bolumu Hrıstıyan olduğu halde, rahibeleri çok umursamıyor Doğruyu söylemek gerekirse halkın çoğu mahsulleri büyüdüğü ve karınları tok olduğu surece bu ülkenin Tanrısı Isa veya Tanrıça, Boynuzlu Kışı veya Saksonların At Tanrısı mı pek umursamıyor Ben de tam böyle düşünüyorum -Rahipler tarafından yönetilen bir ülke, Yeryu-zu'nde ve Cennet'te zalimlerle dolu bir ülkedir Ut-her son yıllarda biraz fazlaca bu yöne doğru eğilimliydi, eğer bana sorarsan Tanrıça, Arthur'a daha fazla duyarlılık ihsan etsin "
"Avalon'un Tanrılarına dürüst davranacağına dair yemin etti Vıvıane ona Druıdlerın kılıcını vermeden önce"
"Verdi mı'" diye sordu Morgause "Bunu aklına neyin getirdiğim merak ediyorum' Ama Tanrılar ve krallardan bıktım Morgaine, hasta mısın'" Morga-ıne yanıt vermediğinde, "Bir kadının hamile olduğunu bir görüşte anlamayacağımı mı sanıyorsun' Ig-raine bunu görmedi, ama şimdi gözlen yalnızca acısını görüyor," dedi
Morgaine kendisini kayıtsızca "Pekâlâ, hamile

olabilirim Beltane törenlerine gittim," demeye zorladı

Morgause kıkırdadı "Eğer bu senin için ılkse bir ıkı ay anlayamayabılırsın, ama şanslısın Çocuk doğurabileceğin en iyi yıllan gende bırakmışsın bile, senin yaşında iken benim uç çocuğum vardı Igra-ıne'e söylemeni tavsiye etmem Tanrıça'nın bir çocuğunu kabul etmeyecek kadar koyu bir Hrıstıyan oldu Ah, pekâlâ, sanırım butun kadınlar zamanla yaşlanıyorlar Vıvıane de iyice yaşlanmış olmalı artık Gawaıne'ın doğumundan ben onu görmedim "
"Bana her zaman aynıymış gibi geliyor," dedi Morgaıne
"Arthur'un taç giymesine gelmedi Olsun, onsuz da idare ederiz Fakat uzun bir sure arka planda kalmaktan hoşlanmayacaktır Bir gün, hiç kuşkum yok, saraydaki sunakta Hnstıyanların sevgi şenlıkle-nnde kullandıkları paylaşma kabı yerine Tanrıça'nın kazanını görmek için iradesini ortaya koyacaktır ve o gün geldiğinde de ağlamayacağım "
Morgaıne, isa'nın sunağı önünde bir rahibin Gizemler kabını kaldırdığını zihninde görerek kehanetin etkisi ile ürperdiğini hissetti, sonra gözlerinin önünde belirgin bir şekilde Lancelet'ı gördü, diz çökmüş, daha önce hiç görmediği türde bir ışıkla yüzü aydınlanmıştı istenmeyen Görme Gucu'nu savmak için başını salladı Arthur'un taç giyeceği gün aydınlık ve pırıl pırıl-dı Butun gece, Britanya'nın her köşesinden ınsan-

lar, Rahipler Adası'nda taç giyecek Yüce Kral'ı görmek için geldiler Küçük siyah insanlardan kalabalık bir grup, kuzeyin mat renkli taşları ile süslenmiş den ve ekoseh giysileri, kızıl saçları, uzun boyları ve sakalları ile Aşıret'ın erkekleri ve hepsinden kalabalık, uygarlaşmış toprakların Romalı insanları vardı ve uzun boylu, sarışın, gemş omuzlu adamlar, Angllar ya da güneyde Kent'e yerleştirilmiş olan anlaşmalı birliklerden Saksonlar, bozulmuş olan anlaşmalarını yenilemek için gelmişlerdi Yamaçlar insan dolmuştu, Beltane şenliklerinde bile, Morgaıne bu kadar çok insanı bir arada hiç görmemişti Korktuğunu hissetti Igraıne, Lot, Morgause, onun oğulları ve Ectorı-us'un ailesinin yanında kendisinin de ayrıcalıklı bir yen vardı ince, esmer ve çekici Kral Lot başının üzerinden eğildi ve onu kucakladı, Morgaıne'e "akrabam" ve "yeğenim" derken büyük bir gösteri yaptı, ama yapmacık gülümsemenin arkasına bakan Morgaıne Lot'un gözlerindeki kasvetli acılığı gördü Buğunu engellemek için gizlice planlar yapmış, entrikalar çevirmişti Şimdi de oğlu Gawaıne Arthur'un en yakın varışı ilan edilmişti, bu onun hırsını tatmin edecek mıydı yoksa Yüce Kral'ın otoritesini yavaş yavaş zayıflatmak için çalışmayı sürdürecek mıydı' Morgaıne gözleriyle Lot'u süzdü ve onu hiç sevmediğini anladı
Sonra kilisenin çanları çalmaya başladı ve kilisenin önündeki düzlüğe bakan butun yamaçlardan

haykırışlar yükseldi ve kilisenin kapısından ince yapılı bir genç çıktı, saçları güneşte pırıl pırıldı Ar-tbur, onların genç kralı, elinde bu büyük kılıçla efsaneden çıkan bir kahraman gibi, diye duşundu Morgaıne Oturduğu yerden söylenenleri ışıtmese de, rahibin onun başına Uther'ın ince altın tacını koyduğunu gördü Arthur elindeki kılıcı kaldırdı ve Morgaıne'in ışıte-medığı bırşeyler söyledi Fakat bu ağızdan ağıza tekrarlanarak geldiğinde, Morgaıne onu Geyik Kral'ı yenmenin zaferiyle taç giymiş gelirken gördüğü anda hissettiği ürpertinin aynını şimdi de hissetti
Britanya'nın butun insanları, kılıcım sızlen korumak için ve ellenm adalet için
Merlın beyaz elbisesi ile Glastonbury'nın saygıdeğer piskoposunun yanında ilerledi, yumuşak ve nazik görünüyordu Arthur kısaca ikisini birden selamladı ve ikisinin de ellerinden tuttu Bunu yapmayı onun kafasına sokan Tanrıça, diye duşundu Morgaıne ve aynı anda Lot'un da konuştuğunu duydu
"Merlın'ı ve Psıkoposu yan yana getirmek çok akıllıca ikisinden de akıl alacağının bir işareti1"
Morgause, "Onu kimin eğittiğim bilmiyorum, ama inan bana Uther'ın oğlu aptal değil," dedi
Lot ayağa kalkıp elini Morgause'a uzatırken, "Bizim sıramız geldi Gel Leydim, yaşlı, sakallıları ve rahipler takımını huzursuz edeceğimi düşünme Her yerde benim eşitim olarak yanımda bulunman-

dan hiç utanmıyorum. Aynı şekilde kız kardeşine davranmayan Uther'e yazıklar olsun."
Morgause'un gülümsemesi çarpık bir hal aldı. "Ig-raine'in ısrar edecek irade gücünün olmaması belki de bizim için iyi şanstır."

Ani bir itkiyle harekete geçen Morgaine ayağa kalktı ve onlarla birlikte yürüdü. Lot ve Morgause nazik bir şekilde Morgaine'in öne geçmesini işaret ettiler. Diz çökmediğinden başını hafifçe eğdi. "Size Avalon'un ve Tanrıça'ya hizmet edenlerin bağlılığını sunuyorum, efendim Arthur."
Arkasında rahiplerin homurdandığını duyabiliyordu. Igraine'i manastırın siyah giysili rahibelerinin yanında gördü. Igraine'i duyabiliyordu adeta. Küstah, haddini bilmez, bir çocukken bile inatçıydı, diyor gibiydi. Duymamak için kendini zorladı. O Avalon'un bir rahibesiydi, Tanrı'nın eve mahkum tavuklarından biri değil!
"Sana, kendin için ve Aval on için hoş geldin diyorum, Morgaine."
Arthur onu elinden tuttu ve kendi yakınında bir yere yerleştirdi. "Annemin diğer çocuğu olarak ve kendi hakkın olan Cornwall Düşesi olarak sana bütün onuru veriyorum, sevgili kız kardeşim." Arthur elini bıraktı ve Morgaine bayılmamak için başını eğdi, çünkü gözleri kararmıştı ve başı dönüyordu. M-çin tam şimdi böyle hissediyorum? Arthur'un işi. Hayır, onun işi değil, Tannça 'nın işi. Bu onun isteği, bizim değil.
Lot öne çıktı ve Arthur'un önünde diz çöktü, Art-

hur onu kaldırarak "Hoş geldin sevgili Eniştem," dedi.
Bu sevgili enişte eğer yanılmıyorsam, Artbur bebekken ölmüş olsaydı mutlu olurdu, diye düşündü Morgaine.
"Orkneyli Lot, kıyılarını Kuzeylilere karşı koruyacak ve eğer Britanya'nın kıyıları tehlike içinde olursa yardımımıza gelecek misin?"
"Geleceğim, sevgili akrabam, yemin ediyorum."
"Öyleyse sana Orkney'in ve Lothian'ın tahtını barış içinde tutmanı emrediyorum, krallığını senden asla istemeyeceğim ve bunun için sana karşı savaşmayacağım," dedi Arthur ve Lot'u yanağından öpmek için yavaşça eğildi. "Umarım sen ve Leydin Kuzey'de uzun ve iyi hüküm sürersiniz."
Lot kalkarken, "Size armağan olarak bir şövalye bırakmama izin vermenizi rica ediyorum; onu yoldaşlarınızdan biri yapmanızı rica ediyorum, Lord Arthur. Oğlum Gawaine..."
Gawaine iri, uzun boylu, güçlü yapılıydı; Igraine ve Morgause'un erkek haliydi. Kızıl bukleler başını çevreliyordu ve Arthur'dan pek büyük değildi, hatta Morgaine onun Arthur'dan biraz daha genç olması gerektiğini düşündü, çünkü Morgause Arthur doğana kadar Lot ile evlenmemişti. Daha şimdiden genç bir devdi, boyu iki metreydi. Arthur'un önünde diz çöktü, Arthur onu kaldırdı ve kucakladı.
"Hoş geldin, kuzenim. Seni mutlulukla yoldaşlarımın ilki yapacağım. Umarım en iyi arkadaşlarımın arasına katılır ve onlar tarafından hoş karşılanırsın,"

dedi ve yanında duran uç genç adamı işaret etti "Lancelet, Gawaıne bizim kuzenimiz Bu Caı, bu da Bedwyn, onlar benim sütkardeşlerim Yunanlıların iskender'i gibi benim de yoldaşlarım var"
Britanya'nın her tarafından gelen krallar Yüce Kral'ın tahtına bağlı kalacaklarına, savaşta ve kıyıların savunmasında Arthur'a katılacaklarına ant içerken Morgaıne butun gün durup onları izledi Gol Ulkesı'nın Lord'u, sarı saçlı Kral Pellınore gelerek Arthur'un önünde diz çoktu ve şenlikler bitmeden önce gidebilmek için izin istedi
"Neden Pellınore'" dedi Arthur gülerek "Buradaki en güvenilir destekçim olan sen, beni bu kadar çabuk mu terk ediyorsun'"
"Ülkemden haberler aldım Efendim, ortalığı kırıp geçiren bir ejder var, onu oldurunceye kadar izleyeceğime yemin ettim"
Arthur onu kucakladı ve altın bir yüzük verdi "Halkı kendisine gerek duyarken hiçbir kralı burada tutamam Git, onun icabına bak ve öldürdüğünde onun başını bana getir "
Butun kralların ve soyluların Yüce Krallarına bağlılık yemim etmeleri sona erdiğinde gunbatımına az kalmıştı Aslında bir çocuk olan Arthur, butun öğleden sonra yorulmak bilmez bir saygıyla ayakta durmuş ve gelen her insan sanki görüştüğü ilk insanmış gibi karşılamıştı Yalnızca Morgaıne, Avalon'da yüzleri okuma eğitimini gördüğü için yorgunluk izlerini görebiliyordu Ancak en sonunda bittiğinde, hizmetçiler yiyecekleri taşımaya başladılar

Morgaıne, Arthur'un yoldaşları olarak seçilmiş gençlerin arasında yemek yemesini beklerdi, uzun bir gün olmuştu ve o gençti, görevini butun gün yoğun bir dikkatle yerine getirmişti Yine de o piskoposların ve babasının meclisinin yaşlı krallarıyla yemeğe oturdu Morgaıne, Arthur'un bunu bilip bilmediğinden emin olmasa da, her şeye karşın Talı-esın Arthur'un büyük babasıydı Yemeğini bitirdiğinde (büyümekte olan aç bir çocuk gibi tıkınmıştı) kalktı ve konuklarının yanına gitti
Parlak giysili kralların ve soyluların arasında düz beyaz tuniği ve ince altın tacıyla karanlık bir ormandaki beyaz bir geyiğe benziyordu Yoldaşları onun yanına geldi, genç dev Gawaıne Esmer, bir Romalı gibi kartala benzeyen yüz hatları ve alaycı gülümsemesi ile Caı, yakına geldiğinde Morgaıne onun ağzının kenarında hâlâ kırmızı ve çirkin duran bir yara ızı olduğunu, bu yaranın yüzünde çirkin bir sırıtışa neden olduğunu gördü Ne yazık, belki de bu yaradan önce yakışıklı görünüyordu Onun yanındaki Lancelet bir kız kadar güzeldi -hayır, sert, kaslı ve güzel, belki de vahşi bir kediye benzetilebilirdi Morgause, Lancelet'e yiyecek gibi bakıyordu
"Morgaıne bu güzel genç adam kim- Caı ve Ga-waıne'ın yanında, şu kırmızılar giymiş olan'"
Morgaıne güldü "Yeğeniniz teyzecığım, Vıvı-ane'ın oğlu Galahad Fakat Saksonlar ona Elf-oku adını verdiler, genellikle de ona Lancelet deniyor"
"Oldukça çirkin olan Vıvıane'ın bu kadar yakışıklı bir oğlu olacağını kim düşünebilirdi ki1 Büyük oğ-

lu Balan yakışıklı değil Sağlam, güçlü, candan ve güvenilir bir yaşlı köpek gibi Ama Vıvıane'e benziyor Yaşayan hiç kimse ona güzel diyemez "
Bu sözler Morgaıne'ın yüreğine bıçak gibi saplandı Benim Vıvıane'e benzediğim söyleniyor O zaman herkes benim çirkin olduğumu mu düşünüyor'1 O kızpen halkı gibi küçük ve çirkin olduğumu söylemişti Soğuk bir sesle "Vıvıane'ın güzel olduğunu düşünüyorum," dedi Morgaıne
Morgause kıs kıs gülerek, "Pek çok manastırdan daha da ıssız olan Avalon'da yetişmiş olduğun kolaylıkla anlaşılıyor Erkeklerin bir kadında nasıl bir güzellik aradıklarını bildiğini sanmıyorum," dedi
"Hadi oradan," dedi Igrame onları yatıştırarak, "güzelliğin dışında da erdemler vardır Lancelet annesinin gözlerim almış ve hiç kimse Vıvıane'ın gözlerinin çok güzel olduğunu yadsıyamaz Vıvıane'ın o kadar büyük bir çekiciliği var ki, kimse onun güzel olup olmadığını bilemez ya da göremez Yalnızca o güzel gözlen ve sesiyle başkalarını mutlu edebilir Güzellik yalnızca endamlı, açık renk tenli, ya da san bukleli olmak değildir, Morgause "
Morgause, "Ah, sen dünya ile dışkını kesmişsin, Igraıne Sen bir kraliçesin ve herkes bir kraliçenin güzel olduğunu düşünür Üstelik de çok sevdiğin bir adamla evlendin Çoğumuz o kadar şanslı değiliz ve başka erkeklerin güzelliğine hayran olduğunu bilmek insanın hoşuna gider Eğer butun hayatını yaşlı Gorloıs'le geçirmiş olsaydın sen bile açık tenin ve güzel saçlarınla mutlu olacak ve çekıcılık-

lerından, güzel gözlen ve tadı seslerinden başka bırşeyleı olmayan gölgede kalmış bu kadınlara acı-yacaktın Erkekler bebek gibidir ilk önce istedikleri şeyi görürler, dolgun göğüsler " dedi
"Kardeşim1" dedi Igraıne ve Morgause tatsız bir gülümsemeyle, "Ah, pekâlâ, sevdiğin adam bir kral olduğundan senin için erdemli olmak kolay Çoğumuz bu kadar şanslı değiliz," dedi
"Bunca yıldan sonra Lot'u sevmiyor musun, Morgause'"
Morgause omuzlarını sılktı "Aşk, kameriyede ya da kışın şöminenin başında eğlenmektir Lot her konuda bana danışır ve savaş zamanında evin yönetimini bana bırakır, ne zaman altın, mücevher veya iyi kumaşlar yağmalasa seçmem için ilk bana ve-nr Bu yüzden ona minnettarım ve asla bir başka adamın oğlunu büyütüyor olduğunu düşünmesine yol açacak bir nedeni olmadı Ama bu, iyi görünüşlü, genç bir boğa gibi geniş omuzlu, genç bir adama -kraliçesinde gözü olsun ya da olmasın- karşı kor gibi davranmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor"
Belli belirsiz bir tiksinti duyan Morgaıne, Morga-use'un bunu büyük bir erdem olarak gördüğünden ve kendisinin çok erdemli bir kraliçe olduğunu düşündüğünden hiç kuşkum yok, diye duşundu Erdemin bu kadar basit bir şekilde tanımlanamayacağı-nı bildiği için bunca yıldır ilk kez kafasının karıştığını hissediyordu Hrıstıyanlar edepli olmaya butun erdemlerin üzerinde değer veriyorlardı Oysa Ava-

lon'da en yüksek erdem doğanın butun akışı ile uyum içinde bedenini Tanrı veya Tanrıça'ya teslim edebilmekti, bir taraf için erdem olan şey diğer taraf için en kara günah ve kendi Tanrılarına karşı nankörlük sayılıyordu Eğer bir taraf doğruysa, diğer tarafın kotu olması gerekiyordu Morgaıne'e göre Hrıstıyanlar gökyüzünün altıdaki en kutsal şeyleri kabul etmiyorlardı, ama Hrıstıyanların gözünde Morgaıne bir fahişeden daha farklı görülmezdi Bel-tane ateşlerinden Tanrıça'ya karşı kutsal bir görev alarak söz etse, Avalon'da yetişmiş Igraıne bile ona dik dik bakar ve onun sesiyle konuşanın bir şeytan olduğunu düşünürdü
Morgaıne yaklaşmakta olan genç adamlara baktı yine, gri gözlü, sarı saçlı Arthur, ince ve zarif Lan-celet ve bir çift ince ispanyol atının yanındaki bir boğa gibi diğerlerine tepeden bakan, kocaman ve kızıl saçlı Gawaıne Arthur geldi ve annesinin önünde selam verdi
"Leydi," dedi Sonra toparlanarak, "Anne bu sızın için uzun bir gün oldu mu'" dedi
"Senınkınden daha uzun bir gün değildi, oğlum Burada oturacak mısın'"
"Kısa bir sure anne," Arthur iyi yemek yemiş olduğu halde, otururken, Morgaıne'ın tabağının kenarına ayırdığı tatlılara uzandı hiç düşünmeden Bu davranışıyla ne kadar genç olduğunu tekrar fark etti Morgaıne Gurultulu bir biçimde badem tatlısı yerken sordu, "Anne tekrar evlenmek istiyor musun' Eğer istersen sana en zengin ve en iyi kralı bu-

lurum evlenmen için Kuzey Gallı Kral Urıens dul, onun iyi bir eşe sahip olmaktan mutluluk duyacağından eminim "
Igraıne gülümsedi "Teşekkür ederim, sevgili oğlum Ama bir Yüce Kral'ın eşi olduktan sonra daha alçak düzeyde bir adamın eşi olmak istemem Ve senin babanı çok sevdim Onun yerine bir başkasını koymak istemiyorum"
"Pekâlâ anne, dilediğin gibi olsun," dedi Arthur "Sadece yalnız kalmandan korkuyorum "
"Manastırda, diğer kadınlarla birlikte yalnız olmak çok zor oğlum Tanrı da orada "
Morgause, "Durmadan konuşan kadınlarla dolu bir evde kalmaktansa ormanda bir inziva yerinde kalmayı tercih ederdim1 Eğer Tanrı oradaysa, onlardan fırsat bulup da araya bir ıkı söz sıkıştırmakta zorlanıyordur mutlaka1" dedi
Igraıne sert bir şekilde yanıt verirken Morgame çocukluğundaki o canlı anneyi bir an için yme gördü "Karısıyla konuşmak yerine daha çok karısını dinleyen bir kılıbık adam gibi sanırım- ama eğer bir kışı Tanrı'nın sesini duymak için yeterince gayret ederse, Tanrı'nın sesinin o kadar uzağında olmadığını anlar Ama sen hiç, onu dinleyecek ve işitecek kadar sessiz olabildin mı, Morgause'"
Morgause gülerek saldırıyı kabul eden bir savaşçı gibi bir hareket yaptı Ve baştan çıkartıcı bir gülümsemeyle, "Ya sen Lancelet' Henüz nişanlı veya evli değil mısın'" diye sordu
Lancelet gülerek başını salladı "Ah, hayır Teyze

Babam Kral Ban'in bana bir eş bulacağından kuşkum yok. Ama şimdilik kralımı izlemek ve hizmet etmek istiyorum."
Arthur arkadaşına gülümseyerek onun omzuna vurdu. "İki güçlü kuzenimle, en az eski Sezarlar kadar iyi korunacağımdan hiç kuşkum yok."
Igraine yumuşakça, "Arthur sanırım Cai kıskanıyor; ona güzel birşeyler söyle," dedi. Bunu işiten Morgaine yaralı ve asık yüzlü Cai'ye baktı; yıllarca Arthur'u babasının yetiştirdiği, saygı gösterilmeye gerek olmayan bir çocuk olarak gördükten sonra küçük kardeşinin kendi yerini kaptığını görmek küçük kardeş bir kral olmuştu- ve kardeşinin etrafında kalbini verdiği iki yeni arkadaş görmek Cai için zor olmalıydı.
Arthur, "Bu ülke huzura kavuştuğunda sizlere iyi eşler ve şatolar bulacağız kuşkusuz. Ama sen Cai, benim kendi mabeyincim olarak kalacaksın."
"Bundan mutluluk duyarım kardeşim -bağışla beni, efendim ve kralım demem gerekirdi."
"Hayır," dedi Arthur dönüp Cai'yi kucaklarken. "Eğer senden bana böyle hitap etmeni istersem Tanrı beni çarpsın kardeşim!"
Igraine güçlükle yutkunarak, "Arthur böyle konuştuğun zaman, bazen bana babanın sesini

duyu-yormuşum gibi geliyor," dedi.
"Kendi adıma onu tanıyabilmeyi çok isterdim. Ama bir kralın ve de bir kraliçenin her zaman istedikleri gibi dayanamayacaklarını biliyorum." Igra-ine'in elini aldı ve öptü. Şimdiden kral olma sana-

tını epeyce öğrenmiş, diye düşündü Morgaine.
"Sanırım sana evlenmek zorunda olduğunu söylemeye şimdiden karar verdiler," dedi Igraine.
"Ah, sanırım öyle," dedi Arthur omuz silkerek. "Her kralın Yüce Kral'la evlendirmekten mutlu olacağı bir kızı var. Sanırım hangisi ile evlenmem gerektiğini Merlin'e soracağım." Arthur, Morgaine'in gözlerine baktı ve bir an için müthiş bir incinmişlik vardı gözlerinde. "Her şeyin ötesinde kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyorum."
Lancelet neşeyle, "Öyleyse sana krallığın en güzel ve en soylu kızını bulmalıyız," dedi.
"Hayır," dedi Cai yavaşça, "Arthur son derece sağduyulu bir şekilde bütün kadınların kendisi için aynı olduğunu söylediğine göre ona en iyi çeyizi getirecek kızı bulmalıyız."
Arthur kıkırdadı. "O zaman bu işi sana bırakıyorum Cai ve taç giyişim gibi iyi bir evlilik yapacağımdan şüphem yok. Sana Merlin'e danışmanı öneririm ve Aziz Başpiskoposun da bu konuda söyleyecek birşeyleri olduğundan kuşkum yok. Peki ya sen Morgaine? Sana bir koca bulayım mı, yoksa benim kraliçemin nedimelerinden biri mi olacaksın? Krallıkta annemin kızından daha yüce kim olabilir?"
Morgaine, "Efendim ve kralım, Avalon'da mutluyum. Yalvarırım, bana koca bulmak için kendinizi zahmete sokmayın," derken duydu kendini. Bir çocuğum olsa bile! Öyle bile olsct. diye düşündü dehşet içinde.
"Öyle olsun sevgili kız kardeşim. Yine de Aziz

Pıskopos'un bu konuda söyleyeceği bırşeyler olduğundan kuşkum yok Avalon kadınlarının yalnızca kotu büyücüler ya da arpçılar olduğunu söyleyecektir "
Morgaıne yanıt vermedi ve Arthur diğer krallara, •meclis üyelerine neredeyse suçluluk duyarak baktı, Merlın Arthur'a bakıyordu, Arthur "Butun zamanımı annem, kardeşim ve yoldaşlarımla geçirdim, bir kral olarak işime dönmeliyim yine Leydi," Igraine'ı selamladı, Morgause'u selamlarken daha resmiydi, ama Morgaıne'e yaklaştığında eğildi ve kızı yanağından öptü Morgaıne kaskatı kesildi
Ana Tanrıça, nasıl bir kargaşa yarattık Beni her zaman seveceğini ve beni isteyeceğim söylüyor ve bu asla yapmaması gereken bir şey1 Keşke Lancelet böyle hissetseydi Içını çekti, Igrame geldi ve onun elini tuttu
"Yoruldun, kızım Bu sabah güneşte uzun uzun durmak seni yordu Benimle çok sessiz plan manastıra gelmek istemediğinden emin mısırı' Hayır mı' Pekâlâ öyleyse, Morgause istersen onu çadırına geri götür"
"Evet sevgili kız kardeşim, git ve dinlen," dedi Arthur Morgaıne nazik bir şekilde Caı'nın kararsız adımlarına uyan Arthur'un gıdısını izledi
Morgaıne, Morgause ile birlikte çadırlarına dondu, yorgundu ama Lot Arthur'un anlattığı bazı planlardan, at sırtında dövüşmekten ve Saksonların çoğu savaş birlikleri olarak eğitilmemiş atlılarını ve ya-

ya birliklerini alaşağı edecek saldın taktiklerinden söz ederken dikkatle ve saygıyla dinledi
"Bu çocuk bir strateji ustası," dedi Lot "Bu plan iyi işleyebilir Bana anlatıldığına göre, Romalılar kurallara göre, düzenli savaşmaya öylesine alışıklar-mış ki, Pıct, iskoç ve Aşiret toplulukları düzensiz ve gizli saldırıları ile Roma birliklerinin moralini bozabilmişler ve yaya düşmanlarına karşı savaşmışlar Atlılar yaya askerlere karşı her zaman daha avantajlıdır, bana söylendiğine göre Roma adı birlikleri her zaman büyük zaferler kazanmışlar "
Morgaıne, tutku ile savaş teorilerim anlatan Lan-celet'ı anımsadı Arthur bu coşkuyu paylaşıyor ve atlı birlikler oluşturmak üzere Lancelet'le birlikte istekle çalışıyorsa eğer, bu ülkeden butun Sakson sürülerinin kovulabıleceğı bir zaman gerçekten gelebilirdi Romalıların ıkı yüz yıl suren efsanevi barışından daha büyük bir barış hüküm sürerdi o zaman Eğer Arthur, Avalon'un ve Druıdlerın kutsal kılıcını taşıyorsa, bunun ardından gelecek zaman gerçekten de olağanüstü bir hükümdarlık donemi olabilirdi Vıvıane bir defasında Arthur'dan efsaneden gelen kral, efsanevi kılıcı taşıyan kral olarak söz etmişti "Tanrıça

yönetebilir yeniden, acıları ve olumu ile Hrıstıyanlarm Olu Tanrısı değil " Hayallere kapılmıştı Morgause yavaşça omzunu dürtünce gerçeğe uyanabildi ancak
"Canım, neredeyse uyuyacaksın, yatağına git, seni affedeceğiz," dedi ve Morgaıne'ın soyunmasına, ayaklarını yıkamasına ve saçlarını örmesine yardım

etmesi için kendi nedimesini gönderdi
Uzun ve derin, ruyasız bir uyku uyudu, günlerin yorgunluğu aniden üzerine çökmüştü Ama uyandığında nerede olduğunu veya neler olduğunu anlamakta güçlük çekti, yalnızca olurcesıne midesi bu-lanıyordu ve kusmak için sendeleyerek çadırın dışına çıkmak zorunda kaldı Doğrulabıldığında başı donuyordu, Morgause oradaydı, güçlü ve nazik bir şekilde Morgaıne'ın içen girmesine yardım etti Morgaıne en erken çocukluk dönemlerini anımsadı, Morgause bazen çok iyi bazen de çok sert davranırdı ona Şimdi Morgaıne'ın terleyen alnını ıslak bir havluyla sılıyordu, sonra onun yanına oturarak hizmetçisine akrabası için bir bardak şarap getirmesini söyledi
"Hayır, hayır istemiyorum, yine kusarım " Morgaıne katı bir sesle, "iç ve bu bir parça ekmeği yemeye çalış, ekmek sert ve seni kusturmaz Böyle zamanlarda midene bırşeyler girmesi lazım," dedi Sonra gülerek, "Gerçekte karnındaki şey sana butun bu zorluklan çıkarıyor," dedi
Aşağılandığını hisseden Morgaıne kafasını çevirdi
Morgause'un sesi yine nazikti "Hadi kızım, hepimiz bundan geçtik işte hamilesin, ne var bunda' Sen ne ilk, ne de sonsun Babası kim, ya da sormamam mı gerek' Vıvıane'ın yakışıklı oğluna bakarken gördüm seni -Şanslı adam o mu' Sem kim suçlayabilir' Hayır mı' Öyleyse Beltane ateşlerinden bir çocuk mu' Ben de böyle düşünmüştüm Niçin ol-

masın'"
Morgame, Morgause'un iyi nıyedı canlılığı karşısında yumruklarını sıktı "Onu istemiyorum Ava-lon'a döndüğümde yapacağımı biliyorum "
Morgause huzursuzlanarak ona baktı "Ah, canım, bunu yapmak zorunda mısın'Avalon'da herkes Tanrı'nın çocuğunu hoş karşılar ve sen de Ava-lon'un asıl soyundansın Benim de aynı şeyi yapmadığımı söyleyemeyeceğim -Lot'un olmayan bir çocuğu doğurmamak için çok dikkat ettiğimi söylemiştim, bu o uzakta, savaşta iken yalnız uyuduğum anlamına gelmiyordu Evet, niçin yapmayayım' Onun da her zaman yalnız yattığını sanmıyorum1 Bir defasında yaşlı bir ebe bana -ışını çok iyi bildiğini söylemeliyim- bir kadının gebe kaldığı ilk çocuğunu asla düşürmeye çalışmaması gerektiğini, eğer yaparsa bunun rahmini yaralayabileceğim ve bu yüzden bir daha asla çocuk sahibi olamayacağını anlatmıştı"
"Ben bir rahibeyim ve Vıvıane yaşlandı Çocuğun tapınaktaki işlerimi engellemesini istemiyorum" Konuşurken bile gerçeği sakladığını biliyordu, Avalon'da hamileliklerinin son aylarına kadar işlerini sürdüren kadınlar vardı ve obur kadınlar, hamile kadınlar doğumdan önce dinlenebilsinler diye görevlerini neşeyle paylaşırlardı Daha sonra da yetiştirilmek üzere, gönderilmeden önce bebekleri emzirmeye bile zamanları oluyordu Gerçekten bazıla-nnın kızları rahibe olarak yetiştirilmişti, Igraıne'ın yetiştirildiği gibi Morgause'un kendisi de on ıkı ya-

sına kadar, Vıvıane'ın sutkızı olarak Avalon'da bu-yumuştu
Morgause ona kurnazca baktı "Biliyorum, rahminde ilk bebeğini taşıyan her kadın kendisini tuzağa düşmüş hisseder, kızgındır, değiştiremeyeceği bir şey vardır ve ondan korkar Igrame'e de böyle olduğunu biliyorum, bana da böyle olmuştu Sanırım her kadın aynı şeyleri hissediyor " Kollarını uzatarak Morgaıne'ı sardı ve sıkı sıkı tuttu "Ama sevgili çocuğum, Tanrıça müşfiktir Bebek içinde hızla büyürken Tanrıça yüreğine onun sevgisini verecektir, onu oraya koyan adama karşı bir şey hıssetme-sen bile Çocuğum, ben on beş yaşımda yaşlıca bir adamla evlendim ve hamile olduğumu anladığım gün, kendimi denize atmaya hazırdım -bu bana gençliğimin sonu gibi gelmişti, hayatımın sonu Ah, ağlama " Morgaıne'ın yumuşak saçlarım okşayarak ekledi "Kısa bir sure sonra kendim daha iyi hissedeceksin Butun gün boyunca

kocaman karnımla iş yapmayı ve altı bağlı bir bebek gibi tuvaletimi yapmayı hiç sevmiyorum, ama zaman geçiyor ve memede sut emen bir bebek, ona hamileyken çekilen acıdan çok daha fazla mutluluk veriyor insana Ben dört tane doğurdum ve bir tane daha doğurmayı çok isterim -oğullarımdan birinin kız olmasını çok istemiştim Eğer bebeğini Avalon'da buyutmeyecek-sen onu senin için büyütürüm, ne dersin buna'" Morgaıne, uzun, hıçkırıklarla dolu bir nefes aldı, başını Morgause'un omuzundan kaldırırken, "Çok üzgünüm, güzel elbiseni gozyaşlarımla ıslattım," de-

di
Morgause omuzlarını sılktı "Daha kotu bir şey olmadıktan sonra sorun yok Bak, bulantın geçti ve günün gen kalanında kendini iyi hissedeceksin Vı-vıane beni ziyaret etmene izm verir mı' Bizimle birlikte Lothıan'a gelebilirsin, eğer istersen Orkney'ı görmedin ve bir değişiklik iyi gelecektir "
Morgaıne ona teşekkür etti, ama Avalon'a dönmek ve gitmeden önce Igraıne'ı görüp ona saygılarını sunmak zorunda olduğunu söyledi
"Ona sırrını açmanı önermem," dedi Morgausef "Öyle kutsal bin oldu ki, çok sarsılabilir ya da görevinin sarsılmak olduğunu düşünebilir"
Morgaıne hafifçe gülümsedi -Igraıne'e sırrını açmaya, ne de bu konuda bir başkası ile konuşmaya hiç niyeti yoktu Vıvıane öğrenmeden önce, artık onun öğrenmesini gerektirecek bir şey kalmayacaktı Morgause'un öğüdünü ve iyi niyeti için minnettardı, ama önerisini dikkate almayacaktı Kızgınlıkla kendi kendine, seçme ayrıcalığına sahip olduğunu söyledi -o bir rahibeydi, ne olursa olsun kendi yargısına göre davranacaktı
Igraıne ile gergin vedalaşması boyunca -ki rahibeleri görevlerine çağıran başbelası çanlar tarafından birkaç kez kesilmişti -Morgause'un kendisi için Igraıne'den daha çok hatırladığı anneye benzediğini duşundu Igraıne yaşlanmış, katılaşmış ve dindar görünüyordu Morgaıne'e onunla vedalaştığı için rahatlamış gibi gelmişti Avalon'a dönmenin eve dönmek olduğunu biliyordu, dünyanın hiçbir yerinde

başka bir evi yoktu
Ama ya Avalon artık evi değilse, o zaman ne olacaktı'

T

20
Morgame, Bakireler Evı'nden sessizce çıkıp Gol'un arkasındaki vahşi bataklığa gittiğinde, günün erken saatleriydi Tor'un kenarında dolaşıp ormanlık bölgeye geldi, şans esen sisin içinde dolaşmadan istediği şeyi burada bulabildi
Gerek duyduğu şeyleri biliyordu -tek bir kok- bir çalının kabuğu ve ıkı bitki Hepsi Aval on'da bulunuyordu Bakire Evı'ndekılerden bunları alabilirdi, ama bunları niçin istediğini açıklamak zorundaydı ve bunu yapmaktan çekiniyordu Diğer kadınların ne takılmalarını, ne de şefkat göstermelerini istiyordu, onları kendinin bulması daha iyiydi Bitki sanatına ilişkin ve bir ebenin işine ilişkin epeyce şey biliyordu Bu konuda kendisini bir başka insanın merhametine teslim etmesine gerek yoktu
istediği bitkilerden biri Avalon'un bahçesinde yetişiyordu, dikkat çekmeden bu bitkileri topladı Diğerleri için tarlalara gitmesi gerekiyordu Hâlâ sisin içine girmediğini fark edinceye kadar epeyce uzaklaşmıştı Etrafını kolaçan edince Avalon'un bilmediği bir bölümünde dolaşmakta olduğunu anladı -bu tam bir delilikti Avalon'da on yıl ya da daha fazla

bir zamandır yaşıyordu; her tepeyi, her çıkıntıyı, her patikayı ve neredeyse tüm ağaçlan biliyordu. Ava-lon'da kaybolması olanaksızdı, ama ne yazık ki doğruydu; ormanın daha yoğun bölgelerine doğru ilerlemişti. Burada ağaçlar daha yaşlı, birbirine daha yakındı ve daha önce hiç görmemiş olduğu çalılar,

bitkiler ve ağaçlar vardı.
Bir şekilde farkında olmadan sisin içinden geçip gitmiş ve Göl ile Adayı çevreleyen ana karada bulunuyor olabilir miydi? Hayır; yolculuğunun her adımını zihinsel olarak geriye doğru izlemişti. Hiç sis yoktu. Her durumda Avalon hemen hemen bir adaydı ve eğer sınırlarını geçmiş olsaydı yalnızca Göl'e ulaşacaktı. Gizli, neredeyse kuru bir patika vardı, ama oradan çok uzaktaydı.
Lancelet ile birlikte Gwenhwyfar'ı sisin içinde buldukları o gün bile çevrelerinde bataklık vardı, orman değil. Hayır, Rahipler Adası'nda değildi ve bir şekilde yüzmeden suyun üzerinde yürümek için büyülü bir yetenek geliştirmemişti, ana karada da değildi. Ne de Avalon'da bir yerdeydi. Etrafına bir göz attı, güneşe göre konumunu saptamak üzere gökyüzüne bir göz gezdirdi, ama güneşi hiçbir yerde göremedi, artık gün ortasıydı, ama ışık gökyüzündeki yumuşak bir parlaklıkta aynı anda her yerden birden geliyormuş gibi görünüyordu.
Morgaine korkunun soğukluğunu hissetmeye başladı. Öyleyse bildiği dünyada değildi. Avalon'u dünyadan ayıran Druid büyüsünün içinde, bilinmeyen başka bir ülke, Avalon'un etrafında ya da öte-

sinde bir başka dünya olması mümkün müydü? Yaşlı meşelere ve fındıklara, eğrelti odan ve söğütlere bakarak daha önce hiç görmemiş olduğu bir dünyada bulunduğunu anladı. Çarpılmış, tek başına duran bir meşe ağacı vardı, tahminine göre çok yaşlıydı, bu ağacı görmemesi ve bilmemesi olanaksızdı. Bu kadar yaşlı ve saygıdeğer bir ağacın Druidler tarafından kutsal olarak işaretleneceği kesindi. "Tanrıça adına! Neredeyim ben?"
Nerede olursa olsun öylece duramazdı. Ya kendisine tanıdık gelen dünyaya geçmek için dolaşacak, gitmeyi amaçladığı yere dönmek için, bulunduğu yeri saptayabileceği bir işaret bulacak, ya da sisin başladığı yere gelecek ve bu yoldan kendi topraklarına dönecekti.
Sıklaşan ormanın içinde yavaşça yürüdü. İlerlediği yönde bir açıklık görünüyordu. Açıklık fındık ağaçlarıyla çevrelenmişti ve içgüdüsel olarak anladığına göre hiçbirine kimse dokunmamışti; su, gizli hazine veya zehirli şeyleri bulmakta kullanılan kehanet çubuğu kesmek için Druid bıçaklarının metali bile değmemişti ağaçlara. Avalon adasında fındık ormanı vardı, ama oradaki ağaçları biliyordu; kendi kehanet çubuğunu, yıllar önce böyle şeyleri öğrenirken oradan kesmişti. Burası o orman değildi. Fındık korusunun hemen sınırında, aradığı bitkiden küçük bir tutam gördü. Pekâlâ, bitkiyi şimdi de alabilirdi, buraya gelmesinin iyi bir yanı olurdu o zaman. Gitti, eteğini dizlerinin alında katlayarak yastık yaptı ve diz çöktü, kökü çıkarmak için kaz-

maya başladı.
Elleriyle toprağı eşelerken iki kez birisinin kendisini izlediğini hissetti. Vahşi şeylerin arasında yaşayan herkeste olduğu gibi Morgaine de sırtındaki küçük iğnelenmeyi hissetti. Ama gözlerini kaldırdığında ağaçların arasında bir hareketin gölgesi olmasına rağmen, kendisini izleyen hiç kimseyi göremedi. Üçüncü kez, yapabildiği kadar, kendisine arada hiç kimsenin olmadığını söyleyerek bakmayı geciktirdi. Bitkiyi topraktan çıkardı ve bu iş için gerekli olan bir tılsım mırıldanarak kökün kabuğunu soymaya başladı -kökünden çıkarılan bitkinin hayatını yeniden geri versin, bu bitkiyi aldığı yerde daima başkalarını yetişsin diye Tanrıça'ya edilen bir duaydı bu. Ama izlendiğine dair sezgisi gittikçe güçleniyordu ve sonunda gözlerini kaldırıp baktı. Ağaçların sınırında neredeyse hiç görünmeden gölgelerin içinde durmuş ona bakan bir kadın vardı.
Rahibelerden biri değildi; Morgaine'in daha önce görmüş olduğu insanlardan biri değildi. Gri-yeşil gölgeli bir elbise giyiyordu, söğüt ağacının yapraklarının yaşlandığında ve yazın sonlarına doğru aldığı tozlu renkte bir elbiseydi ve bir tür koyu renk pelerin vardı üzerinde. Boynunda altın bir kolyenin küçük ışıltısı vardı. İlk bakışta Morgaine onun Geyik Kral'ın öldürülüşü sırasında kendisini bekleyen küçük kara insanlardan olduğunu düşündü. Ama kadının duruşu bu küçük avcı insanlara hiç benzemiyordu; bir rahibe ya da bir kraliçe gibi duruyordu. Yaşı hakkında Morgaine'in hiçbir fikri yoktu,

ama derin gözler ve etrafındaki çizgiler kadının genç olmadığını anlatıyordu.

"Ne yapıyorsun, Perilerin Morgaine'i?"
Morgaine'in bütün omurgası buz kesti. Kadın ismini nereden biliyordu? Ama bir rahibenin ustalığı ile korkusunu gizleyerek, "Eğer ismimi biliyorsan hanımefendi, ne yaptığımı gördüğünden de eminim," dedi. Gözlerini kararlı bir şekilde kendisine bakan karanlık bakışlardan sertçe kaçırarak kabuklan soymaya devam etti. Sonra yabancı kadının geldiği kadar çabuk gözden kaybolmasını pek umma-sa da yine baktı. Ama hâlâ oradaydı ve sakin bir şekilde Morgaine'in yaptığı işi izliyordu. Gözleri Morgaine'in kirli ellerindeydi, bitkiyi çıkarırken Morga-ine tırnaklarını kırmıştı, "Evet ne yaptığını görebiliyorum ve yapmaya niyetlendiğini de. Niçin?"
"Bu seni neden ilgilendirsin?"
"Benim halkım için hayat çok değerlidir," dedi kadın. "Sizin kadar kolay ne doğar, ne de ölürüz. Ama Eski İnsanların soyundan gelen ve bu yüzden benim uzaktan akrabam olan senin Morgaine, hayatın boyunca doğurabileceğin tek çocuğu düşürmek isteyişin benim için çok şaşırtıcı."
Morgaine güçlükle yutkundu. Hızla ayağa kalktı. Kirli, toprak kaplı elleri, elinde tuttuğu yan soyulmuş kök, dizlerinin altında buruşmuş ve ıslak topraktan çamur olmuş eteği ile, Yüce Rahibe'nin önünde duran kaz çobanı kızlara benzediğinin bilincindeydi. Küstah bir tavırla, "Bunu nasıl söylersin? Hâlâ gencim. Bu çocuğu düşürdükten sonra bir

düzine çocuk doğurmayacağımı nereden biliyorsun?" dedi.
"Peri kanı sulandığında, Görme Gücü'nün size sakat ve tamamlanmamış olarak geldiğini unutmuştum," dedi yabancı. "Şu kadarını söylemem yetsin. Gördüm. Tanrıça'nın sana Geyik Kral'dan gönderdiği şeyi reddetmeden önce iki kez düşün, Morga-ine."
Morgaine aniden ağlamaya başladı, yine kekeleyerek, "Onu istemiyorum! İstemiyorum! Tanrıça bana bunu niye yaptı? Eğer ondan geliyorsan bunu yanıtlayabilir misin öyleyse?" dedi.
Yabancı kadın üzgün üzgün ona baktı. "Ben ne Tanrıça ne de onun özel elçisiyim, Morgaine. Benim türüm ne Tanrı bilir, ne de Tanrıça. Biz yalnızca kendisinden geldiğimiz ve zamanımız bitince kendisine döneceğimiz, ayaklarımızın altında ve başlarımızın üstünde olan annemizin memesini biliriz. Bu yönden biz hayatı sevgiyle kucaklar ve hayatın bir kenara fırlatılmasına gözyaşı dökeriz. Kadın gelerek Morgaine'in elindeki kökü aldı. "Bunu istemiyorsun," diyerek onu yere attı.
"Senin adın ne?" diye bağırdı Morgaine "Burası neresi?"
"Benim adımı kendi dilinde söyleyemezsin," dedi kadın ve Morgaine birden hangi dili konuştuklarını merak etti. "Buraya gelince, burası fındık ormanı ve burası neyse o. Benim yaşadığım yere götürür ve oradaki patika-" İşaret etti. "Seni kendi yerine, Ava-lon'a götürür."

Morgaine onun işaret eden elini gözleriyle izledi. Evet orada bir patika vardı; ama ormana ilk geldiğinde orada bir patika olmadığına yemin edebilirdi.
Kadın hâlâ ona yakın duruyordu. Tuhaf bir kokusu vardı; ama eski gelenekten gelen rahibelerde olduğu gibi yıkanmamış bir bedenin güçlü kokusu değildi bu, acayip, tanımlanamaz bir koku, sanki bilinmedik bitki ya da yaprakların kokusu; tuhaf, taze ve nerede ise acı bir koku. Görme Gücü için kullanılan ayin bitkileri gibiydi; koku Morgaine'in gözlerini büyülemiş ve bu yüzden başka zamanlarda gördüğünden daha çoğunu görüyor gibiydi. Sanki her şey yeni ve temizdi. Her günkü sıradan şeyler değillerdi.
Kadın alçak ve insanı hipnotize eden bir sesle, "Eğer istersen burada benimle kalabilirsin," dedi. "Seni uyutabilirim, çocuğunu acı çekmeden doğurursun ve içindeki güçlü hayat için çocuğu alırım ve sizin türünüzle olduğunda yaşayacağı hayattan çok daha uzun süre yaşar. Çünkü onun sizin dünyanızdaki yazgısını görüyorum. İyi şeyler yapmaya çalışacak, ama türünüzün pek çoğu gibi yalnızca zarar verecek. Ama eğer burada, benim halkımın arasında kalırsa çok çok uzun yaşayacak -neredeyse sonsuza kadar diyebilirsin, belki aramızda bir büyücü veya sihirbaz olur, insanlar tarafından asla evcilleş-tirilmemiş ağaçlarla, vahşi şeylerin arasında yaşar. Burada kal küçüğüm; doğurmak istemediğin bebeği bana ver ve sonra onun mutlu olduğunu, hiç zarar görmeyeceğini bilerek insanlarının yanına dön "

Morgaine ölümcül bir ürperti hissetti. Karşılaştığı bu kadının tam bir insan olmadığını anladı; Morga-ine'in kendisi de bu eski elf kanından bir etki taşıyordu. Perilerin Morgaine'i- Lancelet'in kendisiyle alay ettiği eski ismi. Peri kadının elinden kendini kurtardı ve kadının göstermiş olduğu patikaya doğru koşmaya başladı. Sanki bir şeytan tarafından ko-valanıyormuş gibi vahşice koşuyordu. Kadın arkasından bağırdı, "Öyleyse çocuğunu düşür, ya da doğurduğunda onu boğ, Perilerin Morgaine'i, çünkü senin insanlarının kendi inançları var ve Geyik Kral'ın oğlunun başına ne gelecek? Sırası geldiğinde kral düşürülmeli ve öldürülmeli..." Ama Morgaine sisin derinliklerine daldıkça kadının sesi kayboldu, sisin içinden parlayan güneşe ve sessizliğe çıkıncaya kadar, panik içinde kaçarken yaban güllerine takılarak, tökezleyerek, hızla koştu ve artık Avalon'un tanıdık kıyılarında durduğunu anladı.
Gökyüzünde ay yine karanlıktı. Avalon sis ve yaz pusları ile kaplanmıştı, ancak Viviane o kadar uzun süredir rahibeydi ki, ayın değişikliklerini kendi kanında yaşadığı gelgitler gibi biliyordu. Bir süre sessizce evin içinde dolaştı, bir süre sonra rahibelerden birine, "Bana arpımı getir," dedi. Ama açık renk söğüt ağacından yapılmış arpı dizlerine koyduğunda, müzik dinleme ve müzik yapma isteği olmaksızın tellere amaçsızca dokundu.
Gecenin rengi sabaha doğru solmaya başladığında Viviane kalktı ve küçük bir lamba aldı. Yardım-

cı rahibesi, uyuduğu içerideki odadan hızla geldi, ancak Viviane konuşmadan başını salladı ve kadına yatağına dönmesini işaret etti. Hayalet gibi sessizce Bakireler Evi'ne giden patikada ilerledi ve gizlice içeri girdi, bir kediden daha sessiz yürüyordu.
Morgaine'in uyuduğu odaya girerek onun yatağının kenarına ilerledi, kendi yüzüne çok benzeyen, uyumakta olan yüze baktı. Yıllarca önce buraya gelmiş olan ve Viviane'in kalbinin ta içine yerleşen küçük kızın yüzüydü uyuyan. Siyah kirpiklerinin altında morluk gibi kara lekeler vardı ve kirpiklerinin dibi kızarıktı; sanki Morgaine uyumadan önce ağlamıştı.
Lambayı yukarı kaldırarak genç kadının yüzüne uzun uzun baktı. Morgaine'i o kadar çok seviyordu ki, ne Igraine'i, ne de kendi memelerinden emzirdiği Morgause'u asla bu kadar sevmemişti; yatağını bir geceliğine veya bir mevsimliğine paylaştığı hiçbir adamı bu kadar çok sevmemişti. Hatta yedi yaşından itibaren rahibe eğitimi gören Raven'i bile bu kadar çok sevmiyordu. Bu şiddetli sevgiyi, sevdiği kimse her soluğunda sanki acı çekiyormuşçasına duyduğu içsel ızdırabı, yemin ederek rahibe olduğu ilk yıl doğurduğu kızı için hissetmişti. Yalnızca altı ay yaşayan bebek son kez ağladığında ve gömüldüğünde Viviane on beş yaşını henüz doldurmamıştı. Kızını kollarına bıraktıkları ilk günden, sağlıksız bebeğin son nefesini verdiği güne kadar Viviane, her soluğunu sevginin ve acının karışımından oluşmuş bir tür taşkınlık içinde almıştı. Sanki sevgili çocuğu

kendi bedeninin bir parçasıymışçasına onun mutlu olduğu ve acı çektiği her anı kendisininmiş gibi yaşamıştı Bu çok uzun zaman önce olmuştu ve Vıvı-ane, kendisinin de bebekle birlikte Avalon'dakı fındık koruluğunda gömülmüş olduğunu biliyordu O küçücük mezardan hiç gözyaşı dökmeden ayrılan kadın artık tümüyle başka bir kadındı ve kendini her turlu insanı duygudan uzak tutuyordu Nazik, eve't, hoşnut, hatta zaman zaman mutlu, ama yine de aynı kadın değildi Oğullarını sevmişti, ama doğdukları anda onları sütannelere verme düşüncesine razı olmuştu
Raven'ı biraz sevmek için kendisine izin vermişti Ama öyle zamanlar oluyordu ki Vıvıane, yüreğinin en derininde, kendi olmuş kızının Igraine'ın kızı olarak Tanrıça tarafından gen gönderildiğim hissediyordu Şimdi ağlıyor ve gözyaşlarının her damlası yüreğimi yakıyor Tanrıça, bu çocuğu sevmem için yol-ladın, ama yine de ben ona bu azabı çektirmek zorundayım Butun insanlar acı çekiyor, Dünya 'nın kendisi, kendi çocuklarının eziyeti altında feryat ediyor Açılanınızla Cendıven Ana, gittikçe sana yakınlaşıyoruz Vıvıane elini çabucak gözlerine götürdü, başını hızla salladı o bir tek gözyaşı hiçbir iz bırakmadan kayboldu O da olması gerekene kendisim adadı, acılan henüz başlamadı
Morgaıne kıpırdadı ve yan dondu, Vıvıane Mor-gaine'ın uyanacağından ve onun suçlayan gözleriyle karşı karşıya kalacağından korkarak çabucak

odadan çıkıp sessizce kendi evine dondu
Yatağına uzanarak uyumaya çalıştı, ama gözlerini kapatamadı Sabaha doğru duvarda hareket eden bir gölge gördü ve loş ışıkta gölgenin yüzünü seçebildi, gölgeden yapılmış paçavralara ve lime lime olmuş giysilere sarınmış yaşlı bir kadın biçiminde kendisini bekleyen Olum Acuzesı'ydı
Anne benim için mı geldin'
Daha değil, kızım ve benim öteki benliğim Her olumluyu beklediğim gibi seni de beklediğimi anım-sayabılmen için buradayım
Vıvıane gözlerini kırptı ve tekrar açtığında duvar karanlık ve boştu Artık beni beklediğini anımsatmasına hiç gerek yok
Sessizce yattı Şafak sessizce odasına girene kadar, kendisine oğretılldığı gibi bekledi Sonra giyinene kadar bekledi, bu akşam yeni ay gökyüzünde gorulunceye kadar karanlık ay orucunu bozmayacaktı Daha sonra yardımcı rahibesini çağırdı ve "Morgaıne'ı bana getir," dedi
Morgaıne geldiğinde genç kadının, en yüksek rahibe sınıfına ait giysiler giydiğini gördü, örgülü saçları bir topuz haline getirilmişti, orak biçiminde küçük bir bıçak siyah kuşağından sarkıyordu Vıvı-ane'ın ağzı kuru bir gülümseme ile açıldı Birbirlerini selamladıktan sonra, Morgaıne onun yanına oturdu Vıvıane "Ayın ıkı kez kararmış oldu Söyle bana, Morgaıne Ormanın Boynuzlu Kışı'sı rahminde canlandı mı'"
Morgaıne çabucak, tuzağa düşmüş, küçük kork-

muş bir şeyin bakışı ile Vıvıane'e baktı Genç kadın kızgın ve küstah, "Kendi yargımı kullanmam gerektiğini bana sen söyledin Onu düşürdüm," dedi
"Hayır duşurmedm," dedi sesini tam bir yansızlıkla sabıtleyen Vıvıane "Niçin bana yalan söylüyorsun' Sana bunu yapmamanı söylüyorum "
"Yapacağım1"
Vıvıane kızın içindeki gücü hissetti Bir an için, hızla kanapeden kalkarken, aniden uzamış ve heybetli göründü gözüne Morgaıne Ama bu bir rahibe hılesıydı ve Vıvıane de bunu biliyordu
Beni aştı, anık onu daha fazla korkutamam, diye duşundu Vıvıane Buna rağmen butun otoritesini toparlayarak, "Yapmayacaksın Avalon'un soylu kanı bir kenara atılmamalı," dedi
Morgaıne aniden yere kapaklandı Vıvıane onun şiddetle ağlamaya başlayacağından korktu "Niçin bana bunu yaptın, Vıvıane' Niçin beni bu şekilde kullandın' Beni sevdiğim düşünüyordum1" Ağlama-sa da yüzü gergindi
"Tanrıça biliyor çocuğum, sem bu dünyada hiçbir insanı asla sevmediğim kadar çok seviyorum," dedi Vıvıane kararlı bir sesle, "kalbimi bıçak gibi kesen acıya rağmen Ama sem buraya getirdiğimde, beni sevdiğin kadar benden nefret edeceğin zamanın gelebileceğim söylemiştim Ben Avalon'un Leydı-sı'yım, yaptığım şeylerin nedenlerim açıklamam Yapmak zorunda olduğum şeyi yaparım, ne daha fazlası ne de daha azı ve zamanı geldiğinde sen de öyle yapacaksın "

"O gün asla gelmeyecek1" diye bağırdı Morgaıne "Şimdi ve burada söylüyorum, beni son kez yönettin ve benimle bir kukla gibi son kez oynadın1 Bir daha asla- asla1"
Vıvıane sesinin titremesine izin vermedi, gökyüzü başından aşağı geçse de soğukkanlılığını koruyan eğitimli bir rahibenin sesiyle, "Beni nasıl lanetlediğine dikkat et, Morgaıne Kızgınlık içinde haykırılan sözler içlerinde çok az bir istek taşıyorlarsa bile kotu yollardan insana gen dönerler "
"Seni lanetlemek mı, bunu düşünmedim," dedi Morgaıne hemen "Ama daha fazla senin oyuncağın olmayacağım Gökyüzünden ve topraktan ışığa taşıdığın bu çocuğu yapmış olduğun şeyden şeytanca zevk alamayasın diye Avalon'da doğurmayacağım "
"Morgaıne-" dedi Vıvıane elini ona uzatarak, ama Morgaıne geriledi Sessizlik içinde, "Tanrıça sana aynen bana davrandığın gibi davransın," dedi
Başka bir söz söylemeden dondu ve odayı terk etti, izin verilmesini beklememişti Vıvıane donmuş gibi oturuyordu Sanki Morgaıne'ın son sözleri gerçek bir lanetleme olmuştu
Yeniden açıklıkla düşünebildiğinde rahibelerinden birini çağırttı, günün iyice geç zamanlarıydı ve ay en ince hilal halinde, narın ve gümüşle çevrelenmiş olarak, gökyüzünün batı tarafında görülebiliyordu

"Akrabam Morgaıne hanıma söyle huzuruma gelsin, ona gitmesi için izin vermedim "
Rahibe gitti, ama uzun bir sure gen dönmedi, şimdiden karanlık olmuştu ve Vıvıane diğer yardım-

cısını çağırarak, uzun orucunu bozmak için yiyecek getirmesini söylerken, ilk gönderdiği rahibe döndü.
"Leydi," diyerek eğildi, yüzü bembeyazdı.
Viviane'in boğazı düğümlendi ve nedense, çok uzun zaman önce umutsuzluk içinde olan bir rahibenin istemediği çocuğu doğurduktan sonra, meşe koruluğundaki ağaçlardan birine kendi kuşağı ile kendini asmış olduğunu anımsadı. Morgaine! Ölüm Acuzesi beni uyarmak için mi gelmişti? Onun hayatım mı aldı yoksa? Kurumuş dudaklarıyla "Sana Morgaine'i bana getirmeni emretmiştim," dedi.
"Leydi, yapamam."
Viviane sandalyesinden kalktı, yüzü dehşet vericiydi. Genç rahibe öyle hızlı geri çekildi ki, neredeyse eteğine takılıp düşüyordu. "Morgaine'e ne oldu?"
"Leydi," dedi genç kadın kekeleyerek, "O, o, odasında yoktu ve her yere sordum. Odasında bunu buldum."
Morgaine'e inisiye edildiği zaman verilmiş olan küçük orak biçimli bıçağı, gümüş hilali, geyik derisi tuniği ve peçeyi uzattı. "Sahilde bana söylediklerine göre salı çağırmış ve ana karaya gitmiş. Sizin emrinizle gittiğini düşünmüşler."
Viviane derin bir soluk aldı, uzanarak bıçağı ve hilali rahibenin elinden aldı. Yiyeceklere ve masaya baktı ve bir güçsüzlük duygusu üzerine hücum etti. Oturdu. Çabucak bir parça ekmek yedi ve Kutsal Pınar'ın suyundan bir kap içti. "Bu senin hatan değil. Seninle sert konuştuğum için üzgünüm." Eli Morgaine'in bıçağı üzerinde öylece durdu ve eline

baktığında oradaki damarın attığını gördü ve hayatında ilk defa, bıçakla damarını ne kadar kolay kesebileceğini ve hayatının fışkırıp gidişini izleyebileceğini düşündü. O zaman Ölüm Acuzesi benim için geldi, Morgaine için değil. Eğer kan istiyorsa benimkini alsın. Ama Morgaine bıçağı bırakmıştı; kendini asmayacak ya da bileklerini kesmeyecekti. Danışmak ve rahatlamak için annesine gitmişti kuşkusuz. Bir gün geri gelecekti ve eğer gelmezse, bu Tanrıça'nın elindeydi.
Tekrar yalnız kaldığında evden dışarı çıktı ve yeni doğmuş ayın solgun pırıltısında aynaya çıkan patikayı tırmandı.
Arthur tacını giymişti ve bir kraldı: "Son yirmi yıldır çabaladığım şey gerçekleşti. Ama yine de yalnız ve yoksunum. Benim hakkımda Tanrıça nasıl istiyorsa öyle olsun; ama ölmeden önce, bir kez daha kızımın yüzünü görmeme izin ver, onun iyi olacağını bilmeme izin ver. Anne, senin adınla.
Ama aynanın yüzünde yalnızca sessizlik ve gölgeler vardı ve hepsinin içinde ve ötesinde elinde bir kılıçla kendi oğlu Balan duruyordu...
Morgaine anlatıyor...
Küçük siyah kürekçiler bana ikinci kez bakmadı; Viviane'in bu giysi içinde istediği zaman gidip gelmesine alışıktılar ve bir rahibenin yapmak istediği her şey onların gözünde iyiydi. Hiçbiri benimle konuşma küstahlığında bulunmadı; bana gelince,

ben de yüzümü dış dünyaya dönerek durdum kararlı bir şekilde.
Gizli patika ile Avalon'dan kaçabilirdim. Ama bu şekilde salı kullandığımda Viviane gittiğimi kesin olarak öğrenecekti... Ama gizli patikamın beni, anakara yerine tuhaf çiçeklerin ve insan eli değmeden yetişen ağaçların bulunduğu, güneşin asla parlamadığı; peri kadının alaycı gözlerle ruhumun içine baktığı o yere götürebileceği korkusuyla, patikadan uzak durduğumu kendime bile itiraf etmekten çekmiyordum. Bitkileri hâlâ belimdeki bir kesede taşıyordum ama, sal sessizce Göl'ün sisine dalarken keseyi çözdüm ve suya attım. Sanki su yüzeyinin hemen altında gölge gibi birşeypanldadı... altın parıltısı, belki de mücevher; ama ileriye baktım, kürekçilerin, sisi kaldırmam için beni beklediklerini biliyordum.
Avalon arkamda uzanıyordu, artık onu terk etmiştim. Ada, yükselen güneşte apaçık görünüyordu; ama Tor'a ve halka taşlara son kez bakmak için dönmedim.

Göl'ün Leydisi'nin bazı gizli amaçlan için kardeşime bir erkek çocuk vererek Viviane'in piyonu olmayacaktım. Bir şekilde çocuğumun erkek olacağından hiç kuşkum yoktu. Eğer bir kız doğuracağıma inansaydım Avalon'da kalır, borçlu olduğum kızı Tannça'ya verirdim. Tanrıça bana, kendisine tapınakta ve korulukta hizmet edecek bir kız yerine bir oğlan yolladığı için, duyduğum üzüntü yıllar boyunca asla sona ermedi.

Böylece, son kez büyülü sözleri söyledim. Son kez olduğuna inanıyordum o zaman -Sis çekildi ve Göl'ün kıyılarına geldik. Sanki uzun bir rüyadan uyanıyormuş gibiydim. Avalon'a bakarak ilk kez "Gerçek mi?" diye sordum ve Viviane'in nasıl yanıtladığını anımsadım. "Herhangi bir yerden çok daha daha gerçek." Ama artık gerçek değildi. Kasvetli sazlıklara baktım ve yalnızca onların gerçek olduğunu düşündüm ve Avalon'da geçirilen yıllar uyandığımda kaybolup giden bir rüyadan başka bir şey değildi.
Yağmur yağıyordu; damlalar soğuk soğuk Göl'e düşüyordu. Kalın pelerinime sarındım ve gerçek kıyıya adım attım; bir an salın yeniden sislerin içinde kayboluşunu izledim ve kararlı bir şekilde arkamı döndüm. Nereye gitmem gerektiği konusunda bir kuşkum yoktu, bütün ruhum çocukluğumun geçtiği topraklan, karanlık denize uzanan uzun kayalığı, kaygan kayalıklardan oluşan uçurumların arasındaki derin ve gölgeli vadileri, sevdiğim ve pek anımsaya-madığım Tintagel'in kıyısını görmek için can atsa da, Cornu'all'a gitmiyordum. Igraine beni hoş karşılardı. Ancak manastırın duvarları ardında mutluydu ve onun huzursuz olmadan orada oturması bana da iyi görünüyordu. Bana acıyacağından ve kalmama izin vereceğinden emin olduğum halde Arthur'a da gitmeyi düşünmedim.
Tanrıça kendi yöntemine göre bir yol çizmişti, o sabah olanlar için hâlâ düş kırıklığı yaşıyordum-